Ducele se
îndrăgostește
LORETTA
CHASE

LORETTA CHASE
DUCELE SE ÎNDRĂGOSTEŞTE
SERIA DUCI PERICULOŞI 2

Ten Things I Hate About the Duke **by Loretta Chase**

Traducere din limba engleză Alexandra Cernat
LITERA
Bucureşti

În memoria lui Isaac Mann

„Aristocraţia nu acceptă ca clericii
şi femeile să facă prea mult zgomot.”
- Edward Bulwer Lytton, *Anglia şi englezii,* 1833

Prolog

— De mulţi ani nu a mai făcut o debutantă senzaţie în cercurile de elită cu frumuseţea ei, precum domnişoara Hyacinth Pomfret din Hertfordshire, cea de-a doua fiică a lordului deGriffith. Joi, la Drawing Room, tânăra lady a stârnit admiraţia tuturor celor prezenţi.

- *Foxe's Morning Spectacle,* sâmbătă 4 mai 1833

— Am transmis nu demult entuziasmul legat de debutul domnişoarei Hyacinth Pomfret. Săptămâna aceasta, sora ei mai mare, domnişoara Pomfret, s-a întors pe neaşteptate din străinătate. După cum îşi amintesc, desigur, cititorii, fiica cea mai mare a lordului deGriffith a stârnit mai multe discuţii de la debutul ei din urmă cu câţiva ani. În două dintre aceste ocazii a ieşit scandal. Ultima oară, cu puţin timp înainte de plecarea ei pe continent, a avut o dispută cu lordul Nunsthorpe privind legea fabricilor. Aşa că, vestea sosirii ei a fost primită cu frisoane în unele cercuri.

- *Foxe's Morning Spectacle,* joi 30 mai 1833

Capitolul 1

Sala de conferinţe a Ligii împotriva viciilor, Londra
Joi, 13 iunie 1833

Ridicându-se de pe scaun, Cassandra se gândi că tatăl său nu avea să fie încântat de ceea ce se întâmplase.

Dar era ceva ce trebuia făcut, iar Societatea Andromeda convenise ca ea să vorbească în numele tuturor. Tatăl ei era un membru influent al Camerei Comunelor, de la care domnul Titus Owsley părea să primească mai mult sprijin decât merita pentru proiectul său de lege prost conceput. Poate că acesta reuşea să

ignore alte femei, dar nu-şi permitea să facă asta cu fiica lordului deGriffith.

Owsley era unul dintre membrii mai tineri, chipeş, educat şi, după spusele tatălui ei, mult mai ambiţios în ciuda aparentei sale modestii. Idealurile sale nu erau afectate de nenumăraţii reprezentanţi ipocriţi din parlament.

Se îmbrăcase astfel încât să nu atragă atenţia. Purta o pălărie simplă, fără flori sau păsări. Rochia de culoarea lavandei nu avea volane sau zorzoane. Se îmbrăcase aşa cum considerau potrivit activiştii morali precum Owsley. Ascultase în linişte discursul lui. Nu era lipsit de raţiune şi compasiune, dar, la fel ca majoritatea celor din înalta societate, acesta nu înţelegea aproape nimic despre oamenii de rând.

La fel de calmă ca întotdeauna, spuse:

— Domnule Owsley, în ultimele săptămâni au apărut în presa londoneză articole legate de proiectul de lege pentru o mai bună aplicare a sabatului. Eu, împreună cu mulţi alţii, am aşteptat cu răbdare răspunsul dumneavoastră. Cum discursul dumneavoastră de astăzi s-a bazat pe legile şi obiceiurile sabatului, sper că veţi răspunde acum criticilor.

Bărbatul se încruntă nedumerit.

— Critici? Nu cred că ştiu la ce ziare vă referiţi, domnişoară Pomfret.

Cassandra se îndoia de asta, dar decise să-i facă jocul.

— Mă refer la asta. Flutură articolul pe care îl decupase din cel mai recent număr al ziarului *Figaro în London,* un jurnal de satiră cu o abordare radicală.

Deşi memorase cuvintele, se uită în jos şi citi:

— „Prezentarea unui proiect de lege al domnului Titus Owsley care, sub pretextul obligativităţii respectării sabatului, plănuieşte să oprească în acea zi aprovizionarea săracilor cu cele necesare, fără a-i priva pe cei bogaţi de luxul cu care sunt obişnuiţi, este una dintre cele mai mari tâmpenii senatoriale de care am auzit de multă vreme”.

Lumea din jurul ei se miră şi începu să chicotească. De la balcon se auzi râsul zgomotos al unui bărbat. Cassandra continuă să se uite la articolele de ziar.

— A… asta nu… nu e… spuse el.

— „Nu vrea să se facă nimic în ziua de sabat”, citi ea în continuare, dar va fi nevoie de muncă pentru ca societatea să funcţioneze ca de obicei. Pot fi pregătite şi savurate cine grandioase la conace, „dar mâncarea necesară nu poate fi luată de la cantină. Trăsurile private pot circula în continuare, dar în ziua de sabat nu poate exista transport public. De fapt, schimbarea e menită să-i afecteze doar pe cei din clasele de jos, iar tot ce a fost permis până acum va fi în continuare valabil pentru înalta societate.”

Acum se auziră şuierături, huiduieli şi râsete.

Cassandra se uită la el. Cu chipul roşu, zâmbea arogant, aşa cum o făceau de obicei bărbaţii cu femeile care încercau să poarte o discuţie logică cu ei. Îşi drese glasul şi se sprijini cu toată greutatea de pupitru.

Înainte să apuce să spună ceva, Cassandra adăugă:

— Este sau nu o descriere corectă a proiectului de lege pe care l-aţi propus? Sau credeţi că ar fi mai uşor să răspundeţi la întrebările adresate de redactor?

Citi continuarea articolului din *Figaro.*

„Domnule Titus Owsley, chiar credeţi
Că e înţelept ca duminica
Cei săraci să nu mănânce şi nici să bea?
Că nu au nevoie de mâncare în acea zi?
Că trăsurile private pot umbla
Fără să se teamă de ceva
În timp ce..”

— Vă mulţumesc, domnişoară Pomfret, spuse printre dinţi. Este ceva tipic ziarelor ticăloase, care găsesc plăcere în umilirea tuturor. Se uită spre public. Alte întrebări?

— Înainte să-mi răspundeţi mie? spuse ea.

— Lăsaţi-o să termine poezia! strigă cineva.

— Răspundeţi-i domnişoarei la întrebare! ţipă altcineva.

— Care domnişoară? Aia e scorpia lui deGriffith.

Mulţimea eliberă strigăte de exclamaţie la auzul acestor cuvinte. Apoi se auziră: „Ai grijă!” şi „Cine a spus asta?”

Din ce în ce mai mulţi începură să li se alăture, să se opună, să fie de acord, să provoace, să ameninţe. Bărbaţii se ridicară de pe scaune. Femeile începură să plece.

Începură să-şi fluture pumnii în aer. Ţipetele deveniră un vacarm, în acel moment, sala de conferinţe deveni un haos.

Casa familiei deGriffith, St James Square
Mai târziu în ziua aceea

— În doar câteva ore am devenit o glumă pentru colegii mei, spuse lordul deGriffith, în timp ce se plimba de colo până colo în biroul său. Fiica mea nu m-a putut lăsa pe mine să mă ocup de Owsley şi proiectul lui de lege penibil şi a trebuit să pună singură întrebări, într-un loc public, să ne facă de râs în toată Londra.

Cassandra se aşteptase la o mustrare serioasă. Dar nu se aşteptase ca tatăl ei să o cheme şi pe sora sa, Hyacinth, în birou.

Dar în ultima vreme, tatăl său se purta ciudat în privinţa lui Hyacinth. Asta începuse când ea, mama ei şi Hyacinth sosiseră la Londra pentru şedinţele parlamentului şi evenimentele sociale la care trebuiau să participe. La scurt timp după ce se mutaseră în casa din St James Square, gripa începuse să facă ravagii în oraş, iar el folosise această scuză ca să amâne debutul ei în repetate rânduri.

După ce Hyacinth se prezentase în faţa curţii regale, tatăl său refuzase numeroase invitaţii, privând-o de viaţa socială. Îi era permis să participe doar la întâlniri selecte, alături de cei mai importanţi oameni din înalta societate. Nu avea nouăsprezece ani şi era nevoită să ia parte la cele mai plictisitoare petreceri.

Hyacinth nu se plânsese. Niciodată nu se plângea. Dar

Cassandra reuşea să citească printre rândurile scrisorilor, iar ultima, de la mătuşa lor Julia, Lady Charles Ancaster, o făcuse să se întoarcă mai repede din Franţa.

La puţin timp după ce revenise, soţia fratelui ei Augustus, Mary, se îmbolnăvise, iar Cassandra plecase la Hertfordshire pentru a avea grijă de ea şi a se ocupa de familie. Iar imediat după întoarcerea la Londra fusese nevoită să se ocupe de aiurelile evlavioase ale lui Owsley.

— Domnul Owsley a invitat publicul, spuse ea. Am vorbit pentru că cineva trebuia să scoată în evidenţă, în faţa tuturor şi prin cuvinte simple, caracterul lui duplicitar.

Ziarele aveau să vorbească despre scandalul din sala de conferinţe. Iar ea spera ca asta să atragă atenţia cantinelor, a companiilor de transport şi a altor afaceri care ar avea de suferit. Dacă se răzvrăteau, spera ca proiectul de lege să dispară.

— Tată, vorbeşte despre purtare pioasă şi susţine că îi ajută pe săraci, când proiectul său de lege le va aduce doar mai multă suferinţă.

— Nu proiectul de lege al sabatului este problema, aşa cum nu sunt nici celelalte, răspunse tatăl ei. Nu eşti membră a parlamentului. Eşti o tânără domnişoară. Din cauza acestor incidente nu te vei mai putea mărita.

— Pentru că am o opinie? Pentru că îmi pasă şi de altceva în afară de rochiile pe care le port?

— Aşa cum ţi-am spus în repetate rânduri, există alte modalităţi prin care să arăţi că-ţi pasă. Dacă nu e suficient să te ocupi de micul tău club social, poţi alege orice altă organizaţie caritabilă.

De parcă nu ar fi ridicat niciun deget ca să-i ajute pe cei nevoiaşi. La câte petreceri, bâlciuri şi alte evenimente caritabile participase de când devenise suficient de mare? Nu se alăturase Societăţii Andromeda, „micul ei club social”, tocmai pentru că celelalte nu erau suficiente?

— Aşa ajută o domnişoară, spuse tatăl ei. Nu ridicându-se în picioare în public şi citând ziarele extremiste.

— Dar şi tu ai citat ziarul *Figaro…*

— De câte ori trebuie să-ţi repet? întrebă. Nu e vorba despre convingeri. Nu e vorba despre preocupare. Nu e vorba despre ziar. Este vorba despre faptul că te-ai făcut de râs în public.

Cu alte cuvinte, era vorba despre refuzul ei de a tăcea.

— Credeam că de data aceasta te-ai întors din călătorie mai matură şi cu mai multă răbdare, continuă el. Credeam că tot ce ai făcut pentru Mary te-a ajutat să te schimbi. Dar se pare că eşti hotărâtă să te transformi într-o cotoroanţă şi să nu te mai poţi mărita vreodată.

Cassandra simţi cum o prăpastie se deschide în faţa ei. Tatăl ei era un politician viclean.

— Nu văd de ce ar fi înţelept să-mi schimb caracterul ca să-i fac pe plac unui bărbat, spuse ea calm, cu precauţie.

— Nu caracterul. Comportamentul. Chiar nu vezi diferenţa?

— Ştiu doar că nu mă pot preface că sunt ceva ce nu sunt.

Tatăl ei se opri din mers şi se uită când la ea, când la sora ei, Hyacinth. Oftă adânc.

— Prea bine, spuse pe un ton mai blând. Fă ce vrei. Oricum mereu faci asta. Dar…

Tăcu şi îşi plecă privirea, părând să studieze podeaua.

Cassandra şi Hyacinth se uitară una la alta. Cuvântul „dar” spus pe tonul acela, urmat de tăcere şi plecarea capului era un gest faimos. De câteva ori fusese urmat de îngroparea unor acte legislative. Dusese la distrugerea a patru cariere politice. Îl făcuse pe regele anterior să plângă în nenumărate rânduri.

— Dar, continuă tatăl său, să-ţi fie clar că nu văd niciun motiv pentru care să mai continue sezonul londonez al lui Hyacinth dacă tu îl sabotezi.

— Sabotez…

— Comportamentul tău se răsfrânge asupra ei, asupra noastră, a tuturor. Ai debutat în societate de ani de zile şi încă eşti necăsătorită. Faci ce vrei, fără ca nimeni să-ţi spună nimic despre comportamentul tău, datorită părinţilor

mei mult prea indulgenţi.

Fiind prea ocupaţi cu fiii lor, creşterea celei mai mari fiice a fost, din fericire, în mare parte responsabilitatea bunicilor paterni. Bunica şi bunicul Chelsfield au înţeles că nu e ca alte fete şi nu au încercat să o schimbe. Dar ei au rămas în Paris, iar, pentru moment, Cassandra era nevoită să-şi înfrunte singură părinţii.

— Tu nu te gândeşti, spuse tatăl ei, că burlacii şi familiile lor s-ar putea întreba dacă Hyacinth îţi va călca pe urme.

— Dar Hyacinth nu e ca mine, tată. Nu a fost niciodată.

Nici sora lor cea mică nu era ca ea. Din ce ştia Cassandra, Helen era plecată la studii şi se ţinea departe de probleme, iar Hyacinth era frumoasă atât la exterior, cât şi la interior, dulce, bună, iertătoare, înţelegătoare, răbdătoare.

Cassandra era Medusa, Scorpia familiei deGriffith şi Profetul Apocalipsei. Lumea o considera lipsită de feminitate pentru că nu-şi ţinea părerile pentru ea, ba mai mult, spunea tot ce gândea fără reţinere.

Pe scurt, era o scorpie.

Nimeni nu voia să se mărite cu o scorpie, poate doar arogantul Petruchio din piesa lui Shakespeare, care nu era deloc bărbatul ei ideal. Nu că bărbatul ideal ar fi existat.

Căsătoria era ceva complicat chiar şi cu bărbaţi destul de raţionali precum bunicul, tatăl sau fratele ei, Augustus. Şi cele mai inteligente femei comiteau greşeli fatale în această privinţă. De exemplu buna ei prietenă, Alice, care era acum legată pentru totdeauna de ducele de Blackwood. Şi cu câteva zile în urmă, Lady Olympia Hightower abia reuşise să scape de căsătoria cu ducele de Ashmont, dându-şi seama că trebuie să fugă, cu câteva minute înainte.

— M-am amăgit crezând că alături de alte fete din societate vei deveni mai maleabilă, spuse tatăl ei. Dar cu fiecare sezon londonez care a trecut ai devenit din ce în ce mai încăpăţânată. Nu mai pot permite să fii un exemplu

negativ pentru surorile tale mai mici. Nu-ţi mai pot permite să o superi pe mama ta. I-am spus de mai multe ori în ultima vreme că e ridicol să ne prezentăm fiica de optsprezece ani, când sora ei, care se apropie de treizeci, încă nu s-a aşezat la casa ei.

Treizeci! Mai avea patru ani şi câteva luni până să împlinească treizeci de ani.

— Tată, nu e vorba despre…

— Hyacinth nu ar fi bine văzută dacă s-ar căsători înainte surorii ei, care e la fel de frumoasă în felul ei şi ar putea fi la fel de încântătoare dacă s-ar strădui puţin. Aşa că discuţia s-a încheiat. Tăcu şi se uită la ele.

— S-a încheiat…?

— Nu-i voi da lui Hyacinth permisiunea să se mărite până când tu nu te căsătoreşti, zise el. Din moment ce nu are voie să se căsătorească, nu mai există niciun motiv pentru care să mai fie prezentă vreun minut pe piaţa măritişului. Fără cine, mic dejunuri, târguri, baluri, serate, picnicuri, petreceri, scenete, balet, operă. Pe scurt, din acest moment, sezonul lui Hyacinth s-a încheiat.

Putney Heath
Dimineaţa zilei de 15 iunie 1833

Lucius Wilmot Beckingham, al şaselea duce de Ashmont, îşi ridică uşor capul de pe mâinile încrucişate. Fusese numit cel mai frumos bărbat din Anglia. I se mai spusese şi altfel, dar asta era o discuţie pentru altădată. Acum, buclele de păr blond erau răvăşite. Ochii albaştri erau injectaţi. Unul era acoperit de vânătăi, vechi de câteva zile.

Încercă să se concentreze, dar lumea din jurul lui continua să se învârtă în toate direcţiile, precum o barcă pe marea agitată, acoperită de ceaţă.

Închise ochii şi îi deschise din nou, iar ameţeala se mai domoli puţin. În faţa lui nu erau marinari, ci ţărani care ţipau unul la altul. Zgomotul nu era provocat de trosnetul

funiilor în mijlocul unei furtuni, ci de ropotul picioarelor şi paharele de bere care erau trântite pe mese. Nu era o barcă sau ceva care să-i semene. Un han.

Green Man. Putney Heath. Acolo se afla după duel… Duelul cu cel mai bun prieten al său.

Se uită la mâinile sale. În sfârşit nu-i mai tremurau.

De cât fusese nevoie? Zece pahare de coniac şi apă minerală? Douăzeci? De ce nu treizeci?

Nu conta. Făcuse ceea ce fusese nevoit. Mincinosul, trădătorul, mizerabilul, javra nenorocită de duce de Ripley, aşa-zisul cel mai bun prieten al său, îi furase femeia. Nu orice femeie, ci pe Lady Olympia Hightower. Şi nu aşa cum se întâmpla între cei mai buni prieteni, ca o distracţie, ci îi furase viitoarea soţie. Îmbrăcată în rochie de mireasă! Cu câteva minute înainte de predică, jurăminte şi toate cele.

Dar nu, totul era în regulă acum. Tot răul spre bine. El şi Ripley făcuseră ce era nevoie şi…

Ashmont dădu din cap, încercând să alunge imaginea din minte. Dar, în ciuda a cât băuse, nu reuşea să scape de coşmarul care îl urmărea: braţul lui Ripley ridicat, deşi nu ar fi trebuit, o fracţiune de secundă prea târziu… acelaşi moment în care Ashmont apăsase pe trăgaci.

Fusese cât pe ce să-şi omoare cel mai bun prieten.

Dar nu datorită prietenului lui. Idiotul. Dintre toate lucrurile, să fugă cu iubita lui.

— Mai pune-mi. Ashmont ridică mâna şi îi făcu semn cârciumarului. Încă unul.

Apoi îşi aminti că nu e singur. Nu încă.

Humphrey Morris era de cealaltă parte a mesei. Al treilea fiu al contelui de Bartham, cunoscut la şcoală ca Morris Tertius[1]. Un tip înalt, aproape la fel de înalt ca Ashmont, dar mai tânăr, mai deşirat, mai cuminte.

Toate motivele pentru care nu era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Ashmont. Până acum. Acum era diferit. Morris devenise mâna lui dreaptă când Alteţa Sa Nenorocitul duce de Blackwood refuzase să o facă, ca un trădător. Un alt aşa-zis prieten bun, care s-a dovedit că nu

1 Morris este al treilea băiat al familiei Bartham

era. Erau toţi nişte neisprăviţi.

Cu privirea înceţoşată, Ashmont se uită la bărbatul din faţa lui care părea să-şi încarce pistolul.

— Nu am făcut asta deja? întrebă Ashmont, cu un nod în gât.

Oare visase duelul îngrozitor?

— Nu încă, răspunse Morris. Ai adormit puţin. Dar înainte de asta am spus că nu poţi să împuşti un urcior pus deasupra ferestrei fără să spargi geamul, iar tu ai spus că poţi şi s-a pariat pe zece guinee dacă poţi sau nu. Dar înainte trebuie să plec. Făcu semn cu capul către partea din spate a cârciumii. Să mă uşurez. Se ridică de pe scaun clătinându-se. Să nu începi fără mine.

Ashmont îl privi cum se mişcă, precum o barcă pe o mare agitată, afară din cameră.

Se uită la masa din faţa lui, pe care se afla tocul pistolului. Se uită la ţinta pe care trebuia să o nimerească, aflată în dreapta intrării.

O lovitură simplă.

— Mincinos nenorocit! ţipă cineva. Mai spune-o o dată şi o să te învăţ eu ceva ce să nu o să uiţi vreodată.

— Arăt, murmură Ashmont. Nu „să înveţi”, idiotule.

Nimeni nu băgă în seamă lecţia de gramatică. Cineva strigă la idiot. Apoi toată lumea începu să ţipe, să lovească cu cănile şi să trântească scaunele la pământ.

Capul începu să-i pulseze din cauza zgomotului.

— Terminaţi! spuse. Terminaţi, lua-v-ar naiba! Încetaţi cu cearta.

Nu ridică vocea. Era duce. Când vorbea, lumea îi acorda atenţie.

Dar nu şi mulţimea de aici. Erau prea ocupaţi să ţipe din ce în ce mai tare, să înjure, nişte înjurături amuzante pe care nu le mai auzise, să trântească scaune şi mese. Cineva sări pe altcineva. Un val de oameni se înghesui spre uşă. Prea bine. Să plece. Dar lăsară uşa deschisă, iar vacarmul… din ce în ce mai puternic. Înăuntru. Afară. Bărbaţii ieşeau din camerele din spate.

Ce căutau aici la ora asta? Deschise tocul pistolului şi

luă arma. Împinse oamenii din drumul lui şi se duse către uşă.

Ieşi tropăind, trecând de pragul acoperit şi coborî scările spre alee. Ridică piedica pistolului.

Între timp

Toate aveau o limită, şi Cassandra o atinsese. Mama ei plânsese două zile. Tatăl ei nu voia să asculte, iar Hyacinth nu găsea niciun motiv să dea vina pe nimeni.

— Tata vrea să te căsătoreşti, îi spusese noaptea trecută. Vrea să ai pe cineva care să te protejeze. Intenţia lui nu e să fie sever. Îşi face griji. Pentru amândouă. Nu ai văzut cum a fost după ce am debutat. Domnii se îndrăgosteau de mine, iar mama era stresată şi tata furios. Ca să fiu sinceră, mi-ar plăcea să-mi pot petrece timpul cu alte fete, dar nu e prea plăcut pentru ele când domnii se agită pentru a-mi atrage atenţia.

Îi mai spusese şi că nu e pregătită să se mărite şi că nu trebuie să-şi facă griji. A încurajat-o pe Cassandra să meargă la Roehampton să o viziteze pe fosta lor guvernantă care era bolnavă. La sfatul medicului, doamna Nisbett se pregătea să se mute la Roma. Era ultima şansă a Cassandrei de a o mai vedea.

Pentru prima dată, părinţii ei nu se opuseseră propunerii, deşi nu erau încântaţi ca ea sa conducă trăsura singură, dar asta însemna să plece din Londra şi să se bucure de aerul curat de la ţară.

Aşa că ziua înnorată de iunie o prinse conducând micul faeton cu două locuri către Putney Heath. Slujitoarea ei, Gosney, se afla lângă ea în faţă, iar Keeffe, însoţitorul ei, se afla în spate. Pentru o călătorie de mai puţin de zece leghe în afara Londrei, în plină zi, considera că era o escortă mai mult decât suficientă.

Deşi mintea ei era agitată, lumea din jur era liniştită. Singura creatură întâlnită pe drum era o vacă rătăcită, aflată pe câmpul din apropierea hanului Green Man, aflat

puţin mai în faţă.

Având în vedere ora, vremea şi faptul că în jurul ei nu mai erau alte trăsuri, bănuia că va ajunge la doamna Nisbett în curând. Dar, când se apropie de Green Man, doi bărbaţi se prăvăliră pe uşă.

Din spatele ei se auzi vocea lui Keeffe:

— Domnişoară, cred că va trebui…

— Da, văd.

Văzu cum cei doi se ridică şi continuă lupta pe care o începuseră înăuntru. Alţii ieşeau din hanul aflat în spatele lor ţipând. Fără îndoială cuvinte de încurajare şi pariuri. Îşi dădu seama că era pe cale să izbucnească o încăierare care urma să ajungă în drum.

Deşi drumul era îngust, faptul că nu mai erau alte trăsuri îi permitea să se tragă spre stânga, spre câmp. Era convinsă că o să se strecoare pe lângă tăvălugul iminent fără dificultate. Dar, în momentul în care întoarse caii, un alt bărbat ieşi din han, ţinti pistolul spre cer şi trase.

Împuşcătura răsună în aer precum începutul unei bătălii. Gosney ţipă, croncănind, păsările zburară din copaci, iar caii o luară la goană. Cum deja se întorseseră spre el, începură să o ia la galop pe câmp.

Gosney rămase înţepenită la locul ei, iar Cassandra se concentră pe ce trebuia să facă: să liniştească animalele, să păstreze controlul, aşa cum o învăţase Keeffe. Ştia că poate face asta, dar nu avu timp. Frâiele se rupseră, o roată se lovi de adăpostul pentru animale şi trăsura se răsturnă.

*

Ashmont alergă. Picioarele îi tremurau, dar alergă. O mulţime de bărbaţi, care se clătinau la fel ca el, alergau odată cu el.

Când ajunse la locul accidentului, văzu trei corpuri pe pământ: două femei în apropierea trăsurii şi un bărbat puţin mai departe.

Deşi distanţa dintre Green Man şi adăpost era scurtă, i se păru că durează o eternitate până se apropie. Ameţit şi

cu greaţă, se uită de la un corp la altul. Apoi văzu cum hainele albastre se mişcă. Femeia se ridică, dădu din cap, se uită în jurul ei. Pălăria îi căzuse pe o parte, iar părul ei lung, roşcat începuse să se desprindă din agrafe.

Încerca să se apropie de ea, dar pământul era accidentat, abia se putea concentra, iar picioarele nu-l ascultau.

Cealaltă femeie ridică şi ea capul. Încă vie. Ce bine!

Se ghemui lângă cea care era mai aproape, roşcata. Avea gura uscată. Nu putea să scoată niciun sunet.

— Sunteţi bine? reuşi să îngaime.

Femeia se uită la el, cu ochii gri plini de asprime.

— Dumneata, spuse ea.

Trase de pălărie până reuşi să o dea jos, rupându-i funda. Îl lovi cu ea cu putere. Era o nimica toată, dar îl luă pe nepregătite. Ameţit de băutură, se dezechilibră şi se răsturnă.

Cassandra se ridică şi apucă biciuşca căzută în apropiere.

— Dumneata, spuse şi se uită în jos la el.

Ashmont decise să rămână unde era.

Trecu peste el, iar fustele i se frecară de pantalonii lui.

— Da, bineînţeles că dumneata, spuse ea. Trebuia să mă aştept.

*

El.

Undeva în adâncul minţii ei, Cassandra ştiuse: îl recunoscuse în clipa în care caii o luaseră la goană. Dar nu el conta. Servitorii contau. Caii contau. Keeffe.

O învăţase să călărească şi să meargă cu trăsura. Îi fusese alături de la paisprezece ani, când era o fată neastâmpărată, iar el era un fost jocheu de douăzeci şi şase de ani. De aproape doisprezece ani se bazase pe cunoştinţele lui, şi nu numai în privinţa cailor.

Mai târziu trebuia să se ocupe şi de vacă. La prima vedere nu părea rănită, dar pentru o examinare mai atentă

mai avea de aşteptat.

— Aveţi grijă de cai, spuse ea, şi câţiva bărbaţi se duseră după ei.

Gosney se chinuia să se ridice. Era vânătă, zgâriată şi sângera puţin. Făcu câţiva paşi şi se prinse de balustrada adăpostului. Era rănită, dar în viaţă şi nu părea să aibă nimic grav.

Vaca, complet neafectată de evenimentele recente, se duse către marginea gardului şi o privea cu interes.

Cassandra îşi continuă drumul. Ştia unde e Keeffe. Îl vedea sub un copac, nemişcat.

Pe dinafară era complet calmă. Orice s-ar fi întâmplat, persoana care ţinea frâiele rămânea calmă. El o învăţase asta. Se abţinu să nu o ia la goană. Terenul era accidentat şi nu ar fi fost de ajutor nimănui dacă şi-ar fi scrântit glezna.

Gândul îi era doar la Keeffe. Lumea ei era concentrată asupra lui Keeffe.

Deja şi-l imagina cu gâtul rupt, cu capul spart.

— Keeffe! îl strigă.

— Domnişoară!

Reuşi să respire, fără să realizeze că îşi ţinuse respiraţia în tot acest timp.

Keeffe încercă să se ridice în capul oaselor, dar se strâmbă.

— Nu, îi spuse ea. Eşti rănit, spuse şi îngenunche lângă el.

— Ba deloc, domnişoară, spuse el. Mă ridic imediat. Am rămas fără suflare pentru o clipă, atâta tot.

— Fir-ar să fie! Mirosind a alcool, matahala care provocase dezastrul îngenunche lângă ea. Nu eşti mort?

— Nu, Alteţa Voastră. Şi nu sunt nici rănit. Îmi revin într-un minut.

Alteţa Voastră. Da, toată lumea ştia cine e: ducele de Ashmont, depravat prin excelenţă.

Cassandra se ridică. Uşurarea iniţială fu acum înlocuită de furie. Nu-şi dorise niciodată ceva atât de mult precum îşi dorea acum să-l lovească peste ceafă cu

mânerul biciuştii. Tare. De mai multe ori. Nu că el ar fi simţit ceva.

Îşi dădu seama că se uita la buclele lui blonde şi răvăşite. Nu purta pălărie. Şi, evident, era beat.

— Hei! strigă. O targă pentru… pentru…

— Keeffe, Alteţa Voastră, şi nu trebuie să mă care nimeni. Îmi revin imediat.

Cu ani în urmă, Keeffe fusese cărat de pe pistă. Era rănit atât de tare încât majoritatea a crezut că e mort… sau aproape mort.

— Keeffe. Ducele făcu o pauză, legănându-se. Nu te cunosc de undeva? Nu eşti Tom Keeffe? Jocheul?

— *Am* fost, Alteţa Voastră. Acum mult timp.

— Te-am văzut la Newmarket atunci. Eram cu nişte prieteni. Eram copii, dar toţi ştiam despre tine. Păcat de ultima cursă.

„Păcat” era puţin spus. Iar acum…

Ceva era foarte în neregulă. Keeffe încerca să ascundă asta, dar Cassandra îşi dădea seama după faţa lui, după buzele strânse.

Îşi întoarse privirea de Medusa spre Ashmont.

— Dacă aţi putea amâna depănatul amintirilor pe mai târziu… sau niciodată, zise ea, aş vrea să am grijă de rândaşul meu.

— Sunt bine, domnişoară. Keeffe încercă să se ridice. Gemu şi făcu ochii mari. Poate unul dintre oamenii dumneavoastră ne-ar putea da o mână de ajutor, spuse către mulţimea care se uita la ei.

— O să te ajut eu, spuse ducele.

Ducele de Ashmont, dintre toţi oamenii.

Cândva fusese o prezenţă importantă în viaţa Cassandrei. Printre altele, era bun tovarăş al actualului duce de Ripley, fratele bunei ei prietene, Alice, care, din nefericire, şi probabil în mod tragic, era acum ducesă de Blackwood. În adolescenţă îl văzuse aproape în fiecare vară la Camberley Place, casa mătuşii sale Julia.

Acum îl cunoştea doar după reputaţie. Apărea în rubricile de scandal ale ziarelor şi revistelor, în scrisorile

pline de indignare ale redactorilor, în imaginile satirice din ferestrele tipografiilor şi pe umbrelele vânzătorilor.

Deşi Cassandra nu prea avusese de-a face cu el, sau cu Ripley şi Blackwood, chiar şi în adolescenţă îşi dăduse seama ce fel de om devenise.

Ashmont, împreună cu cei doi prieteni ai săi, făcea de ruşine statutul de duce şi, în opinia publicului, era cel mai reprobabil: un libertin necugetat cu un sens al umorului destul de pueril şi cu aptitudinile unui cocoş de luptă care nu făcea altceva decât să provoace haos peste tot pe unde mergea.

Era tot ce avea nevoie: o trăsură distrusă, nici o altă variantă de transport, cel mai rău famat membru al înaltei societăţi însoţit de un grup de localnici beţi şi indolenţi şi Keeffe care suferea, oricât de mult ar fi încercat el să ascundă durerea.

Analiză rapid situaţia.

Până de curând, Augustus şi Mary locuiseră în Putney, iar Cassandra ştia destul de bine zona. Ştia că după o luptă, Green Man nu era locul unde să duci un om rănit. Acelaşi lucru era valabil şi pentru celelalte taverne din zonă.

Dar White Lion, un han mare şi aglomerat de pe High Street, se afla la mai puţin de o leghe şi jumătate distanţă. Pe High Street se afla şi un medic capabil, asta dacă mai era acolo după ravagiile făcute de cei trei duci. Provocaseră destul entuziasm în Putney şi în alte locuri în ultima săptămână, conform *Foxe’s Morning Spectacle.*

Ashmont se ridică cu greu şi întinse o mână ca să-l ajute pe rândaşul ei.

— Să nu cumva să-l mişcaţi încă, spuse ea sec. Keeffe şi-a rupt ceva şi nu vreau să-l smuciţi.

— Ba nu, domnişoară! Sunt doar câteva cucuie şi vânătăi. Ştiţi că am avut parte de căzături mai rele decât asta.

— Nu te mişca, îi spuse lui Keeffe. Nu vorbi.

— Domnişoară, jur…

Se uită la el. Keeffe tăcu.

Îşi întoarse privirea spre Ashmont şi văzu că o privea

nedumerit.

Razele de soare care se strecurau printre norii dimineţii se răsfrângeau în buclele lui blonde, care străluceau ca nişte bule de şampanie. Îi zâmbi, iar chipul lui plin de vânătăi deveni diafan.

În străfundul minţii îşi aduse aminte de o noapte de toamnă la Camberley Place, în care tânăra Cassandra, de zece ani, se uita uimită spre cer. Lângă ea se afla fiul ducelui de Ashmont, cu câţiva ani mai mare decât ea. Era de-o seamă cu fratele ei Anselm, dar nu era la fel de odios. La momentul acela era Lord Selston, Selston pentru ceilalţi băieţi, dar mătuşa ei îi spunea pe nume, Lucius.

Din latinescul „lux”: lumină. Cassandra învăţa latină, în mare parte singură.

Ashmont îi arăta cum să găsească constelaţiile în multitudinea de stele care formau Calea Lactee.

— Şi acolo e Andromeda, spusese el.

— Unde? întrebase ea.

Spre deosebire de fratele ei, nu pufnea şi nu râdea de fetele care nu ştiau „nimic”.

Lordul Selston îi arătase cum să caute stelele importante.

— Ştii povestea ei? o întrebase.

— Nu.

Se uitase la el şi îşi imaginase că venea de acolo, dintre stele, în timp ce îi spunea povestea lui Perseu şi a Andromedei.

Alteţa Sa cu Faţă de Înger.

Alice îl numea aşa, printre alte lucruri.

Trecuseră mulţi ani de la noaptea aceea în care priviseră stelele. Băiatul care i se păruse cândva o fiinţă celestă dispăruse de mult.

Cassandra îşi înăbuşi un oftat. Ce păcat! Mare păcat.

Încă zâmbindu-i, ducele de Ashmont se clătină dintr-o parte în alta şi căzu la pământ.

Capitolul 2

Ochii ei erau gri, precum norii de deasupra. Un fulger scânteie. În ochii ei. Când Ashmont deschise ochii, norii erau liniştiţi, ca nişte umbre, mari cât un elefant şi se plimbau agale pe cer. Printre ei se întrezăreau din loc în loc cerul şi alţi nori mai îndepărtaţi. Nu se vedea nici urmă de albastru.

Ochii ei erau gri, iar lui Ashmont i se părea că elefanţii dansau în faţa lui.

Auzi voci.

— Nu am timp pentru asta, spuse ea. Voi, ridicaţi-l pe duce.

O sută de mâini părură să vină spre el.

— Totul e în regulă, Alteţa Voastră, spuse unul.

— V-a luat prin surprindere, spuse altul. Aţi ieşit în grabă afară, aţi alergat după domnişoara Pomfret şi toate cele.

Pomfret. Nu ştia numele acela? Nu conta. Dacă se gândea, începea să-l doară capul.

— Cu siguranţă aerul proaspăt l-a lovit din plin, se auzi vocea ei. Şi e evident de ce e treaz la ora asta. Bănuiesc că a avut loc un duel.

— Vai, nu, domnişoară Pomfret, se auziră mai multe voci.

— Duelurile sunt ilegale.

— Nimeni nu se mai duelează.

— Nu aici, cel puţin.

Ashmont dădu din mână.

— Terminaţi cu gălăgia. Plecaţi.

Mulţimea se dispersă. Doar era duce. Dădea din mână şi lumea se dădea din drumul lui.

El era singurul care nu făcea asta.

Orice ar fi făcut, nu se dădea din propriul drum.

Nici el nu ştia ce voia să spună. Nu conta. Nu-i păsa.

Ridicându-şi capul, îl scutură dintr-o parte în alta. Reuşi să vadă o pereche de cizme de femeie. Albastre. Şi poalele unei fuste albastre murdare de praf şi de iarbă. Privirea îi urcă spre cureaua din talie şi corsajul din dantelă, nu era cel mai mare decolteu pe care îl văzuse, încadrat de revere ample, şifonate, apoi îi zări chipul. Ochii gri care licăreau şi buclele roşcate. Nu purta pălărie. Îl lovise cu ea.

Efortul de a se uita la ea îi provocă o durere de cap. Îşi culcă înapoi capul.

O auzi spunând ceva cuiva. Auzi paşi care se apropiară în grabă, iar apoi se îndepărtară.

Cassandra îi întinse mâna acoperită de mănuşă.

— Ridicaţi-vă.

Ashmont nu voia să se ridice. Îşi simţea capul greu şi îi pulsa continuu.

— Ridicaţi-vă, spuse ea, ţinând încă mâna întinsă.

Ashmont o ignoră.

Închise ochii. Trecu timpul.

Cineva aruncă apă rece peste el. Se înecă, icni şi se ridică atât de brusc încât aproape vomită. Totul se învârtea în jurul lui şi vedea pete de culoare verzi, gri şi maronii.

— Ce? Unde?

I se limpezi privirea şi o văzu ţinând găleata.

— Vă simţiţi mai bine acum? întrebă ea.

De undeva din depărtare se auzi un râs înăbuşit.

Dar el era concentrat asupra femeii din faţa lui, care stătea dreaptă, cu bărbia ridicată şi îl provoca din privire... I se părea că zâmbeşte?

— Nu aveam timp să aştept să vă reveniţi, spuse ea. Şi oricum nu cred că asta s-ar fi întâmplat prea curând.

Pentru o clipă, nu-şi amintea ce se întâmplase. Amintirile de până atunci erau în ceaţă.

— Slujitorul meu are nevoie de ajutor, zise ea.

— Domnişoară, nu trebuia să faceţi asta. E un duce. O să îmi revin imediat.

— Păstrează-ţi puterile, Keeffe, spuse ea. O să ai nevoie de ele.

Ashmont se uită spre bărbatul care vorbise.

Începu să-şi amintească. A tras cu arma şi apoi totul s-a dus de râpă… dar n-a murit nimeni. Încă.

Cassandra se apropie, şi el se abţinu să nu se ferească.

— Lucius, eşti atât de beat încât eşti un pericol nu doar pentru tine, ci şi pentru cei din jur, îi spuse ea în şoaptă, la ureche. Indiferent de ceea ce cred eu şi, sincer, starea în care te afli mi se pare dezgustătoare şi extrem de ruşinoasă…

— Nu mă mai cocoloşi, draga mea, reuşi el să bolborosească. Spune ce ai de spus.

— Oricât de îngrozitor ar suna, am nevoie de ajutorul tău. Acum. Trebuie să te foloseşti de banii şi puterea pe care le deţii. Trebuie să te aduni şi să încerci, măcar o dată în viaţa ta mizerabilă, să te faci util.

Ashmont reuşi cumva, în ciuda ameţelii şi a nevoii de a se lăsa la pământ şi a muri, să facă rost de o targă şi un mijloc de transport. Avu grijă ca oamenii să-l urce pe Keeffe cu grijă în căruţă şi să-l fixeze ca să nu se zdruncine. Domnişoara Pomfret insistă să meargă pe lângă căruţă până la han şi îl avertiză pe birjar despre fiecare groapă şi hârtoapă de pe drum. Ashmont merse pe partea cealaltă. Când ajunseră la han, chirurgul după care trimisese vorbă se afla deja acolo, iar Ashmont era pregătit să-i spună să-i taie capul.

Deşi era tânăr şi practica medicina de doar câţiva ani, domnul Greenslade avea foarte multă experienţă cu contuzii, cei salvaţi de la înec, oase rupte şi multe alte tipuri de răni, mai ales datorită celor trei duci scandaloşi. S-ar fi descurcat foarte bine în vreme de război. De asemenea, pe proprietarul şi angajaţii de la White Lion nu i-ar fi intimidat nici ciuma, molima, foametea sau loviturile de tun. Era locul preferat din zona aceea al celor trei duci.

Deşi provocaseră daune atât aici, cât şi în alte părţi, avuseseră întotdeauna grijă să rezolve lucrurile. De fiecare dată plăteau cu generozitate pentru pagubele făcute şi lumea uita de farsele, luptele, seducţiile şi distrugerile provocate. Prin urmare, erau primiţi înapoi cu braţele

deschise şi nu cu furci, torţe aprinse sau câini furioşi.

Doctorul ceru ca rândaşul să fie mutat pe o masă dintr-una din sălile de mese. Erau aceeaşi cameră şi aceeaşi masă unde Ashmont aşteptase în nenumărate rânduri tratamentul lui Greenslade. Domnişoara Pomfret era hotărâtă să rămână în cameră şi să supravegheze situaţia, dar de data aceasta nu putu să facă ce voia. Keeffe fusese de acord cu tot ce i se spusese, dar nu acceptă ca ea să-l vadă dezbrăcat. Începu să se agite atât de tare, încât Cassandra nu avu de ales şi trebui să plece, ca să nu-i agraveze rănile.

Medicul îi sugeră să plece, iar Ashmont se duse în salonul pentru servit cafea.

La scurt timp după ce servitorul îi luă comanda, Morris Tertius intră, ţinând în mână tocul pistolului şi pălăria lui Ashmont.

Abia atunci Ashmont realiză că îşi pierduse pălăria. Şi un pistol foarte bun pentru dueluri. Ce făcuse cu arma?

— Unde ai dispărut? întrebă Morris. Într-un minut erai acolo, apoi ai plecat şi când m-am trezit sub una dintre mese, nimeni nu ştia unde-ai plecat. Fiecare îmi arăta altă direcţie. Cineva a zis că ai fost împuşcat, altcineva a spus ceva despre un slujitor, iar când m-am uitat la tocul de pe masă, înăuntru era o singură armă. M-am întrebat ce s-a întâmplat cu cealaltă.

Blackwood spusese despre Humphrey Morris că e genul de om căruia nu-i mai tace fleanca. Iar acum nu-l deranja deloc să-l audă vorbind. Nu trebuia să mai gândească.

Şi băutura îl ajuta, dar în dimineaţa aceasta consideră, în mod ciudat, că băuse destul.

Două femei rănite. Şi săracul om. Dintre toţi oamenii pe care-i putea răni, trebuia să fie Tom Keeffe. Un erou al curselor? La naiba, un erou din toate punctele de vedere. Născut într-un azil de săraci. Un copil din mahala. Reuşise cumva să scape, să-şi descopere chemarea şi să devină unul dintre cei mai buni jochei… până în ziua aceea la Newmarket, când aproape a fost călcat în picioare. Dar era

aici. În ciuda sorţii, reuşise să supravieţuiască, aşa cum reuşise să câştige şi cursele.

Dacă nu trecea peste asta…

Nu putea să se gândească la asta, aşa că Ashmont n-o făcu.

— Cât timp ai fost plecat, localnicii au început să se certe, îi răspunse. Nu aveam chef de asta. Am ieşit şi am tras un foc de armă. Nu l-ai auzit?

Morris dădu din cap.

— Am auzit ceva. Nu ştiu ce. Nu-mi aduc aminte prea multe.

Ashmont îi povesti.

Morris ridică din sprâncene. Făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată.

— Ai spus că domnişoara Pomfret era în trăsură? Păru înduioşat şi vorbi în şoaptă. Domnişoara Hyacinth Pomfret?

— Domnişoara Pomfret, spuse Ashmont. Roşcată. Cu ochi gri. Are cam un metru şaptezeci. Seamănă cu Boadicea. A aruncat o găleată cu apă rece peste mine.

Îi spusese Lucius. Cine naiba făcea asta?

Morris păru îngrozit.

— Nu se poate! Cassandra Pomfret! Aici!

— Înţeleg că o cunoşti.

— Tu nu? Cum e posibil să nu o cunoşti?

— Cineva a spus că e domnişoara Putney şi toată lumea din Putney pare să o cunoască.

— Unul dintre fraţii ei are o locuinţă aici, zise Morris. Acum o închiriază. Familia lordului deGriffith. Moştenitorul contelui de Chelsfield. Sunt zece. Ea e cea mai mare dintre cele trei surori. I se spune Cassandra Profetul Apocalipsei pentru că de fiecare dată când deschide gura zice numai lucruri îngrozitoare. Sigur o cunoşti. Prietena surorii lui Ripley. Lady Charles Ancaster este sora lordului deGriffith.

Lady Charles Ancaster: mătuşa lui Ripley, Julia. Îi tratase pe cei doi prieteni ai lui Ripley ca şi cum ar fi fost fraţii lui, iar ea ar fi fost mama lor. Îi spusese lui Ashmont pe nume cu doar câteva zile în urmă când îl muştruluise. Crescând fără mamă, pe Ashmont nu-l deranja să fie certat.

I se părea o completare a afecţiunii pe care i-o oferea cu generozitate.

Lucius.

Nimeni nu-i mai spunea aşa.

Cu excepţia domnişoarei Pomfret, care pe câmp îl numise şi dezgustător şi ruşinos.

Îşi aminti totul. Fetiţa roşcată. Camberley Place. În urmă cu mulţi ani. Parcă trecuse o viaţă.

— Fără genealogie, spuse el. Mă doare capul şi nu sunt pregătit să discut despre nu ştiu câţi veri de-ai patrulea din partea mamei sau ce-o fi asta.

— Lady Charles Ancaster, spuse Morris răbdător. Mătuşa lui Ripley.

— Da, da, ştiu.

— Care e şi mătuşa domnişoarei Pomfret. Cum e posibil să nu o cunoşti pe domnişoara Pomfret? Ea şi Lady Alice, acum ducesa de Blackwood, au fost cele mai bune prietene din copilărie.

— Se pare că am pierdut legătura, spuse Ashmont. Fată bună? Familie bună? Necăsătorită? Atunci ce treabă am eu cu ea?

Oamenii încercaseră să-i prezinte fete bune de măritat, dar el făcuse plecăciuni şi plecase în direcţia opusă. Fugise de ele de când debutase în societatea londoneză şi încă făcea asta. Domnişoarele respectabile erau plictisitoare. Erau însoţite peste tot. Nu puteau avea intimitate. Şi nu te puteai distra cu ele. Dacă făceai asta, trebuia să te însori cu ele.

Olympia, fata cu care hotărâse să se căsătorească, era o fată bună. La momentul acela nu căuta o soţie. O găsise din greşeală.

Nu era plictisitoare.

Dar prietenul lui cel mai bun o furase, trădătorul nenorocit. Acum Blackwood şi Ripley erau căsătoriţi, iar el nu era. Ripley nici măcar nu fusese nevoit să muncească pentru asta! Nu trebuise să o curteze săptămâni întregi şi să-i convingă familia că nu-i va distruge viaţa. Nu, nu a trebuit decât să…

Dar nu era numai vina lui Ripley, porc mincinos. Femeile erau imprevizibile, iar cele respectabile erau şi mai problematice pentru că nu se ghidau după aceleaşi reguli.

Nu, Olympia îşi alesese propriul drum, renunţând la jurămintele şi hârtiile semnate de parcă ar fi fost o pereche de mănuşi învechite. Iar în dimineaţa aceasta, el şi Ripley fuseseră obligaţi să se lupte pentru a rezolva lucrurile. Erau prieteni din nou. Şi aşa se terminase totul.

Era mai simplu să rezolve lucrurile. Aşa nu se mai deranjau unul pe altul. Cu cât se întâmpla mai repede cu atât mai bine.

Asta dacă se puteau rezolva.

Keeffe nu avea să moară. Nu putea să moară. Trebuia să trăiască, iar Ashmont era dispus să plătească oricât era nevoie pentru asta.

Se uită la Morris care vorbea acum despre una dintre surorile domnişoarei Pomfret.

*

Cassandra calculă că trecuseră două ore de când domnul Greenslade intrase în salonul de la primul etaj, unde ea încă aştepta. Îi îngrijise rănile lui Gosney şi o trimisese în sala de mese să bea un ceai ca să se liniştească şi să mănânce ceva.

Cassandra îşi umplu timpul uitându-se la ce se întâmpla în curte şi la norii întunecaţi care dansau pe cer, gândindu-se la situaţia în care se afla şi imaginându-şi cum ducele de Ashmont se chinuie îngrozitor în cele nouă cercuri ale Infernului lui Dante.

— Două coaste fracturate, spuse medicul. Fracturile par să fie curate, dar sper că vă daţi seama că nu avem cum să fim siguri de asta

Cassandra bănuise că despre asta era vorba şi, deşi rănile nu erau atât de grave pe cât se temea, asta nu era cea mai bună veste. Iar din experienţa ei, medicii erau siguri, mult prea siguri.

— Care e problema? întrebă ea.

— Febra.

Simţi un gol în stomac.

Oasele rupte puteau provoca infecţii fatale, afecţiuni ale plămânilor. Văzuse asta la familiile sărace. Chiar şi printre cei bogaţi se întâmpla de multe ori. Îşi spuse că Keeffe trecuse prin lucruri mult mai grele, dar atunci era tânăr şi în putere.

— Susţine că e gata să se întoarcă la muncă, spuse Greenslade. Nu mă îndoiesc că se simte mai bine şi în mod normal, dacă l-aţi înfăşură cu grijă, aş spune că vă puteţi continua călătoria. Dar pneumonia e un pericol în astfel de cazuri şi nu v-aş sfătui să-l mutaţi prea mult. O zi, două de odihnă în cea mai apropiată cameră, o dietă echilibrată şi îngrijire corespunzătoare ne vor spune dacă febra e doar o reacţie la rănile pe care le are sau o complicaţie mai gravă. Am încercat să-i explic asta, dar a devenit atât de agitat încât a trebuit să-i administrez nişte laudanum ca să nu-şi agraveze rănile. Pentru moment s-a liniştit.

— Dacă vrem să-l ţinem aici, va trebui să-l legăm de pat, zise Cassandra. După accidentul de la curse şi-a petrecut luni întregi imobilizat la pat şi i s-a spus că nu va mai merge niciodată. Deloc surprinzător, a reacţionat destul de violent la recomandările medicului.

— V-aş sugera…

Uşa se deschise brusc. Ducele de Ashmont intră cu părul lui blond ca soarele, ochii de un albastru celest, umerii laţi şi prea mult din toate. Prezenţa lui impozantă făcea ca salonul să pară mai mic.

— Mi s-a spus că aţi ieşit din camera bolnavului, spuse el. Cum se simte jocheul?

*

Ashmont nu se aşteptase la o primire călduroasă şi nici nu primi una. Femeia îşi încrucişă braţele şi îi aruncă o privire impasibilă, în timp ce temperatura din cameră păru să scadă.

— Două coaste fracturate, zise ea înainte ca doctorul

să spună ceva. Şi complicaţii.

Ashmont simţi că i se face rău. Ignoră senzaţia.

— Coaste, da. Au tendinţa să se rupă uşor. Dar Greenslade sigur l-a bandajat cum trebuie şi…

— Domnule Greenslade, vă rog frumos să plecaţi, spuse ea. Aş dori să discut cu ducele. Între timp, v-aş ruga să vă ocupaţi şi de slujitoarea mea. Are câteva zgârieturi. Le-am curăţat, dar are nevoie de câteva suturi şi nu m-a lăsat pe mine să le fac.

Medicul se uită la el, cu sprâncenele ridicate.

— Fă ce-ţi spune domnişoara, spuse Ashmont. Dacă am nevoie de ajutor, o să ţip.

Greenslade ieşi şi închise uşa în urma lui.

— Îmi aduc aminte de tine acum, îi zise Ashmont. Camberley Place. De tine, de Lady Alice şi de celelalte fetiţe. Şi de verişori.

Expresia ei rămase la fel de rece şi indiferentă.

— Ştii, nu cred că ar trebui să fii singură cu mine, îi spuse el. Din câte îmi amintesc, nu se cade. O domnişoară respectabilă. Un depravat notoriu. Lucruri de genul acesta. Poate că ar trebui să vorbim în curte, de unde aş putea fugi. Sau cel puţin ar exista martori în caz de crimă.

— Keeffe are febră, îi zise ea.

— Ah.

— Nu trebuie mişcat. Trebuie să stea în pat cel puţin o zi, poate două sau mai multe, până vedem dacă febra creşte şi, dacă se întâmplă asta, să vedem dacă supravieţuieşte.

— Să nu fie mişcat. N-o să-i placă asta.

Surprinse în privirea ei o licărire de uimire, dar masca ei impasibilă apăru imediat la loc.

— Nu, nu-i va plăcea. Urăşte atât de mult ideea asta, încât doctorul a trebuit să-i administreze laudanum. Asta nu-l va calma pentru mult timp şi nu ar trebui să ia prea des având în vedere că există riscul unei infecţii la plămâni. Nu ar fi permis niciodată să fie cărat aici dacă nu ar fi avut dureri extrem de mari. Acum că i-a bandajat coastele, va fi dornic să se mişte din nou, chiar dacă are dureri, chiar dacă

asta i-ar pune în pericol recuperarea. Nu va fi rezonabil.

— O să vorbesc eu cu el, spuse Ashmont. Cassandra se uită la el. Ca de la bărbat la bărbat, adăugă. Îl voi ameninţa că-i mai rup câteva coaste dacă nu ascultă ordinele.

— Să-i rupi câteva…

— Mândrie masculină, o întrerupse el. Nu-i va fi ruşine dacă îl ameninţ. Sunt de trei ori mai mare decât el şi sunt duce. Va bombăni şi apoi va fi nevoit să facă ce-i spun.

Apoi ieşi.

Cassandra se duse după el.

Ashmont avea ceva de făcut. Aştepta de mult. Îi ceru unuia dintre servitorii hanului să stea cu ochii pe doctor.

Domnişoara îi spusese să se facă util. Abia aştepta să facă asta. Era o parte din lucrurile pe care trebuia să le facă pentru a-şi îndrepta greşelile.

Ar fi trebuit să ştie că nu putea să scape aşa uşor.

Se opri.

— Nu-i voi face rău. Nu trebuie să te temi.

— Dacă te atingi de el, o să te împuşc, îl ameninţă ea. Unul din puţinele lucruri care mi-ar face plăcere şi cu care toată lumea ar fi de acord.

De parcă el ar fi fost capabil să fie violent cu săracul om. Ce fel de animal credea că e?

O întrebare prostească.

Una mai interesantă era dacă ar fi fost în stare să-l împuşte.

Nu, şi asta era o întrebare uşoară. O văzuse ocupându-se de caii care o luaseră la galop. Din ce-şi dăduse seama, rămăsese la fel de calmă ca orice bărbat, ba chiar mai calmă decât majoritatea, chiar şi atunci când frâiele se rupseseră. Îl lovise şi trecuse peste el, iar când nu se ridicase suficient de repede, aruncase o găleată de apă rece peste el.

Da. L-ar fi împuşcat, iar mâna nu i-ar fi tremurat, aşa cum nici expresia de pe chipul ei nu se schimba.

— Nu-i voi face rău, repetă. Doar o să mă prefac că am de gând să fac asta.

Cassandra îşi ridică privirea spre chipul lui.

— În mod normal, nu te-aş credea în stare să joci rolul unei brute. Dar acum, cu hainele de duel şifonate, plin de vânătăi, murdar şi mirosind de parcă nu te-ai spălat de o săptămână, ţi se potriveşte perfect.

— Aşa rău e? Îşi coborî capul şi se mirosi. Era transpirat şi plin de coniac. Era plin de pete de iarbă şi mizerie pe „hainele de duel”. Era cazul să trimită pe cineva după o periuţă şi nişte praf de dinţi. Te înşeli. Am făcut baie de dimineaţă. Îşi trecu mâna peste bărbie. Şi m-am bărbierit.

— Voiai să arăţi impecabil când îţi trimiteai prietenul pe lumea cealaltă, nu?

— De unde… îşi opri altă întrebare stupidă. Nu trebuia să fii foarte deştept ca să-ţi dai seama. Toată lumea ştia despre Ripley şi Olympia. Domnişoara Pomfret ştia că Ashmont participase la un duel în dimineaţa aceea. Cu cine altcineva s-ar fi putut duela? Existau la fel de multe şanse ca el să fie cel care face asta, adăugă el.

— Nu l-ai omorât, spuse ea mai încet. Dacă ai fi făcut-o, cred că ai fi fost în drum spre Franţa până acum.

Ashmont dădu din cap.

— N-a murit nimeni, dar nu datorită lui.

— Eşti rănit? Nu te-ai lovit cumva de vreo piatră şi ai o contuzie?

— Văd că abia aştepţi să găseşti partea pozitivă.

— Ripley e bine?

Ashmont chiar nu voia să vorbească despre duel. Se mai duelase cu alţi şase, dar niciodată nu fusese aşa. Scena se repeta încontinuu în mintea lui. Dacă nu avea grijă, urma să aibă coşmaruri.

Începu să meargă pe culoar, iar Cassandra se ţinu după el. Îşi atinse tâmpla.

— O rană superficială la cap. Capul tare. Cred că glonţul a ricoşat. Dar a sângerat îngrozitor.

Alte domnişoare educate ar fi leşinat la auzul acestor cuvinte.

— Aşa se întâmplă cu rănile la cap, spuse ea. Sunteţi

doi idioţi.

— Asta a spus şi Olympia.

— Nu-mi pot da seama dacă a scăpat la limită sau a sărit din lac în puţ.

— Chiar te pricepi să binedispui pe cineva.

— Nu-mi pasă de dispoziţia ta, răspunse ea. Ai fost la un pas să-l omori pe cel mai bun prieten al fratelui meu. E la fel de mizerabil ca tine, dar, în mod inexplicabil, Alice este foarte ataşată de el. În câteva ore de la momentul acela inutil, aproape ai omorât trei oameni şi doi cai. Trăsura mea e distrusă, iar tatăl meu nu va fi niciodată de acord să o înlocuiască, pentru că urăşte să o conduc. Acum îşi va fi dorit să se fi gândit să o distrugă el însuşi. Din cauza ta va trebui să rămân aici cine ştie cât timp, doar cu slujitoarea mea, care nu va fi considerată o însoţitoare corespunzătoare. Chiar şi cu un însoţitor… tăcu şi inspiră adânc.

Cu coada ochiului, Ashmont urmări decolteul care se ridica şi cobora ritmic. Nu era uşor să-l vadă. Mânecile enorme ale rochiei pe care o purta blocau privelişte a, deja acoperită de volanele şi reverele largi. Poate că era puţin mai mare decât crezuse prima dată?

Era drăguţă? Nu era sigur. Deşi nu mai era la fel de ameţit, încă i se părea că vede în ceaţă.

Nu fusese un copil frumos. Ştia sigur. Îşi amintea foarte clar timpul petrecut la Camberley Place. Avea atâtea amintiri cu casa caldă şi primitoare. Şi cu debarcaderul, probabil locul lui preferat din lume.

— Să luăm lucrurile pe rând, spuse ea. Întâi Keeffe. Nu e vorba de mândrie masculină. Nu în totalitate. Trebuie să înţelegi.

— Nu. Nu înţeleg. E simplu.

— Nu e aşa cum crezi.

— Nu cred nimic.

— E vorba de accidentul de la Newmarket, spuse ea. Au fost luni întregi. Timp în care i s-a spus că nu va mai merge niciodată.

Ashmont nu voia să audă asta. Nu era fericit şi

momentan nu se putea binedispune cu o băutură sau orice altceva. Avea lucruri de făcut. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede. Era doar începutul. Ştia asta.

— Nu suportă ideea de a fi imobilizat, continuă ea. De aceea…

— Nu contează, o întrerupse Ashmont. Nu voi încerca să mă înţeleg cu el. Nu voi încerca să-l înţeleg. O să fiu un duce nenorocit care-i spune să facă ce i se cere.

— Prea bine, fă ce vrei, zise ea. Dar ar fi bine să funcţioneze. Dacă îşi face rău…

— O să funcţioneze.

Trebuia. Ashmont trebuia să-şi îndrepte greşelile. Orice s-ar fi spus despre ducele de Ashmont, şi se puteau scrie cărţi, întotdeauna îşi plătea datoriile, cu generozitate. Întotdeauna.

— Dacă nu funcţionează, o să te împuşc, îi spuse ea. Nu va rezolva nimic, dar mă va face să mă simt mai bine.

*

Cassandra nu-i găsi nici pe medic, nici pe menajeră în sala de mese.

— Doctorul e la cafenea, domnişoară Pomfret, îi spuse o servitoare. Nu ştiu unde a plecat slujitoarea.

Cassandra îl găsi pe Greenslade în separeu, unde se afla alături de Humphrey Morris, al treilea fiu al antipaticei contese de Bartham, care părea speriat. Adică păru speriat după ce îşi ridică privirea şi o zări pe Cassandra.

Pe măsură ce se apropia, acesta devenea din ce în ce mai alarmat. În general, cafenelele erau teritoriul bărbaţilor. De obicei Cassandra nu făcea altceva decât să observe asemenea locuri, pentru că bărbaţii deveneau isterici când femeile apăreau acolo, iar asta era enervant. Ca să nu mai vorbească despre faptul că era exact genul de lucru pe care bârfitorii îl foloseau pentru a-i denigra caracterul şi reputaţia. Se îndoia că după ziua de astăzi mai avea vreo reputaţie. Dar trebuia să ia lucrurile pe rând.

— Ah, domnişoară Pomfret, spuse medicul. Vă rog să

mă iertaţi că v-am făcut să mă căutaţi. Am căutat-o peste tot pe slujitoarea dumneavoastră. Se pare că domnul Morris a fost printre ultimii care au văzut-o.

Cassandra se uită la Morris, care se ridică brusc şi făcu o plecăciune cu chipul înroşit.

— Nu ştiam cine e, spuse el. Nu am văzut… ştiţi… accidentul, iar Ashmont mi-a spus să rămân pe aproape în caz că are nevoie de mine. Am ieşit în curte să văd dacă cineva ştie ceva despre pistolul lui.

Fără îndoială, un pistol de duel. Probabil că Morris fusese secundul lui Ashmont în dimineaţa aceasta.

— Băieţii cred că unul dintre cei de la Green Man l-a luat de unde Ashmont l-a pierdut şi l-a dus înăuntru ca să-l păstreze. Şi-a pierdut şi pălăria, dar am găsit-o şi i-am dus-o împreună cu tocul pentru pistol şi cealaltă armă. Nu voiam să rămână pe pământul umed sau să fie călcată de o căruţă. Tocmai când a venit trăsura mă gândeam să trimit pe cineva la Green Man, dar ne-am oprit cu toţii să ne uităm.

Oamenii mereu făceau asta. Lumea se aduna în faţa Oficiului Poştal din Londra pentru a vedea cum pleacă poşta de noapte. Exista mereu audienţă pentru trăsurile care veneau şi plecau de la White Horse Cellars din Piccadilly şi de la alte hanuri din Londra. Uneori, era un spectacol la fel de bun ca o piesă de teatru. Chiar şi ei îi plăcea să vadă cum pleacă poşta de noapte. Orice birjar ar fi apreciat priceperea şi talentul birjarului. Era unul dintre lucrurile pentru care îi fusese dor de Anglia.

— Am văzut-o pe fată ieşind în fugă din birou şi fluturând biletul, spuse Morris, atrăgându-i atenţia. Mai era doar un loc, dar l-a acceptat. S-a urcat şi a plecat. Ultima dată când am văzut-o îşi pleca privirea şi îşi ţinea pălăria când au trecut pe sub boltă. Nu am ştiut că e a dumneavoastră până când Greenslade m-a întrebat dacă am văzut o femeie într-o rochie verde-cenuşiu.

Cassandra îl privi îndelung în timp ce se gândea la ce-i spuse şi ce însemna asta.

— Aţi găsit pistolul? întrebă.

— Nu încă. Înghiţi. Îmi pare rău pentru jocheul dumneavoastră, domnişoară Pomfret.

— Anunţaţi-mă când găsiţi pistolul, zise ea. S-ar putea să am nevoie de el.

Între timp.

O mică doză de dominare ducală şi o doză mare de „o îngrijorezi pe domnişoara Pomfret”, au funcţionat mai bine decât laudanumul administrat pentru a-l calma pe Keeffe. În scurt timp, o multitudine de servitori şi voluntari l-au mutat într-unul din dormitoare. După ce toată lumea plecă, Ashmont, care nu-şi cerea niciodată scuze, decât cu monezi şi bancnote, îi ceru iertare.

Părând ruşinat, Keeffe îi mulţumi.

— Nu o să mor, Alteţa Voastră. Şarlatanul ăla m-a bandajat ca pe o mumie egipteană. M-aţi putea arunca de pe cea mai înaltă clădire pe caldarâm şi nu aş păţi nimic. Singurul lucru care m-ar putea răni acum ar fi o lovitură de tun şi nici asta nu cred că m-ar afecta prea tare. Dacă o grămadă de cai de curse nu m-au omorât, nu o vor face nici câteva coaste fracturate.

— Mă bucur să aud asta, spuse Ashmont.

Bărbatul nu arăta prea bine. Era tras la faţă şi ochii căprui îi erau tulburi.

— Singurul lucru pentru care îmi fac griji este stăpâna mea şi ce se va întâmpla cu ea.

Ashmont trase scaunul aproape de pat. În ciuda, sau poate datorită laudanumului, Keeffe voia să vorbească. Trebuia să se odihnească, dar nu avea de gând să facă asta până nu spunea ce avea de spus.

Era datoria lui Ashmont să-l asculte. Încă nu-şi revenise. Se trezise din beţie, dar era încă ameţit, confuz. Sentimente care apăreau şi dispăreau; scene din trecut care se amestecau cu cele recente i se învârteau în minte.

Epuizat, Morris îi povestise despre o încăierare cu un tip pe nume Owsley în timpul unui discurs şi despre regula

pe care lordul deGriffith o făcuse în consecinţă pentru una dintre surorile mai mici ale domnişoarei Pomfret. Morris ştia multe detalii pentru că mama lui nu era doar o bârfitoare, ci şi o prietenă foarte bună a lui Lady deGriffith.

Keeffe cunoştea detalii mult mai intime decât Lady Bartham: domnişoara Pomfret îşi iubea foarte mult surorile, iar acest eveniment „o făcuse să sufere”.

Mai află şi altceva, menit să completeze bârfele lui Morris: bunicii ei se ocupaseră de creşterea sa. Bunicul ei îl găsise pe Keeffe, la doi an după accident, curăţând grajduri în Blackwater şi făcând tot felul de munci pentru a putea trăi.

— Au fost zile foarte grele, Alteţa Voastră. Dar lordul m-a angajat pentru a avea grijă de nepoata sa. Ca un paznic, dar discret, spuse el. Şi tutore… eu! Dar fetiţa avea un caracter puternic şi era îngrijorat în privinţa ei. Ştia cum am crescut şi voia să o învăţ cum să aibă grijă de ea. A avut încredere să-mi încredinţeze propria nepoată când nimeni nu ar fi lăsat pe mâna mea nici măcar un cal. Ştiţi, am avut ghinion.

Ashmont înţelegea. Cursele erau un loc plin de corupţie, iar Keeffe, deşi crescuse în cele mai întunecate locuri din Londra, era un om integru. Devenind faimos rapid şi neaşteptat, şi-a câştigat mulţi duşmani care abia aşteptau să-l doboare.

— Iar eu eram un schilod, continuă jocheul. Ce puteam să mai fac? Dar Excelenţa Sa a văzut că sunt capabil. Şi ea la fel. Nu m-a tratat ca pe un schilod. M-a ascultat şi… e atât de îndemânatică cu caii, Alteţa Voastră. Aţi văzut cât de calmă şi sigură a fost. Dacă nu s-ar fi rupt frâiele, am fi trecut ca gâsca prin apă.

— Am văzut, spuse Ashmont. Ai învăţat-o bine.

— E uşor să faci asta când cineva vrea să înveţe şi e dispus să muncească din greu. Mi-aş dori să ştiu doar cum să o fac să treacă peste asta fără să sufere. E greu, Alteţa Voastră. Nu e la fel de uşor ca pentru un bărbat. Femeile trebuie să aibă grijă de reputaţia lor, care e mai preţioasă decât aurul.

Ashmont ştia totul despre reputaţia femeilor. Ar fi fost imposibil să nu ştie având de-a face cu unchiul şi tutorele său, lordul Frederick Beckingham şi tatăl lui Blackwood, un tiran absolut. Cea mai uşoară soluţie era să stea departe de femeile respectabile. Avea de unde alege dintre celelalte.

— S-a scris o carte de reguli pentru domnişoare, de o mie de pagini, spuse Keeffe. Iar ea le încalcă. Multă lume îi vrea răul. Vor transforma ceea ce s-a întâmplat astăzi într-o grozăvie pe care niciunul dintre noi n-o va recunoaşte. Şi ce poate să facă? Să fugă înapoi la lordul şi Lady Chesterfield? Să-şi lase familia să înfrunte batjocura şi insultele? Şi e mai rău să afle ce se întâmplă pe la spatele lor, decât să li se spună în faţă. Keeffe dădu din cap. Mă îngrijorează asta. Nu ştiu cum să repar lucrurile.

Era un singur lucru de făcut. Ashmont nu voia să se gândească la asta, dar din onoare trebuia s-o facă.

— Tu ai grijă de tine, îi spuse lui Keeffe. Ai mai făcut asta o dată. Prin comparaţie, e o nimica toată. Lasă restul în seama mea.

Pe chipul bronzat şi perspicace al bărbatului apăru un zâmbet.

— Ştiu la ce te gândeşti, spuse Ashmont.

Ducele de Ashmont nu îndrepta lucrurile. Nu făcea altceva decât să le distrugă. Toată lumea credea asta şi nu se înşela.

Keeffe chicoti şi se strâmbă de durere.

— Cu tot respectul, Alteţa Voastră, sunt sigur că nu ştiţi.

*

Cassandra se întoarse în sala de mese, ceru instrumente de scris şi îi trimise o scrisoare doamnei Nisbett în care îi detalia ce se întâmplase. Femeia avea să audă o variantă denaturată a poveştii, dacă nu o făcuse deja, iar Cassandra nu voia să se îngrijoreze. Avea să se afle şi la Londra, dar, cu puţin noroc, familia sa nu avea să audă până ziua următoare.

Până a doua zi, reputaţia ei avea să fie distrusă.

— Fiecare lucru la timpul lui, îşi spuse.

Nu le scrise părinţilor ei. Încă spera să salveze situaţia sau să minimizeze daunele şi nu voia să-i supere mai mult decât era nevoie.

Simţi nevoia de o băutură tare. Îşi comandă ceai.

Un servitor îl aduse mai repede decât se aştepta, având în vedere cât de aglomerat era hanul. Poate era efectul ducilor ruşinoşi?

Când plecă din cafenea mai devreme, un grup de călători ocupă toate mesele, în afară de cea la care se afla Humphrey Morris. Era locul ducilor. De câte ori vreunul dintre ei era în zonă, masa aceea era interzisă celorlalţi clienţi.

Cei trei duci erau consideraţi zei aici. Nu conta ce distrugeau Ripley, Blackwood sau Ashmont. Nu conta ce atrocităţi comiteau. Erau duci. Aruncau cu bani în stânga şi în dreapta. Banii erau calea lor de scăpare pentru orice comportament nepotrivit.

Ridică din umeri. Aşa mergea lumea… oare ea nu profitase de asta? Ashmont nu trebuia să ridice niciun deget pentru a obţine ce voia, fără discuţii, întârziere sau orice alt obstacol pe care ea l-ar fi avut de înfruntat dacă nu ar fi fost el.

Keeffe fusese transportat la White Lion cu grijă şi în mult mai puţin timp decât i-ar fi luat ei. Toată lumea de la han se grăbise să-i ajute. Alţi clienţi renunţaseră la camera lor pentru că Ashmont le ceruse asta. Era ca o baghetă magică.

Uşa se deschise brusc.

Zeii nu băteau la uşă, nu?

Şi îl văzu acolo, cu părul blond-auriu, ochii albaştri precum cerul, plin de vânătăi, murdar, în toată gloria întunecată, precum un Apollo beat, căzut din caleaşcă. Frumos, divin şi fără speranţă.

Era o risipă tragică de frumuseţe, rang şi orice altceva.

Cândva…

„Îmi aduc aminte de tine acum, îi zise Ashmont. Camberley Place. De tine, de Lady Alice şi celelalte fetiţe. Şi de verişori.”

Da, o mulţime de verişori Pomfret şi Ancaster, alături de prietenii lor. Ea fusese doar o fetiţă printre multe altele, în timp ce, pentru ea, el fusese soarele, luna şi stelele.

Îşi aducea aminte foarte clar, amintirile ieşeau la suprafaţă din străfundul minţii, unde le ascunsese cu mulţi ani în urmă. Toate i se învălmăşeau în minte, până la ultima, în seara aceea când i-a arătat constelaţiile, înainte ca băieţii să plece la şcoală. Următoarea dată, cu un an mai târziu, reuşise să-l vadă la lumina zilei. Apăruse, în mod miraculos, într-unul din cele mai negre momente din viaţa ei, ieşind în evidenţă în grupul de băieţi, atât de diferit de restul. Era o creatură minunată, cea mai frumoasă pe care o văzuse: cu bucle fine de păr auriu şi cei mai albaştri ochi din lume… şi faţa lui, perfectă. Ca a unui înger.

Îngerul acesta era de partea ei şi îi adusese şi pe Blackwood şi Ripley cu el. Chiar se luptase şi cu un monstru, iar în ochii ei de copil asta îl făcea un înger războinic care se lupta alături de ea împotriva răului din lume. După atâţia ani, deşi dovezile indicau contrariul, crescuse crezând că era… ce? Sir Galahad? Prinţul din poveşti?

Da. Credea că va face lucruri măreţe.

Într-un final încetase să mai creadă. În timp ajunsese să-şi dea seama că fiinţa celestă pe care ea o adorase exista doar în imaginaţia ei. Nu devenise niciodată ceea ce ea îşi dorise.

Cassandra ştia cum să repare anumite lucruri. Ştia cum să-i ajute pe cei a căror viaţă era grea sau nedreaptă. Dar ducele de Ashmont era prea departe pe drumul pierzaniei şi al desfrânării ca să mai poată fi adus înapoi. Era nevoie de prea multă muncă pentru a-l ajuta să redevină o fiinţă măcar pe jumătate acceptabilă. Era chiar dincolo de imaginaţia ei. Poate un înger sau un sfânt l-ar fi putut ajuta. Dar ea nu era nici unul, nici altul.

Nu mai exista speranţă şi nici ajutor pentru el, iar

Cassandra Pomfret de acum avea lucruri şi persoane mai importante de care să se ocupe. Acum nu putea decât să se folosească de el.

Ashmont intră în cameră şi închise uşa.

— Am o idee, spuse el. Mărită-te cu mine.

Capitolul 3

Ashmont se feri. Ceainicul se izbi de uşă, împrăştiindu-se într-o multitudine de cioburi alb-albastre.

Deşi se pregătise pentru duel bând coniac şi apă minerală, reflexele sale nu erau amorţite. Văzu semnele şi ştia mult prea bine cum să se ferească. Măcar Cassandra nu avea un pistol la îndemână.

Ashmont se uită la cioburile şi balta de ceai de la picioarele sale.

— Ştiu că e neaşteptat, dar…

— Mireasa ta a fugit acum cinci zile, spuse ea. Ţi-ai pierdut minţile?

— E adevărat. A făcut asta. Şi dacă ai vrea să…

— E clar că nu eşti îndrăgostit.

— Uite care e situaţia. Din ce am auzit, ai nevoie de un soţ. Eu aveam de gând să mă însor. Nu a mers prea bine, dar…

— Nu a mers bine! A fugit. Ţi se pare că nu sunt la fel de inteligentă ca Lady Olympia? Oricum nu ar fi fost nevoie să fii prea inteligent ca să recunoşti o afacere proastă… şi dacă „afacere proastă” nu e eufemismul anului, nu ştiu ce ar putea fi.

Ashmont nu era obişnuit să dea explicaţii. Nu era sigur că ştie cum să facă asta. Era ceva ce făceau ceilalţi. Singura lui explicaţie erau monezile. Bancnotele. Uneori farmecul. Darul de a convinge. Dar nu avea timp să o convingă.

O nenorocire care se agrava din ce în ce mai repede. Din orice parte ar fi privit situaţia, consecinţele

evenimentelor din dimineaţa aceasta aveau să fie… foarte grave. Nu avea o reputaţie prea bună. Făcuse lucruri rele. Multe lucruri, care nu erau cinstite sau morale. Dar era bărbat şi era duce, iar singurele consecinţe pe care le suferise îi afectaseră doar averea.

Cassandra nu era nici bărbat, nici duce şi călcase prea mulţi oameni pe coadă. Deranjase prea mulţi oameni.

„Multă lume îi vrea răul”, îi spusese Keeffe.

La fel ca Ashmont, ignora bârfele şi gurile rele. Dar o fată ca ea nu putea ignora probleme pe care avea să le provoace familiei.

Ashmont nu avea familie. Credea că urma să aibă una, alături de soţia lui. Dar asta nu se întâmplase. Se păcălise singur. Ha, ha

Îi avea pe Ripley, Blackwood şi pe unchiul său linguşitor şi băgăcios. Linguşitor. Asta era. Trebuia să se comporte ca unchiul Fred.

— Ce-ar fi să cerem alt ceainic, spuse el. Sau şi mai bine, nişte coniac cu apă minerală. Şi să discutăm ca oamenii raţionali.

— Tu nu ai putea să fii raţional nici dacă ai fi pe moarte. Vreau să-l văd pe Keeffe.

— Ar fi mai bine să nu. Doarme. Într-un pat, într-un dormitor.

Cassandra miji ochii.

— Am spus cuvintele magice, îi zise el. Nu a trebuit să-i spun decât: „O îngrijorezi pe domnişoara Pomfret”. S-a liniştit imediat. Am vorbit despre cai, curse şi lucruri de felul acesta. Greenslade a venit să se uite la el. Keeffe are febră, dar mintea îi e limpede. Acum a adormit. Greenslade a trimis o infirmieră să aibă grijă de el. Totul e în regulă.

— Pot să am singură grijă de rândaşul meu. Ştiu cum să-l îngrijesc. Habar nu ai câţi bolnavi a trebuit să îngrijesc.

— Keeffe ştie şi mi-a spus foarte clar să nu te las să ai grijă de el. A spus că ai destule lucruri pe cap. Dacă aş fi în locul tău…

— Da. Exact ce aveam nevoie. Sfaturi de la tine.

Cassandra se duse la fereastra care dădea spre curte

şi îi întoarse spatele. Dădu din cap şi unul din acele de păr căzu şi se opri în dantela decolteului adânc al rochiei. Cerul înnorat se întunecase, dar chiar şi în lumina difuză din salon reuşi să vadă bucăţi întunecate de crenguţe şi iarbă în părul ei.

Dacă ar fi încercat să le ia, probabil i s-ar fi întâmplat ceva îngrozitor. Nu avea nicio îndoială în legătură cu asta.

— Nu ştii, spuse ea. Pur şi simplu, nu ştii.

Dar acum ştia câteva lucruri. Bărbatul pe care îl rănise nu era doar un fost campion de curse, Keeffe era paznicul şi tutorele ei, probabil mai important decât orice alt membru al familiei. Poate doar cu excepţia surorii care îi făcea lui Morris inima să tresară.

Ashmont ştia că dacă nu făcea ceva, fraţii ei s-ar fi întrecut să-l împuşte într-un duel. Nu voia să se lupte cu fraţii ei care nu-i făcuseră rău niciodată. Nu voia să le provoace necazuri membrilor familiei ei. Era un nenorocit. Ştia asta. Dar chiar şi el avea limite. Puţine, dar le avea.

În dimineaţa aceasta fusese foarte aproape de a-l omorî pe Ripley, două femei şi unul dintre cei mai importanţi jochei ai Angliei. Nici acum nu se ştia sigur dacă Keeffe avea să supravieţuiască.

Făcuse toate astea cu acelaşi pistol.

Nu murise nimeni încă, dar consecinţele se adunau şi se rostogoleau ca o avalanşă în Alpi.

— Spune-mi că ai o idee mai bună, spuse el. Te ascult.

Ea tăcu pentru câteva minute.

— Aud cum te gândeşti, zise el. Nu-ţi vine nicio idee, nu-i aşa? Deci uite care e ideea mea…

— Ideile tale fac oamenii să ţipe şi lucrurile să explodeze. Se întoarse spre el. Ştii, eram acolo în noaptea aceea când tu şi prietenii tăi aţi adus pe furiş capra la Almack’s.

— Erai acolo? Serios?

De aproape, văzu eşarfa pe care o purta sub gulerul de mătase. Probabil se desfăcuse şi o legase în grabă căci era strâmbă. Gulerul era şifonat, iar materialul dantelat era

murdar. Unul dintre dinţii cataramei făcuse o gaură în centura de mătase, fundă, eşarfă sau ce era. Simţi nevoia să facă ceva… nu ştia dacă avea să îndrepte lucrurile sau să le agraveze. Dar ştia sigur că asta îi distrăgea atenţia.

— Era primul meu sezon londonez şi primul meu bal la Almack's, spuse ea. Auzisem poveşti. După ce am văzut cu ochii mei haosul pe care l-ai creat, nu le-am mai considerat exagerări. Când vine vorba de tine şi complicii tăi, ziarele nu exagerează. Nu au cum. Nu au cum să inventeze ceva mai scandalos decât realitatea.

— Tocmai de aceea asta va funcţiona. Eu sunt scandalos. Tu eşti scandaloasă.

Cassandra se uită la el.

— Eu? Sunt ca tine? Nu ai încă douăzeci şi nouă de ani. Ai avut parte de toate avantajele: putere, statut, bani, frumuseţe, ca să nu mai spunem că eşti bărbat. Ce ai făcut cu toate acestea? Ce ai realizat, în afară de risipă şi ravagii? Nu a trebuit decât să-ţi ies în cale fără să vreau, iar acum toate persoanele la care ţin sunt în pericol, iar bărbatul care m-a ajutat să rămân întreagă la minte e posibil să moară.

Trecu pe lângă el, deschise uşa şi ieşi furioasă, trântind-o în urma ei.

Ashmont cugetă pentru o clipă: să insiste sau să o lase să se liniştească?

Aşteptase prea mult în urmă cu cinci zile şi pierduse un viitor promiţător.

Se duse după ea.

Simţindu-se încolţită, Cassandra merse de-a lungul coridorului. Aerul era sufocant, iar norii prevesteau o furtună. O trăsură plecă din curte, iar praful se ridică. Totuşi, ieşi. Nu mai era într-o cameră minusculă cu ducele de Ashmont. Acum putea să respire. Să gândească.

Almack's. De ce a trebuit să aducă aminte de asta? De parcă el şi-ar fi amintit de ea. Nu-şi adusese aminte de ea când stătuse în faţa lui, arătând extraordinar în rochia ei din satin cu dungi albastre, dornică să danseze.

Iar el…

Nu-şi aducea aminte cu ce era îmbrăcat. Fusese fermecată. Ea şi Alice aveau optsprezece ani, plecaseră la studii pe continent şi călătoriseră mai bine de trei ani şi erau mai sofisticate decât oricare dintre celelalte debutante. Cu toate acestea, în faţa lui, pe Cassandra o luase ameţeala.

Îl văzuse venind să o felicite pe mătuşa sa, Julia, ca pe un zeu impresionant. Cassandra stătea lângă ea. Îşi amintea perfect vocea mătuşii ei.

— Ashmont, sunt sigură că îţi aduci aminte de nepoata mea, Cassandra Pomfret.

Iar el, deşi evident nu deosebea între Cassandra şi Adam, afişase cel mai frumos şi fermecător zâmbet cu care ar fi cucerit nu numai orice adolescentă, ci şi lumea şi spusese:

— Cum aş putea să uit? Încântat, domnişoară Pomfret.

Făcuse o plecăciune graţioasă, schimbase câteva cuvinte cu mătuşa sa şi apoi dispăruse în mulţime. Cassandra rămăsese atât de ameţită încât îi luase ceva timp să simtă dezamăgirea.

După câteva minute, femeile începuseră să ţipe. Când se întorsese spre sursa zgomotului, o văzuse pe Lady Thurlow nemişcată ţipând, în timp ce o capră muşca din trandafirul de satin de pe marginea rochiei sale.

La balcon, orchestra se oprise şi cei trei duci se tăvăleau de râs.

Era un haos. Invitaţii încercau să încolţească animalul. Femeile fugeau din sala de bal. Lady Jersey şi alte două binefăcătoare traversau sala de bal. Mătuşa Julia dădea din cap. Alice şi Cassandra se uitau una la alta.

— Se pare că nu s-au maturizat cât am fost plecate, spusese Alice.

— Absolut deloc.

Dar la ce se aştepta Cassandra după toate poveştile pe care le auzise? Oare i se păruse cuiva că s-ar putea maturiza?

— Cred că au adus-o cu un plan, spusese Alice.

Era metoda prin care băieţii ajutau fetele să se furişeze în camerele lor de la facultate. Înainte să devină duci, cei trei fuseseră faimoşi la Eton, iar apoi la Oxford. Acum şi la Londra.

— Ar fi trebuit să ştiu, spusese Cassandra.

— Voiai să dansezi cu el.

Cassandra nu putea nega asta în faţa celei mai bune prietene ale sale, care ştia totul.

— Un singur dans, Alice.

Doar unul. Adora să danseze. Bărbaţii nu o invitau des. Nu era o companie prea plăcută. Întotdeauna, de când era copil, spunea ce avea pe limbă. Nu era o calitate de dorit la un copil sau o debutantă. Dar el, care era îndrăzneţ, nechibzuit şi căruia nu-i păsa de opiniile celorlalţi, nu s-ar fi temut de ea.

— Niciodată nu le invită pe fetele respectabile. Ripley spune că e prea complicat.

— Complicat! E doar un dans!

— Pentru ei e prea mult. Nu eşti o curtezană sau o văduvă. Ei doar asta caută. Nu ai văzut că niciunul dintre ei nu m-a invitat nici pe mine?

Nu era corect. Ea şi Alice erau interesante.

— E o prostie.

— Aşa e cel mai bine. Nu există final fericit cu cei trei.

— Are totul: frumuseţe, avere, statut. Ce e în neregulă cu el?

— În primul rând, e beat. În al doilea rând, e un idiot. Trebuie să recunosc că e un idiot superb.

— Da, superb. Vai, Alice, zâmbetul lui…

— Ar putea să distrugă lumea,

Pufniseră în râs, iar Cassandra îşi promisese să nu mai spere că se va schimba.

Băiatul obraznic de altădată devenise bărbatul turbulent despre care auzise atâtea poveşti sălbatice. Cu toate acestea, mai durase încă doi ani în care auzise despre incidentele provocate de Ashmont ca să-şi bage minţile în cap.

Astăzi devenise parte dintr-unul şi ea avea să

plătească pentru asta. Ea şi familia ei.

„Comportamentul tău se răsfrânge… asupra noastră.”

Plecase din Londra fără însoţitor şi escortă. Lumea va spune că şi-a căutat-o cu lumânarea. Vor spune că tatăl ei, unul dintre cei mai importanţi membri ai parlamentului, responsabil pentru legile ţării, nu era în stare să-şi controleze propria fiică.

Deja îşi imagina titlurile de scandal: chipul lordului deGriffith suprapus cu al unui taur cu belciug şi Cassandra călărindu-l, tatăl ei trăgând la căruţă şi Cassandra biciuindu-l.

Şi acesta avea să fie doar începutul umilinţei familiei ei. În câteva zile, întâlnirea întâmplătoare cu ducele de Ashmont avea să devină una ilicită. Poate chiar o orgie. Vor spune că se tăvălise cu el la beţie.

Simţi că faţa îi ia foc.

„Mărită-te cu mine.”

Nu ar fi dus decât la suferinţă şi nefericire. Suferinţă pe care Ashmont i-o provocase deja. Dacă febra lui Keeffe se înrăutăţea şi nu supravieţuia…

— Domnişoară Pomfret.

Vocea joasă părea să promită lumea. La fel şi chipul. Atât de frumos la exterior. Şi aşa puţină valoare la interior.

Cassandra nu se opri.

— Du-te naiba!

— Îmi dau seama că eşti epuizată…

— Epuizată? Se opri şi se întoarse cu faţa la el. În beţia dumitale nechibzuită ai rănit, posibil fatal, un angajat loial. Ai speriat o alta atât de tare încât a dispărut cu prima trăsură în care a găsit loc. Ai provocat una din exploziile dumitale în care, de data aceasta, nevinovaţii sunt membri ai familiei mele. Deci, da, sunt o femeie extenuată, pentru că nu am niciun motiv să fiu încântată.

Pe măsură ce vorbea, se apropie de el până când nasurile aproape li se atinseră.

— Îmi cer iertare, dragă duce, pentru reacţia mea, îl împunse cu un deget în piept, dorindu-şi să fie ţeava unui pistol, exagerată. Îl împunse mai tare, la nişte chestiuni

atât de banale. Îl împunse tare o ultimă dată. Stai departe de mine.

Se întoarse şi continuă să meargă furioasă pe culoar.

Realiză că oamenii ieşeau din han ca să privească. Nu-i păsa. Oricum ziua avea să se înrăutăţească. Cum altfel?

— Domnişoară Pomfret, aş vrea să-mi acorzi un minut. Doar un minut.

Cassandra nu se opri.

— Vrei să te opreşti?

Încercă să o prindă de braţ. Deşi nu era nouă, rochia ei era franţuzească, la modă şi cu nişte mâneci enorme. Îşi înfipse mâna în pliurile materialului şi strânse umflătura care susţinea structura asemănătoare unui balon.

Cassandra se întoarse, acţionând instinctiv. De data aceasta, nu-l împunse în piept, îl împinse, aşa cum învăţase de la Keeffe, ţinându-şi echilibrul încât să aibă suficientă forţă.

Culoarul era îngust, balustrada joasă, iar ducele fu împins spre ea. Dădu drumul mânecii rochiei şi încercă să prindă balustrada, dar nu reuşi să facă asta suficient de repede şi căzu peste ea, mai uşor decât se aşteptase Cassandra.

*

În ultima clipă, Ashmont reuşi să se apuce de stâlp. Rămase acolo câteva clipe, cu genunchii peste balustradă şi o mână pe stâlp.

Dacă nu ar fi fost în formă, ar fi ajuns deja pe caldarâmul de dedesubt.

Dar boxa, practica scrimă şi călărea. Mergea des pe distanţe mari. Îi plăcea să-şi testeze puterile. Îi plăcea să se lupte. Şi, deşi în anumite privinţe era comod, în altele era poate prea activ.

Dar nu dormise în noaptea de dinaintea duelului, băuse mai mult coniac decât trebuia. Mâncase, dar nu prea mult, stomacul nepermiţându-i asta. Cu alte cuvinte, nu era

în cea mai bună formă.

Rămase acolo pentru puţin timp, în timp ce oamenii se adunară dedesubt ca să se uite la el şi în timp ce paşii domnişoarei Pomfret se îndepărtau. Era clar că nu avea de gând să-l ajute. Zgomotul paşilor se opri, se trânti o uşă şi se auzi un zăvor.

Prea bine. Deci nu era un înger păzitor. Cel puţin nu pentru el. Vru să râdă, dar trebuia să respire ca să-şi menţină echilibrul şi să se ridice înapoi pe culoar. Reuşi să facă asta din două încercări, în timp ce mulţimea de oameni creştea. Câteva voci masculine îl încurajau, în timp ce alţii îl batjocoreau.

Când reuşi să se ridice îşi şterse mâinile şi făcu o plecăciune. Spectatorii râseră şi aplaudară.

*

— Să te căsătoreşti cu ea? întrebă Morris, făcând ochii cât cepele. Ai tras cu pistolul prea aproape de cap, cumva? Eşti surd? Ţi-a intrat fum în ochi?

Ashmont se întoarse la cafenea pentru a-şi aduna puterile înainte să discute din nou cu domnişoara Pomfret. Nici nu se aşeză bine, când un servitor veni să-i ia comanda. După ce acesta plecă, intră un grup de călători şi o parte din trântorii din curte, inclusiv Morris.

Pe Ashmont nu-l deranjau nici zarva, nici pălăvrăgeala lui Morris. Într-adevăr, simţea lipsa înţelepciunii lui Blackwood şi Ripley. Dar în acel moment nu avea nevoie de asta, ci de cât mai multe informaţii, iar Morris era o adevărată enciclopedie de bârfe despre înalta societate. În privinţa aceasta semăna cu mama sa. Din fericire, era singurul lucru la care se asemănau.

— Ţi se pare că sunt genul care s-ar însura cu o domnişoară banală? întrebă el.

Oare Ripley se căsătorise cu cineva de genul acesta? Sau Blackwood? Nicidecum.

— Există banal şi există fete care te împing peste balustradă, spuse Morris. Eram convins că o să te văd la

picioarele mele, cu creierii împrăştiaţi prin curte.

Ashmont ridică din umeri.

— Am trecut prin lucruri mai rele.

Morris se aşează şi se uită la el.

— Nu înţeleg de ce îţi faci atâtea griji, spuse Ashmont. O placi pe sora ei. N-ai nicio şansă să te apropii de ea dacă domnişoara Pomfret nu se căsătoreşte. Având în vedere cât de frică le e tuturor de ea, crezi că asta se va întâmpla curând? Dacă aş fi în locul tău, m-aş încuraja. Aş spune: „Nenorocit norocos ce eşti, Ashmont! Mireasa ta fuge şi în mai puţin de o săptămână alta, mai bună decât ea, aproape îţi pică din cer”.

— Nu, nu, nu, nu. Morris dădu din cap la fiecare negaţie. Vreau să trezesc amintiri neplăcute, dar… îşi ridică lingura. Lady Olympia. Cu cealaltă ridică cuţitul. Domnişoara Pomfret. Diferite ca ziua şi noaptea.

Ashmont ridică furculiţa:

— Eu.

Morris se înroşi.

Ashmont îl privi cu amuzament. Nu-şi aducea aminte de ultima dată când el se înroşise.

— Dacă te-ai fi lovit la cap, aş fi zis că ai o contuzie, spuse Morris. S-a mai întâmplat şi altceva cât nu am fost aici? Poate doctorul ţi-a făcut vreo gaură în craniu?

— Îmi place o fată plină de viaţă, spuse Ashmont. Dacă avusese vreo îndoială în a se căsători cu o domnişoară despre care nu ştia mai nimic şi despre care uitase până acum, atenţia ei lipsită de tandreţe o risipise complet. A fost aruncată din trăsură, continuă el. A stat acolo să se vaite, să geamă, aşteptând ajutor? Nu. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să se ridice şi să mă lovească cu pălăria. Apoi am rămas la pământ, încercând să-mi revin, doar un minut sau două, ca să nu vomit. A aruncat o găleată de apă peste mine, m-a pus să fac tot felul de lucruri, să merg o leghe jumate cu ea, în timp ce îşi făcea griji pentru rândaşul ei. I-am cerut să se căsătorească cu mine şi a aruncat cu un ceainic după mine.

Morris închise ochii.

— Da. Fermecător.

— Apoi am făcut un gest nebunesc şi am încercat să o iau de mână, iar ea m-a aruncat peste balustradă şi m-a lăsat acolo.

Ashmont râse când îşi aduse aminte. Domnişoara Pomfret era în stare de orice, dar nu să fugă.

Ashmont făcuse o greşeală. Ar fi trebuit să ştie mai bine. Ar fi ştiut mai bine dacă nu ar fi avut o noapte grea şi duelul de dimineaţă. Amintirile încă îi provocau greaţă.

Se gândi la altceva.

— Îţi aduci aminte că m-ai întrebat dacă nu o cunosc? spuse el. O cunoşteam, dar a trecut mult timp. Eram încă la şcoală. S-a întâmplat în timpul vacanţei de vară.

Disperarea de pe chipul lui Morris se transformă în curiozitate. Realiză că era pe cale să audă o nouă poveste, una pe care să o adauge la biblioteca din mintea lui.

— Ştiu că acolo v-aţi cunoscut tu, Blackwood şi Ripley, zise Morris. La Eton.

Cei trei fii de duci s-au împrietenit imediat. Aveau multe lucruri în comun.

— Asta s-a întâmplat la începutul toamnei, cu puţin timp înainte să ne întoarcem la şcoală, spuse Ashmont. Camberley Place. Aveam paisprezece ani.

Morris puse tacâmurile jos şi se rezemă ca să asculte povestea.

*

Ashmont îşi aducea aminte foarte clar, aşa cum îşi amintea tot timpul petrecut în casa unchiului lui Ripley din Surrey. Pentru că nu avea neapărat o casă la care să se întoarcă, era încântat să fie invitat încă o dată să-şi petreacă vacanţa acolo.

Pe atunci era contele de Selston, Ripley era contele de Kilham, iar Blackwood era marchizul de Roosmore. Odată cu moştenirea ducatelor, aceste titluri inferioare rămăseseră în urmă. Ashmont fusese primul care devenise duce, urmat de Blackwood şi apoi de Ripley, în timp ce erau

încă la şcoală.

Spre sfârşitul vizitei sale, Lady Charles organizase o petrecere pentru tineri şi prietenii acestora. În mare parte băieţii îşi vedeau de treaba lor şi fetele de a lor. Dar la un moment dat, el şi cei doi prieteni ai săi auziseră râsete din zona organizată pentru ştafeta fetelor.

Curioşi, cei trei se apropiaseră şi descoperiseră că Godfrey Wills şi prietenii lui linguşitori tachinau o fetiţă roşcată. Figura de elf i se părea familiară, dar nu-şi dădea seama de unde.

— Nu poţi să mergi mai repede, insectă băţ? ţipase Wills. Şi apoi: Mai repede, mai repede, pistruiato!

Fetiţa era slabă, nu era foarte frumoasă, dar din ce vedea Ashmont nici nu avea prea mulţi pistrui. Dar acoliţii lui Wills o batjocoreau ţipând: „Fugi, pistruiato, fugi!” şi alte lucruri de felul acesta, apoi râdeau încântaţi de cât de deştepţi erau.

— Bătăuş nenorocit, zisese Ashmont. Aş vrea să-i dau eu un băţ peste ceafă.

— N-o cunoşti pe Cassandra Pomfret, spusese Ripley. Aşteaptă.

Aşteptaseră.

Chiar şi după cursă, Wills nu încetase să o tachineze. Se ţinea după ea ca o insectă, în timp ce prietenii lui îl încurajau.

Nu era corect să se ia de o fetiţă, iar Ashmont ardea de nerăbdare să-i facă felul, când, în sfârşit, Cassandra ajunsese într-un loc în care mulţimea era mai mare. Se oprise brusc şi se întorsese spre Wills. Acesta zâmbise, aşteptând ca ea să-l implore să se oprească, aşa cum o făceau ceilalţi copii pe care îi chinuia.

Îşi pusese mâinile sub bărbie, cu palmele în jos, fluturase din sprâncene şi spusese tare, cu o voce ascuţită:

— Vai, Godfrey, te ţii mereu după mine. Ştiu că mă iubeşti şi îmi pare rău. Dar nu simt acelaşi lucru.

Fusese atât de neaşteptat şi atât de potrivit încât Ashmont chiuise de bucurie. După câteva clipe, şi mulţimea făcuse acelaşi lucru. Wills se înroşise.

Iar Ashmont nu se putuse abţine.

— Vai, Godfrey, strigase el, pe un ton ascuţit, ca al unei fete. Săracul Godfrey este în-dră-gos-tit.

Toţi băieţii şi toate fetele începuseră să râdă.

Ripley venise lângă Ashmont, îi pusese mâna pe umăr şi se prefăcuse trist.

— Nu te vrea, Wills. Cât de tragic!

— Dragoste neîmpărtăşită. Aş putea să plâng pentru tine, Wills, spusese Blackwood.

Acum Wills devenise ţinta, chiar şi prietenii lui râdeau de el. Se înroşise ca racul.

— Terminaţi!

— Poate ai putea să te pui în genunchi şi să o implori să te iubească, spusese Ripley.

— Da, fă asta, adăugase Ashmont. În genunchi, Wills, şi cere-i iertare domnişoarei.

În momentul acela Wills îi spusese lui Ashmont să se pună în genunchi şi să facă ceva inacceptabil, mai ales de faţă cu domnişoarele.

Ashmont îşi amintea ce fericire simţise atunci. Aşteptase şi îşi primise recompensa.

— Da? Vrei să încerci să mă obligi?

Ce luptă incredibilă avusese loc! Wills, mult mai mare decât el, crezuse că îl va doborî uşor pe lordul Selston, dar Ashmont era încă în creştere.

Reveni la realitate şi se uită în ochii nedumeriţi ai lui Morris. Îşi atinse ochiul vânăt.

*

— Wills mi-a învineţit ochiul în ziua aceea, dar nu se compară cu ce i-am făcut eu lui. Nu-mi aduc aminte ultima dată când m-am distrat atât de tare. A meritat bătaia cu biciul pe care am luat-o după aceea de la unchiul Fred.

Urmă o clipă de linişte.

— Ashmont, face bărbaţii să plângă, zise Morris. Bărbaţi în toată firea. Am văzut asta cu ochii mei.

— Nu-ţi face griji pentru mine, prietene spuse

Ashmont. Pot să am grijă de mine şi singur.

Chiar atunci începu furtuna. Norii de dimensiunea elefanţilor căpătaseră culoarea abanosului şi începură să se reverse în şuvoaie care întunecau lumea de afară şi, până când se aprinseră felinarele, şi pe cea dinăuntru. Curtea se goli.

Pentru o vreme cei doi bărbaţi se uitară la ploaia care cădea pe caldarâm şi stropea ferestrele. Din colţul ochiului, Ashmont văzu o licărire de lumină. Tunetul se auzi imediat. Foarte slab, auzea caii nechezând şi câinii lătrând speriaţi.

Îşi aminti de bădăranul care venise cu câteva zile în urmă în aceeaşi curte şi îl acuzase pe Ripley că îi furase câinele. Mai spusese şi alte lucruri, iar Ashmont se văzuse nevoit să-l înveţe o lecţie.

Ochiul vânăt apăruse după aceea, dar Ashmont nu-şi aducea aminte cum. Băuse. Căzuse pe scări.

Se încruntă.

— Sper că ai îndoieli, spuse Morris.

Ashmont îşi atinse din nou vânătaia din colţul ochiului. Arătând în halul acela, nu putea să impresioneze vreo domnişoară. Îşi mirosi haina. Duhnea, aşa cum îi spusese şi ea.

— Am nevoie de o baie şi de haine curate, zise el. Nu pot să curtez pe nimeni arătând aşa.

Morris îşi dădu ochii peste cap.

— Nu mi-am adus haine, spuse Ashmont. Credeam că o să fiu la Londra până acum.

— Poţi să ajungi la Londra într-o oră sau mai puţin, după ce se opreşte ploaia. Chiar îţi recomand să faci asta.

— Nu pare să se oprească prea curând. Ar fi mai bine să-mi iau o cameră şi repede. Nimeni nu va pleca de aici ceva timp.

Poate doar poşta şi transportul expres.

Un servitor intră grăbit.

— Mă iertaţi, Alteţa Voastră, spuse el, dar domnişoara a plecat după domnul Greenslade.

— Pe furtună?

— Nu a vrut să trimită pe altcineva pe vremea asta.

Rândaşului ei i-a crescut temperatura. Stăpânul şi stăpâna mea au încercat, dar nu au reuşit să o oprească. Mi-au spus să vin să vă anunţ.

*

Când Ashmont o prinse din urmă, la cabinetul lui Greenslade, domnişoara Pomfret era udă fleaşcă. Fusese suficient de înţeleaptă să-şi ia o umbrelă, dar în bătaia vântului nu-i fusese de prea mult ajutor. Fustele rochiei i se lipiseră de jupe, iar mânecile bufante se turtiseră de tot. Era clar că se udase până la piele, iar hainele cântăreau mai mult decât în mod normal.

Începură să discute, dar Cassandra era mult prea obosită ca să se lupte cu ei. La insistenţele lor au plecat spre han în trăsura acoperită a lui Greenslade.

Ashmont a cerut să se facă focul într-una din cele mai bune camere şi a încercat să o convingă să se usuce acolo, dar Cassandra nu a fost de acord.

— Dacă moare, vreau să fiu acolo, spuse ea. Dacă trăieşte, vreau să fiu acolo. Vreau să fiu lângă el orice s-ar întâmpla. Trebuie. Greenslade pare să se priceapă la oase, dar eu am mult mai multă experienţă cu febra. Şi mai important decât atât, îl cunosc pe Keeffe.

Se dusese după doctor pentru că îşi dăduse seama că pacientul probabil sângera, iar asta era ceva de care trebuia să se ocupe cineva experimentat.

— Cu lipitorile mă descurc, spuse ea. Dar aici nu e vorba de lipitori.

Îl lăsase pe Greenslade să ia nişte sânge şi îi dăduse voie să plece.

Rămase în camera lui Keeffe, având grijă de el şi cerând din când în când câte ceva.

În timp ce Cassandra îi sâcâia pe medic şi pe servitorii de la han, Ashmont trimise două mesaje rapide la Londra, unul pentru valetul său şi unul către lordul Frederick Beckingham.

Unchiul Fred era un ghimpe în coaste, iar Ashmont

avea să discute în curând cu el. Era depăşit de situaţie, Morris nu era de ajutor, iar persoanele la care apela de obicei nu erau disponibile. Ripley se bucura de fericita căsnicie furată, iar Blackwood nu vorbea cu Ashmont. Lordul Frederick era un vechi curtean viclean.

E adevărat că era posibil să nu-l mai intereseze soarta nepotului său, iar Ashmont ar fi fost nevoit să se descurce singur.

În orice caz, din cauza vremii îngrozitoare, avea de aşteptat pentru un răspuns, dacă primea vreunul.

Dar furtuna nu avea să dureze pentru totdeauna şi mesagerul fusese plătit corespunzător pentru a îndura potopul. În cel mai rău caz, Sommers, valetul avea să vină cu un rând de haine şi tot ce mai era nevoie pentru ca Ashmont să fie prezentabil.

În minte îi apăru imaginea domnişoarei Pomfret, udă până la piele. Imediat ce furtuna se mai domoli puţin, trimise una din servitoare la croitoria din zonă după haine noi. La insistenţele surorii sale, Ripley îi făcuse cândva o favoare doamnei Thorne şi, la fel ca mulţi alţii din zonă, ar fi lăsat totul baltă ca să-i ajute pe cei trei duci.

Ashmont ceru şi alte camere pentru el şi Morris.

După ce se asigură că cineva îi duce Cassandrei ceva de mâncare, se duse în camera sa, îşi dădu jos haina şi o puse la uscat pe spătarul unui scaun. Se spălă pe faţă şi se pieptănă. Se întinse pe pat cu intenţia de a se odihni puţin, dar îl luă imediat somnul.

*

Probabil Cassandra aţipise căci se trezi când îl auzi pe Keeffe bolborosind.

— E în regulă, spuse el. Uşor, fetelor. Uşor.

— Da, spuse Cassandra încet. Uşor.

— Bravo, fetelor. V-aţi descurcat bine, domnişoară. Aţi văzut-o? Nu s-a speriat deloc, nu-i aşa? Uşor, uşor. Dacă ar mai fi avut un minut, s-ar fi liniştit. Frâiele. Nu e vina dumneavoastră. S-au rupt frâiele. Se mai întâmplă. Chiar şi

celor mai pricepuţi. Caii?

— Sunt bine, răspunse ea. Acum odihneşte-te.

— Unde s-a dus?

— Ducele?

— Era aici. V-a spus? Amphion. Era special, nu-i aşa? Îl întâlneşti o dată în viaţă, dacă ai noroc. Eu am avut noroc. Sau nu. Nu ştiu.

Amphion era calul pe care îl călărise în ziua aceea fatidică. Extraordinarul cal de curse supravieţuise. Nu mai participase la curse, dar fusese îngrijit şi folosit ca armăsar de prăsilă. Calul pursânge se descurcase mai bine decât Keeffe.

— Ai avut noroc, îi spuse ea. Ai călărit o creatură incredibilă.

— Da, chiar era, nu-i aşa? Sălbatic, să ştiţi. Şi complicat. Nărăvaş. Nu puteai nici să clipeşti în preajma lui. Dar cum galopa. Adora să galopeze. I-am spus. I-am spus că e unic. A râs. A zis că nu e chiar atât de rapid. Iar eu i-am răspuns că se descurcă, doar să ţină ritmul.

Tăcu, dar încă avea febră.

Cassandra aşteptă.

Capitolul 4

Ziua continuă, furtuna nu se opri. Devenea mai intensă, apoi se domolea, precum un cal de curse care îşi aduna puterile pentru următoarea lungime. Keeffe dormea în reprize, dar fără să se agite prea mult. Când se trezea, bolborosea lucruri de neînţeles şi părea mai degrabă să viseze decât să delireze.

Cassandrei i se păru că ea e cea care deliează.

Trecutul i se învălmăşea în minte. Noaptea în care se uitase la cerul plin de stele, iar Ashmont îi arătase creaturile mitice care trăiau acolo. Ziua în care înfruntase un bătăuş, iar Ashmont fusese de partea ei. Toate momentele de după în care fusese invizibilă pentru el în

mulţime. Almack’s, momentul în care începuse să renunţe la fanteziile ei.

Şi luna trecută, când aflase că urma să se căsătorească cu Lady Olympia Hightower şi se întrebase dacă nu cumva se schimbase, pentru că, din ce ştia ea, Lady Olympia era o tânără sensibilă şi inteligentă.

Alice o lămurise în această privinţă printr-o scrisoare.

„Ai întrebat dacă s-a schimbat cumva peste noapte. Din ce ştiu eu, e chiar mai rău, dar nu le arată asta ei sau familiei ei. Olympia i-a salvat viaţa şi astfel i-a atras atenţia. Chiar sper că ţine la ea, dar bănuiesc că vrea să se însoare cu ea doar pentru că şi Blackwood s-a însurat. Iar ea era la îndemână: frumoasă, de familie bună, fecioară, fără să fie plictisitoare. Nu a trebuit să mai caute o soţie cum se face în mod normal. Spun ceva îngrozitor, dar ştii că sunt îngrozitoare.

Dar e posibil ca Ashmont să ajungă să o iubească. După părerea mea, merită să fie iubită. Nu-ţi pot spune cu certitudine ce simte ea. Să nu uităm de datoriile semnificative ale tatălui ei şi de faptul că, la fel ca tine, are o familie numeroasă, cu mulţi băieţi. Sacrificiu de sine? Mi-aş dori ca femeile să nu facă aşa ceva, dar înţeleg nevoia de a-i proteja pe cei dragi. (Sper că se înţelege că nu mă refer la Blackwood. Nu are nevoie de protecţia nimănui.) Gândeşte-te, dacă Lady Olympia se dovedeşte a fi o soţie dificilă, cine merită asta mai mult decât Ashmont?”

Cassandra râsese la concluzia prietenei ei, deşi alte părţi ale scrisorii o tulburaseră. Mai ales cele despre Alice şi Blackwood. Cât despre Ashmont, poate în urmă cu cinci sau şase ani ar fi suferit după pierderea lui. Dar îl pierduse cu mult timp înainte să fie dispusă să recunoască asta. Iubise un băiat, apoi o iluzie. Băiatul nu mai exista… Iluzia se prăbuşise în faţa dovezilor copleşitoare.

Îşi dorea doar ca acea căsnicie să nu meargă aşa de prost pe cât se întâmplase cu a lui Alice. Deşi nu o cunoştea foarte bine pe Lady Olympia, lucrurile pe care le ştia îi plăceau. Spera ca Ashmont să se poarte frumos cu ea.

Dar acum nu mai conta. Ca de obicei, se comportase

prosteşte, iar Lady Olympia decisese să nu-şi asume riscul. Bărbatul fusese beat mort la propria nuntă. Cassandra dădu din cap. Pur şi simplu nu era în stare să facă ce trebuia, nici măcar la propria-i nuntă.

La un moment dat, noţiunea timpului nu mai conta acum, intră o servitoare cu o tavă cu ceai şi sandviciuri pe care Cassandra nu le ceruse. Lăsă amintirile în trecut şi realiză că îi era foame. Nu îi era de folos lui Keeffe dacă era înfometată şi slăbită.

Îşi dădu seama şi că tremura. Hainele ei. Cufărul ei cu lucrurile necesare pentru noapte. Plănuise să se întoarcă la Londra după o vizită de câteva ore. Dar Gosney împachetase un cufăr mic, în caz că se întâmpla ceva pe drum. Mai trecuse prin întâmplări de genul acesta.

Femeia nu era de acord cu modul de a călători al stăpânei sale şi nu înţelegea de ce trebuie să meargă în locuri necunoscute. Cu toate acestea, rezistase mai mult decât celelalte servitoare. Chiar încerca să fie pregătită pentru orice situaţie. Săraca fată nu ar fi avut cum să prevadă asta.

Cassandra îi spuse servitoarei despre cufăr, care, probabil, era încă în trăsura distrusă. Dacă nu, era în Putney Heath, acoperit de noroi. Ocupată cu Keeffe, nu se gândise deloc la asta.

— Îl vom găsi, o asigură slujitoarea. Dar între timp o să vorbesc cu stăpâna mea şi vedem dacă are ceva ce aţi putea purta. Dădu din cap uitându-se la rochia udă, şifonată şi murdară. Nu e bine. O să vă îmbolnăviţi, domnişoară Pomfret.

Nu, nu era bine. După ce plecă servitoarea, Cassandra se aşeză pe scaunul de lângă focul pe care îl ceruse Ashmont. Aveau să fie o zi şi o noapte lungă.

*

Morris îl trezi pe Ashmont ca să-i spună că sosise Sommers… într-o trăsură a poştei! Nu aduse cu el nici o valiză, nici măcar un cufăr.

Valetul intră cu mâinile goale.

— Ce s-a întâmplat?

Ashmont îşi coborî picioarele pe marginea patului.

— Vă rog să mă iertaţi, Alteţa Voastră, spuse Sommers. Sper ca asta să explice totul.

Scoase din buzunar o scrisoare cu un sigiliu familiar şi i-o înmână lui Ashmont.

Acesta rupse sigiliul şi o desfăcu. Era scrisul citeţ şi hotărât al lordului Frederick Beckingham.

Nu ai fost niciodată acolo.

Plăteşte oricât e nevoie.

I-am scris lui Lady Charles.

Pleacă imediat şi ia-l cu tine pe băiatul lui Bartham.

Vino direct la mine.

Dacă vrei s-o ajuţi cu adevărat pe fata aceea vei face, măcar acum, ceea ce-ţi spun.

Dacă nu vrei s-o ajuţi cu adevărat, nu mai am nicio treabă cu tine.

Ashmont se uită la bucata de hârtie.

Nici un salut. Nici o încheiere. Nicio semnătură. Nimic altceva.

O întoarse pe partea cealaltă, parcă aşteptând să înceapă să se vadă cerneala invizibilă, într-o limbă pe care s-o poată înţelege.

Ridică privirea spre cei doi bărbaţi din dormitorul lui.

Morris era curios, iar Sommers părea îndurerat.

— Sommers, nu ţi-am spus clar ce vreau?

— Ba da, Alteţa Voastră, şi îmi pare rău să vă văd aşa… Aşa…

Sommers dădu din cap. Făcu semn cu mâna, uitându-se la barba lui Ashmont, la haina de pe scaun, la lavaliera şifonat, la pantaloni şi cămaşă. Ochii bărbatului străluceau, gata să plângă.

Sommers era un valet excepţional. Uneori îşi lua munca prea în serios.

— Nu plânge, îi spuse Ashmont.

— Nu, Alteţa Voastră. Dar e jignitor.

— Sunt de acord.

— Unchiul dumneavoastră m-a chemat, Alteţa Voastră, altfel aş fi ajuns mult mai devreme.

— Ţi-a spus să nu-mi aduci nimic. Ţi-a spus să închiriezi un poştalion.

— Da, Alteţa Voastră. O chemase deja. A ajuns în timp ce eram la casa Beckingham. Abia am avut timp să-mi recapăt sufletul înainte să-mi spună să plec.

— Fir-ar să fie, Sommers.

— Da, Alteţa Voastră. E tulburător.

Ashmont mai citi o dată scrisoarea. Se duse către foc. Lumina difuză nu-i spunea nimic.

Se duse la fereastra care dădea spre culoar, asemenea celorlalte camere din această parte a hanului. Fiecare avea o uşă care se deschidea spre culoarul unde ea îl lăsase atârnând. Încă ploua, deşi nu la fel de tare.

Deschise uşa şi ieşi pe culoar. Curtea era goală.

„Nu ai fost niciodată acolo.”

Culoarul îngust nu-l proteja de ploaie. Vântul capricios bătea ploaia în toate direcţiile în curte, în timp ce Ashmont întorcea mesajul pe toate părţile, înjurându-şi unchiul.

Îşi dori ca Blackwood să fie aici. Şi Ripley, să-i confrunte pe amândoi. Ei se pricepeau mai bine la ghicitori. În curte se auzi o trăsură.

Un lacheu se dădu jos din spate, deschise umbrela, coborî treapta şi deschise uşa. O femeie coborî şi intră în grabă în han, urmată de servitoarea ei.

Ashmont se întrebă de ce ar veni o trăsură privată pe vremea asta şi atât de târziu.

Dar mai mult decât atât se gândea la mesajul unchiului său. Îl citi iar şi iar. Îi luă ceva, dar într-un final înţelese. Era limpede ca apa. „Plăteşte oricât e nevoie.”

Banii, iar el avea destui, reuşeau să facă magie. Încă nu ştia ce însemna asta, dar era sigur că unchiul lui enervant avea să-i explice.

*

Spre surprinderea Cassandrei doamna Nisbet ajunse cu menajera ei.

Nu se simţea bine şi călătorise prin furtună, deşi Cassandra o asigurase că lucrurile sunt sub control

— Nu e posibil să petreci o noapte la han fără însoţitor, îi spuse fosta ei guvernantă. Nu sunt atât de slăbită încât să nu-ţi pot oferi sprijin, măcar până când Keeffe se simte suficient de bine pentru a călători.

Deşi Cassandra ştia că cel mai probabil reputaţia ei nu avea să supravieţuiască acestei zile, se bucura să aibă alături o doamnă raţională. Lucrurile păreau să se îmbunătăţească.

Se dovedi că infirmiera era trează şi mai capabilă decât majoritatea. Acum că doamna Nisbett era aici, Cassandra îl putea lăsa pe Keeffe pe mâini bune din când în când şi se putea odihni.

La puţin timp după ce sosi guvernanta, se duse în camera pe care soţia hangiului o pregătise pentru ea. Găsi acolo o rochie de stradă, mov-închis şi lenjerie. Nu credea că i se potriveşte culoarea şi nici nu avea mărimea potrivită, dar era tot ce avea până când una dintre servitoare reuşea să-i usuce hainele şi să le facă să arate cât de cât prezentabil.

Nu putea spune acelaşi lucru şi despre conţinutul cufărului ei care fusese distrus şi udat de ploaie.

Nici rochia şi nici lenjeria nu păreau să fi fost purtate. Erau de bună calitate. Poate un călător grăbit uitase de ele? Îşi spuse că nu trebuia să-şi facă griji pentru asta. Ea trebuia să aibă grijă de Keeffe şi nu putea face asta dacă se îmbolnăvea la plămâni. Ceruse haine uscate. Cineva i le adusese. Era tot ce trebuia să ştie.

Chemă o servitoare, se dezbrăcă şi se îmbăie. Apoi, cu ajutorul ei, se îmbrăcă.

Nu simţea nicio remuşcare pentru ceea ce le ceruse servitorilor şi proprietarilor hanului. Ştia că aici conta influenţa lui Ashmont. Avea să plătească, chiar cu generozitate, pentru tot ce era nevoie. Păcat că nu putea

să plătească pentru a face ziua să dispară.

Pe măsură ce se înseră, ploaia începu să se liniştească. Stătea lângă foc, vorbind încet cu doamna Nisbett, când o strigă Keeffe.

Se apropie de pat şi îi puse mâna pe frunte. Nu mai era la fel de fierbinte ca înainte.

— Nu, nu, sunt bine, spuse şi îi împinse uşor mâna. Atâta zgomot pentru nimic. Vă agitaţi pentru nişte oase rupte.

— Ai febră, îi spuse ea.

— Am mai avut şi înainte. Fac febră uşor. Întotdeauna am fost aşa.

— Doctorul a spus că e penu…

— S-ar putea scrie o enciclopedie cu lucrurile pe care nu le ştie.

Doamna Nisbett veni lângă ea.

— La fel de răutăcios ca întotdeauna, din câte văd.

— Dumneavoastră, spuse el. De ce aţi lăsat-o pe stăpâna mea să se chinuie? De ce nu aţi trimis-o la culcare? Să ştiţi că a fost aruncată din trăsură.

— Lenjeria feminină are căptuşeală groasă, spuse Cassandra, după cum bine ştiţi. În tinereţe, Tom Keeffe era renumit pentru relaţiile sale cu femeile. M-am rostogolit de câteva ori, dar mi-am revenit repede.

Keeffe râse.

— Nu râde, îi zise ea. O să te răneşti.

— Nu cred, domnişoară. Cum i-am spus şi Alteţei Sale… Se încruntă. Unde s-a dus? Stăteam de vorbă. Ştiţi, domnişoară, nu e chiar… Guvernanta îi aruncă o privire urâtă, nu e chiar atât de rău după ce îl cunoaşteţi mai bine.

„Mărită-te cu mine.”

Cassandra se înroşise de indignare. Nici nu terminase bine cu prima nuntă şi deja încerca să-şi găsească altă mireasă. Când avea să se trezească, avea să-şi revină, pe cât posibil şi să sărbătorească cu o sticlă de şampanie. Observă expresia profundă a doamnei Nisbett.

— Lumea îl cunoaşte bine pe ducele de Ashmont, spuse Cassandra sec. Şi e de-a dreptul rău.

— Trebuie să-i spun ceva, zise Keeffe.

— Trebuie să te odihneşti.

— Trebuie să-i spun ceva acum. Înainte să uit. Înainte să mă drogaţi iar cu laudanum şi să adorm la loc.

— Keeffe.

— Aţi putea să satisfaceţi ultima dorinţă a unui muribund.

— Nu eşti pe moarte.

— Dar aş putea fi, m-aţi supărat destul încât să-mi crească febra.

Cassandra se uită la doamna Nisbett.

— Îndrăznesc să spun că va supravieţui, spuse aceasta. Dar ar trebui să-l chemăm pe duce. Va vrea să afle cum se simte pacientul.

Cassandra sună clopoţelul şi apăru o slujitoare.

— Cheamă-l, te rog, pe duce, îi spuse Cassandra.

Fata se încruntă.

— Duce, domnişoară Pomfret? Care duce?

*

Era chiar o glumă bună.

Una dintre cele mai bune farse ale lui Ashmont şi dacă totul mergea bine, nimeni nu avea să-şi dea seama că era o farsă.

Cu siguranţă era mai uşor decât pentru alţii. Locuitorii făcuseră multe lucruri pentru duci şi meritau răsplătiţi cu generozitate. Când Ashmont le-a spus hangiului şi soţiei sale: „Nu am fost aici, aceştia s-au uitat unul la altul şi au încuviinţat din cap.

— Vă rog să transmiteţi asta mai departe, le spuse. Şi folosiţi oricâţi bani e nevoie pentru a-i convinge pe oameni că nu m-au văzut. Ah, şi să nu uităm de pistolul meu. Când îl găsiţi, vă rog să-l trimiteţi cu discreţie la Londra, unde vă va aştepta o recompensă. Şi v-aş mai ruga să transmiteţi acelaşi mesaj şi la Green Man.

Având în vedere câţi bani le oferise, gazdele sale ar fi făcut aceste lucruri chiar şi pentru cel mai aprig duşman al

lor.

Îi lăsă pe ei să se ocupe de ceea ce le ceruse. Oamenii vor presupune că e una din farsele sale. Nu de puţine ori bărbaţii… şi femeile… fuseseră complicii lui.

Făcând tot ce era necesar pentru a-i asigura domnişoarei Pomfret confortul şi liniştea necesare, fără ştirea ei. Închirie un poştalion, puţin mai mare decât cea în care se înghesuise valetul său, iar el, Morris şi Sommers plecaseră spre Londra cu puţin timp înainte de răsărit.

Londra

Lordul Frederick Beckingham ştia despre duelul din dimineaţa aceea.

Ştia tot ce trebuia, uneori şi mai mult, despre toată lumea şi mai ales despre ducele de Ashmont.

Deşi i-ar fi plăcut să închidă ochii şi să ignore tot ce auzea, avea o datorie pe care era hotărât să o îndeplinească.

După morţile succesive ale unui frate la Waterloo şi ale soţiei la naşterea unei fetiţe moarte, anteriorul duce de Ashmont căzuse într-o depresie din care nu îşi mai revenise. Neglijase totul, inclusiv pe propriul fiu.

Prin urmare, lordul Frederick, care nu avea copii, se ocupase de creşterea ducelui. Nu putea spune dacă era ceva bun sau ceva rău. Chiar şi cei mai buni părinţi sau tutori puteau da greş, în timp ce cei mai răi puteau creşte eroi sau copii minune.

Acum se uită la ultima speranţă a familiei Beckingham şi îşi înăbuşi un oftat.

Ashmont, ciufulit, plin de vânătăi şi nebărbierit, se plimba de colo până colo în camera de pictură. Prietenul său primise o cameră unde să-şi revină după călătorie şi mai ales după o zi lungă în care avusese grijă ca Ashmont să nu fie omorât, deşi fusese o sarcină pentru care nu primise nicio mulţumire.

Lordul Frederick ceruse ca Humphrey Morris să

primească de mâncare şi o sticlă de vin bun. Pentru moment era în siguranţă şi nu avea cum să bârfească cu nimeni.

Valetul fusese trimis la casa Ashmont să se pregătească pentru întoarcerea stăpânului său.

— E o fată bună, unchiule. Foarte bună.

Îi povesti ce se întâmplase pe coridorul de la White Lion, iar lordul Frederick abia rezistă să nu se aşeze, să-şi pună capul în mâini şi să înceapă să plângă.

— Dacă ai fi căzut, spuse el calm, cel mai probabil ai fi murit. Şi cu ce-am fi rămas?

— Cu tine, spuse Ashmont.

Lordul Frederick era moştenitorul lui Ashmont.

— Şi după mine?

— Verişorul Norbert.

Care avea toate defectele actualului duce şi niciuna dintre calităţi, aşa cum erau ele.

Lordul Frederick ştia că ar fi trebuit să se recăsătorească cu ani în urmă şi să aibă propriii moştenitori. Încercase să facă asta de mai multe ori, dar nu reuşise niciodată.

— Dar n-am murit, spuse Ashmont. Şi chiar dacă aş fi căzut…

— Poate că ai capul prea tare ca să poată fi spart.

Ashmont făcu o pauză.

— Cred că şi ea a spus ceva de genul ăsta. Sau Olympia? Sau el? Se întrebă el şi ridică uimit o sprânceană.

— Domnişoara Pomfret vine dintr-o familie bună, spuse lordul Frederick. Din câte îmi aduc aminte, e şi frumoasă.

— Seamănă cu Boadicea. Are profilul unei regine de pe monezi. Picioare lungi…

— Da, nu mă îndoiesc că e o descriere corectă, venind de la tine. Fată bună sau nu, îţi sugerez să te opreşti din curtat o perioadă.

Ashmont se încruntă la el.

— Trebuia să te căsătoreşti marţi, îi spuse unchiul său cu răbdare. Ripley s-a căsătorit cu mireasa ta ieri şi ai

încercat să-l omori de dimineaţă. Nu crezi că ar fi înţelept să aştepţi puţin înainte să curtezi altă femeie? Fără să o desconsiderăm pe domnişoara Pomfret, nu cred că ţi-o va lua cineva în acest timp.

Dacă se întâmpla asta, lordul Frederick avea să considere că era cel mai bine aşa, deşi credea, oricât de ciudat ar fi părut, că Ashmont pusese ochii pe o femeie potrivită. Nu numai că tânăra nu era o curtezană, dansatoare sau actriţă, ci era nepoata contelui de Chelsfield.

Familia Pomfret era o familie veche şi respectată. La fel de important, mama ei născuse şapte bărbaţi, iar surorile ei se descurcaseră la fel de bine. Probabil că şapte era mai mult decât şi-ar fi dorit un tată, dar să găsească soţii sau locuri pentru fiii mai tineri nu era treaba lordului Frederick.

Grija lui era ducatul care nu avea suficienţi moştenitori satisfăcători şi nepotul său care trebuia pus la punct.

Deşi Ashmont nu era cea mai bună opţiune, măcar nu-şi risipise averea aşa cum o făcuse deja Norbert Beckingham. Indiferent ce se spunea despre cei trei duci ruşinoşi, ştiau cum să aibă grijă de averea lor. Şi asta nu se putea spune despre mai mult de jumătate din membrii maltei societăţi.

— Nepoate, nu vezi că acum ai lucruri de reparat? îl întrebă lordul Frederick. Dacă păstrezi distanţa faţă de domnişoara Pomfret pentru o perioadă, va avea timpul necesar să se calmeze. Dar nu se va întâmpla asta dacă le dai oamenilor motive să bârfească. Şi vor face asta dacă te grăbeşti să o curtezi la nicio săptămână după ce prima ta mireasă te-a părăsit.

Considera că şi Ashmont are nevoie de timp. Nu avea cum să fie atât de vesel în legătură cu plecarea lui Lady Olympia şi umilinţa publică.

— Asta a spus şi domnişoara Pomfret, spuse Ashmont.

— De multe ori mi s-a părut util să ascult femeile. Uneori trebuie să fii atent pentru că vorbesc în ghicitori.

Dar în acest caz, se pare că domnişoara s-a exprimat destul de clar.

Ashmont se gândi la asta pentru o vreme. Între timp, lordul Frederick turnă două pahare cu vin. Traversă camera şi îi întinse unul nepotului său.

— Cred că ar fi cazul să fii mai temperat decât de obicei şi să-i acorzi timp domnişoarei, spuse lordul. Îţi promit că va fi în avantajul tău.

Spre surprinderea sa, nepotul său luă doar o gură de vin înainte să pună paharul jos.

— Nu ştiu. Am făcut tot ce-am putut, dar nu e cel mai uşor sau sigur lucru, să nu fi fost într-un loc în care te-ai aflat. L-am pus pe Morris să jure că nu va spune nimic, aşa cum te-ai aştepta. Dar mai devreme sau mai târziu, la cât de mult vorbeşte, sigur se va da de gol. Şi au fost prea mulţi martori.

— Majoritatea îşi vor ţine gura, zise unchiul său. Iar în ceea ce-i priveşte pe cei care n-o fac, va fi cuvântul lor împotriva cuvântului multor altora.

Vestea avea să se afle şi la Londra până la urmă, dar până atunci avea să fie mult prea denaturată şi învechită. Într-o săptămână sau două altcineva va intra în belele şi se va isca un scandal mai interesat.

— Nu ştiu ce să spun, unchiule, sper să ai dreptate. Dar oamenii n-o plac şi n-o vor trata cu corectitudine. Ducele se uită în gol, la şemineul pustiu. Ştii, trebuie să îndrept lucrurile.

Unchiul său îl privi cu atenţie.

— Eşti bine, Lucius? întrebă pe un ton mai blând decât de obicei. Îşi pierduse un frate într-o lume întunecată pe care lordul Frederick n-o cunoştea şi nu şi-o putea imagina.

Ashmont se îndreptă şi începu să râdă.

— Extraordinar. Sunt doar puţin melancolic. A fost o zi lungă. O noapte de odihnă şi voi fi ca nou. Probabil ghici la ce se gândea unchiul său, căci adăugă: Nu sunt genul care să se îngrijoreze. Dacă l-aş fi omorât pe Ripley… ar fi fost neplăcut. Prefer să nu mă gândesc la asta. Dar nu l-am omorât. Şi asta e tot.

*

Cassandra îşi dădu repede seama ce se întâmplase. Hangiii şi servitorii erau mult prea inocenţi, surprinşi când îl menţiona pe Ashmond.

În momentul în care înţelese, încetă să mai întrebe.

Era impresionată de ce lucruri se puteau obţine prin mită. Dar alese să nu caute la dinţi calul de dar.

Nu ştia dacă asta avea să-i rezolve problemele. Probabil vestea avea să ajungă la Londra. Era o poveste prea interesantă ca să poată fi ascunsă pentru prea mult timp. Dar Ashmont îi oferise o perioadă de linişte. Le scrise părinţilor ei şi le spuse că a avut un accident cu trăsura, că Keeffe e rănit, dar că o avea alături pe doamna Nisbet şi că avea să se întoarcă imediat ce avea aprobarea medicului.

Niciun cuvânt din scrisoarea ei nu era o minciună, poate doar prin omisiune.

Când îi spuse lui Keeffe ce făcuse ducele, acesta zâmbi şi îi spuse:

— Ştiam că ne va ajuta. Orice aţi crede despre el, este un adevărat domn.

— Un domn! El! Poate prin naştere. Prin caracterul lui nu e nici pe jumătate la fel de domn ca tine.

— Ştiţi, domnişoară, nimeni nu e perfect ca mine.

— Sau ca mine, murmură doamna Nisbett.

— Prea bine. Sau ca dumneavoastră, spuse Keeffe. Dar ducele dumneavoastră, domnişoară…

— Sub nicio formă nu e al meu, spuse Cassandra.

— Joacă cinstit şi corect. Precum un cavaler din poveşti care vă salvează onoarea. Chiar şi bandajat, Keeffe reuşi să râdă normal. A cheltuit o grămadă de bani ca să evite scandalul.

*

Deşi viziunea Cassandrei asupra lumii fusese schimbată după descoperirea că ducele de Ashmont

reuşise să evite scandalul fără prea multe probleme, abia duminică după-amiază îi fu dată peste cap.

Atunci când mătuşa ei, Lady Charles Ancaster apăru la White Lion în landoul său.

Era cea mai mică soră a tatălui ei, iar el o adora. După moartea soţului ei, cu trei ani în urmă, se retrăsese la Camberley Place, în Surrey.

În ultima săptămână, Cassandra aflase că toţi cei trei duci ajunseseră la uşa mătuşii sale, împreună cu unchiul ducelui de Ashmont, lordul Frederick Beckingham, deşi nu toţi în acelaşi timp.

Înainte de înserat, doamna Nisbett plecase spre casă, iar mătuşa ei Julia preluase controlul. Încă atrăgătoare la patruzeci şi şase de ani, era la fel de sigură pe ea ca întotdeauna.

— Îmi pare rău că a trebuit să plece de acasă pe o vreme atât de rea, spuse când se întoarseră în camera ei. A fost foarte curajos şi frumos din partea ei. Dacă aş fi ştiut, m-aş fi grăbit mai tare. Dar când am aflat ce ţi s-a întâmplat, era prea târziu.

— Ai aflat…

— Oricum, continuă mătuşa ei, ignorând-o, eram aproape pregătită să mă întorc la Londra. A trebuit să mă întorc doar vreo cincizeci de leghe.

— Să te întorci la Londra, spuse Cassandra. Dar cum… Stai.

— Da. Înapoi la Londra. Am trimis bagajele şi servitorii înainte. Voi sta în casa tatălui meu până când se renovează casa mea din oraş.

— Renovare. Cassandra simţi că o cuprinde ameţeala. Adică vrei să te muţi la Londra?

— Serios, draga mea, după tot ce s-a întâmplat în ultima săptămână, chiar mai ai îndoieli? Eu şi Charles am făcut tot ce-am putut pentru cei trei băieţi, dar pot spune cu mâna pe inimă că sunt mai importanţi unul pentru altul decât am fost noi vreodată. Ştiu că au avut o copilărie dificilă, dar asta nu e o scuză. Ar fi de râs dacă nu ar fi atât de enervant. Fiii de duci, care au tot ce-şi pot dori, ca să nu

mai vorbim de familii şi prieteni care ţin la ei. Şi acum? Sunt bărbaţi în toată firea, au aproape treizeci de ani şi îşi distrug vieţile. Fură mirese, se duelează… unii cu alţii! Dar se pare că nimeni nu a murit.

— De unde…

— Toată lumea îmi spune totul, deşi uneori aş vrea să n-o facă. Ieri am primit scrisoare după scrisoare. Se pare că glonţul nu i-a penetrat craniul lui Ripley. Apoi mai e situaţia cu Alice şi Blackwood. Aş vrea să înţeleg ce s-a întâmplat acolo, dar Alice nu vrea să vorbească despre asta. Se uită la Cassandra.

— Nu te pot ajuta, zise Cassandra.

— Nu poţi sau nu vrei?

— Nu-mi spune totul.

— O să aflu eu până la urmă, zise mătuşa Julia. Dar Alice poate să mai aştepte. În momentul acesta mă întreb ce naiba l-a apucat pe fratele meu. Ai crede că e simplu pentru un politician inteligent să se ocupe de fiicele lui. Să fii sigură că mă voi ocupa şi de el. Acum, draga mea, fii drăguţă şi cere nişte vin de Xeres. Bănuiesc că gazda noastră va avea ceva decent de băut, măcar pentru duci dacă nu pentru altcineva. Şi ceva de mâncare. Sunt lihnită şi mi-e sete. Între timp, lasă-mă să văd ce face Keeffe. Apoi vin după tine şi vedem ce facem cu toată situaţia asta.

Ieşi din cameră ca un general pregătit să-şi vadă trupele înainte de bătălie, în timp ce Cassandra rămase holbându-se la uşă şi încercând să înţeleagă ce se întâmpla.

Ducele de Ashmont, stăpânul haosului, nu reuşise doar să dispară din peisaj şi să înăbuşe scandalul cu sume enorme de bani, ci reuşise să trimită singura persoană din Anglia care o putea ajuta pe Cassandra.

„Mărită-te cu mine.”

Nu. Niciodată. Sub nicio formă. Poate că nu căuta la dinţi calul de dar. Asta nu însemna că era oarbă.

Capitolul 5

Luni, domnul Greenslade spuse că Keeffe se simte suficient de bine încât să călătorească. Un lucru bun, având în vedere că era hotărât să călătorească oricum.

În ciuda obiecţiilor sale, fu nevoit să călătorească în landoul confortabil şi capitonat al mătuşii Julia.

Nici măcar Keeffe nu putea să i se opună lui Lady Charles Ancaster. Într-un final acceptă să călătorească alături de doamne, şi nu în spate cu servitorii. Dar îşi ascunse chipul cu pălăria, de frică să nu fie văzut într-o poziţie atât de ruşinoasă.

În Londra, mătuşa Julia îi povesti tatălui ei o versiune cenzurată a evenimentelor. Nu fu nevoie să dea prea multe explicaţii pentru slujitoarea care lipsea. Ar fi putut muri şi fusese suficient de inteligentă încât să nu-şi mai rişte viaţa. Pentru că lordul deGriffith nu era de acord cu decizia Cassandrei de a conduce singură, lucru care îl îngrozea, putu înţelege reacţia disperată a femeii.

Dacă bănuia cumva că nu i se spusese tot adevărul, nu arătă asta. Era prea fericit să-şi vadă sora ieşind din nou în societate ca să pună la îndoială ce auzise.

Şi lumea din Londra era mulţumită. Revenirea ei bruscă provocă senzaţie. Senzaţie care acapară ştirile mai banale, precum zvonurile despre duelul ducilor şi beţiile de după.

Marţi, lordul deGriffith, soţia şi sora sa fură invitaţi la curtea regală. Lady Charles era una dintre persoanele favorite ale familiei regale, iar Majestăţile Lor abia aşteptau să o vadă.

Cum părinţii lor erau plecaţi, iar ele nu aveau niciun angajament social din cauza regulii impuse de tatăl lor, Cassandra şi Hyacinth îşi petrecură timpul în bibliotecă.

Hyacinth aflase totul, mult mai mult decât ştiau părinţii lor. I se păru o poveste romantică, dar Hyacinth era

tânără şi mai puţin cinică decât fusese Cassandra la vârsta ei.

— Mi se pare că a fost foarte politicos din partea lui să te ceară în căsătorie, zise Hyacinth. Dacă ar fi aşa de rău pe cât spune lumea că este, nu ar fi făcut nici măcar jumătate din lucrurile acestea ca să te protejeze.

— Dacă nu ar fi aşa de rău pe cât spunea lumea, nici nu ar fi fost nevoie s-o facă, răspunse Cassandra. A încercat să-şi omoare cel mai bun prieten. Era beat. Sunt sigură că era beat şi când mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Probabil acum s-a gândit mai bine.

— Acum tânjeşte după tine, spuse Hyacinth. A văzut cu ochii lui cât de frumoasă, puternică şi curajoasă eşti. Nu s-a lăsat influenţat de părerile celorlalţi.

— Draga mea, nu are judecată. Nu are discernământ. Nu are pic de decenţă. A fost părăsit la altar cu câteva zile în urmă.

— Cred că a fost mai bine aşa şi sunt sigură că şi el vede asta. Gândeşte-te cum ar fi fost să se căsătorească cu Lady Olympia şi să vă întâlniţi după aceea. Hyacinth făcu ochii mari. Cât de tragic ar fi fost!

Cassandra se uită cu disperare la sora ei. Sezonul ei se terminase din cauza Cassandrei, dar ea nu spusese absolut nimic despre asta. Îşi dorea totul pentru Cassandra. Tot ce ea nu putea avea: admiraţie, flirt, apreciere. Chiar şi iubire.

Hyacinth nu putea avea nimic din toate acestea pentru că sora ei mai mare nu putea fi ca alte femei. Hyacinth era frumoasă atât la exterior, cât şi pe dinăuntru. Un exemplu între surori. Cassandra nu o merita.

Dar era mult prea romantică. Şi naivă.

— Sper doar ca mătuşa Julia să-l facă pe tata să înţeleagă, spuse Cassandra. Ne face de râs şi suntem motiv de bârfă pentru toată lumea. Şi chiar dacă ignorăm bârfele, nu e corect. E primul tău sezon, iar gripa, ca să nu mai vorbim despre regulile draconice ale tatei, l-au scurtat prea mult.

Deşi regina avea să organizeze ultima Cameră de

Pictură joi, parlamentul încă se reunea, iar petrecerile aveau să continue, chiar şi cu mai puţini invitaţi, până când aceştia îşi suspendau activitatea şi familiile plecau la ţară. Hyacinth trebuia să fie centrul atenţiei.

În acel moment intră Tilbrook, majordomul. În urma lui, veni Joseph, lacheul, care căra un pachet dreptunghiular de dimensiunea unei cărţi.

— De la Ackermann, domnişoară Pomfret, spuse Tilbrook. Slujitorul a spus că e ceva ce aţi uitat acolo, aşa cum spune şi biletul.

Magazinul Ackermann din Ştrand Street vindea sigilii, picturi, hârtie, materiale de pictură, cărţi ilustrate şi alte articole pentru casele elegante.

Biletul, cu un sigiliu simplu, era adresat Cassandrei, iar scrisul masculin, mare, apăsat, nu era prea citeţ.

Îi spuse lui Joseph să pună pachetul pe măsuţa de lângă fereastră.

— Nu am uitat nimic la Ackermann, spuse ea după ce servitorii plecară din cameră. Nu am mai fost la magazin de dinainte să plec în străinătate.

Se uită la pachet, apoi la bileţelul din mâna ei.

— Ce crezi că e asta? o întrebă pe sora ei.

Hyacinth veni mai aproape.

— Hârtie scumpă, răspunse ea. Dar Ackermann vinde articole de calitate. Nu mă aştept să folosească altfel de hârtie pentru corespondenţă.

— Scrisul, spuse Cassandra. Ţi se pare a fi al unui negustor sau al unui vânzător?

Hyacinth dădu din cap.

— De obicei e mai clar şi mai ordonat.

— Pe cât punem pariu că e o farsă? întrebă Cassandra.

Sora ei bătu din palme.

— Un mister. Un cadou de la un admirator secret.

— Nu cred.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Cassandra, citeşte biletul. Mor de curiozitate.

Cassandra se duse la fereastră, rupse sigiliul şi citi:

Dragă domnişoară Pomfret,

Sper că îmi permiteţi să vă spun cât de rău îmi pare pentru rândaşul dumneavoastră. Ştim fără îndoială că Keeffe este un om puternic. Sper că îi veţi oferi acest dar din partea mea. Cred că va recunoaşte şi va înţelege că încă este o legendă şi un erou pentru unii dintre noi. O trimit în speranţa că pictura îl va binedispune pe perioada recuperării.

Cu cordialitate,

Ashmont

O citi de două ori, apoi i-o înmână surorii ei care o citi şi zâmbi.

— Vai, Doamne. Un bilet de dragoste. De la ducele de Ashmont. Ştiam eu. S-a îndrăgostit.

— Foarte amuzant, spuse Cassandra. Nu ţi-am spus eu că e o farsă. Vrei să punem pariu că a trimis o poză indecentă? Sau mai multe?

— Asemenea celor din casa Chelsfield?

— Da. Crede că voi fi şocată şi voi leşina. Probabil acum se tăvăleşte de râs, povestindu-le prietenilor lui ce-a făcut.

O altă farsă renumită a celor trei duci ruşinoşi.

Cu obrajii roşii, Hyacinth scoase o foarfecă din sertarul mese, i-o întinse surorii sale şi rămase lângă ea în timp ce Cassandra tăie sforile. Desfăcu hârtia şi rămase fără aer.

— Vai, spuse Hyacinth. Nu e deloc indecentă.

Cassandra nu putu să vorbească. Avea un nod în gât. Ashmont trimisese o pictură în ulei, cu o ramă scumpă, a unui bărbat călare, în colţul din dreapta jos era scris „Amphion”. În colţul din stânga, lângă numele artistului şi dată, scria „T.H. Keeffe”. Fusese pictat cu mai puţin de o lună înainte de evenimentul de la Newmarket. Era calul pe care îl iubise cel mai mult.

Se aşeză cu mâinile tremurânde. Se uită la ea.

— Pentru Keeffe, spuse Hyacinth.

Îi puse mâna pe umăr Cassandrei.

— Dacă ar fi un dar de la altcineva, spuse Cassandra sec, aş fi impresionată de compasiunea şi sensibilitatea lui. Dar Ashmont nu e genul acesta de persoană. Ca de obicei, nu face altceva decât să plătească. Ca de obicei, cu generozitate.

— Vrea să-şi ceară iertare, zise Hyacinth.

— E fermecător, spuse Cassandra. Nu mă îndoiesc că a fermecat-o pe Lady Olympia, altfel nu ar fi acceptat niciodată să se căsătorească cu el. Şi-a revenit în ultima clipă.

— Poate că ai dreptate, dar acesta mi se pare un gest drăguţ. Să se gândească la Keeffe în felul acesta. Cine ar căuta atât de mult darul perfect pentru un servitor? Ducele s-a gândit la acest cadou. Şi i-a păsat. Trebuie să-i recunoşti meritele, Cassandra.

Cassandra râse.

— Prea puţine. Dar cred că Keeffe va fi încântat, iar ducele poate să-l linguşească oricât vrea.

Marţi seara
Camera de pictură a familiei deGriffith

— Dar fiicele lui Lady Bartham vor fi acolo joi, plânse mama. Întotdeauna cele mai frumoase fete sunt primele.

Miercuri începea Marele Târg şi Bazar de lux pentru Binefacere al Societăţii Prietenilor Străinilor aflaţi în Suferinţă. Evenimentul, care dura până sâmbătă, se ţinea în Hanover Square Rooms. Datorită unor uneltiri şi planuri pe care până şi prinţul lui Machiavelli ar fi fost invidios, mama ei reuşise să obţină un stand în care să vândă operele de artă şi lucrurile croite de femeile din familie.

Ziarul *Court Journal* menţiona că şi regina va fi prezentă, împreună cu „mai mulţi membri ai familiei regale, nobilii, ambasadorii şi soţiile acestora”.

— Eşti suficient de frumoasă, spuse tatăl lor.

— Ne vom descurca în prima zi, când va veni şi

regina, iar mulţimea va fi numeroasă, fără îndoială, spuse mama lor. Dar nimeni nu vrea să vadă mame şi bunici. Trebuie ca Hyacinth să fie acolo joi, când vor veni şi fiicele lui Lady Bartham. Nu ne putem schimba planurile în ultimul moment. E pentru binefacere!

— Cred că e atât binefacere, cât şi competiţie între femei, spuse tatăl lor, ridicând ziarul pe care îl citea înainte de discuţie. Am stabilit o regulă.

Cassandra îşi ridică privirea de la broderia la care lucra. Naivă, Hyacinth abia aştepta să participe. Nu fusese niciodată la un târg atât de mare, doar la petreceri în aer liber şi alte evenimente de genul.

Mama lor era gata să izbucnească în lacrimi.

— Tată, din câte îmi aduc aminte, spuse Cassandra, ai spus: „Fără cine, mic dejunuri, bâlciuri, baluri, serate, picnicuri, petreceri, scenete, balet, operă”. Regula ta nu a menţionat târgurile de lux sau evenimentele caritabile. Mie chiar mi-ai recomandat să mă implic în organizaţiile caritabile.

Tatăl său puse încă odată ziarul jos. Urmă o tăcerea apăsătoare, timp în care o privi pe sub sprâncene, privire care îi îngrozea pe cei mai tineri membri ai parlamentului.

— Chiar vrei să despicăm firul în patru, copile?

— Nu aş face niciodată aşa ceva, zise Cassandra. Am vrut doar să subliniez ce ai uitat să menţionezi.

Se întoarse spre sora ei care îşi ţinea mâinile împreunate şi se uita când la ea, când la părinţii lor.

— Mama vrea să mergi la târg pentru că nu trebuie decât să stai acolo ca să vinzi toate articolele, la preţuri exorbitante. Dacă nu eşti acolo, Lady Bartham va fi insuportabilă, se va lăuda şi o va trata cu superioritate pe mama. Asta pentru că Lady Bartham, având două fiice frumoase, necăsătorite, va face mai mulţi bani.

Mama lor gemu.

— Oh, draga mea, cât e de adevărat.

— Dar gândeşte-te, îi spuse Cassandra surorii sale. Vei fi înghesuită într-o sală fierbinte cu o puzderie de oameni. Ca într-o zi la piaţa din Smithfield. Şi cred că vara

până şi mirosul e la fel. Nici nu ai idee ce cadou ţi-a făcut tata. E mai bine să rămâi acasă, aşa cum cred că şi mama şi-ar dori s-o poată face. Un târg în aer liber nu e atât de rău, dar asta e altă poveste.

— Nu, nu e prea plăcut, confirmă mama lor. Mulţimea va fi îngrozitoare, iar căldura insuportabilă. Dar trebuie să facem sacrificii pentru caritate! Iar Lady Bartham…

— Are două fiice, spuse tatăl lor. Nu sunt nici pe jumătate la fel de frumoase ca ale noastre. Te deranjează gândul că fetele ei neînsemnate vor avea parte de toată atenţia.

Mama lor se şterse la ochi cu batista.

— Aşa cum spune Cassandra, va fi insuportabilă. E atât de geloasă pe Hyacinth.

Contesa de Bartham era o femeie plină de amărăciune, geloasă pe toată lumea pe care găsea vreun motiv. Printre altele, era geloasă pe fetele frumoase ale altor femei. Cuvintele ei erau pline de venin.

Tatăl lor oftă.

— Înţeleg cum stau lucrurile. Nu putem permite ca Lady Bartham să-ţi vină de hac, draga mea, şi nu putem permite să faci acest mare sacrificiu fără sprijin. Din fericire, Cassandra îmi permite să salvez aparenţele. Cum nu am stabilit o regulă în sensul acesta, înseamnă că nu o încalc dacă îi permit lui Hyacinth să participe. Dar… Făcu o pauză şi îşi coborî privirea. Aşteptară. Hyacinth tremura. Doar dacă merge şi Cassandra cu ea.

Lui Hyacinth i se lumină chipul, iar Cassandra îşi spuse că asta merita tot calvarul pe care îl avea de îndurat joi.

Miercuri
Casa familie Ashmont, Parklake

Pe tava în care i se aduse cafeaua, Ashmont descoperi două scrisori. O deschise întâi pe cea de la familia Ripley, o citi şi pufni în râs. Noua ducesă de Ripley îl

invita la un bal vineri seară. Era evident că o rană la cap nu avea să-l împiedice pe Ripley să sărbătorească nunta cât mai repede.

— Sommers, adu-mi hârtie şi cerneală.

Aruncă o privire neliniştită spre aşternuturi, ca şi cum ar fi putut vedea petele de cerneală şi făcu ce i se ceru.

Ashmont scrise pe invitaţie: *Încântat să particip. A.*

Ceru să fie trimisă familiei Ripley şi o deschise pe cealaltă.

Dragă duce,

Cum Keeffe este ruşinat de scrisul lui (din câte ştii, mâna lui, alături de alte părţi ale corpului, a fost ruptă în timpul accidentului de la curse), m-a rugat să-ţi transmit mulţumirile lui pentru pictură. Mă asigură, deşi nu cred, având în vedere că e bărbat, că nu ar fi fost mai fericit nici dacă i-ai fi organizat un banchet cu dansatoare de operă îmbrăcate sumar. În orice caz, ai reuşit să-l măguleşti şi să-l binedispui destul de mult. Pentru asta ai o bilă albă. Când vei primi încă cinci mii nouă sute nouăzeci şi nouă mă voi gândi să te consider o fiinţă umană suportabilă.

Cu cordialitate,

Cassandra Pomfret

— O bilă albă, murmură Ashmont.

— Alteţa Voastră?

— Nimic.

Chiar nimic. Nu era prea mult. Dar era o bilă albă. Şi o scrisoare, cu scrisul ei. Era clar scrisul unei femei, deşi mai îngrijit decât în mod normal.

Faptul că îi scrisese nu era un lucru mărunt. Femeile necăsătorite nu le scriau bărbaţilor decât dacă erau fraţii sau logodnicii lor. Dar ea făcuse asta şi reuşise să i-o trimită pe furiş.

Oare încerca să-l încurajeze sau doar să se asigure că sunt chit aşa cum făcuse şi el?

Încă era supărat pentru răul pe care i-l provocase lui Keeffe, aşa cum spuseseră în scrisoare.

Nu era încântat nici de sfatul unchiului său, deşi, pentru prima dată, trebuia să admită că avea dreptate.

Ducele de Ashmont avea rareori probleme cu femeile şi, în puţinele dăţi când se întâmpla asta, reuşea să le cucerească. Era frumos, bogat şi şarmant din naştere. Toate aceste calităţi îl ajutaseră să cucerească o femeie care se simţea responsabilă pentru problemele financiare ale familiei sale.

Dar în final, aspectul, şarmul şi banii nu-l ajutaseră să o ţină lângă el şi nu o impresionaseră nici pe domnişoara Pomfret.

Într-adevăr, starea lui din ziua de sâmbătă nu fusese prielnică. Ba din contră. Întâlnirea lor avusese loc într-una din cele mai rele dimineţi din viaţa lui. Pe lângă noaptea lungă de dinaintea duelului, duelul şi minutele îngrozitoare de după, băuse prea mult, nu dormise şi nu mâncase.

Acum, după câteva zile, având mintea limpede, realiza ce dezastru provocase. Trebuia să păstreze distanţa şi să-i permită domnişoarei Pomfret să uite ce se întâmplase.

Pistolul lui fusese returnat cu discreţie. Nici măcar Morris nu auzise zvonuri despre Putney, cu excepţia celor despre duel. Probabil că avea să se afle, dar aşa cum spusese unchiul său, nu aveau să fie decât bârfe răsuflate. Nu credea că aveau să trezească interes.

Tot ceea ce făcuse pentru a-i proteja reputaţia n-ar fi însemnat nimic dacă o căuta acum. Şi oricum nu se putea apropia de ea. Regele îi interzisese să apară la curte. Gazda de la Almack’s îi interzisese să participe la adunările săptămânale. Majoritatea gazdelor îl tăiaseră de pe lista lor de invitaţi.

Dar ea… îi scrisese, din proprie iniţiativă. Asta însemna că se înmuia, nu-i aşa? Îi dăduse o bilă albă!

Da, probabil, dar dacă se comporta imprudent era posibil să o calce din nou pe coadă.

Stai departe de ea, îşi spuse. Şi fu hotărât până când îşi făcu baie, se bărbieri, se îmbrăcă, se aşeză la micul dejun şi deschise ziarul *Foxe’s Morning Spectacle.*

*

Humphrey Morris ajunse acasă la Ashmont miercuri seară, când Ashmont se îmbrăca în dormitor. Era o cameră imensă, ca pentru un duce. Pentru îmbrăcat avea doar o parte. Într-adevăr, una destul de mare, pentru că era datoria unui duce să aibă mulţi angajaţi: croitori, vânzători, pălărieri, cizmari, iar ducele de Ashmont îşi făcea datoria.

Spaţiul cuprindea, aşa cum se cerea, şi o masă de toaletă. Cum ducele o folosea ca masă de scris, tavă pentru băuturi şi loc de depozitare, de obicei arăta ca după furtună. Spre disperarea valetului său.

Înăuntru mai erau şi o măsuţă mică şi trei scaune confortabile. Erau aşezate lângă şemineu. Lângă perete se afla o canapea. Pe rafturi şi pe pereţi se aflau diferite obiecte de artă erotice şi picturi satirice, majoritatea prezentându-l pe duce.

Deşi casa familiei Ashmont avea un birou mare, stăpânul prefera să-şi petreacă timpul în dormitor, spre stupoarea lui Sommers. În acel moment, servitorul se plimba între dulapuri şi sertare, încercând să pună la punct ţinuta ducelui din seara aceea.

Alteţa Sa, îmbrăcat în halat, stătea la masa de mici dimensiuni, bând dintr-un pahar de vin şi analizând gânditor un articol lung din ziarul *Foxe’s Morning Spectacle.* Îi făcu semn lui Morris să se aşeze pe scaunul din faţa lui.

Morris se aşeză, dar nu spuse nimic.

— Mergem la Carlotta O’Neill, spuse Ashmont. În seara aceasta. După piesă. A promis dansatoare. Dezbrăcate. Sau erau acrobate? Nu conta. Erau dezbrăcate.

Carlotta era cea mai faimoasă curtezană din Londra, nu numai din motivele obişnuite. Spectacolele ei erau obscene, comice, interesante sau toate trei la un loc. Ashmont abia aştepta seara aceea. Nişte dansatoare dezbrăcate erau cea mai bună metodă de a-i distrage atenţia, măcar temporar. Mai ales după articolele din ziarul *Foxe’s Morning Spectacle.*

Realiză că vizitatorul lui nu spunea nimic. Morris? Tăcut?

— Dansatoare dezbrăcate, repetă Ashmont. Eşti bolnav?

Morris oftă.

— Bea nişte vin. Ashmont îi turnă un pahar. Eşti cam palid. Iar ai intrat pe mâinile cămătarilor?

Morris dădu din cap.

— Nu, nu e ceva atât de simplu. Doar că… Se încruntă uitându-se la ziar. Ai văzut?

— Ce să văd?

— Uite. Morris îi arătă articolul. Treaba cu târgul.

— Marele Târg extravagant? Hanover Square Rooms?

— Da. Ai văzut?

— Ar fi fost greu să nu văd. Multe femei din înalta societate care se joacă de-a negustorii, încercând să-şi vândă micile obiecte de artizanat. Regina a promis că o să participe. Da, asta va atrage o mulţime de oameni într-o sală, în plină vară. Ashmont simulă un căscat. Nu mă mir că eşti palid şi slăbit. Doar să-ţi imaginezi asta te lasă fără energie. Dar dacă femeile ar avea de gând să se lupte în noroi, asta chiar ar merita văzut.

— Eşti orb? Va fi acolo. Morris luă ziarul şi îşi puse degetul undeva la jumătatea celui de-al doilea articol. Domnişoara Hyacinth.

— Cine?

— Domnişoara Hyacinth Pomfret, spuse Morris cu tandreţe. Va fi acolo.

— Ah, da. Femeile din familia lordului Chelsfield. Joi, standul cu numărul nouă. Tentaţia era mare: o adunare publică, domnişoara Pomfret într-un stand de unde nu putea scăpa cu uşurinţă… asta dacă avea să fie acolo. Era posibil să nu. Ziarele nu spuneau asta foarte clar. Numeroase femei din familia Chelsfield: mătuşi, soacre, verişoare.

În mintea lui deja vedea o sumedenie de posibilităţi. Nu se putea abţine.

Dar unchiul său îl avertizase să păstreze distanţa.

Domnişoara avea nevoie de timp.

Dar îi trimisese lui Ashmont o scrisoare pe furiş. Îi oferise o bilă albă, iar asta nu-i dădea pace. Oare le oferea şi altor bărbaţi? Cui? Câte bile albe?

Realiză că Morris aştepta să-i răspundă.

— Atunci asta e şansa ta, spuse Ashmont. Nu trebuie decât să cumperi un ornament şi să o priveşti drăgăstos.

— Ai înnebunit? Nu mă pot apropia de Hyacinth dacă Medusa e prin preajmă.

— De ce nu poţi… ai spus Medusa?

Ducele de Ashmont nu realiză că tonul vocii lui deveni ameninţător. Şi nu realiză că demonul din interiorul lui era gata să iasă la lumină. Realiză doar că îl cuprinse un val de adrenalină, aşa cum se întâmpla înainte de o luptă.

El nu realiză, dar Morris, la fel ca toţi cei care îşi petreceau timpul în preajma lui, văzu semnele. Se înroşi.

— Da, nu vreau să o jignesc, dar…

— Te referi la domnişoara Pomfret?

Tonul lui Ashmont era calm, dar Morris îşi dădu scaunul mai în spate.

— Da, răspunse acesta.

Demonul se ascunse înapoi de unde ieşise.

— De unde ştii?

Morris se uită la el.

— De unde crezi?

— Mama ta.

— A fost un lucru de ultimă oră, zise Morris. Mama spune că au făcut-o intenţionat, ca să o enerveze…

— Dar domnişoara Pomfret va fi acolo.

Morris încuviinţă din cap.

— Şi cum o să… ştii tu… cu ea acolo?

Lui Ashmont îi luă un minut să înţeleagă, mintea lui era prea încărcată.

— Te temi de ce-ţi va spune domnişoara Pomfret? Că te va face de ruşine de faţă cu toată lumea? Că te va face să plângi?

Morris încuviinţă din cap.

— În faţa domnişoarei Hyacinth. Restul lumii poate să

se ducă la naiba. Dar, ştii tu…

Ashmont nu avea de unde să ştie. Femeile cu care îşi petrecea timpul de obicei nu-l umileau. Nu-i vorbeau urât. Nu era unul din fiii neimportanţi al contelui de Bartham, ci un duce atrăgător şi bogat. Ştia că femeile îl tratau aşa pentru calităţile astea, pentru că el în realitate era un dobitoc. Nu-i păsa. I se părea un târg echitabil pentru ceea ce oferea.

Două excepţii, şi anume femeile respectabile. Fetele bune. Blestemul bărbaţilor.

— Curaj! îi spuse.

— Domnişoara Pomfret aproape te-a aruncat peste balustradă!

— Era supărată pe mine.

Lui Ashmont nu-i venea să creadă că fusese atât de iraţional încât să pună mâna pe ea. Numai bădăranii puneau mâna pe o femeie. Da, era un nenorocit. Dar nu era un bădăran.

— Supărată? Ar fi putut să te omoare!

— N-o să te omoare la un târg, zise Ashmont. N-o să aibă nicio armă la îndemână. Poate o să arunce cu o pernă de ace după tine.

Morris îşi cocoşă umeri. Bău vinul pe care i-l turnase Ashmont.

— Nu contează. E o cauză pierdută. O să mai fie acolo alţi o sută de bărbaţi, toţi cu acelaşi gând. Nu am nicio şansă.

Sute de bărbaţi.

Ce spusese unchiul Fred?

„Nu cred că ţi-o va lua cineva în acest timp.”

Poate că nu.

Dar nu toţi bărbaţii erau aşa slabi de înger ca Morris.

— Renunţi prea uşor, spuse Ashmont. Ai nevoie de o diversiune.

Morris, amărât, îl privi absent.

— Ceva care să-i distragă atenţia domnişoarei Pomfret. Adică eu. Eu o să suport insultele, iar tu vei putea să-i faci ochi dulci domnişoarei Violet.

— Domnişoara Hyacinth!

— Da. Aşa facem. Mâine.

Ashmont deja se simţea mai bine. În sfârşit avea ceva de făcut. Şi nimeni nu trebuia să ştie ce-l aducea la un târg de lux. O farsă. Era suficient. Era cel mai simplu lucru. Iar ea avea să fie acolo pentru asta.

— Hm… da.

Ashmont se uită la prietenul lui care nu părea aşa de entuziasmat pe cât ar fi trebuit.

— Acum ce mai e?

— Cum o să intri?

— Pe uşă.

— Vor fi acolo membrii familiei regale. Demnitari străini, spuse Morris încet, ca pentru cineva care pricepea mai greu.

— Şi?

— Tu cu ei în aceeaşi cameră? Îţi aduci aminte ce ţi-a spus regele după farsa cu iepurii de la petrecerea marii ducese de Volldenham?

— Nu-mi aduc aminte. Nu ştiu. Nu-mi pasă.

— A spus: „O să-l spânzur pe nenorocitul de Ashmont de catarg dacă se apropie la o leghe de vreun membru al familiei regale”.

— Aşa vorbeşte marinarul Billy.

Regele William al IV-lea fusese marinar şi înjura ca unul.

— Ashmont.

— E un târg de lux, nu o cină plictisitoare de la palatul Windsor. O să intru. O să stau cât vreau. Pun rămăşag pe zece guinee.

Joi, 20 iunie

Târgul era exact aşa cum îşi imaginase Cassandra. În loc de mirosul animalelor de la Smithfield, în aerul din Hanover Square Rooms plutea mireasma de parfum scump, care acoperea mirosul de transpiraţie al mulţimii de

aristocraţi şi nobili.

Invitaţii se plângeau de aglomeraţie, dar nu plecau, iar când reuşeau să împingă oamenii din jurul lor şi să ajungă în faţa unui stand, ezitau cu ce voiau să cumpere.

După două ore, mama lor cedase. Cu câteva minute plecase spre camera cu răcoritoare. Probabil că mătuşa Elizabeth era din nou însărcinată, căci fusese arţăgoasă de la început. Nici Hyacinth nu mai era la fel de entuziasmată.

Şi Cassandra era gata să plece de lângă stand. Şi nu pentru băuturi sau o gură de aer proaspăt, ci pentru că îi era greu să aibă un vocabular civilizat cu cei care făcea tot posibilul să o provoace. Era aproape de uşă când îl văzu. Nu că ar fi fost greu de identificat.

Ducele de Ashmont, radiind o frumuseţe diabolică, stătea în uşă.

El. La un târg. Unde nu existau băutură, jocuri sau femei uşoare. Era ultimul eveniment care să-l atragă.

Lângă el se afla Morris Humphrey şi un băieţel a cărui vârstă n-o putea ghici, nespălat, slăbănog şi care duhnea îngrozitor.

Simţi mirosul de la distanţă.

Practic simţea mirosul farsei care era pe cale să se întâmple.

Ar fi crezut că şi ceilalţi simt. Dar cum nimeni nu se aştepta ca Ashmont să apară, aşa cum nu-i aşteptau nici pe Ginghis Han sau pe Attila, nu se pregătiseră cu o haită de câini turbaţi sau un regiment de cavalerie care să-l ţină la distanţă.

În ziua anterioară, în prima zi a târgului, organizatorii ceruseră ca uşile să fie închise pentru un timp, din cauza aglomeraţiei şi a femeilor care leşinau încontinuu. Dar nimeni nu se gândise să le închidă pentru el.

Nimeni nu se gândise să spună că târgul nu se mai ţinea sau că fusese anulat, replici pe care le auzea în majoritatea locaţiilor aristocrate.

Nu era o persoană rezonabilă şi, probabil, aceste metode nu ar fi mers la el. Dacă voia să intre reuşea asta într-un fel sau altul şi era destul de inventiv în această

privinţă.

Ba mai mult, era un duce. Născut şi crescut ca să moştenească acest titlu, pe care îl moştenise de tânăr, fiind un Beckingham, emana autoritate, chiar şi când era pe jumătate beat. Surprinzător, acum nu părea să fie. Nu că ar fi contat. În orice situaţie, aducea numai probleme.

Treaz, sau aproape treaz, părea un zeu care coborâse din Olimp ca să se plimbe printre muritori.

Gărzile de la poartă nu-l opriră, probabil fascinaţi de frumuseţea angelică a Alteţei Sale sau de duhoarea băiatului.

Toată lumea se uita la el.

Morris, care mergea în spate, ducele şi băiatul urât mirositor începură să meargă printre mulţimea de oameni de viţă nobilă care şuşotea. Când simţeau mirosul neplăcut, aristocraţii se dădeau la o parte, iar cei trei se puteau plimba de la un stand la altul fără nicio problemă.

Ţinând cont de reputaţia ducelui, ar fi fost de aşteptat ca orice om raţional să plece şi să se întoarcă a doua zi. Dar nu se întâmplă asta. Erau ca un grup care stătea pe marginea unui vulcan, aşteptând să erupă.

Cassandra era raţională, dar nu putea să plece, în primul rând, să fugă era împotriva principiilor ei. În al doilea rând, nu-şi putea abandona sora şi mătuşa în faţa a orice grozăvie urma să se întâmple. Şi nu în ultimul rând, era, probabil, singura persoană pregătită şi dispusă să reacţioneze. Încă nu era sigură ce putea face, dar avea să-şi dea seama la momentul potrivit.

Cu capul în jos, ascunzându-se în mulţime, îl urmări.

Li-l prezentă pe băiat doamnelor, care nu puteau fugi de lângă standurile lor, ca fiind „Jonsatovickya, un străin sinistrat” şi privi cu blândeţe cum acesta atingea mătăsurile şi dantelele şi pălăvrăgea cu femeile.

Deşi era prea departe ca să audă ce spunea, Cassandra recunoscu accentul londonez. Doamnele, complet derutate, se dădură cât mai în spate în micile lor închisori, până când Ashmont scoase săculeţul cu bani.

Pentru Străinii în Suferinţă şi din cauza rivalităţii

dintre ei, vânzătorii se ţinură de nas şi acceptară banii ducelui.

Nu era o farsă chiar atât de rea, ba chiar era amuzantă… până când Ashmont şi însoţitorii lui se duseră către standul cu numărul nouă.

În acel moment Cassandra realiză că Hyacinth era singură, fără mătuşa Elizabeth, iar domnii începuseră să o încolţească, precum o haită de lupi.

Cassandra îşi făcu loc prin mulţime şi se duse rapid în spatele standului. Când gorgona deGriffith îşi făcu apariţia, adunătura de bărbaţi se retrase în mulţime.

— Unde e mătuşa Elizabeth? întrebă.

— A plecat brusc… cred că i s-a făcut rău, spuse Hyacinth.

Împingând-o în spatele ei, Cassandra trecu în faţa standului ca să păzească marfa, cu un moment înainte ca ducele şi acoliţii lui să-şi facă apariţia.

Îi zâmbi larg, cu o privire binevoitoare.

*

— Domnişoară Pomfret.

Cassandra afişă cel mai politicos zâmbet fals de care era capabilă.

— Duce.

— Uite ce ţi-am adus, îi spuse el. Propriul dumitale sinistrat străin. Permite-mi să ţi-l prezint pe conaşul Jonsatovickya.

Cassandra făcu ochii mari şi îşi flutură genele.

— Doar pentru mine? Ce drăguţ! Nu trebuia. Deveni serioasă şi miji ochii. Chiar nu trebuia.

Când Ashmont zâmbi, Cassandra se simţi de parcă zeul Apollo aruncă o rază de lumină asupra ei. Se clătină pentru o clipă, parcă pierzându-şi echilibrul.

Ar fi trebuit aruncat într-o temniţă adâncă şi întunecată. Era periculos, un monstru frumos care frânge inimi.

Cassandra se aplecă peste tejghea.

Băiatul îi zâmbi.

Nu făcuse baie de mult timp şi orice altă femeie ar fi leşinat din cauza mirosului. Dar Cassandra crescuse cu şapte fraţi, verişorii şi prietenii lor. Trăise lucruri mai îngrozitoare. Stomacul ei era puternic

— În cazul în care conaşul Jones sau oricare ar fi numele lui pune mâna pe bunurile mele, spuse ea, o să rămână fără degete.

Aşa zisul sinistrat îşi duse mâna la spate.

I se părea cunoscut, dar nu-şi dădea seama de unde. Pălăria galbenă de jocheu, mult prea mare pentru el, îi acoperea faţa plină de mizerie. Cei din înalta societate nu-i puteau deosebi pe copiii străzii, iar aceştia profitau de asta.

— Nu te cunosc de undeva? întrebă ea.

Băiatul dădu din cap.

Se uită atent la el. Pe sub mizerie începu să vadă un băiat care nu era chiar aşa urât, un băiat pe care îl mai văzuse înainte.

— Chiar eşti Jones, nu-i aşa? Sau Jonesy, cum îţi spun aliaţii tăi.

Îşi ridică privirea şi se uită în ochii de culoarea safirului ai lui Ashmont. Simţi că o ia ameţeala, dar nu clipi.

Crescând într-o familie de băieţi, învăţase că nu trebuie să clipească sau să dea înapoi. Fratele ei Julius fusese cel care îi spusese prima dată „Medusa”.

— Cu ce oameni rafinaţi umbli, îi spuse.

Jonesy îl privi acuzator pe Ashmont.

— Nu mi-aţi spus că e vorba de dânsa.

Cassandra înţelese dialectul londonez folosit de băiat datorită lecţiilor primite la Keeffe.

— Normal că nu ţi-a spus, zise Cassandra. Cu cât te plăteşte ducele ca să faci asta?

În ciuda duhorii băiatului, din ce în ce mai mulţi oameni se apropiau de stand. Cu coada ochiului văzu cum aceştia îşi acoperă gurile şi nasurile cu batistele.

Băiatul murdar o privi cu inocenţă. Strânse din buze, miji ochii şi păru să se gândească intens.

— Cred că ne-a dat o monedă de aur.

— O monedă de aur? întrebă ea. Nu cred. Poate doi şilingi.

— Jumătate de coroană.

Pentru un ştrengar de pe stradă doi şilingi şi jumătate erau o avere. Erau o avere pentru mulţi oameni de rând. Dar când venea vorba de Ashmont asta era posibil. Lumea îl putea acuza de multe, dar nu puteau spune despre el că e zgârcit.

— Dacă te duci să te speli la cea mai apropiată baie, îi spuse, îţi dau o coroană.

Băiatul rânji. Strânse la subraţ bunurile pe care le strânsese şi întinse o mână murdară. Cassandra băgă mâna în buzunarul rochiei şi scoase un mic portmoneu. Numără cinci şilingi şi îi puse în palma nespălată.

Băiatul strânse pumnul cu putere. Apoi, cu bunurile obţinute în braţe, fugi din Hanover Square Rooms.

Era ultimul lucru la care Ashmont se gândise că s-ar fi putut întâmpla şi se întâmplă atât de repede, încât nu putu face altceva decât să privească uimit cum farsa lui se duce de râpă.

Cu gura căscată, mintea golită de gânduri, se uită după Jonesy care plecă în grabă.

Nimeni nu încercă să-l oprească. Deloc surprinzător. Nimeni nu voia să-l atingă.

Apoi dispăru, iar Ashmont rămase ţintuit precum… precum… capra. Un tâmpit. Un idiot greu de cap.

— Bună treabă, spuse cineva. Credeai că eşti mai bun decât ea, nu-i aşa?

— Asta trebuia să fie o glumă bună? întrebă altcineva.

— Am pariat zece lire că vei goli încăperea, spuse altcineva.

— Nici măcar n-a ţipat cineva.

— Asta n-a mers prea bine, nu-i aşa?

— Săracul. Ar fi trebuit să ţi se spună să nu te pui cu ea.

— Ai grijă, duce. Tu o să fii următorul care fuge.

— Ar fi bine să pleci cât mai poţi, cât mai eşti întreg.

Bărbaţii continuară să râdă şi să-l batjocorească.

Imaginea lui Godfrey Wills îi trecu lui Ashmont prin minte.

Se uită la domnişoara Pomfret. Chipul ei era inexpresiv şi avea privirea de gorgonă, aşa cum o descriau ceilalţi. Dar văzu sclipirea din ochii ei şi o urmă de zâmbet în colţul gurii.

Mult mai treaz decât în timpul ultimei lor întâlniri, Ashmont realiză câte lucruri nu observase: de exemplu buzele pline, pometii proeminenţi, ochii migdalaţi şi frumuseţea chipului atât de neobişnuit.

Şi ea avea un demon înăuntrul ei.

Bineînţeles că avea. Ştiuse, simţise asta, chiar dacă nu avusese mintea limpede. Îşi dăduse seama că nu era doar o femeie care dădea ordine şi împingea bărbaţii din calea ei.

Urma unui zâmbet. Amuzamentul şi tachinarea. Acelaşi zâmbet pe care îl avusese după ce aruncase peste el găleata de apă rece.

Părea să spună: „Haide. Te provoc”.

O mişcare greşită şi avea să dezechilibreze balanţa şi fărâma de teren pe care o câştigase avea să piară precum un fir de nisip într-o furtună. O mişcare greşită şi avea să distrugă tot ce făcuse pentru a o proteja.

Cel mai bun lucru pe care îl putea face era să recunoască înfrângerea şi să o lase în pace, fără să afle cineva despre întâlnirea lor anterioară.

Dar chipul ei. Acel chip minunat care le făcea pe celelalte să pălească în comparaţie cu al ei. Pentru el, cea care era considerată cea mai frumoasă soră ar fi putut prea bine să fie o păpuşă de porţelan.

Da, şi silueta.

Ca să nu mai spună că erau sute de bărbaţi acolo şi, dintre ei, nu avea cum să fie singurul care vede asta.

Nu. Nu avea să se retragă.

Îl provocase şi, chiar şi acum, umilit şi prudent, nu se simţea atât de umilit încât să devină vreun înţelept.

Voia să rişte.

Capitolul 6

Ashmont ridică o mână.

— Domnişoara m-a învins. Mă înclin în faţa dumneaei. Făcu o plecăciune teatrală. Bine jucat, frumoasă domnişoară. Ai folosit gluma împotriva mea şi m-ai făcut de râs în faţa prietenilor mei.

Aşa cum făcuse cu Wills. Îşi aduse aminte clar: genele care fluturau, vocea plină de încredere şi cuvintele care răsturnaseră situaţia.

Cassandra era o forţă de temut, iar el nu se temea.

— A fost uşor, dragă domnule, spuse ea. Să faci pe prostul este ceva la care ai experienţă. Nu trebuie decât să ne dăm la o parte şi să îţi lăsăm cale liberă.

— M-ai analizat?

— În profunzime şi în detaliu, replică ea. Aşa cum se analizează cele mai ciudate forme de viaţă. Nu te-ai uitat niciodată prin microscop la o picătură de lichid, să te minunezi de creaturile care se învârt pe acolo?

Auzi râsete, dar era mai atent la ea.

— Niciodată.

— Trebuie să îţi lărgeşti orizonturile, spuse ea.

— Aşa o să fac, răspunse. Cu drag. Arată-mi microscopul dumitale, dragă filosoafă. Arată-mi tot ce doreşti. Îţi stau la dispoziţie.

— Prea bine, zise ea. Îţi arăt uşa. Îi făcu semn să plece. Pleacă. Şi ia-ţi şi bufonul prostovan cu dumneata.

Ashmont se uită la Morris.

— Acum că spui, prietenul meu chiar pare un bufon prostovan. Dar e un fenomen, poate să vorbească despre orice şi să recite din memorie tot arborele genealogic începând cu primul baron deGriffith care a luptat pe câmpul Bosworth sau ceva de genul.

Îl bătu pe Morris pe umăr.

— Spune ceva inteligent, prietene. Asta e şansa ta.

Morris nu răspunse.

Ashmont îl înghionti cu cotul.

— Uită-te la ea, murmură Morris. Ard. Mă topesc. Sfârşesc.

— Ce spune?

Cassandra se aplecă, cu sprâncenele ridicate, iar Ashmont se uită în decolteul ei.

Femeile respectabile purtau numeroase straturi de lenjerie, jupe matlasate, corsete şi straturi de material, peste care purtau alte straturi de material. Corsajul rochiei nu era de ajuns. O domnişoară trebuia să poarte şi altă armură, precum şaluri, plătci, pelerine şi alte lucruri care să le acopere umerii şi decolteul. Ca să nu mai vorbească de mâneci, nişte chestii enorme şi umflate.

Dar o văzuse cu hainele ude care i se lipeau de lenjerie şi îi oferiseră o imagine mai bună a siluetei ei.

Deşi acum avea hainele uscate şi era acoperită până la gât, corsajul rochiei ei verzi era strâmt. Se uită cu atenţie la pieptul care se ridica şi cobora, dându-şi seama cu uşurinţă cât de mult era material şi cât era natural.

Îşi spuse că trebuie să-şi vadă de treabă. Dacă făcea o mişcare greşită, dacă spunea un cuvânt greşit, risca să strice totul.

— E uimit, spuse el.

— Foarte bine, răspunse ea. Un bărbat mut este cel mai bun bărbat. Genul tăcut şi puternic. Sau slab şi tăcut. Dar tăcut. Tăcut mai presus de orice.

— Cred că îl cunoşti pe acest domn, spuse Ashmont. Humphrey Morris, fiul…

O licărire din ochii ei gri îi dădu de înţeles că trebuia să aibă grijă.

— Ştiu cine e.

— Îşi doreşte să facă cunoştinţă cu tânăra domnişoară. Ashmont se aplecă mai aproape şi simţi un miros delicios de trandafiri, proaspăt şi natural. Se abţinu cu greu să nu se apropie şi mai mult când murmură: E îndrăgostit de domnişoara Marigold.

— De cine?

— Domnişoara Rose?

— Te referi la Hyacinth?

— Da, răspunse el. Fie-ţi milă de el. N-o poţi lăsa să-i vândă ceva?

Ochii ei străluciră. Se uită peste umăr la fata blondă.

— Draga mea, domnul acesta are nevoie de ajutor.

Fata veni lângă tejghea.

Lângă el, Morris eliberă un sunet, ca al unui animal chinuit.

— Hyacinth, draga mea, dumnealui este domnul Humphrey Morris, spuse domnişoara Pomfret. O ştii pe mama sa, Lady Bartham.

Cele două se uitară una la alta.

— În ciuda persoanelor rău famate cu care umblă, continuă domnişoara Pomfret, putem spune că e inofensiv, atât cât ne putem aştepta de la un bărbat. Ar dori să cumpere ceva pentru Lady Bartham şi surorile lui. Şi pentru mătuşi şi bunici. Pentru toate. Poate îl poţi ajuta să se hotărască.

Obrajii i se înroşiră, aşa cum li se întâmpla fetelor drăguţe ca ea. Morris rămase ţintuit, ca un prost, roşu ca racul.

Ashmont îi mai dădu un cot în coaste.

— Uite fata. Fă ceva.

Morris se apropie de tejghea ca un somnambul.

— Domnule Morris, poate aţi vrea să vă uitaţi la această pernuţă pentru ace făcută de mama, spuse Hyacinth. Lady Bartham a admirat-o foarte mult…

Lăsându-şi prietenul să se descurce singur, Ashmont îşi întoarse atenţia către ţinta lui, care se dăduse într-o parte pentru a sta cu ochii pe ei. Fără îndoială avea să-l transforme pe Morris într-o stană de piatră dacă făcea vreo mişcare greşită.

Iar Ashmont, dacă nu avea grijă, risca să pornească o avalanşă care să-i distrugă pe amândoi.

Audienţa asculta cu atenţie şi nu-i putea face să plece. Un domn nu putea avea parte de intimitate cu fetele bune.

Prea bine. Doar îi plăcea provocările.

— Băiatul nu va face baie, spuse el. Cei de teapa lui sunt alergici la apă şi săpun. Poate că aşa e cel mai bine. Dacă s-ar spăla de toate straturile de murdărie s-ar putea să-şi piardă echilibrul emoţional.

— Încă vorbeşti despre asta? întrebă Cassandra. Nu ţi-am arătat suficientă răbdare şi generozitate când i-am prezentat pe sora mea şi prietenul dumitale căruia nu-i mai tace meliţa?

— O să cumpere fiecare obiect pe care îl aveţi, zise Ashmont. De aceea ai cooperat.

— Iar acum este prea târziu ca dumneata să cumperi totul pentru privilegiul de a mă admira ca pe Venus la altarul meu.

Asta fusese parte din plan: Jonesy ar fi trebuit să ia tot ce putea, petrecându-şi cât mai mult timp acolo, iar Ashmont ar fi cumpărat restul. În timp ce Cassandra ar fi fost ocupată cu ei, Morris ar fi putut să-i facă ochi dulci surorii ei mai mici.

Planul lui Ashmont nu ieşise aşa cum îşi imaginase, dar era dispus să se adapteze.

Nu avea prea mult timp. Cu cât stătea mai mult, cu atât risca să strice totul. Dar putea să-i mai acorde lui Morris câteva minute cu sora ei.

Doar câteva minute şi apoi să lase tentaţia în urmă.

— Nu aş spune Venus, zise el. Aş spune…

— Scila, se auzi o voce din mulţime.

Ashmont nu fusese un elev silitor, dar, ca toată lumea, era familiarizat cu Odiseea. Doar era o poveste despre jaf, scosul ochilor, crimă, monştri care mâncau oameni şi alte lucruri interesante, Scila şi Caribda erau monştri care păzeau o strâmtoare. Caribda era un vârtej mortal. Scila avea şase capete, fiecare cu trei rânduri de dinţi ascuţiţi.

Demonul ascuns în peştera întunecată ieşi la iveală, iar Ashmont simţi o combinaţie de furie, bucurie şi răutate.

Se întoarse încet şi zâmbi.

— Cine a spus asta? întrebă pe un ton calm şi liniştit, pe care l-ar fi recunoscut oricine îl cunoştea, la fel cum i-ar

fi recunoscut şi zâmbetul.

Mulţimea se dădu mai în spate.

— Cine a spus asta? repetă el, încă zâmbind. Aş vrea să vină în faţa şi să o mai spună odată, în loc să se ascundă în mulţime.

Brusc, toată lumea îşi găsi altceva de făcut.

Demonul se ascunse înapoi în peşteră.

— Asta a fost binevenită, spuse şi se întoarse către domnişoara Pomfret. Problema cu locurile astea nenorocite e că nu există intimitate.

— Ultimul lucru de care am nevoie cu tine, spuse ea încet şi ferm, e intimitate.

— Voiam doar să spun…

— Nu-mi pasă, zise ea. Ştiu că pentru tine e un joc. Nu sunt dispusă să iau parte la el. Şi aş vrea să subliniez că dacă te-aş înjunghia în faţa acestor oameni aş primi aplauze. Ţi-ar căra corpul afară, ar face curat şi ar spune că a fost un accident.

— Ai o imaginaţie, şopti, dar nu pe un ton periculos, bogată.

— Pleacă. Şi ia-l cu tine.

— Mi-ai oferit o bilă albă, spuse, vorbind şi mai încet.

— Eşti pe cale să o pierzi.

— N-o poţi lua înapoi.

— Eu ţi-am dat-o. O pot lua înapoi.

— Dar nu ar fi corect.

— E corect să vii la un eveniment caritabil şi să te foloseşti de un copil al străzii ca să întrerupi activitatea?

— Tu spui că m-am folosit de el, zise Ashmont. Eu spun că i-am oferit o ocupaţie productivă. L-am găsit în faţa casei când eu şi Morris ne pregăteam de plecare. O întâmplare norocoasă, îşi spusese el. L-am angajat doar ca să fiu sigur că nu sparge vreo locuinţă şi nu fură din buzunare. Ar trebui să-mi mulţumeşti că l-am salvat de la spânzurătoare pentru zece minute. Doar la atât putem spera în cazuri ca acestea. Dacă tu crezi că va folosi coroana pe care i-ai dat-o ca să-şi facă baie…

— Nu-mi pasă ce face cu ea, îi răspunse Cassandra.

Sper doar ca băieţii mai mari şi mai răi să nu-i fure nimic. Sper să nu-i taie nimeni gâtul. Sper că e mai deştept decât majoritatea şi că nu a supravieţuit pe străzi fiind neglijent.

Cassandra îl ştia pe băiat. De unde naiba îl ştia? Ashmont îl cunoscuse în ziua în care fugise Olympia. Jonesy împreună cu o gaşcă de băieţi jerpeliţi îşi pierdeau timpul la un chioşc de mahala de pe Kensington High Street. Îi ajutase să caute mireasa pierdută, apoi dispăruse când erau la podul Battersea.

— Poliţia va crede că a furat toate lucrurile, spuse Ashmont. Îl vor vedea încercând să fugă de aici şi îl vor prinde înainte să apuce să se ascundă în orice magherniţă îşi face veacul. Probabil va ajunge la sediul poliţiei de pe Great Marlborough Street. Poate pe Bow Street, dacă e rapid. Oricum ar fi, va trebui să mă duc să-l scot de acolo. Dar asta va dura puţin. Avem destul timp la dispoziţie. Nu-ţi face griji pentru el. Schimbi subiectul.

— Noi doi nu avem despre ce subiect să discutăm, zise ea.

— În primul rând, ce voiam să spun înainte să ne întrerupă ignorantul acela era „Diana”. Nu Venus, ci Diana, zeiţa vânătorii, care îşi conduce carul…

— Trebuie să spun că a fost unul dintre cele mai comice lucruri pe care le-am văzut în ultima vreme, se auzi o voce în spatele lui. Intrarea ta grandioasă cu copilul zdrenţăros.

Ashmont se întoarse. Văzu aceeaşi expresie batjocoritoare ca întotdeauna. Aceiaşi ochi oblici care făceau inima femeilor să bată nebuneşte. Se înţelege, a femeilor atrase de bărbaţii înalţi şi periculoşi.

— Blackwood, zise Ashmont.

Nu-l mai văzuse de o săptămână, când se despărţiseră în termeni nu prea buni.

— Dar a fost şi mai amuzant, spuse Blackwood, să-l văd cum fuge de parcă îl urmăreau creaturile iadului.

— A fugit mai repede de atât, spuse domnişoara Pomfret. I-am spus să-şi facă o baie.

Blackwood zâmbi.

— Foarte inteligent, domnişoară Pomfret. Sper că aţi terminat şi cu Ashmont. Arată de parcă i-aţi cerut să gândească prea mult.

— Ba din contră. Ştiu că nu e obişnuit.

— Într-adevăr. Trebuie să-l luaţi încet. Altfel riscă să facă febră. Cu permisiunea dumneavoastră, aş vrea să-l iau de aici. Şi pe însoţitorul lui, dacă Morris ar înceta să se mai uite prosteşte la domnişoara Hyacinth şi ne-ar acorda atenţie.

Domnişoara Pomfret îi zâmbi lui Blackwood, de parcă ar fi reuşit să le omoare pentru ea, cu mâinile goale, pe Scila, Caribda şi şase sau şapte dragoni.

Ashmont văzuse privirea de gorgonă. Din când în când văzuse licăriri de sentimente. Dar nu-şi dăduse seama până acum cât de multe ascundea. Acum se relaxase, iar zâmbetul ei lumina camera, lumină care îl lăsă fără respiraţie.

Zâmbetul nu era pentru el, iar asta îl deranja. Dar ce îl deranja cel mai tare era că tocmai îi oferise lui Blackwood, porcul trădător, o bilă albă.

*

Cu inima bătându-i cu putere şi fără ca pe faţa ei să se poată citi ceva, Cassandra îi privi cum pleacă.

În momentul acela nu putea înţelege ce se întâmpla. Era prea mult. În doar câteva minute Ashmont îi dăduse lumea peste cap. Din nou.

Treaz, sau aproape treaz, o surprinsese iar şi iar.

Cu schimbul de replici, de care nu-l credea capabil, şi care îi plăcuse mai mult decât ar fi trebuit.

Cu sentimentul de intimitate pe care îl crease în mijlocul mulţimii imense. Conştientizarea secretului pe care îl împărţeau şi grija de a nu se da de gol.

Apoi schimbarea comportamentului său când cineva o numise Scila. O făcuse să-l vadă din nou pe băieţelul de altădată, cel care i se alăturase în lupta împotriva lui Godfrey Wills cu ani în urmă. Acelaşi zâmbet năucitor… dar

acela era provocat doar de încântarea că ar putea distruge un alt bărbat.

Erau doar aparenţe, îşi spuse. Vrusese doar să-i facă pe spectatori să se îndepărteze ca să poată… flirta… cu ea.

Ca şi cum Cassandra nu ar fi fost un monstru.

Dar şi el era un monstru. Era surprinzător că nu-l deranja, asta dacă observase.

Şi era totul parte a jocului, a farsei. Nu se putea abţine să nu provoace zarvă…

„Diana, zeiţa vânătorii, conducându-şi carul.”

Nu Venus. Nu Minerva. Diana, zeiţa legendară care, în copilărie, credea că va deveni: femeia care vânează, puternică, liberă, pură, purtând mereu arcul şi săgeţile şi fiind însoţită de nimfe.

Ca şi cum ar fi putut să-i citească mintea şi inima cu ochii aceia albaştri, pătrunzători.

— Dumnezeule, spuse Hyacinth, apropiindu-se de ea. A fost atât de interesant. Nu l-am mai văzut niciodată de aproape.

— Pe cine? Cassandra reveni la realitate, lăsând în urmă amintirile şi sentimentele confuze. Orchestra cânta. Cântaseră în tot acest timp? Sau lumea se oprise puţin? Oamenii se plimbau prin camera imensă, încet, la fel ca înainte.

Domnii începură să se apropie de spaţiul liber din faţa standului lor, dar o făceau cu grijă, uitându-se în permanenţă în jurul lor, în caz că Ashmont reapărea brusc din mulţime.

— Ştii prea bine, spuse Hyacinth. Ce ţi-am spus? E îndrăgostit. Nu a putut sta departe.

„Mi-ai dat o bilă albă.”

Cassandra dădu din cap.

— E vina mea. Proastă, proastă, proastă. Se uită în jur. Trei domni îmbrăcaţi elegant se apropiau hotărâţi de standul cu numărul nouă. Îi zâmbi lui Hyacinth. Mai mulţi admiratori, draga mea. Mai ai ce să le vinzi?

— Nu prea. Domnul Morris a cumpărat aproape tot.

— Mama lui va fi furioasă. Ceea ce însemna că va

povesti în detaliu despre intervenţia lui Ashmont, subliniind cât de mult timp petrecuse vorbind cu Cassandra şi inventând detalii picante despre conversaţia lor. Nu se îndoia că avea să audă şi să vadă lucruri pe care nici nu le văzuse, nici nu le auzise.

Dar Ashmont îi hărţuise şi pe alţii, iar Cassandra avea să se gândească la ceva ce să le spună părinţilor ei. Ce conta cu adevărat era Hyacinth. Era fericită. Cei trei domni eleganţi se uitau la resturile bunurilor despre care mama lor crezuse că vor fi suficiente pentru târg. Cassandra se retrase cu discreţie în spatele standului pentru a nu-i speria prea mult pe clienţi. Atât timp cât se purtau frumos, era încântată să-i vadă admirând-o pe sora ei.

Între timp, în apropiere, pe George Street

— Îmi pare rău că ţi-am stricat distracţia, spuse Blackwood. Dar am văzut-o pe Lady Bartham venind spre tine valvârtej prin mulţime. M-am gândit că Morris nu ar fi vrut ca mama lui să-l facă de râs în mijlocul mulţimii, în timp ce jumătate din cunoştinţele sale îl priveau.

La auzul numelui mamei sale, Morris se trezi oarecum din starea de visare.

— Într-adevăr, mulţumesc, zise acesta. Ţinea strâns la piept pachetul pe care îl făcuse pentru el cea pe care o adora. Da, sunt recunoscător. Foarte frumos din partea ta.

— Acum o săptămână ai spus că e un netrebnic, spuse Ashmont cu o voce joasă.

Blackwood se opri în faţa bisericii St George.

— Morris, fi drăguţ şi ia-o înainte. Trebuie să discut ceva cu Ashmont. Te vom prinde din urmă.

Încă ţinând la piept pachetul, de parcă ar fi fost un artefact preţios şi încă vrăjit de domnişoara Flower[2]. Morris plecă înainte.

Blackwood se uită spre biserică.

— L-am judecat greşit, sunt doar o familie de oameni

2 «Floare” în limba engleză. Hyacinth este denumirea zambilei.

în care nu poţi avea încredere.

— Vorbeşte mult, spuse Ashmont. Dar e inofensiv.

Asta îi spusese domnişoara Pomfret surorii ei. A fost un gest de bunătate pe care nu ar fi trebuit să-l facă. L-ar fi putut goni pe Morris cu un cuvânt sau o privire, dar n-o făcuse. E adevărat că ea şi sora ei profitaseră din plin de săracul bărbat, dar femeile erau nemiloase când era vorba de evenimentele de binefacere. Conform unei văduve pe care o cunoscuse Ashmont, competiţia era acerbă. Aceasta îi spusese că şi cocoşii de luptă ar fi avut ce învăţa de la ele.

— Aş spune că e mai mult de atât, zise Blackwood. Mi s-a spus că a depus toate eforturile ca să vă împace pe tine şi pe Ripley şi a făcut tot ce era corect în alte privinţe. A avut grijă de tine după aceea. Tu nu eşti mort. Ripley nu e mort. Zic să lăsăm lucrurile aşa.

Ashmont simţi cum i se ridică de pe umeri o piatră despre care nu realizase că era acolo. El şi Ripley se împăcaseră imediat, dar Blackwood păstrase distanţa, iar Ashmont îi dusese dorul mai mult decât ar fi fost dispus să recunoască vreodată.

— Prea bine, spuse Ashmont.

Blackwood se uită la el.

— Acum că am rezolvat asta, ce-ar fi să-l scoatem pe Morris la o băutură, două, ca să-şi revină?

— Chiar pare că are nevoie de o băutură.

— Cred că şi tu ai nevoie, spuse Blackwood. Pari puţin slăbit. Şi nu e de mirare, având în vedere că ai stat de vorbă cu domnişoara Pomfret zece minute sau mai mult. Te doare capul? M-am gândit să te salvez mai devreme, dar am zis că e mai bine să înveţi din experienţă.

— Nu aveam nevoie să fiu salvat, spuse Ashmont. De fapt, tocmai devenise interesant când ai apărut tu.

— Nu mă îndoiesc că asta ai crezut. Problema e că nu am văzut-o doar pe Lady Bartham apropiindu-se furioasă ca un dragon. Era clar că domnişoara Pomfret voia să scape de tine. Dar ştiu că nimeni nu poate scăpa de tine până nu decizi tu asta. Mi-am dat seama că nu avea să se întâmple

prea curând şi, ştiind că în curând avea să devină mai periculoasă pentru ea însăşi decât pentru tine, m-am gândit să obţin un avantaj şi să te iau mai repede de acolo.

— Avantaj! zise Ashmont. Îţi dă bile albe?

Blackwood se uită la el.

— Mă refer la un avantaj faţă de Alice, pentru că i-am salvat prietena de ea însăşi. Sau de tine. Sau de ambele. La ce credeai că mă refer?

— La nimic, zise Ashmont.

— Înţeleg, replică Blackwood. Făcu o pauză scurtă şi continuă: Te duci la balul lui Ripley, mâine-seară?

— Nu l-aş rata pentru nimic în lume. Poate o să fur mireasa.

— Asta sună distractiv. Dar îţi sugerez să fii discret. După cum probabil ţi-ai dat seama, Ripley intenţionează să-i asigure locul în societate ducesei sale. Căsnicia cere sacrificii şi asta include şi prietenii. Noi trei, sper că realizezi, trebuie să ne comportăm exemplar.

— Bineînţeles. Nu-i port ranchiună. Nu i-aş face niciodată rău Olympiei.

N-ar face-o. Îi salvase viaţa. Se purtase frumos cu el. Iar el nu se purtase frumos în ziua în care ar fi trebuit să se căsătorească.

— Într-adevăr. Făcu o mică pauză. Apoi: Din ce am auzit, vine şi Alteţa Sa Regală ducele de Suşei… probabil moare de curiozitate, ca toată lumea. Mai ales că vei fi şi tu acolo, mirele abandonat. După cum îţi poţi imagina, toţi cei care nu au fost invitaţi sunt supăraţi. Numai despre asta se vorbeşte în oraş.

Petrecerea începu să i se pară mai puţin interesantă. Ashmont trebuia să facă lucrurile corect în fiecare clipă. Toată lumea avea să fie cu ochii pe el. Nu-şi putea permite nicio greşeală care să se reflecte negativ asupra Olympiei. La o petrecere plină de oameni respectabili.

Dar trebuia să repare lucrurile şi îi datora Olympiei măcar atâta lucru.

Şi poate domnişoara Pomfret avea să fie acolo.

— Merge şi Alice? îl întrebă.

— Da. Ducesa mea s-a întors de oriunde a fost plecată. Are de gând să o însoţească pe mătuşa ei, Lady Charles Ancaster, o companie pe care o preferă în detrimentul meu. Se uită la unul dintre stâlpii bisericii, parcă încercând să descifreze un mesaj. Ca să-i facă pe plac lui Alice, au invitat-o şi pe domnişoara Pomfret. Însă, chiar dacă lordul deGriffith ar permite asta, lucru care sigur nu se va întâmpla, domnişoara Pomfret ar refuza cu siguranţă.

Morris spusese că nu mai mergea la petreceri de ani întregi.

Ashmont n-o putea învinovăţi. Şi el ar fi vrut să refuze. Dar din onoare trebuia să participe şi să-şi îndrepte greşelile pe cât era posibil.

— Păcat, spuse el. Speram să o cunosc mai bine.

— Îţi place să fii chinuit din câte văd.

— Nu e plictisitoare, zise Ashmont.

— E şi acesta un fel de a spune, replică Blackwood. Hai să mergem după Morris, înainte să intre în belele. La cât e de ameţit, e o ţintă sigură pentru hoţii de buzunare.

*

Era bine să fie Medusa. De obicei asta însemna că nu trebuia să suporte prostovanii, cu plăcere sau din contră. O scutise pe Cassandra de numeroase probleme după vizita lui Ashmont la târgul de lux.

Aparent, nimănui nu-i trecuse prin cap că ar fi putut avea alt scop decât să provoace un scandal şi oamenii bănuiseră că Medusa îl speriase pe băieţel şi îi stricase farsa. Pentru ceilalţi, Ashmont mai rămăsese acolo doar ca să-i pună răbdarea la încercare şi pentru că îi plăcea să se joace cu focul.

Nimeni nu a fost surprins să-l vadă plecând cu Blackwood, fără îndoială căutând ceva mai interesant de făcut.

Mama ei cu siguranţă nu avea nicio nemulţumire. Când Lady Bartham a încercat să-i otrăvească minţile,

mama ei a considerat că e vorba de gelozie, din moment ce nu se descurcase nici pe un sfert la fel de bine ca ele. Ba mai mult, mama ei învârtise cuţitul în rană şi o întrebase pe Lady Bartham dacă are nişte obiecte în plus, căci doamnele din familia Pomfret reuşiseră să le vândă aproape pe toate şi nu mai aveau suficiente pentru următoarele zile.

Singura care nu era de acord cu viziunea generală asupra lucrurilor era Alice. Ea şi mătuşa Julia au venit la cină în seara aceea. După masă, când cei mai în vârstă s-au dus să bea ceaiul în camera de pictură, ea, Hyacinth şi Cassandra s-au retras în camera de zi a surorilor.

— E ceva mai mult la mijloc, spuse Alice. Simt asta în aer.

— Sau poate mătuşa Julia a bătut un apropo, răspunse Cassandra.

— Nu. E foarte enigmatică atunci când îşi propune asta.

— Ea spune acelaşi lucru despre tine.

Amândouă ştiau că făcea referire la stadiul mariajului lui Alice. Dar Hyacinth era acolo, iar ea nu ştia nici măcar puţinele lucruri pe care le aflase Cassandra.

Alice zâmbi şi spuse:

— Povesteşte-mi.

Cassandra îi povesti totul, despre evenimentele de la Putney Heath, din Putney şi ce s-a întâmplat după.

Când ajunse la partea despre pictură, Alice ridică din sprâncene. Ea şi fratele ei aveau aceiaşi ochi verzi, dar în timp ce Alice era o frumuseţe cu părul negru ca abanosul, Ripley avea o figură mult mai aspră. Nu ca Alteţa Sa cu chip angelic.

— Nu era calul tatălui lordului Pershore? întrebă Alice.

Cassandra încuviinţă din cap. Armăsarul actualului lord Pershore era la fel de faimos ca al tatălui său. Keeffe îi respecta pe amândoi în mod deosebit.

— În cazul acesta mi-aş fi dorit să fiu o muscă pe perete la acea negociere, zise Alice. Ştii, Pershore a fost secundul lui Ripley la duel. Dădu din cap. Dar Ashmont nu a fost niciodată genul de om care să poarte pică şi… vai,

draga mea.

Se uită la prietena ei.

— Vrea să-i facă pe plac, spuse Hyacinth. I-am spus, dar nu vrea să mă creadă.

Alice păru să cadă pe gânduri. Fără îndoială că întorcea pe toate părţile în mintea ei ageră ceea ce îi spusese Cassandra.

După o clipă spuse:

— Acum înţeleg de ce nu vrei să participi la petrecerea lui Ripley.

— Regret să te dezamăgesc, dar nu-mi place să merg la o petrecere la care Hyacinth nu poate merge.

— Oh, Cassandra! Sora ei bătu cu picioarele pe podea. Nu vreau decât să aud ce se întâmplă acolo. E la fel de interesant ca un roman, jur.

— Aşa e, spuse Alice. Dar instinctele Cassandrei sunt bune. Ashmont se aruncă cu capul înainte în orice situaţie. Ca să o cucerească pe Olympia nu a ţinut cont de nimic din calea lui. Cu siguranţă a cucerit-o. Poate fi extrem de hotărât când vrea şi e destul de periculos când se întâmplă asta.

— Dar Olympia a scăpat, zise Cassandra.

Alice dădu gânditoare din cap.

— Ceea ce aduce în discuţie o întrebare interesantă. Dacă o dorea atât de mult, de ce nu s-a chinuit mai mult să o ia înapoi?

— Era atât de beat încât abia se putea ţine pe picioare. Toată lumea ştie asta.

— De ce era beat în ziua nunţii?

— Pentru că e un idiot?

— Pentru că, spuse Hyacinth, în adâncul sufletului ştia că nu o iubeşte, că a făcut o greşeală şi că nu vrea să ducă lucrurile până la capăt. Cassandra şi Alice se uitară la ea. E posibil, spuse Hyacinth.

— Pentru o clipă a ieşit la suprafaţă un impuls etic demult îngropat? întrebă Alice.

— A ieşit la suprafaţă când a încercat să rezolve lucrurile la Putney. A cerut-o în căsătorie pe Cassandra.

„Mărită-te cu mine.”

— Mai degrabă mi-a ordonat, spuse Cassandra.

— E duce! zise sora ei.

— Nu era complet treaz.

— Aparent suficient de treaz încât să încerce să facă ceea ce a crezut că e bine, după standardele lui confuze, adăugă Alice. E posibil ca Hyacinth să aibă dreptate. Şi tu ai făcut ce trebuia. E mai bine să stai departe de o situaţie foarte tensionată. Mâine-seară trebuie să se împace cu Olympia şi Ripley şi să rezolve lucrurile. Prezenţa ta acolo nu ar face decât să-l distragă şi să complice lucrurile.

Cassandra respiră uşurată.

— Ştiam că o să înţelegi.

— Eu nu înţeleg, spuse Hyacinth. Aş da orice să fiu o muscă pe perete mâine-seară.

— Promit să vă spun totul amândurora, zise Alice.

— Nu va fi acelaşi lucru dacă nu e şi Cassandra acolo.

— Nu va fi acelaşi lucru, dar va fi interesant, replică Alice. Sunt sigură de asta.

*

Noaptea din mijlocul verii. Cea mai scurtă noapte a anului. Pentru Ashmont se dovedi a fi cea mai lungă.

Aşa cum se aşteptase, domnişoara Pomfret nu veni, iar el fu nevoit să participe la ceea ce i se părură o mie de dansuri din obligaţie, începând cu gazda lor. Nu era obişnuit cu întrunirile respectabile şi trebuia să-şi păstreze capul limpede ca să ţină minte toate regulile învechite şi pe jumătate uitate. Cu alte cuvinte, era exclus să se îmbete.

Cumva, reuşi. Ceea ce conta era că el şi Olympia reuşiseră să rezolve lucrurile importante, iar ea se dusese la Ripley părând uşurată, în timp ce Ashmont se dusese la următoarea parteneră, ştiind că a fost iertat.

Dansă cu Alice, Lady Charles şi alte câteva doamne. De această dată erau prezente mult mai multe doamne decât domnişoare şi nimeni nu era suficient de nebun încât să încerce să peţească. Se dovedi că femeile erau la fel de

precaute în privinţa lui pe cât era şi el, ceea ce i se părea foarte amuzant.

Dar reuşi să treacă de acea seară fără să intre în belele, iar a doua zi, imediat după prânz, unchiul său se opri la casa Ashmont pentru a-şi arăta aprobarea, lucru nemaiauzit.

— Ai supravieţuit unei seri întregi în care sigur te-ai plictisit de moarte, spuse unchiul Fred.

— Nu ştiu dacă „plictisit” e un cuvânt suficient de bun.

— Nu ai făcut niciun pas greşit.

Ashmont se uită la el. Unchiul Fred mereu găsea ceva în neregulă. Şi pentru sfinţi şi martiri ar fi fost greu să treacă de inspecţia lui.

— Eşti sigur? întrebă Ashmont.

Unchiul său încuviinţă din cap.

— Bravo. Cred că în timp va deveni mai uşor.

— În timp? Poftim?

— Ai făcut primul pas în a deveni acceptabil pentru o domnişoară respectabilă. Şi pentru familia ei.

— Plictisindu-mă de moarte?

— Vestea se va afla în toată Londra în următoarele câteva zile, zise unchiul său. Lumea va vedea altfel farsa ta de joi. Atunci îmi pierdusem speranţa pentru tine.

Ashmont nu urmase instrucţiunile. Nu era ceva cu care să fie obişnuit.

— Acum pot să sper că nu eşti o cauză pierdută complet, continua unchiul Fred. Da, e absurd, dar tu eşti deseori absurd. În orice caz, nu pot să spun că nu ai gusturi bune.

Uneori unchiul Fred vorbea foarte clar. Alteori, era enigmatic.

— Te referi la domnişoara Pomfret.

— La cine altcineva?

— Ce e absurd?

— Revenirea ta aparent miraculoasă după evenimentele de săptămâna trecută.

Ashmont nu-şi revenise. Iertat sau nu, duelul de

săptămâna trecută încă îl supăra. Conversaţia pe care o avusese cu Olympia în timpul dansului îl făcuse să se simtă ruşinat. Se ţinuse după ea şi făcuse tot ce putuse pentru a o cuceri.

O dorise, sau asta crezuse, dar acum nu mai era atât de sigur în legătură cu ceea ce-şi dorea. O soţie. Pentru că Blackwood avea una şi Ashmont nu voia să fie ultimul dintre ei care să se însoare? Oare asta era? Iar apoi apăruse ea. Frumoasă. Şi se purtase frumos şi îl tratase ca… pe un frate.

Dar el nu-şi dăduse seama de ce voia sau ce gândea cu adevărat Olympia.

Dacă în final Ashmont ar fi câştigat, iar ea s-ar fi măritat cu el…

Ar fi făcut-o foarte nefericită.

Fiind un gând prea neplăcut, îl ascunse în adâncul minţii, un loc înţesat.

Imediat ce făcu asta, în minte îi apăru imaginea domnişoarei Pomfret: privirea ei dură, ochii ei gri şi ocazionalele licăriri argintii, buzele moi, vocea sigură, clară… pielea fină… mirosul proaspăt de ierburi, rochia simplă cu nenumărate straturi de protecţie, cea pe care o purtase la târgul de lux.

Asta îl enerva într-un mod complet diferit.

Îşi aduse aminte cum trecuse peste el când era culcat la pământ, cum fustele ei aproape… aproape… îi atinseseră pantalonii.

Făcuse greşeala de a o apuca de mână şi aproape îl omorâse pentru asta.

Unde învăţase să lupte aşa?

Bila albă pe care i-o oferise datorită lui Keeffe.

Atât de multe necunoscute, atât de multe lucruri de descoperit despre ea.

Unchiul său îl trezi din amintiri.

— Poate ar fi mai bine să pleci din Londra pentru o perioadă, spuse el.

— Acum?

— Acum ar fi cel mai bine.

— Şi să-i las pe ceilalţi domni să mi-o ia înainte? întrebă Ashmont. Nu cred. La cum stau lucrurile…

— Dacă aflu că vreun alt domn este interesat de domnişoară, te voi anunţa de îndată. Între timp, te-aş ruga să te gândeşti două săptămâni dacă eşti sigur că asta vrei. Îi vei face o impresie mai bună atât domnişoarei, cât şi tatălui ei. Nu te poţi baza pe lady Charles să fie de partea ta. S-a purtat mult mai frumos cu tine decât ai fi meritat, dar până şi influenţa sa asupra fratelui ei e limitată şi cu siguranţă nu e în favoarea ta.

— Două săptămâni, spuse Ashmont.

— Ia-l şi pe Blackwood cu tine. Şi el are nevoie de o schimbare de peisaj.

Capitolul 7

Sâmbătă după-amiază, în timp ce tata era plecat, mătuşa Julia sosi împreună cu Alice şi îşi invită nepoatele la o plimbare prin Hyde Park.

Aşa cum Cassandra îi spusese mamei sale îngrijorate, regula tatălui lui său nu includea plimbările prin parc.

— Eşti binevenită să ni te alături, spuse mătuşa Julia, dacă te temi că nu voi fi o însoţitoare suficient de bună.

— Doamne fereşte, nu. Astăzi îmi petrec ziua cu surorile mele. În fiecare sâmbătă după-amiază când se aflau în Londra, mama sa se întâlnea cu surorile ei pentru ceai. Erau gazde pe rând.

— Ah, uitasem.

— Doar că lui Henry s-ar putea să nu-i placă.

— Voi discuta eu cu Henry, zise mătuşa Julia. Dar ştiu că fetele vor să vorbească despre petrecerea de seara trecută şi trebuie să ia o gură de aer şi să facă mişcare în acest timp. Cu sau fără regulă, nu o puteţi ţine pe Hyacinth închisă în casă. Din câte ştiu, nu este prizonieră şi nu cred că vreţi să daţi şi mai multe motive de bârfă.

— Nu, cu siguranţă nu. După cum i-am spus, Lady

Bartham a fost îngrozitoare. Dar ce putem face? Bărbatul trebuie să fie stăpân în casa lui, cum bănuiesc că ştii. Dar ne pune răbdarea la încercare. Da, duceţi-vă, duceţi-vă.

Cassandra şi Hyacinth se schimbară repede în rochiile de călărit, trimiseră după grăjdari şi cai şi la puţin timp plecară.

Aşa cum li se promisese, aflară în detaliu ce se întâmplase la petrecerea lui Ripley. De fapt, aflară mai mult decât le promisese Alice, pentru că auziră şi varianta mătuşii lor.

Amândouă au fost de acord că Ashmont se comportase foarte bine şi că trebuie să se fi plictisit de moarte. Dar nu existaseră farse, nu existaseră explozii, nu leşinase nimeni. Niciun domn nu ceruse compensaţie.

— A fost totul foarte civilizat, spuse Alice. Dar totuşi palpitant pentru că nimeni nu avea cum să ştie sigur, până la sfârşit, cât de mult se puteau abţine cei trei duci să nu-şi arate… Să spunem exuberanţa. Dar s-au străduit să fie fermecători şi mi s-a părut drăguţ, pentru că au făcut-o pentru Olympia.

— Şi pentru ei, spuse mătuşa Julia. Încă sunt loiali, deşi au încercat să se omoare unul pe altul.

— Trebuie să recunosc că pentru mine a fost o uşurare, zise Alice. Au arătat, fără urmă de îndoială, că Ripley este îndrăgostit nebuneşte de ea, iar ea simte acelaşi lucru.

— Săracul Ashmont, spuse Hyacinth.

— Nu trebuie să-ţi pară rău, îi zise Alice. Nu mi s-a părut că are inima frântă. De fapt, când Olympia s-a întors la Ripley, a părut uşurat.

— Ah, nu mă refeream la asta. Dar acum e îndrăgostit nebuneşte de Cassandra…

— Trebuie să-ţi anulez abonamentul la Biblioteca de Romane de dragoste, spuse Cassandra. Ori asta, ori să-ţi dau o doză suficient de mare de Mary Wollstonecraft ca să îţi revii.

În opinia ei, toate femeile trebuiau să citească *În*

apărarea drepturilor femeilor[3] înainte să facă optsprezece ani şi apoi încă o dată pe an după aceea.

— Văd doar ce e în faţa ochilor mei, spuse Hyacinth. Am văzut cum se uită la tine. Am văzut cum îi licăreau ochii când vorbea cu tine.

— Şi eu văd ce e în faţa ochilor mei, spuse mătuşa Julia, uitându-se în faţă. Fetele îi urmară privirea. Un grup de domni care până atunci vorbiseră între ei, îşi întorceau caii spre cele patru femei. Vai, vai, cred că asta va fi educativ.

— Au văzut-o pe Hyacinth, spuse Cassandra. Vrei să mergem înainte, mătuşă Julia, sau ai nevoie de întăriri?

— Sper să nu apuc ziua în care să nu mă pot descurca cu un grup de tineri înflăcăraţi.

După ce trecură de domni, Alice spuse:

— Păcat de Hyacinth. Ce ai de gând să faci?

— Momentan nu pot face nimic, răspunse Cassandra. Eu şi tata suntem la cuţite de când mă ştiu. Era nervos pe mine din cauza situaţiei cu Owsley şi nu pot spune că nu avea dreptate. Dar indiferent dacă e sau nu vina mea, tata a făcut o regulă stupidă, de care sunt sigură că acum îşi dă seama, dar mândria nu-l lasă să recunoască asta. Aşa că nu ne rămâne decât să găsim excepţii. Târgul de lux. Plimbări în parc. Dar nu poţi să cunoşti un domn în felul acesta. O fată trebuie să meargă la petreceri, să compare ofertele.

Alice râse.

— Descrii foarte bine lucrurile. Nu se numeşte degeaba piaţa măritişului.

— Sora mea este o bijuterie care trebuie expusă în locuri elegante, spuse Cassandra. Mi-aş dori să fi văzut cum strălucea la târgul ăla sufocant şi încins. Îi vine natural. Pur şi simplu e ea însăşi şi bărbaţii îi cad la picioare. E adevărat că bărbaţii nu văd aproape nimic decât exteriorul, iar ea e frumoasă, dar firea ei o face să fie şi mai şi.

— Mătuşa a promis să ajute, spuse Alice.

Amândouă se uitară în spate. Domnii călare le

3 Carte scrisă de Mary Wollstonecraft în anul 1792, considerată a fi primul manifest feminist

înconjurau acum pe mătuşa Julia şi pe Hyacinth.

— Ce interesant, spuse Alice.

— Vezi? E aşa nedrept că nu mai poate participa la restul sezonului londonez. Jur, tata e…

— Nu, nu, mă refer la lordul Frederick Beckingham.

— Unde? Cassandra văzu un grup de bărbaţi călare. Îi luă puţin să-l recunoască pe lordul Frederick de la distanţă. Apoi deveni mult prea familiar, atât de asemănător fiind cu nepotul său. Felul în care îşi ţinea capul. Şi umerii, umerii aceia mari.

— Nu e acolo pentru Hyacinth, îţi promit, zise Alice.

Cassandra nu ar fi fost surprinsă. Cu mai puţin de o lună în urmă, fiica de optsprezece ani a lui Charles Manners-Sutton se căsătorise cu un bărbat de aproape cincizeci de ani. Un bărbat extrem de bogat.

— Nu am putut spune nimic în faţa mătuşii noastre, dar îmi doresc să-i fi văzut cum dansau seara trecută, spuse Alice. Sunt sigură că există o poveste la mijloc. Am mai surprins indicii din când în când, dar oricare ar fi povestea, s-a întâmplat înainte să ne naştem noi două. Tot ce pot să-ţi spun e că săreau scântei.

Cassandra văzu cum domnii plecară şi Hyacinth călărea spre ele, lăsând cuplul în vârstă la scurtă distanţă în spatele lor.

— Lordul Frederick ţi-a speriat admiratorii? o întrebă Alice când se apropie de ele.

Hyacinth râse.

— Vai, nu. Doar a făcut un semn din mână, aşa. Imită gestul simplu. Şi au început să plece. Ştiţi, cred că o place pe mătuşa Julia.

— Ori asta, ori sunt doi peţitori bătrâni şi vicleni care pun ceva la cale, zise Alice.

— Poate amândouă, spuse Hyacinth. Şi nu sunt chiar aşa bătrâni. Cassandra nu spuse nimic. Îşi aducea aminte de un gest din mână făcut de duce şi efectul pe care îl avusese asupra spectatorilor de la Putney Heath.

„Mărită-te cu mine.”

Se uită la sora ei, apoi la perechea din spatele lor.

Nu, niciodată nu avea să fie atât de disperată.

*

Dacă Ashmont trebuia să plece din Londra, şi înţelegea că e un lucru înţelept, chiar dacă nu-i plăcea, era o idee bună să o facă repede şi să termine cât mai curând. Îi trimise un mesaj lui Blackwood, care fu de acord să meargă la fel de repede cum o făcea înainte să se căsătorească.

Cum Ashmont nu putea să-şi ia la revedere de la domnişoara Pomfret în mod direct, o făcu prin altcineva. El şi Blackwood apelară la Lady Charles, duminică, la scurt timp după ce se întorsese de la biserică. În prezent, locuia în casa părinţilor ei din Londra, casa Chelsfield. Mai avea de aşteptat o lună sau mai mult ca să se poată muta în casa ei din oraş.

Camerele mai formale erau încă acoperite cu huse, cei doi duci i se alăturară în camera de zi.

— Am lăsat servitorii necesari la Camberley Place, spuse ea. Poate vreţi să vă opriţi pentru un timp ca să pescuiţi. Din ce-mi aduc aminte nu aţi avut nevoie niciodată de o armată de servitori. Chiar şi Ripley, căruia îi place confortul, era fericit să trăiască doar cu strictul necesar la debarcader. Mai mult decât fericit. Din ce-mi aduc aminte, niciunul dintre voi nu voia să plece.

Ashmont şi Blackwood se uitară unul la altul, apoi la ea. Plănuiseră să se ducă la cursele de la Stockbridge, apoi la celelalte curse programate pentru luna iulie.

Dar Camberley Place… debarcaderul minunat unde se refugiaseră în copilărie şi în adolescenţă… atmosfera acelui loc vechi… atât de multe amintiri frumoase.

— Să înţeleg că încă suntem bineveniţi? întrebă Blackwood.

— Va fi linişte, răspunse ea. Mă gândeam că v-aţi dori o perioadă de linişte.

— Să reflectăm la păcatele noastre, zise Blackwood zâmbind puţin.

— Pescuitul e bun pentru suflet, spuse ea. Asta spunea soţul meu. A continuat să pescuiască până nu a mai putut. Cred că ar trebui să vă duceţi. Sunt sigură că şi el ar sugera asta.

Asta răspundea la întrebare.

Lordul Charles Ancaster şi casa lui fusese un refugiu, deşi, copii fiind, nu au înţeles lucrurile aşa. Ştiau doar că se simţeau bine acolo, le plăcea foarte mult de el şi de Lady Charles, se simţeau confortabil şi urau când trebuiau să plece.

Cei doi duci îi mulţumiră, destul de uimiţi şi plecară la scurt timp.

*

Camberley Place
Marţi, 25 *iunie*

Dragă domnişoară Pomfret,

Eu şi Blackwood ne-am stabilit în locul nostru preferat, pe care Lady Charles a fost atât de bună încât să ni-l ofere ca un sanctuar pentru a cugeta. Pare să creadă că putem face asta, deşi Blackwood susţine că orice încercare de-a mea m-ar putea lăsa cu sechele. Mă urmăreşte îndeaproape, căutând semne de febră. Ne-a spus să *pescuim şi i-am urmat ordinele, pentru că nu am îndrăzni să facem altfel în ceea ce o priveşte.*

Ne-am mutat la debarcader cu căţel şi purcel şi cu Sommers. Plânge destul de mult, deşi pe zi ce trece mai puţin. Lucrurile nu sunt aşa cum se aştepta. Din câte îţi aduci aminte, condiţiile sunt destul de primitive. Se aştepta la un imens templu de construit precum al meu de la Selston Hall. Dar s-a dovedit că se pricepe la curăţat peştii de solzi la fel ca la celelalte treburi de majordom. Probabil după cât a exersat bărbierindu-mă. Probabil te întrebi cum s-a abţinut să nu-mi taie gâtul accidental. De fapt, chiar te pot auzi spunând asta.

Plănuiam să mergem la cursele de la Stockbridge

săptămâna aceasta, dar spre surprinderea noastră, am descoperit că ne place liniştea. Cel puţin liniştea de aici. Locul acesta a fost mereu diferit. Chiar dacă lordul Charles nu mai e printre noi şi Lady Charles se află la Londra, încă are aceeaşi atmosferă. Dacă plouă, cred că starea noastră de spirit se va schimba. E un loc înghesuit pentru trei bărbaţi. Ne descurcăm bine când vremea este bună, dar cred că ne vom certa destul de mult dacă va trebui să stăm închişi pentru mai mult de o zi. Servitorii vin să ne verifice din când în când, ne aduc câte ceva şi se uită cu discreţie să vadă dacă am rupt vreun obiect de mobilier sau altceva. Dar, pentru moment, suntem liniştiţi şi ne-am acomodat.

I-am scris lui Keeffe, dar, din moment ce nu-i place cum scrie, aşa cum mi-ai spus săptămâna trecută, poate vei fi drăguţă să-mi spui cum se mai simte. Sper că îşi revine şi că e bine.

Al tău cu sinceritate,

A.

Cassandra ridică ochii din scrisoare.

Îl vizita pe Keeffe cel puţin odată pe zi. Bunicul Chelsfield, cel care îl angajase, plătea pentru tot. Se asigurase că locuinţa din grajd era suficient de mare şi bine amenajată, ca pentru un jocheu campion, nu pentru un vizitiu, cu atât mai puţin un grăjdar.

Keeffe agăţase pictura la loc de cinste, deasupra şemineului.

— Ducele te corupe, îi spuse ea.

— De parcă nu v-aţi fi folosit de mine ca să-i trimiteţi o scrisoare. Deşi nu-mi place să o spun, dumneavoastră sunteţi cea care a dat un exemplu negativ.

— Tu mi-ai cerut să o scriu.

— Deliram din cauza durerii, altfel mi-aş fi dat seama că nu se cade.

— Erai complet întreg la minte şi mi-aş dori să fi fost şi eu la fel. Am făcut o greşeală, iar el a considerat asta o încurajare.

O foarte mare greşeală. Să-i ofere lui Ashmont o bilă

albă fusese una dintre cele mai mari greşeli ale sale şi făcuse destul de multe. Cassandra ştia la fel de bine ca toată lumea că Ashmont nu putea rezista în faţa unei provocări. Era ca şi cum îl invitase să obţină mai multe.

— Ce a spus Alteţa Sa? Sau e prea important ca să-mi spuneţi?

— Da, important.

Citi scrisoarea cu voce tare.

— Pescuit, spuse Keeffe. Asta îl va ţine departe de probleme.

— Se va plictisi repede să stea departe de probleme.

— Poate. Poate că nu. Dar atâta timp cât ne aflăm în situaţia asta, poate veţi fi drăguţă să-i scrieţi un răspuns din partea mea.

Casa deGriffith
Joi, 21 iunie

Dragă duce,

Keeffe m-a rugat să îţi transmit că este complet vindecat, dar nimeni nu-l crede şi este practic prizonierul vracilor şi al femeilor îngrijorate. De fapt, se recuperează aşa cum trebuie şi nimeni nu-l ţine prizonier, cu atât mai puţin legat de pat, deşi m-am gândit în nenumărate rânduri la asemenea măsuri, pentru că nu cunoaşte sensul cuvântului „odihnă”. „Fără efort” ar putea foarte bine să fie o frază în sanscrită, la cât de puţin o înţelege. Lordul Pershore a fost atât de bun încât să-l trimită vineri pe medicul său, iar domnul Williams a fost de acord cu recomandările domnului Greenslade.

Keeffe a agăţat tabloul de la tine la loc de cinste, deasupra şemineului.

M-a rugat să vă transmit că nu a învăţat niciodată să pescuiască, deşi în copilărie a încercat, fără succes, să caute lucruri de valoare în noroi.

Cu sinceritate,
Cassandra Pomfret

P.S. Te rog să nu-mi mai scrii niciodată.

Casa deGriffith
Sâmbătă, 29 iunie

Dragă duce,

Îmi pare rău că trebuie să-ţi întrerup pescuitul, dezmăţul sau orice ai face şi, crede-mă, că nu aş face asta dacă aş avea alternativă. Însă în prezent nu am altă variantă şi după ce m-am consultat cu Keeffe, am fost sfătuită să-ţi cer ajutorul. Am nevoie de un bandit. Este rolul pe care Keeffe îl joacă de obicei la clubul meu, atunci când ne concentrăm pe autoapărare pentru femei. Dar, mulţumită ţie, Keeffe este scos din luptă. Pare să creadă că te-ai descurca bine ca un atacator criminal.

Ashmont şi Blackwood se odihneau la umbra unui copac pe malul râului când sosi scrisoarea. Expres.

Inima, care începuse să-i bată cu putere la vederea scrisului familiar, încă nu i se liniştise. Ultimul ei post scriptum îi provocase o stare de tristeţe. Dar reuşi să pară nepăsător şi amuzat.

— Ea mă vrea, spuse el.

Blackwood rămase cu privirea la paginile volumului uzat din *În apărarea drepturilor femeii,* pe care îl găsise într-un coş de lângă debarcader.

— Mă îndoiesc de asta, oricine ar fi această ea.

De parcă ar fi existat altă ea.

— Domnişoara Pomfret. Spune că are nevoie de un bandit şi un atacator criminal pentru clubul ei.

— Ah.

Blackwood puse cartea jos.

— Crezi că e vorba de clubul asasinilor?

— Nu chiar. Presupun că se referă la Societatea Andromeda. O organizaţie de caritate. Din câte am înţeles, se duc să o salveze pe Andromeda. Din mit.

— Din…

Ashmont se uită spre norii care pluteau deasupra sa şi văzu cerul senin şi stelele care acopereau totul. În întuneric, aproape se împiedicase de ea. O fetiţă, care arăta ca un elf. Stătea lângă debarcader, se uita cu uimire spre stele în timp ce se învârtea încontinuu.

— O să ameţeşti, o să cazi peste malul râului şi apoi în râu, îi spusese el.

— M-am furişat afară, răspunsese ea şi se oprise clătinându-se. Să nu mă pârăşti.

— Eu nu pârăsc niciodată.

— Ai venit şi tu să te învârteşti? E amuzant.

Uitase ceva la debarcader, o mănuşă, o carte, nu-şi mai aducea aminte acum. Dar din impuls, poate pentru că ea nu era cuminte sau poate pentru că era amuzantă învârtindu-se încet şi ameţind, spusese:

— Am venit să caut poveştile din stele.

Andromeda fusese una pe care i-o arătase. Îi povestise cum Andromeda fusese înlănţuită de o piatră ca sacrificiu pentru un monstru sau un dragon, dar Perseu omorâse monstrul şi o salvase.

Dar la puţin timp, o dădacă venise să ia fetiţa care semăna cu un elf, iar a doua zi el, Blackwood şi Ripley se întorseseră la şcoală.

Văzuse aceeaşi fetiţă, anul următor, la lumina zilei, înfruntându-l cu dârzenie pe Godfrey Wills. De aceea i se păruse familiară. Modul în care îl înfruntase. Felul în care se ţinea, dreaptă, puternică, de parcă ar fi fost mult mai mare decât el. Şi vocea aceea, versiunea mai tânără a vocii reci şi pline de siguranţă.

Ciudat, nu-i aşa, cum feţele devin neclare, sunt uitate sau confundate cu altele, dar vocile se aud atât de clar, chiar şi după mulţi ani.

— Andromeda, zise Blackwood. Sigur îţi aminteşti povestea?

— Da. M-a luat valul.

— Când nu se întâmplă asta?

Ashmont reveni complet în prezent. Râul de jos, bolborosind agale. Liniştea. Simplitatea locului.

— O organizaţie de caritate ai spus?

— Alice spune că e un club menit să ajute femeile care au nevoie să fie salvate de „dragonii sărăciei şi ai ignoranţei”.

Ashmont se întoarse la scrisoare.

Clubul meu se reuneşte vinerea viitoare la ora două în Chelsea, la Arena Baron de Bérenger. Şedinţa generală va dura cam o oră. Atunci de obicei discutăm despre subjugarea femeilor, legile din parlament relevante pentru misiunea noastră, scrisorile pe care le scriem pentru ziare şi progresul proiectelor curente. Ţi se va părea cumplit de plictisitor. Demonstraţiile practice urmează după şi durează, în general, jumătate de oră. Aşa cum mi-a adus aminte un membru în dimineaţa asta, am promis o demonstraţie.

De aceea am nevoie de ajutorul tău.

Toţi membrii clubului sunt femei cât de cât mature. Eu sunt cea mai tânără şi am fost primită pentru că bunica mea, Lady Chelsfield, este una din fondatoare şi pentru că, mulţumită ei şi lui Keeffe, am aptitudini folositoare. Femeile vor fi îmbrăcate şi cu o capacitate de gândire dezvoltată. Dacă ţi se pare prea plictisitor, prea incomod sau nepotrivit pentru planurile tale şi nu doreşti să fii util... după ce mi-ai rănit rândaşul, mi-ai distrus trăsura şi astfel nu mai pot face activităţile care îmi fac plăcere... te rog să-mi spui printr-o scrisoare. Keeffe s-a gândit la tine prima dată, dar îndrăznesc să spun că îmi va putea recomanda pe altcineva dacă refuzi.

Cu sinceritate,
Cassandra Pomfret

Camberley Place
Sâmbătă, 29 iunie

Plec mâine-dimineaţă la prima oră. Voi veni să te iau vinerea viitoare la ora unu. Lasă totul în seama mea. Voi

vorbi cu Lady Charles pentru însoţire.
A.

Camera de pictură a familiei deGriffith
Marţi, 2 iulie

— Ţi-ai pierdut minţile, Julia? întrebă tata. Ashmont nu este primit nicăieri. Nici măcar regele nu-l primeşte.

— Serios, Henry, am locuit în Surrey, nu în Siberia, spuse mătuşa Julia. Ştiu la fel de multe ca toată lumea. Cu nici trei săptămâni în urmă, când a venit acasă, l-am făcut cu ou şi cu oţet. Dar realitatea este că e duce şi pare interesat de Cassandra.

— Interesat de ea? De când?

— Ştii, dragă, Lady Bartham a insinuat asta, spuse mama. A susţinut că a stat destul de mult timp la standul nostru, flirtând cu Cassandra.

Tatăl ei ridică din sprâncene, uitându-se la ea.

Cassandra ridică din umeri.

— Mie nu mi s-a părut flirt, dar până la urmă, nu sunt expertă.

— Altfel de ce ar fi adus un copil al străzii ca să o cunoască? întrebă mătuşa Julia. Asta fac băieţii. Aduc păienjeni morţi sau şoareci sau alte obiecte dezgustătoare fetelor pe care le plac. Le trag de păr. Chiar şi bărbaţii maturi se folosesc de glume şi insulte pentru a-şi arăta afecţiunea unul pentru altul. Sau se luptă. Că veni vorba de luptat, mi s-a spus că s-a supărat când cineva a făcut o remarcă jignitoare la adresa ei.

Niciun cuvânt din ceea ce spunea nu era o minciună. Ducele de Ashmont chiar părea interesat de Cassandra, din motive, cu siguranţă efemere, oricât de imposibil de înţeles ar fi fost. Provocase la luptă… deşi făcea asta la cea mai mică provocare. În orice caz, Cassandra nu se simţea deloc confortabil şi îşi dorea să se fi gândit mai mult la sugestia lui Keeffe pentru un înlocuitor.

Alice s-ar fi descurcat destul de bine, dar fusese

nevoită să plece din nou în oraş, iar acum Cassandra era măcinată de un alt aspect al vieţii ei pe care Ashmont îl distrusese. Nu numai că nu mai putea călători la fel de liberă ca înainte, dar nici nu-şi putea ţine promisiunile făcute doamnelor care se bazau pe ea şi care făceau ca timpul petrecut în Londra să merite.

I se părea corect ca bărbatul care provocase toate necazurile să fie nevoit să vină de oriunde se distra şi să fie obligat să rezolve lucrurile. Ceea ce o mai deranja era vocea enervantă care-i spunea că nu era foarte diferită de el în acest sens.

„Eu sunt scandalos. Tu eşti scandaloasă."

Nu se foi, dar trebui să pună în practică tot autocontrolul de care era capabilă pentru asta.

— Se luptă din orice motiv, zise tatăl ei. Nu-l vreau pe depravatul acela în apropierea fiicei mele.

— Aş fi crezut că era un adversar pe măsura lui.

— Iar eu aş îndrăzni să spun că, în circumstanţele potrivite, Cassandra l-ar doborî, spuse tatăl ei. Aş fi crezut că asta ar prefera.

Se întoarse spre Cassandra.

— Deci, ce ai de spus în apărarea ta? Vei încerca să mă convingi că eşti interesată de… cum i se spune? Seducătorul Lucius, libertinul atrăgător?

— Se pare că trebuie să-mi găsesc un soţ dacă nu vreau ca Hyacinth să rămână fată bătrână.

— Dacă ai impresia că aruncându-mi-l pe tâmpitul ăla nesăbuit în faţă mă vei face să mă răzgândesc în privinţa lui Hyacinth, te-aş sfătui să te gândeşti de două ori.

— Aş prefera să-ţi arunc altceva în faţă, tată, dar ducele de Ashmont pare să fie singurul domn care nu fuge în direcţia opusă atunci când mă vede.

— Asta e o exagerare foarte mare, spuse tatăl ei. Dacă te-ai duce la petreceri şi nu ai mai încerca să fii bărbătoasă, ai avea o droaie de admiratori.

— Chiar dacă ar fi aşa, Ashmont a apelat la mine, spuse mătuşa Julia. Cassandra a fost de acord să o conducă la întrunirea ei. Eu îi voi însoţi. Cam cinci leghe până la

Arenă şi cinci leghe înapoi. Asta îi va acorda suficient timp ca să-şi dea seama dacă nu-i place compania lui. Dacă nu-i place, atunci asta e tot. Dar dacă i se pare tolerabil, vom vedea ce se va întâmpla. Când se va afla despre asta, e mai mult decât posibil să stârnească spiritul competitiv al celorlalţi domni.

Tatăl ei se gândi la asta, uitându-se când la mătuşa Julia, la Cassandra şi la mama ei.

— Prea bine, spuse el. Dar dacă aud măcar că a avut un comportament inacceptabil, îl omor.

— De asta nu mă îndoiesc, tată, spuse Cassandra. Şi toată lumea va spune sub jurământ că a fost un accident, chiar dacă îl împuşti în cap la masa de jocuri de la Crockford în faţa a patruzeci de martori.

Vineri, 5 iulie

Ducele de Ashmont sosi la Casa deGriffith într-o cabrioletă acoperită de un negru strălucitor, cu calul negru şi un rândaş micuţ, mai mic decât Keeffe.

Tatăl Cassandrei, uitându-se la acest spectacol de la fereastră, mârâi şi murmură:

— Şi cu mănuşi albe de copii, incredibil, cu manşetele îndoite peste mânecile hainei, ca un adevărat dandy.

Doamnele stăteau lângă el la fereastră.

Cabrioleta o încântă pe Cassandra. Era un mijloc de transport elegant, mult mai mult decât faetonul ei cu două locuri. Încercă să se autoconvingă că de aia se simte mult prea înfiorată şi fără aer când îl privi pe Ashmont coborând cu graţie atletică. Îmbrăcat într-o haină neagră care îi venea ca turnată, pantaloni albi, cămaşă albă impecabilă şi pălărie cafenie, bărbatul care traversa drumul spre scări părea complet diferit de cel pe care îl întâlnise la Putney Heath.

Deşi tatăl ei bombănise, nu o încuiase pe Cassandra în camera ei şi nu aruncase cu scaune spre duce de la balcon. Când Ashmont intră în camera de pictură, diabolic

de frumos ca întotdeauna, lordul deGriffith fu impasibil de politicos.

Cassandra nu se simţea atât de impasibilă pe cât şi-ar fi dorit.

I se păru că trecuse peste o problemă fără să-şi dea seama. Îşi spuse că asta era prostesc.

Ashmont se purta frumos, atitudine pe care nu avea să o poată afişa prea mult timp.

O săptămână sau mai mult la Camberley Place nu-i schimbau caracterul.

Fu respectuos cu părinţii ei şi cu mătuşa Julia. Făcu o glumă cu Hyacinth despre cum reuşise să salveze singură toţi sinistraţii la târgul de lux. Apoi veni spre Cassandra.

— Domnişoară Pomfret.

— Duce.

— O zi frumoasă pentru mica noastră călătorie. Se uită în jos la umbrela verde şi zdravănă din mâna ei, iar ochii îi licăriră periculos. Dar se poate schimba în orice clipă.

— Aşa este, îi spuse tatăl ei. Dar oricât de tare ar bătea vântul, am încredere că veţi duce doamnele la Chelsea şi înapoi acasă fără nicio problemă.

Dacă Ashmont auzise cuvintele nespuse: „sau vei muri în chinuri”, nu lăsă să se vadă asta şi îşi exprimă onoarea. Din fericire, la scurt timp, Cassandra se afla în faţa trăsurii elegante a lui Ashmont.

Apoi o luă de mână şi o ajută să se urce în mijlocul de transport… ţinând-o de mână mai mult decât era nevoie.

— Nu face asta, îi spuse. Tata ne urmăreşte de la fereastră, căutând o scuză ca să-ţi arunce o cărămidă în cap.

— Nu-ţi face griji pentru capul meu, îi zise Ashmont.

— Ultimul lucru pentru care trebuie să-mi fac griji vreodată este capul tău.

— Ştiu ce fac, îi spuse. Ştie de ce sunt aici şi asta trebuie să fac, indiferent dacă tatăl protector se uită sau nu urât la mine.

— Eşti aici ca un înlocuitor pentru *Keeffe,* spuse ea.

— Şi asta, zise Ashmont.

— Numai de asta, spuse ea, şi când Ashmont îi dădu în sfârşit drumul la mână, se aşeză ca pe ace.

Nici nu avură timp să se aşeze bine când se puse pe locul de lângă ea, ţinând în mâinile îmbrăcate în mănuşi albe frâiele şi biciul. În momentul acela, Cassandra simţi, din cap până în vârful picioarelor şi cu un gol în stomac, cât de înghesuit era mijlocul de transport

Spre deosebire de faetonul cu două locuri, cabrioleta elegantă părea să aibă loc pentru un bărbat de mărimea lui sau o femeie odată şi jumătate cât ea. Partea dreaptă a corpului ei era lipită de partea stângă a corpului lui, un bărbat solid, cald şi impozant.

Căldura trupului trecut prin toate straturile de haine… nu că bărbaţii ar fi purtat la fel de multe straturi ca femeile… şi nu era prea înţelept să se gândească la ce purta sau nu purta pe sub haine.

Îşi concentră atenţia asupra rândaşului micuţ care se îndepărta de capul calului. După o clipă dispăru în spatele trăsurii.

Mătuşa Julia, îmbrăcată într-o frumoasă rochie de călărie verde, cu corset şi pălărie, veni spre ei cu rândaşul ei şi îi făcu semn lui Ashmont să pornească.

Acum nu mai putea da înapoi.

*

Ea era fetiţa, se gândi Ashmont, minunându-se.

Ea era fetiţa care se învârtise până ameţise, uitându-se îndelung la stele. Ea era micuţa rebelă care nu permisese să fie abuzată. Ea era, o femeie în toată firea.

Nu mai arăta ca un elf, ci semăna cu Boadicea, în rochia ei verde. Pe umeri îi plutea o pelerină de dantelă albă, legată cu fundiţe mov. Pălăria albă care îi acoperea părul roşcat, era decorată cu aceeaşi panglică mov. Ţinea fără rost o umbrelă de un verde mai închis decât rochia.

În imaginaţia lui era o suliţă, asemenea celei pe care obişnuia să o poarte Boadicea.

Pentru o vreme nu făcu altceva decât să se bucure de senzaţia siluetei feminine lipite de trupul lui. Până când ieşi din aglomeraţia din Hyde Park Corner, trebui să fie atent la drum. Numai bădăranii se năpusteau pe străzile pline de obstacole ale Londrei, indiferent dacă tatăl unei lady se uita sau nu, aşteptând să-l omoare pe birjar.

În general, armăsarul, Nestor, se purta frumos, deşi avea capriciile lui, ca orice creatură. Nu-i era greu să se descurce cu el. Cel mai greu era să-şi facă loc prin haosul format din trăsuri, căleşti, omnibuze, căruţe, care, călăreţi, trecători, câini şi copii vagabonzi şi, depinzând de zona şi momentul zilei, tot felul de animale. Oricare dintre acestea ar putea face oricând ceva neaşteptat.

Ashmont era conştient că domnişoara Pomfret vedea aceleaşi lucruri ca şi el, anticipa ceea ce avea de gând să facă şi se pregătea în cazul în care lua decizia greşită. Dar Ashmont n-o făcu. Învăţase să călărească şi să conducă de la profesori stricţi şi învăţase să aibă grijă de animale, mai ales pentru siguranţa proprie. În plus, mai avea de câştigat cinci mii nouă sute nouăzeci şi nouă de bile albe, iar un alt accident nu era calea pentru a reuşi.

În curând trecură de Hyde Park Corner şi ajunseră la Grosvenor Place. Când intrară pe King’s Road, Lady Charles le făcu cu mâna, trecu pe lângă ei şi se duse puţin mai în faţă. Şi Ashmont începu să se grăbească, conştient că domnişoara Pomfret devenise tensionată lângă el.

— Voi face tot posibilul să nu răstorn trăsura, îi spuse el.

— Aceasta este ultima mea grijă, spuse ea. Conduci suficient de bine.

— Tolerabil?

— Mătuşa mea nu ar fi fost de acord cu asta, cu atât mai puţin nu ar fi mers în faţă, dacă s-ar fi temut pentru siguranţa mea.

— Presupun că a vrut să ne dea timp să vorbim, spuse el. De exemplu, sunt foarte curios în legătură cu clubul tău şi cu ce trebuie să fac. Poate ar fi trebuit să te întreb dacă am nevoie de mască.

— Nu joci rolul unui tâlhar, ci al unui bandit. E foarte important, altfel nu ţi-aş fi cerut ajutorul.

Continuă să-i explice cu ce se ocupa clubul. Ajutau familiile din închisorile datornicilor. Predau cititul, scrisul şi matematica; cusutul, croşetatul şi alte aptitudini de felul acesta; vorbeau despre igienă şi îngrijirea esenţială. În principiu făceau tot ce puteau pentru a ţine femeile departe de azilurile de săraci şi de o viaţă pe străzi.

— Ceea ce facem noi nu atrage atenţia, spuse Cassandra. Nu există târguri. Nu închiriem săli imense de concerte. Familia regală nu îşi face apariţia. Nu e nimic elegant. Ne ducem în locuri modeste, deseori insalubre şi uneori periculoase.

— Nu în mahala. Chiar şi el evita anumite părţi ale Londrei. Să-ţi asumi riscuri era una. Dar să ceri să ţi se taie gâtul era altceva.

— Nu de obicei, dar câteodată, Keeffe mă ajută cu asta. E lumea în care a crescut. Ştie cum să discute cu oamenii şi se descurcă foarte bine cu persoanele problematice.

Probabil că Ashmont păru sceptic, căci spuse:

— E şchiop, nu incapabil.

— Presupun că e făcut dintr-un material puternic dacă a supravieţuit unui asemenea accident.

— A găsit alte metode de a compensa ce a pierdut şi nu a uitat niciodată tehnicile de supravieţuire pe care le-a învăţat de când era mic. M-a învăţat atât de multe. Iar noi le învăţăm pe femei, iar ele vor învăţa pe altcineva. Despre asta este vorba. De asta te-am chemat.

— Ca să fiu un bandit, din ce mi-ai spus.

— Am promis o demonstraţie pentru această întrunire. Femeile de-abia o aşteaptă. Doamna Roake, cea care a înfiinţat clubul alături de bunica mea, a venit în vizită sâmbăta trecută şi a întrebat de Keeffe şi ce putem face în loc de demonstraţie. Femeile acestea au făcut atât de multe pentru mine. M-au ajutat să fac ceva important şi satisfăcător prin inteligenţa şi abilităţile mele.

„Face bărbaţii să plângă”, spusese Morris, iar

Ashmont presupusese că făcea referire la modul ei direct de a vorbi, care ar fi putut răni un bărbat mai sensibil. Având o fire mai sălbatică, lui Ashmont îi plăcea că pune cărţile pe masă. Ştia în ce situaţie se află.

Ceea ce simţea era complet diferit... nu sentimente rănite, ci altceva, cea mai ciudată senzaţie, un nod în gât, ca şi cum cineva îl strangula.

„M-au ajutat să fac ceva important şi satisfăcător prin inteligenţa şi abilităţile mele."

Ashmont îşi aminti ce scrisese Cassandra. Mult prea bine. Citise scrisoarea ei de atât de multe ori încât memorase fiecare cuvânt...

„... nu mai pot face activităţile care îmi fac plăcere..."

Îi rănise rândaşul, îi stricase trăsură, o speriase atât de tare pe servitoarea ei, încât aceasta fugise şi stricase tot ce era important pentru ea, fetiţa care se învârtise ca o nimfă a pădurilor sub stele.

Cinci mii nouă sute nouăzeci şi nouă de bile albe. Ca să îl considere „o fiinţă umană suportabilă".

În prezent nu era sigur că-i ajung nici zece mii de bile albe.

Capitolul 8

Stadionul, sau Arena Naţională Britanică, Chelsea
Puţin mai târziu

— Interesantă alegere pentru un club al femeilor, spuse Ashmont. Destul de izolat.

El şi domnişoara Pomfret mergeau spre ceea ce fusese cândva reşedinţa lordului Cremorne.

— E la mai puţin de patru leghe de Piccadilly, zise domnişoara Pomfret. E mai convenabil pentru unele dintre femeile care nu locuiesc în oraş. Pentru celelalte dintre noi e o escapadă plăcută la ţară.

Cu câţiva ani în urmă, baronul de Bérenger

cumpărase proprietatea cunoscută sub numele de Chelsea Farm şi făcuse o combinaţie interesantă între zone de relaxare şi arena sportivă.

Lady Charles se dusese mai în faţă ca să facă un tur al proprietăţii, pe care nu o mai văzuse de dinainte să o preia Bérenger. Când plecă de lângă ei, îi aminti lui Ashmont că are încredere în el să se comporte cum trebuie.

Având în vedere tentaţia, era o încredere foarte mare. În ciuda faptului că domnişoara Pomfret îi afectase buna dispoziţie, tentaţia încă era tentaţie.

Era frumoasă, bine proporţionată şi plină de viaţă, iar faptul că aproape stătea în poala lui nu îl făcea decât să o admire şi mai mult. Să ia cabrioleta fusese o idee genială şi nu numai pentru cum stăteau.

Văzuse licărirea de emoţie din ochii ei şi roşeaţa din obraji atunci când părăsiseră casa familiei deGriffith… în momentul acela se uitase la cabrioletă, nu la el. Ştia să folosească biciul, chiar foarte bine din ce reuşise să vadă prin ceaţa beţiei şi a terorii din dimineaţa aceea de la Putney Heath. Fiind atât de bună la asta, îi privise trăsura cu o năzuinţă pe care nici măcar ea nu o putuse ascunde.

Luă ceasul delicat pe care îl avea agăţat în talie şi se uită la el, în timp ce Ashmont se gândi să-i dea jos pălăria albă de paie. Îşi aduse aminte de ea, cu capul gol, la han. Îşi imagină cum ar fi să-i scoată acele de păr şi să-i lase părul să se reverse peste umeri. Şi peste spatele gol.

Răbdare. Putea să aibă răbdare. Doar mergea la pescuit, nu? Semăna cu pescuitul, nu?

— Am ajuns la timp, spuse ea. După cum ţi-am scris, în prima oră se discută. Nu voi avea nevoie de tine până la ora trei. Sunt sigură că vei găsi ceva de făcut între timp.

— Nu vin la întrunire?

— Nu trebuie să vii până la demonstraţie. Aşa cum ţi-am scris, prima parte e plictisitoare. Dar sunt multe de făcut aici. O zonă de vânătoare de porumbei şi o arenă, unde cred că domnii taie capul duşmanilor imaginari. Crichet. Golf. Aruncare cu inele.

— Da, ştiu, răspunse el. Am mai fost aici. Dar mă

interesează clubul tău.

Cassandra îi aruncă o privire de gheaţă.

— Ştii că asta e o prostie. Îmi dau seama că stadionul nu e cel mai interesant loc. Nu există acrobate, nimic nu explodează şi nici nu există vreo posibilitate să se întâmple asta, iar singurele pericole pe care le poţi înfrunta aici sunt să cazi de pe cal, să fii săgetat în gât sau…

— Să te îneci, zise el. Există o şcoală de înot. Îţi pun un ham şi te trag înainte şi înapoi, de-a lungul micului lac pe care l-au construit.

Cassandra se uită spre cer.

— Ştii, îmi imaginez, încântată, că te trag de-a lungul unui lac. Unul adânc. Plin de crocodili. Şi rechini.

— Nu cred că rechinii trăiesc în…

— Înţeleg. Îşi întoarse privirea rece spre el. O să te ţii scai de mine.

— Mi-ai stârnit curiozitatea, spuse el. Ce face Keeffe în timpul acestei părţi, aşa-zise plictisitoare. Împuşcă porumbei? Aruncă cu inele?

— Ne ajută cu strategiile. Ne sfătuieşte.

— Pot să fac asta, spuse Ashmont. Strategii. Ştii tu. Farsele. Genul acesta de lucruri necesită planificare şi pregătire pentru a reuşi şi pentru a ieşi din situaţii dificile fără a fi atacat de femei isterice sau orăşeni nervoşi.

Cassandra se uită la umbrelă, cu o expresie gânditoare.

— Chiar voiam să te întreb despre asta, zise el. Soarele străluceşte. Nimic din aer sau de pe cer nu prevesteşte ploaie. Pentru ce e umbrela?

— E… un accesoriu, răspunse ea.

— Pentru o crimă?

— Ar putea fi. În orice clipă.

Ashmont îi zâmbi, aproape cel mai frumos zâmbet de care era capabil.

Nu era zâmbetul, deşi curbura buzelor, care îi făcea ochii să se încreţească şi albastrul lor să pară mai profund, îi făcea inima să palpite şi o tenta să-i zâmbească înapoi. Zâmbetul acela… Dar nu-l putea suporta. Ştia că nu

înseamnă nimic. O făcea pur şi simplu. Nu se putea abţine.

Problema era că avea să vină la întrunire, indiferent de ce se întâmpla. Când ducele de Ashmont voia să ajungă undeva, o făcea. Nu-şi dorea să-l vadă dând buzna pe vreo uşă sau fereastră, de după draperii.

Ajunseră la conac. Un lacheu deschise uşa.

— Prea bine, spuse ea. Dar dacă simţi nevoia să te arunci de la fereastră de plictiseală, trebuie să te abţii. Avem multe lucruri de rezolvat şi nu avem prea mult timp. Întreruperile nu sunt binevenite.

— Fără întreruperi, zise el. Promit.

— Mai am câteva reguli pentru tine, spuse ea. Dacă încalci vreuna din ele, te omor cu mâinile mele. Şi nimănui nu-i va păsa. De fapt, femeile mă vor ajuta să ascund cadavrul.

*

Însoţitoarea lor se duse în zona destinată cailor, unde baronul de Bérenger făcuse un carusel. Acolo, Lady Charles se uita la domnii care îşi arătau aptitudinile şi eleganţa călare. Şi fizicul impresionant.

Lady Charles ţinuse doliu după soţul ei timp de trei ani, lucru care ar fi şocat-o în tinereţe. Nu se căsătorise din dragoste. Se căsătorise pentru că lordul Charles Ancaster o venera, pentru că era cel mai potrivit dintre domnii care o curtau… şi pentru că domnul la care visa Lady Julia Pomfret, pe atunci având optsprezece ani, nu ştia că ea există. Se măritase, convinsă fiind că inima ei era atât de frântă, încât nu conta cu cine. Se dovedise că se înşelase şi că fusese extrem de norocoasă.

Dar lordul Charles murise de trei ani şi l-ar fi supărat să ştie că a suferit atât de mult timp. Întâlnirile recente cu cei trei tineri pe care îi luase, mai mult sau mai puţin, sub aripa ei, împreună cu scrisorile primite de la familia fratelui ei, Henry, nu făcuseră decât să confirme decizia ei de a se reîntoarce în societate.

Se dovedi că şi domnii eleganţi care îşi arătau graţia

şi curajul călare confirmau acelaşi lucru. Era adevărat că e văduvă şi bunică. Pe de altă parte, la patruzeci şi şase de ani inima încă îi bătea, iar un trup masculin viguros o făcea să bată mai tare.

Între timp, domnii, a căror inimă bătea la fel ca a ei, nu erau deloc indiferenţi faţă de Lady Charles. Uitându-se la ei, călăreţii deveneau din ce în ce mai spectaculoşi. După ce îşi făcură exerciţiile, trei pe care îi cunoştea veniră alături de ea. Flirtară puţin, lucru de care se bucură foarte mult.

La puţin timp, gândindu-se unde să se ducă după ce plecă de lângă ei, încercă să nu pară surprinsă când lordul Frederick se apropie călare. Ştia întotdeauna unde este nepotul lui.

Deşi amândoi fuseseră curteni aproape toată viaţa lor de adulţi, în privat, când erau singuri, nu-şi pierdeau timpul cu politeţuri.

— Nu trebuia să te deranjezi, spuse ea. Nu s-a întâmplat nimic necorespunzător.

— În privinţa lui, nu poţi fi sigur niciodată, zise lordul Frederick. Trebuie să recunosc, mă tem extrem de tare că va strica totul.

— Dacă se întâmplă asta, atunci e cel mai bine. Nu o merită pe nepoata mea, dacă nu face faţă acestei provocări.

— Sper că i-ai spus şi lui asta.

Julia ridică puţin din sprâncene.

— Chiar crezi că nu sunt capabilă să mă ocup de aşa ceva? Crezi că nu aş putea face asta legată la ochi şi cu mâinile la spate?

— Asta sună interesant, zise el.

Lady Charles nu se înroşi. Nu pe dinafară.

Îi zâmbi.

— Da, îndrăznesc să spun că ar fi. Se uită înapoi la călăreţi.

— Într-adevăr. Îi zâmbi şi el. În ceea ce-l priveşte pe nepotul meu, de data asta cred că ştie ce vrea.

— Asta rămâne de văzut. Bărbaţii cred deseori că…

— Şi îşi dau seama că s-au înşelat.
— Adevărat, spuse ea.
— Din păcate, zise el.
Urmă o pauză scurtă, stânjenitoare.
Dacă Lady Charles considera că trecuseră peste o problemă, nu-i arătă asta. Dar când sugeră o plimbare prin zona de vânătoare a porumbeilor, aceasta fu de acord.

Între timp

Cu braţele încrucişate, ducele de Ashmont se sprijinea de tocul unei ferestre, în spatele camerei. Nu era discret. Pentru un bărbat care avea mai mult de un metru optzeci înălţime şi care semăna cu un zeu grec, asta ar fi fost imposibil. Dar făcu tot posibilul să nu vorbească şi nu atrase atenţia asupra lui, iar după câteva minute, membrii clubului îşi continuară treaba, aproape ca atunci când Keeffe era acolo.
Auziseră că fusese rănit într-un accident de trăsură. Explicaţia simplă a Cassandrei: că Keeffe sugerase ca ducele să-i ia locul, nu surprinsese pe nimeni. Nici faptul că ducele fusese de acord. Ştiau că Ashmont se preta la orice, chiar şi la un grup de femei inteligente care se ocupau de binefacere.
Spre surprinderea ei, chiar stătu deoparte, aşa cum ar fi făcut-o şi Keeffe, până când fu nevoie de el. Prima parte a întrunirii se desfăşură exact aşa cum spusese Cassandra, dar Ashmont nu adormi, nu începu să se plimbe prin cameră ca un leu în cuşcă şi nici nu sări pe fereastră.
Apoi, când toate celelalte treburi ale clubului fură rezolvate, urmă partea preferată a doamnelor: demonstraţia practică.
Acum urma cel mai greu test. Keeffe fusese sigur că Ashmont, un bătăuş notoriu, era alegerea potrivită.
Cassandra nu era deloc sigură. Dar crezuse şi că nu va putea fi atent mai mult de câteva minute, nu-i aşa? Nu numai că rezistase pe toată perioada şedinţei fără să o

întrerupă, dar păruse şi interesat de proiectele lor.

Păruse. Probabil că discuţia era mult prea complicată pentru el, aşa că se gândise la altceva pe toată durata ei. În ciuda aparentei lui fascinaţii, cu siguranţă se gândea la dansatoare de cabaret îmbrăcate sumar sau la şansele de câştig ale unei viitoare curse de cai.

Nu că ar fi interesat-o ce era în mintea lui. Era liber să se gândească la ce voia, îşi spuse. Tot ce o interesa era să facă ce i se cerea şi să n-o facă să regrete că îl invitase.

Se uită la notiţele ei.

— Ultima dată când baronul de Bérenger a fost alături de noi, am vorbit despre umbrelă ca armă, spuse ea. A spus că nu e la fel de puternică precum un baston sau la fel de flexibilă precum un bici. Nu a avut alte sugestii decât să fie folosită ca scut. A folosit-o casă împiedice un atacator să vadă cum îşi scoate pistolul. A folosit-o ca să împiedice un câine turbat să-l muşte.

Ţinu sus umbrela închisă, cu vârful îndoit.

— Asta ni s-a părut o viziune limitată. Ceea ce ne aduce la subiectul de astăzi: poate fi umbrela folosită de doamne ca armă? Propun să începem cu expertul nostru în lupte. Duce, care este părerea dumitale?

— Care e a dumitale? întrebă el.

— A mea? spuse ea, surprinsă.

Se aşteptase ca Ashmont să pufnească la vederea umbrelei, uşor sau nu. Baronul de Bérenger nu pufnise, dar nu fusese atât de entuziasmat sau de folositor cum sperase. Nu-l avertizase pe Ashmont pentru că voia să vadă o reacţie necalculată. Mai târziu, aveau să vadă cine avusese dreptate.

Asta nu fu singura surpriză. Încercă să-şi aducă aminte când fusese ultima dată în care un bărbat îi ceruse opinia în legătură cu ceva relativ important. Încercă să-şi aducă aminte ultima dată când un bărbat ezitase în a-şi da cu părerea, indiferent dacă i se ceruse sau nu.

Niciodată. Răspunsul era: niciodată.

— Da, a dumitale, spuse el. Dumneata eşti cea care vrea să se apere de tâlhari şi bandiţi. Ai în mână obiectul.

Ce crezi că poţi face cu el?

Se îndepărtă de fereastră cu o mişcare lină.

— Aici sunt, un bandit care se ascunde în întuneric. Te atac, fără niciun avertisment.

Ceea ce şi făcu. Traversă camera într-o clipă, venind spre ea. Cassandra ridică umbrela şi o împinse spre el. Ashmont o apucă, sau încercă să o apuce, dar ea se mişcă exact la timp şi sări în spate. Ashmont începu să se împiedice, dar îşi reveni şi o atacă din nou. Instinctiv, Cassandra îşi coborî mâna, dincolo de mânerul umbrelei, o ridică în sus şi ţinti spre gâtul lui. Râzând, Ashmont se răsuci şi se dădu în spate.

— Bine, foarte bine, spuse el.

Era rapid, la fel de rapid precum Keeffe. Dar Cassandra îl cunoştea pe fostul jocheu. Nu-l cunoştea pe Ashmont. Era posibil să aibă probleme.

Ducele veni spre ea, când Cassandra se aplecă şi se întoarse, ducând vârful umbrelei la baza gâtului lui, iar el se dădu la o parte… apoi se întoarse, într-o clipită, şi se întinse după umbrelă.

Cassandra se feri şi încercă să-l lovească peste genunchi. Ashmont sări din calea ei. Apoi atacă din nou, cu pumnii în aer. Încercă să o lovească, iar ea se trase înapoi aşa cum o învăţase Keeffe şi ridică umbrela ca să-i lovească pumnii lui Ashmont.

Deveni conştientă de valul de căldură care o cuprinse şi de sentimentul familiar, sentimentul de luptă, îl numea Keeffe. Auzea ca din depărtare murmur şi sunetul scaunelor care scârţâiau pe podea. Dar nu avea timp de nimic altceva pentru că ducele o ataca fără oprire, şi dacă nu dădea totul, avea să piardă.

Sări spre el, ţintind umbrela către vintrele lui. Ashmont se învârti şi încercă să se strecoare prin spatele ei. Cassandra se întoarse, se lăsă în jos şi îl lovi, în sfârşit, în fluierul piciorului, dar Ashmont îşi reveni rapid. Abia îl atinsese când el începu să se învârtă pe lângă ea, suficient de departe încât să nu-l poată atinge.

Lupta continuă. Nici ea, nici Ashmont nu încetau să se

mişte. Nu-i oferi niciun răgaz, niciun moment să se gândească. Era mereu acolo, mereu venind spre ea, stăruitor.

Cassandra reuşi să se apere, dar nu reuşea să-l lovească cu adevărat. Pentru un bărbat atât de mare, se mişca foarte uşor, iar reflexele lui erau aproape la fel de bune ca ale lui Keeffe.

Box. Asta era tot. Ashmont era pugilist.

— Iar eu nici măcar nu am o armă, spuse el, evitând o altă lovitură. Ce ai fi făcut dacă aveam?

Cassandra începuse să obosească, gâfâia, iar el era la fel de revigorat ca la început.

— Să-i dea cineva o nenorocită de armă! spuse ea.

Cineva aruncă o umbrelă pe podea spre ei.

Cassandra se dădu în spate, suficient încât el să o poată lua.

Ashmont veni spre ea încercând să o lovească, dar se aşteptă la asta şi se dădu din calea lui, prinse umbrela cu ambele mâini, foarte aproape de capete şi pară atacul lui. Ashmont se retrase, luă o poziţie de scrimă şi spuse:

— *En garde,* domnişoară Pomfret.

— Idiotule, spuse ea când îl lovi.

El pară lovitura şi se luptară cu umbrelele, aproape ca doi spadasini, dar nu pentru mult timp. Aşa-zisa luptă de scrimă dură puţin, apoi Ashmont îşi schimbă poziţia şi duse umbrela în jos, exact în locul unde ea urma să calce, iar Cassandra evită milimetric să nu se împiedice de ea.

Distragerea atenţiei.

Ea era idioata.

Auzi vocea lui Keeffe: „Nu te da de gol”. Însă, cumva, o făcuse. Ashmont îi citise gândurile. Dar ea să le citise pe ale lui. „Rămâi concentrată.”

Era din ce în ce mai greu. Începu să obosească. În curând mintea şi corpul ei nu aveau să mai lucreze împreună. Nu mai avea timp. Trebuia să-l doboare pe Ashmont şi trebuia să facă asta repede.

Veni spre ea, Cassandra se răsuci, ridică umbrela ca şi cum ar fi vrut să-l lovească peste ceafă, dar când el făcu un

pas într-o parte, se lăsă în jos. Îl prinse de glezne cu cârligul umbrelei, şi de data asta Ashmont nu fu suficient de rapid. Căzu cu o bufnitură şi înjură.

Parcă din depărtare le auzi pe primele, apoi altele, iar în final toată lumea începu să aplaude. Dar i se păru că se aud din altă parte. Inima îi bătea atât de tare încât nu mai auzea altceva. Sângele îi fierbea în vene. Avea cămaşa udă de transpiraţie şi picioarele erau pe cale să-i cedeze.

Se uită în jos la el. Pieptul i se ridica şi cobora, arătându-i că încerca să-şi recapete suflul. Avea chipul roşu şi ochii albaştri îi străluceau cu putere.

Ashmont râse.

— Nu e rău, spuse el, pentru o fată.

— Nu e rău, replică ea, gâfâind. Pentru un duce.

Ashmont nu voia să facă altceva decât să stea acolo şi să se uite la ea: chipul roşu, ochii care îi licăreau triumfători, pieptul care i se ridica, respiraţia accelerată.

Pălăria îi alunecase într-un unghi ciudat, iar părul începuse să i se desprindă, şuviţele roşcate alunecând pe gât. Câteva fire umede i se lipiseră de obraji. Rochia stătea strâmb. Fundele pelerinei începuseră să se desfacă, iar aceasta îi aluneca de pe umeri. Una dintre mâneci i se turtise şi cureaua îi alunecase într-o parte.

Tentaţia, vai, tentaţia… de a-i pune piciorul în jurul gleznei şi de a o trânti peste el într-un morman de muselină care foşnea. Să-i arunce deoparte pălăria şi pelerina de dantelă. Să-i desfacă părul. Să o dezbrace de tot.

„… am încredere că veţi duce doamnele la Chelsea şi înapoi acasă fără nicio problemă.”

În minte îi apăru imaginea lordului deGriffith. Nu-i era greu să-şi imagineze reacţia lui la o asemenea scenă.

În orice caz, Ashmont avu parte doar de câteva clipe în care să se bucure de peisaj, pentru că doamnele începură să se agite, cu fustele foşnind.

— Am întârziat! spuse cineva.

Domnişoara Pomfret îşi dădu şuviţele de pe obraz şi spuse:

— Am depăşit timpul. Următorul grup de femei va fi

aici din clipă în clipă. Te rog să te grăbeşti. Sau te-am rănit? Poate ţi-am rupt ceva?

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar nu, spuse el.

Se ridică, şi dacă era puţin ameţit, nu avea nicio legătură cu oboseala, ci cu lupta minunată dintre ei. Cassandra era rapidă, inteligentă şi imprevizibilă. Şi mai distractivă decât s-ar fi aşteptat cineva.

Iar în starea actuală, extrem de atrăgătoare, aspectul ei profesional complet distrus.

— Arăţi îngrozitor, spuse el.

Pe chipul ei nu se putea citi nimic. În mod evident, era perturbată. Nici el nu era stăpân pe sine, dar niciodată nu-l deranjaseră astfel de lucruri.

O împinse uşor spre uşă.

— Nu contează. Era de aşteptat. Ia-mă de mână.

— Sub nicio formă.

— Doar ca să te echilibrezi.

— Sunt perfect netulburată.

— Nu pare. Pari să fi fost implicată într-o luptă.

— Chiar am fost implicată într-o luptă.

— Şi chiar te-ai descurcat foarte bine. Dar nu poţi lăsa să se vadă asta. Sunt sigur de asta. Dacă mătuşa dumitale te vede în starea aceasta, mă va călca în picioare, iar asta va strica totul.

Nu era o exagerare. Fetele bune aveau nevoie de însoţitori, iar ea avea nevoie de unul care să fie de partea lui, măcar cât de cât. Lady Charles era singura care se potrivea.

— Va strica totul pentru cine?

Înainte să apuce să răspundă, domnişoara Pomfret se uită în jos la ea.

— Ah, fir-ar!

O trase pe uşă şi spre scările pe care coborâseră ultimele femei.

— Asta e doar ce vezi dumneata. Ce nu vezi arată mai rău. Dar nu avem timp să ne facem griji pentru asta.

Când ajunseră în capul scărilor, se auziră voci feminine, una stridentă ieşind în evidenţă. Domnişoara

Pomfret se depărtă de scări.

— O să te omor.

— Ai încercat, dar…

— E Lady Bartham.

Ashmont înjură în gând. Chiar şi el ştia ce viperă era mama lui Humphrey Morris. Cine nu ştia?

— Nu mă poate vedea aşa, şopti domnişoara Pomfret. Cu dumneata.

Se auziră paşi pe scările de piatră.

Domnişoara Pomfret se uita în jur, căutând o cale de scăpare.

— Lasă asta în seama mea, îi spuse el.

Un scandalagiu cu experienţă nu ştia numai să fugă repede, ci şi unde se află căile de scăpare şi cele mai bune ascunzători. În funcţie de scandal. Pe unele prefera să le înfrunte direct. Dar acum nu era cazul.

O trase pe uşa camerei ovale care se afla faţă în faţă cu cea în care avusese loc întrunirea, apoi spre cea mai apropiată fereastră şi în spatele draperiilor. Desfăcu sforile decorative care ţineau draperiile, iar acestea se închiseră în aceeaşi clipă în care femeile ajunse în capătul scărilor.

Rămaseră acolo, certându-se în legătură cu un eveniment caritabil, vocea pătrunzătoare indignată de un lucru sau altul.

Fereastra dădea spre nord-est, iar ramurile copacului ascundeau vederea. Din cauza poziţiei lor şi a draperiilor, intra puţină lumină.

Lângă el, domnişoara Pomfret, respira cu greu, testând limitele corsetului. Nici el nu era prea calm.

De obicei să te ascunzi era în regulă, era amuzant. Nu şi astăzi. Felul în care arătau hainele ei… faptul că era cu el, dintre toţi bărbaţii. Consecinţele…

Situaţia era foarte gravă.

Într-un final femeile îşi continuară drumul, iar vocile lor deveniră un murmur când închiseră uşa în urma lor.

Ashmont se uită prin crăpătura draperiilor.

— E liber, şopti el. O să ies. Aranjează-te puţin. Dacă mai vine cineva, îl ţin ocupat.

*

Era o idee atât de proastă. Cea mai proastă idee posibilă. Cassandra ar fi trebuit să rămână fermă, pe poziţii.

Era doar răvăşită, iar asta era uşor de explicat. Avea martori. Membrii clubului ei. Dar cum Ashmont era aici în locul lui Keeffe… vai, nu ar fi trebuit niciodată să-l asculte pe Keeffe! Nu ar fi trebuit niciodată să-i scrie lui Ashmont. Din ziua aceea de la Putney Heath, nu făcuse altceva decât să ia încontinuu decizii proaste. Îi otrăvise mintea.

Se uită la ea şi îşi înăbuşi un geamăt de frustrare. Arăta groaznic. Oricine ar fi văzut-o s-ar fi gândit la ce-i mai rău.

Dar nu-i prinsese nimeni… încă. Cu mâini ferme, inima bătându-i nebuneşte, începu să se aranjeze. Era mai uşor de zis decât de făcut fără o slujitoare. Se întoarse, sperând să se poată folosi de reflexia din geam, dar nu văzu decât ramurile pline de frunze care se legănau în bătaia vântului şi printre ele frânturi de pământ.

Reuşi să-şi aranjeze pălăria să stea dreaptă… sau aparent dreaptă. Îşi trase pelerina la loc şi legă funda. Dar mâneca ei! Umflătura căzuse până la umăr, iar acum era deformată şi turtită. Probabil că o rupsese în timpul luptei.

Minunata luptă.

Încercă să o ignore şi să astâmpere căldura care o cuprinse când îşi aminti. Se chinui să se ocupe de ceea ce avea de făcut.

Catarama curelei se desfăcuse. Trase şi răsuci cu putere, înjură cu vehemenţă, încercând să respire. Nu reuşea s-o mişte. Furioasă, se strădui din răsputeri să vorbească în şoaptă.

— Nu văd ce fac.

Ashmont apăru în spatele draperiilor în acelaşi moment în care Cassandra auzi voci dinspre scări.

— Se duc în partea cealaltă, spuse el. Dumnezeule, zici că e la Oficiul Poştal Central la ora opt acolo.

— Trebuie să mă ajuţi cu rochia, îi spuse ea. Altfel va

dura o eternitate.

Cassandra simţi liniştea, de parcă aerul dintre ei, puţinul de care aveau parte, vibra.

— Să te ajut, replică el.

— Da. Acum. Ai spus că ce nu văd arată mai rău şi oricum abia dacă văd ceva. Trebuie să ieşim de aici înainte să mai vină altcineva şi înainte ca mătuşa mea să înceapă să mă caute.

*

Până la urmă, poate că ideea lui Ashmont de a se ascunde în spatele draperiilor nu fusese cea mai inteligentă.

Oamenii plecau şi veneau, urcând şi coborând scările spre holul de jos.

Ashmont se mişcă repede, ascultând ce se întâmpla în apropiere. Îi aranjă rochia şi îi umflă mâneca rochiei cât de bine putu pe dinafară. Îi puse pelerina pe umeri şi o legă. Îi puse cureaua la loc. Cassandra îşi îndreptase pălăria, dar fundiţele nu arătau cum trebuie. Le întinse şi le înfoie.

O aranjă în timp ce încerca, în spaţiul intim, să rămână atent la ceea ce se întâmpla în jurul lor. În tot acest timp era tulburător de conştient de chipul ei, ridicat spre al lui şi de strălucirea din ochii ei. Sau era doar un truc al luminii difuze?

Era la fel de conştient şi de mâinile lui: pe rochia ei, pe pălărie, cum îi aranja părul.

Nu voia să facă asta. Era insuportabil.

Iar ea stătea acolo, pur şi simplu nemişcată, uitându-se la el în timp ce făcea pe servitoarea unei lady.

Îşi aminti chipul ei în lumina stelelor, cum se uita la el în timp ce îi spunea poveşti despre stele.

Nu te uita în ochii ei. Concentrează-te la ceea ce faci. Bile albe. Adu-ţi aminte de bilele albe. Îţi mai trebuie cinci mii nouă sute nouăzeci şi nouă.

Se chinui să se mişte repede, repede, concentrat, doar să o aranjeze precum… precum nimic din ce obişnuia

să facă. Nu-şi făcea niciodată ordine pe noptieră sau pe birou, cu atât mai puţin nu avea grijă de haine. Nu se aranja niciodată singur. Altcineva făcea asta. Iar acum era aici, atent la funde şi mâneci umflate.

— Gata, va trebui să fie suficient, mormăi el. Cassandra nu se mişcă, doar se uită la el. Ce e? întrebă el.

— Trebuie să-ţi dau o bilă albă. Vorbea atât de încet încât abia înţelegea ce spune şi nu era sigur că o auzise bine. Îmi pare rău că trebuie să o spun, duce, dar te-ai descurcat foarte bine, într-adevăr.

— Cum, că ţi-am aranjat hainele?

— Da, şi asta… dar nu. Mă refer la luptă.

— Lupta.

Ashmont încercă să rămână concentrat la hainele ei şi la nimic altceva. Nu arătau bine, dar nu ştia ce să mai facă.

— Da. Nu ai ţinut cont de genul, mărimea sau nepriceperea mea. Chiar a trebuit să mă lupt pentru viaţa mea.

Lupta glorioasă. Trecuseră câteva minute, dar i se părea un vis minunat din vremuri îndepărtate.

— Nu aveam de gând să te omor, îi zise el.

— Ştiu, dar m-ai făcut să uit asta. M-ai făcut să muncesc din greu, să gândesc rapid şi… şi te-ai descurcat foarte bine… iar logica şi raţiunea îmi spun să recunosc asta. Trebuie să-ţi ofer o bilă albă.

Stătea atât de aproape încât Ashmont îi simţi respiraţie pe chipul său.

Inima începu să-i bată cu putere.

— Ah. Prea bine. Apoi, pentru că era greu să scape de vechile obiceiuri, sau chiar imposibil, continuă să vorbească, deşi ar fi trebuit să tacă. Asta înseamnă că primesc un sărut?

Cassandra împietri din nou.

— Am spus o bilă albă, nu un sărut. Nu e vorba şi de săruturi.

„Opreşte-te! Opreşte-te!” spuse creierul lui. „Bile albe. Adu-ţi aminte de bilele albe. Lordul deGriffith. Lady Charles. Sunt prea multe în joc. Du-te înapoi!”

Dar erau la câţiva centimetri unul de altul, într-un spaţiu mic şi fierbinte, care se încălzea din ce în ce mai tare cu fiecare secundă, iar el simţea aroma ei şi instinctul şi obiceiurile îi întunecaseră judecata. Era un bărbat, competitiv; iar ea era o femeie, impenetrabilă; pe scurt, el nu gândea deloc, ci reacţiona, hotărât să învingă.

Apoi făcu semn către obrazul ei.

— Un sărut pe obraz, ca să mă încurajezi să continui să fac treabă bună.

— Nu.

— O nimica toată, spuse el. Buzele tale îmi ating faţa. Atât. Un semn. Încurajare.

— De când ai nevoie de încurajare?

— De când am făcut ceva bine fără să-mi dau seama, răspunse el. Nu ai dresat niciodată un câine? Un cal? *Keeffe* nu te-a învăţat metoda recompensei şi a încurajării?

— De parcă tu ai putea fi dresat, zise ea. De parcă mi-aş pierde timpul încercând să fac asta.

— De parcă nu ai putea să te descurci cu un simplu bărbat.

Urmă o pauză lungă. În acest timp, Ashmont auzi murmurul slab al vocilor femeilor din camera cealaltă. Dedesubt, în holul de la baza scărilor, se auzeau paşii oamenilor care plecau şi veneau.

Cassandra pufni nerăbdătoare şi se ridică pe vârfuri. Îl sărută pe obraz, la fel de uşor ca o petală care îi mângâia pielea. Dar dură puţin mai mult.

Cassandra era atât de aproape încât simţea pe braţ atingerea sânilor ei. Toate simţurile lui se treziră la căldura apropierii ei, foşnetul muselinei în jurul picioarelor sale, parfumul ei, o aromă slabă de transpiraţie şi o aromă puternică de femeie. Şi, în mod natural, căută probleme.

— Trebuie să te sărut acum, spuse el.

*

Cassandra începu să respire mai repede. Şi el la fel.

— Nu, zise ea.

— De ce nu?

O versiune mai veche a ei, pe care o ţinea ascunsă într-o temniţă interioară şi pe care încerca să o înfometeze până la moarte, întreba acelaşi lucru.

„De ce nu?”

Într-un spaţiu mic nu avea cum să scape de el. Îl simţea cu fiecare respiraţie: pur masculin, moscat, înţepător, transpirat şi multe altele, dar atmosfera era mult prea ameţitoare ca să încerce să-şi dea seama.

Aerul din jurul lor părea să vibreze din cauza atracţiei lui. Şi a ei. Nu mai fusese niciodată atât de conştientă de corpul ei, de puterea, agilitatea sau viaţa proprie pe care părea să o aibă, de parcă ca şi sufletul ei erau doar cunoştinţe vechi.

Stătea ca niciodată, alertă, în timp ce el îi aranja hainele, pălăria şi pârul. Făcu totul pe cât de repede putu, dar… Dar…

Apropierea trupului lui impunător. Căldura şi mirosul. Foşnetul hainelor cu fiecare mişcare.

În interiorul ei se trezіră sentimente. Sentimente rebele. De ce femeile trebuiau mereu să fie atente la comportamentul lor? De ce era ea cea nevoită să se lupte cu tentaţia?

„Când vei mai avea vreo şansă ca asta?” şopti eul ei interior. Cassandra îşi întoarse capul, cu obrazul spre el.

Ashmont se aplecă, solid, cald şi, da, puţin nebun şi cu siguranţă rău.

Buzele lui îi atinseră obrazul, precum aripile unui fluture, dar, de fapt, deloc aşa. Un sărut, nici măcar o atingere. Un sărut atât de gingaş încât nu-l simţi.

Presiune, delicateţe, căldură. Cassandra voia să plângă.

Zăbovi cât dura bătaia inimii. Şi încă una. Şi încă una. Şi sentimentele preluară controlul. Toate emoţiile iraţionale şi nefolositoare pe care încercase să le. Ignore după lupta lor minunată, când încercase să pară stăpână pe sine în timp ce în interiorul ei se dezlănţuise haosul, periculos, sălbatic şi… fericit.

Acum nu se mai putea preface.

Era mai aproape ca niciodată, chiar mai aproape decât fuseseră în trăsură. Respiraţia lui pe pielea ei. Gura lui, fermă, dar delicată, cu care o sărută atât de delicat, cum nu s-ar fi aşteptat niciodată de la un libertin pornit pe scandal. Delicat, blând şi dulce, încât o făcu să freamăte.

Sentimente, visuri şi dorinţe vechi ieşeau din sertarele minţii ei, unde le încuiase cu atât de mult timp în urmă, încât ar fi trebuit să fie distruse până acum, iar ea ar fi trebuit să le fi uitat.

Trebuia să le pună înapoi. Acum.

Ridică mâna şi o puse pe mâneca lui.

Creierul ei, partea raţională, spuse: „Ajunge”. Vocea sălbatică, rebelă a unei fetiţe dezamăgite spuse: „Nu te opri acum”.

Auzi cum Ashmont încerca să-şi recapete suflul, îşi spuse că trebuie să ia mâna de pe braţul lui, dar nu făcu decât să-l strângă mai tare.

„Fă-o. Acum. Ce bărbat îţi va mai da vreodată şansa asta?” şopti vocea. „Ce bărbat te va vrea aşa cum eşti, chiar şi pentru o clipă? Ce contează că e un desfrânat şi că asta e doar un joc pentru el? De ce nu poate fi un joc şi pentru tine?”

Îşi întoarse capul, până când buzele lor fură la câţiva centimetri distanţă… apoi se apropie de el.

*

E timpul să te opreşti, spuse creierul lui Ashmont. „Dar abia acum începe să devină distractiv”, spuse penisul lui.

Un om mai bun şi-ar fi ascultat creierul.

El nu era un bărbat mai bun.

Îi cuprinse chipul şi o sărută. Intenţionase să o sărute uşor şi chiar începu aşa. Şi era în regulă pentru că, evident, era ceva nou pentru ea. Problema era că, ceva nou sau nu, Cassandra învăţă imediat şi răspunsul iniţial, şovăitor şi nesigur, se transformă imediat în siguranţă, iar asta îl făcu

să se clatine pe picioare.

Uită de tatăl şi de mătuşa ei. Uită de bile albe. Uită de tot ceea ce ar fi trebuit să-şi amintească. Nu ştia decât ce se întâmpla acum şi simţi explozia de căldură care avu loc instant, în momentul în care buzele lor se atinseră.

„Ard. Mă topesc. Sfârşesc."

Da, da, ar fi trebuit să se retragă. O parte din el, creierul, vedea dezastrul venind. Dar nu era obişnuit să se abţină.

O ţinu, trasând cu degetele linia mandibulei. Ar fi trebuit să-şi ridice capul şi să se oprească, dar gura ei, atât de pricepută la cuvinte acide, era aşa de moale şi supusă, iar el era fără speranţă, aşa că se întoarse, vrând mai mult: un sărut lent, prin care explora senzaţia buzelor ei şi felul în care îi răspundea, blândeţea, bunăvoinţa şi capitularea, care nu era chiar capitulare.

Cassandra îl ţinu de braţe, explorând în acelaşi timp cu el, făcând propriile descoperiri, învăţând de la el, alimentându-i pasiunea, pentru că era la fel ca atunci când se luptase cu el, văzuse imediat indiciile şi reuşise să-i citească gândurile şi să-i răspundă la fiecare mişcare.

Mai mult. Şi mai mult. Şi mai mult. Ashmont atinse cu vârful limbii buzele ei, care se despărţiră când Cassandra trase aer în piept. Şocată sau nu, îl lăsă să intre, iar lui i se părea că era diferită faţă de oricine altcineva. Rece, dulce şi limpede, la fel ca vocea ei, iar el nu era rece, limpede, niciodată dulce. Nu era nici pe departe rece, ci trăia o stare de dorinţă în ciuda vastei sale experienţe.

Dar întotdeauna se aruncase cu capul înainte, cu cât situaţia era mai riscantă, cu atât mai bine, iar Cassandra nu făcu nimic să-l aducă cu picioarele pe pământ. Îi răspunse la sărut exact aşa cum se lupta, limba ei o urmă pe a lui şi îi folosea mişcările împotriva lui. Nu ezita şi nu se retrăgea, nu voia să facă asta. Învăţa din mers, învăţa repede. Ashmont învăţa şi el, lecţii pe care nu le înţelegea şi nici nu încerca. Lumea lui se schimba, se învârtea în toate direcţiile şi se afla într-un loc pe care nu-l cunoştea.

Nu-i păsa.

Îşi lăsă mâinile să alunece de pe chipul ei, o cuprinse în braţe şi o strânse tare aproape de el. Sânii ei se lipiră de pieptul lui. Trupul ei zvelt se potrivea cu al lui, de parcă ar fi fost creată pentru el.

Era doar o promisiune.

N-o putea apropia atât de mult pe cât îşi dorea. Erau atât de multe lucruri între ei. Corsajul şi corsetul şi cămăşuţa şi restul armurii feminine. Îşi coborî mâna de-a lungul coloanei ei şi o lipi de vintrele sale, dar nu fu suficient de aproape. Fustele, jupele şi tot ce mai purtau femeile îi stăteau în cale.

Se auzi o bufnitură, suficient de tare încât să pătrundă vălul de dorinţă. Se trânti o uşă. Se auziră paşi.

— E absurd, se auzi o voce stridentă. Refuz să mai am… Cine e acolo?

Bum, bum, bum. Paşii se apropiară.

Ashmont opri sărutul în aceeaşi clipă în care domnişoara Pomfret îi puse o mână pe piept şi îl împinse, nu foarte tare, dar suficient. Ashmont, care o ţinea strâns de fund, sau de ceea ce apucase, îi dădu drumul.

Draperiile se deschiseră brusc.

— Domnişoară Pomfret! strigă contesa de Bartham. Triumfătoare.

Capitolul 9

Ce spunea Keeffe mereu?

„Dumneavoastră sunteţi la conducere, domnişoară. Nu depinde de cai. Depinde de dumneavoastră. Au nevoie să fiţi calmă şi să ştiţi ce faceţi. Nu lăsaţi nimic să vă surprindă. Rămâneţi calmă pentru că sunteţi pregătită pentru orice.”

Când Lady Bartham deschise draperiile, programul de pregătire al lui Keeffe preluă controlul: rămâi calm în situaţii de criză. Comportă-te ca şi cum nu s-a întâmplat nimic anormal, chiar dacă vezi caii fugind spre hârtoapele şi

gropile de nămol de pe un câmp, care este încadrat pe-o parte de un adăpost pentru vaci, şi de copaci pe partea cealaltă.

Cassandra luă frâiele metaforice ale situaţiei, deşi nu avea deloc încredere în această pereche de cai.

— Lady Bartham, dădu din cap cu politeţe.

Ducele făcu o plecăciune graţioasă, idealul elegant al gentilomului englez. Cassandra nu avea nici cea mai vagă idee la ce se gândea sau ce avea de gând să facă. Spera doar să se ia după ea.

Urmă o pauză scurtă şi tensionată în care Lady Bartham îşi puse monoclul şi se uită la aspectul Cassandrei.

— Exerciţii fizice? spuse contesa cu blândeţe. Înţeleg că orele sunt destul de grele.

— Nu, spuse Cassandra. Nu exerciţii fizice.

— E al naibii de cald aici, spuse ducele. Sunteţi gata pentru o gură de aer, domnişoară Pomfret?

— Da..

Îl văzu ridicând umbrela pe care nici nu realizase că o scăpase. Probabil că unul din capete se văzuse pe sub draperie. Asta atrăsese atenţia hienei bârfitoare.

Ashmont îi dădu umbrela Cassandrei. Pentru o clipă, aceasta se gândi să o lase inconştientă pe contesă. Dar nu. Asta nu ar fi fost niciodată autoapărare.

— Ne însoţiţi, Lady Bartham? întrebă el.

Vocea lui era calmă şi zâmbea uşor.

Cassandra se încordă, în timp ce contesa făcu un pas înapoi.

— Vai, nu, mulţumesc. Clubul meu are întrunire. Am ieşit doar pentru o clipă.

Ieşise de la întrunire într-un acces de furie, probabil jurând să nu mai aibă de-a face niciodată cu femeile acelea. Dar acum avea să fugă înapoi, doamnele aveau să fie din nou cele mai bune prietene ale ei şi avea să le spună tot ce văzuse.

Cu alte cuvinte, Cassandra Pomfret avea să vadă ce înseamnă ruina absolută, iar de data aceasta Ashmont nu mai putea să dispară.

Era surprinzător de neimpresionată, se simţea la fel de calmă pe cât părea. Sau poate era doar amorţită. Şocul de a fi descoperită. Şocul a ceea ce se întâmplase în spatele draperiilor. Şocul că Lady Bartham spusese atât de puţine. Nicio prelegere. Nici o muştruluire. Doar satisfacţie pură, plină de venin.

Ashmont îi oferi braţul. Cassandra îl acceptă. De ce nu?

Politicos, îi urară doamnei o zi bună şi plecară.

Ce ridicol! Scena era la fel de vie precum o operă de teatru în mintea Cassandrei. Văzuse cum draperiile se deschid în clipa în care ea şi Ashmont se îndepărtaseră. Văzuse chipul lui Lady Bartham: surpriză, urmată imediat de încântare. Tonul vocii ei, atât de veninos de dulce.

Îi venea să râdă. Cassandra îşi spuse că niciodată nu cădea pradă isteriei.

Dar îi căzuse pradă lui, nu-i aşa?

Căldura şi puterea braţului lui îi aduseră aminte sentimentul braţelor sale în jurul ei, al degetelor cu care îi mângâiase faţa, de primul sărut blând şi de cele care urmaseră. O parte din ea îşi dorea şi să plângă.

Isteria. Nu era permisă.

Ieşiră din cameră, coborâră scările şi ieşiră pe uşa casei Cremorne. Uşa dădea spre terenuri şi nu spre râu.

— E rău, nu-i aşa? întrebă Ashmont când ieşiră afară.

— Da, d… dar…

Realiză din nou absurditatea situaţiei şi începu să râdă, nemaiputând să vorbească.

Ashmont scoase şi el un sunet.

— Stai… s… stai. N… nu aici.

O trase spre o grădină de lângă alei, umbrită de copaci şi arbuşti înalţi.

Nici nu ajunseră bine că ea începu să chicotească. Apoi sunetele se intensificară încât pufni în hohote de râs. Dădu drumul braţului lui, se întoarse cu spatele şi continuă să râdă. Îi dădură lacrimile. Nu era amuzant, dar era prea ridicol.

Lângă ea, Ashmont pufni şi începu să chiuie.

Încă râzând, Cassandra îl trase şi mai adânc în mijlocul arbuştilor.

Era ridicol. Se afla în cel mai groaznic moment al vieţii ei, dar nu se putea opri din râs. Chipul contesei, ca al unui personaj de pantomimă. Expresia inocentă a lui Ashmont şi plecăciunea politicoasă, de parcă i-ar fi prezentat-o pe regina Adelaide.

— Ex... exerci... ţii fizice, reuşi ea să spună. Vai, e atât...

— Dintre t... toate femeile.

Şi izbucniră iarăşi în râs.

Într-un final începură să se oprească, dar sentimentele, atât de neaşteptate, rămaseră. Ar fi trebuit să fie furioasă, şi era, la cât de nedrept era totul. Dar cel mai mult simţea cât era de absurd.

— Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia, spuse ea.

— Prea târziu, zise el. Mărită-te cu mine.

Ashmont se pregăti.

Detesta faptul că râsetele se opriră. Pentru un timp simţi că erau doi complici care reuşiseră să facă o farsă complicată.

Îşi dorea să se fi oprit mai devreme ca să se bucure de ea şi de sunetul pe care îl scotea. Îşi dorea să fi avut mai mult timp să se delecteze cu hohotele de râs, cu roşeaţa din obraji, scânteierea din priviri şi felul în care se încreţeau şi se închideau când râdea. Voia să o vadă din nou cum îşi pune mâna la gură şi cum îşi întoarce capul, fără să încerce să ţină cont de maniere.

Voia să-i vadă gura râzând, aceeaşi gură pe care reuşise să o sărute în sfârşit. Voia să o sărute în timp ce râdea şi să se bucure de fericirea ei copilărească, încântarea năstruşnică... orice ar fi fost, era minunată.

Încercase să nu râdă. Era o situaţie îngrozitoare, iar râsul ar fi fost insensibil şi nepotrivit, exact aşa cum îl credea Cassandra.

Dar cum să se abţină?

Reuşise, în sfârşit, să o sărute, şi nu numai. Reuşise,

în sfârşit, să pună mâna pe ea. Iar apoi fusese prins. În spatele unei draperii!

Ca o scenă dintr-o farsă. Dar ea simţise acelaşi lucru. Şi ea râsese.

Iar acum?

Acum nu mai râdea.

Inima lui Ashmont începu să bată neregulat şi mult prea repede. Auzea oamenii venind şi plecând, dar nu în apropiere.

În depărtare se auzeau voci şi împuşcături. Zone de antrenament, aflate la distanţă de casă. Aici erau doar grădini. Deşi Bérenger făcuse schimbări importante la proprietate, nu distrusese natura elegantă, ci o intensificase şi aşezase zonele de exerciţii printre ele.

De-a lungul proprietăţii erau numeroase asemenea locuri izolate. Un domn cu o imaginaţie bogată, împreună cu o doamnă cooperantă puteau face multe lucruri nepotrivite în aceste locuri.

Erau de folos şi unei domnişoare supărate din înalta societate. La un moment dat, în graba în care plecaseră după întrunire sau în timpul evenimentelor de după draperii, Ashmont îşi pierduse pălăria. Dacă ar fi folosit suficientă forţă, l-ar fi putut bate în cap fără să atragă atenţia.

Probabil că şi ea se gândea la acelaşi lucru pentru că îşi îndreptă privirea spre umbrela pe care o ţinea în mână.

— Nu pot să mă mărit cu tine, spuse ea.

Ashmont simţi un fior. Îl ignoră. Avea tot dreptul să refuze. Era un dobitoc, iar ea era o tânără inteligentă.

— Ştiu, ştiu, spuse el. Nu e o afacere bună. Dar mama lui Morris va isca un scandal teribil. Probabil că în momentul acesta munceşte din greu.

— Nu mă îndoiesc de asta. Dar nu vreau să dau un coşmar pe altul.

— Da, da, înţeleg. Nu putuse să-şi asculte creierul, nu-i aşa? Trebuise să guste, nu-i aşa? Iar acum că făcuse asta, avea să înnebunească dorindu-şi mai mult. Problema e…

— Ai idee cât de exasperantă e situaţia asta pentru

mine? Dacă ai fi fost tu cel prins în flagrant delict…

— Dacă, spuse el. Am ajuns doar la partea cu flagrant. Delictul…

— Asta nu se traduce cu „delicios” sau orice îţi imaginezi în mintea ta bolnavă. Înseamnă crimă sau infracţiune.

— Nu ajunsesem încă la partea aceea, zise el. Că veni vorba…

— Nu vorbim despre asta.

— Rochia ta încă nu arată bine.

— Ce contează? Lady Bartham va face ca lucrurile să pară şi mai rău decât înainte să încerci să le repari. O să spună că eram amândoi pe jumătate dezbrăcaţi şi ne tăvăleam pe podea.

Imaginea apăru în mintea lui Ashmont. Se chinui să o alunge. Trebuia să gândească pe cât de limpede putea.

— Da. Nu spune asta. Mă distrage. Spuneam doar că te-am putea face să arăţi mai prezentabilă. Ştiu că îţi doreşti să arăţi cât de bine se poate când ajungi acasă.

Acasă

Mama. Tata. Hyacinth.

„Comportamentul tău se răsfrânge asupra ei, asupra noastră, a tuturor.”

Mama avea să fie ruşinată. Tata avea să fie ruşinat şi furios.

„Dar dacă aud măcar că a avut un comportament inacceptabil, îl omor.”

Dacă Ashmont refuza să se lupte cu un bărbat mult mai în vârstă decât el, fraţii ei s-ar fi bătut pentru privilegiul de a lua locul tatălui său.

Asta nu era corect.

Da, Cassandra fusese nesăbuită şi neglijentă. Da, ştia că un bărbat poate fi nesăbuit şi neglijent în acelaşi fel fără să suporte consecinţe, ştia că aşa funcţiona lumea şi că nu avea să schimbe asta niciodată.

Dar asta nu însemna că era numai vina lui Ashmont. Cassandra îşi ascultase vocile interioare, în care ştia că nu putea avea încredere. Ascultase vocea care ura regulile pentru femei, o voce nepotrivită şi idealistă. Ascultase cererea eului ei adolescentin, o parte a ei care, evident, nu crescuse suficient.

Probabil că merita apreciere pentru că se oferise să facă ceea ce toată lumea ar fi considerat „lucrul corect”, deşi de data aceasta, spre deosebire de Putney, nu era deloc băut şi părea să ştie foarte bine ce face şi cu cine.

— Mulţumesc, îi spuse ea. Ai dreptate. E mai bine să diminuăm daunele pe cât posibil.

— Domnişoară Pomfret…

— Nu, nu, fă ce poţi cu rochia mea. Dar grăbeşte-te. Cu siguranţă mătuşa mea se întreabă ce s-a întâmplat cu noi.

Ashmont se uită în jurul lui, apoi se apucă repede de treabă. Trase dintr-o parte şi întinse în alta.

Cassandra era foarte conştientă de fiecare mişcare: adierea care îi ridica şuviţele de păr auriu în timp ce lucra, mâinile lui la fel de eficiente ca atunci când ţinuse frâiele. Îşi aminti cum îşi mişca mâinile, rapid, cu îndemânare, în timpul luptei. Nu era nevoie să-şi amintească ce însemna să le simtă. Încă îi simţea atingerea peste tot. Ashmont făcu un pas în spate şi o analiză.

— Nu e perfect, dar eşti prezentabilă.

Era departe de perfecţiune, mult mai departe decât şi-ar fi imaginat Cassandra. Chiar şi acum, ştiind în ce bucluc se afla, încă îşi dorea să-i simtă buzele şi atingerea. Gustase din fructul interzis şi era delicios, iar ea nu era femeia care crezuse întotdeauna că e. Sau era acea femeie mai mult decât îşi imaginase?

Acum nu era momentul să filosofeze. Îşi dezlipi cu greu privirea de el şi se uită în jurul ei. Printre arbuşti văzu câteva siluete.

— E timpul să înfruntăm orice va fi să fie, spuse ea. Uite-o pe mătuşa mea, stă de vorbă cu unchiul tău, în capătul aleii.

Ashmont se uită în direcţia indicată. Cei doi vorbeau, cu capetele aplecate unul spre celălalt.

— Da, sunt acolo.

Cassandra porni pe alee. Ashmont merse alături de ea. Nu făcuseră nici zece paşi, când un servitor se apropie de ei. Ţinea în mână pălăria ducelui. Ashmont îi mulţumi, îi dădu o monedă şi îşi puse pălăria.

— Mă simt mai bine acum, spuse el. Un domn se simte dezbrăcat fără pălărie.

Cassandra se simţea dezbrăcată. Expusă. Nu numai în faţa lui Lady Bartham, dar şi în sinea ei.

Ashmont era un depravat şi îşi folosise trucurile asupra ei, iar ea căzuse în mâinile lui cu uşurinţă şi fericită.

Începutul şocant al *Memoriilor* lui Hariette Wilson, care era foarte bine întipărit în subconştientul ei îi veni în minte, cu litere mari şi negre.

„Nu voi spune cum şi de ce am devenit, la vârsta de cincisprezece ani, amanta contelui de Craven. Nu ştiu dacă a fost vorba de dragoste, atitudinea severă a tatălui meu, depravarea sufletului meu sau şarmul nobilului lord…”

În acest moment, cuvintele sfidătoare aveau sens în totalitate. Dacă domnişoara Wilson, sau Mary Wollstonecraft, ar fi fost bărbaţi, nimeni nu ar fi avut o problemă cu faptul că au cedat dorinţelor lor.

„Comportamentul tău se răsfrânge… asupra noastră, a tuturor.”

*

— Să te ia naiba, Lucius! Mătuşa Julia venea furioasă pe alee. Chiar nu te pot lăsa singur cu nepoata mea într-un loc public nici măcar pentru un minut?

— Am făcut ceva? întrebă ducele, cu ochii albaştri plini de inocenţă.

În acea clipă îi aduse aminte de băiatul cockney[4], Jonesy. Chiar şi acum, când toţi cei pe care îi iubea erau ameninţaţi, Cassandra voia să râdă.

4 Locuitor al cartierelor rău famate ale Londrei

— Ţine-ţi gura, spuse ea cu subînţeles. Mătuşa mea nu e o idioată.

— Dar…

— Nu.

— Dar nu voiam…

— Lasă-mă pe mine, spuse ea.

Cassandra observă că lordul Frederick rămase pe loc şi se uita la ei, la fel de calm şi de senin ca întotdeauna. Un diplomat experimentat, ca şi mătuşa Julia, ştia când să se retragă dintr-o situaţie tensionată.

Se uită la mătuşa ei, care îşi plimba privirea de la pălăria Cassandrei, la botinele ei. Mătuşa Julia închise ochii, apoi îi deschise din nou, aproape la fel ca tatăl ei atunci când nu găsea cuvintele potrivite.

— Luptă cu umbrela, spuse ducele.

Mătuşa Julia se uită atunci la Ashmont, iar Cassandra realiză în clipa aceea că nodul perfect al eşarfei lui se desfăcea, îşi pierduse un nasture de la haină, iar pantalonii lui erau murdari. Simţi o nevoie nebunească de a-l aranja… de parcă asta ar fi fost omeneşte posibil.

— Ţi-am spus că am exersat la club diferite metode de apărare împotriva răufăcătorilor şi am crezut că ducele ne poate sfătui.

— Eu am jucat rolul răufăcătorului, spuse Ashmont. Domnişoara Pomfret este extrem de bună în a provoca răni aproape mortale unui domn, cu umbrela.

— Poţi să le întrebi pe doamne, mătuşă, zise Cassandra. De fapt, chiar îţi recomand să faci asta pentru că…

— Am fost prinşi, spuse Ashmont. În flagrant delict.

Cassandra se uită la el.

— Ce e în neregulă cu tine?

— Ai spus că înseamnă crimă, răspunse el. Am comis crima de a ne comporta inadecvat. Vedeţi dumneavoastră, Lady Charles…

— Vrei să-ţi ţii gura? spuse Cassandra. Mătuşă…

— Era toată… Ashmont îşi flutură mâna… nearanjată. Încercam să o ajut cu… lucrurile, ştiţi dumneavoastră.

Încercam să fim discreţi, în spatele draperiilor. Dar…

— În spatele draperiilor, repetă mătuşa Julia.

— Lady Bartham le-a deschis, spuse Cassandra.

Mătuşa ei îşi duse la tâmplă mâna îmbrăcată în mănuşă.

— Da, ştiu, zise Cassandra.

— Ashmont, du-te să vorbeşti cu unchiul tău, spuse mătuşa ei.

— M-am oferit…

— Du-te să vorbeşti cu lordul Frederick, repetă mătuşa Julia. Trebuie să vorbesc cu nepoata mea. Între patru ochi.

*

Cassandra se uită la duce cum pleacă, atât de înalt şi mergând cu atâta uşurinţă, încrezător ca orice zeu. Văzu cum unchiul său se uită la el în acelaşi fel în care mătuşa Julia se uitase la ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă aceasta. Fii sinceră şi spune-mi totul, dacă vrei să te ajut.

Cassandra îi povesti.

— A făcut-o împotriva voinţei tale? o întrebă mătuşa sa după ce Cassandra îşi termină povestirea.

— Ţi se pare că a făcut-o? răspunse Cassandra. Şi chiar crezi că ar face asta, cu vreo femeie? Nu are nevoie să facă asta. Nu trebuie decât să stea acolo şi să se uite adânc în ochii noştri, iar creierul nostru se topeşte.

Mătuşa ei strâmbă din buze, cu siguranţă, iritată. Se uită în altă parte: la Ashmont şi la lordul Frederick, la peisajul din jurul lor, spre cer, de parcă ar fi căutat inspiraţie. Într-un final spuse:

— Cred că va trebui să accepţi cererea lui în căsătorie.

Cassandra se uită spre el şi văzu că ducele şi unchiul său se uitau la ea. Sau poate la mătuşa Julia. Sau la amândouă.

I se făcu cald, apoi frig, iar lumea din jurul ei părea să

se învârtă. Crezuse că era pregătită, dar nu era. Era ca o adolescentă, crezând că se va întâmpla o minune. Pentru că o minune se întâmplase cu câteva săptămâni în urmă, la Putney, şi reuşise să scape.

Doar o şcolăriţă naivă sau o femeie în toată firea care delirează ar putea crede că ea sau orice altă femeie nemăritată din înalta societate ar putea fi descoperită alături de ducele Ashmont, într-o situaţie incriminatoare, şi ar putea să-şi continue viaţa, chiar dacă nu făcuse nimic cu adevărat greşit. La fel ca orice alt bărbat.

Poate că era naivă şi delira.

— Mătuşă, nu mă pot mărita cu el.

— Copilă, ştii că femeia aceea se va duce direct la mama ta cu povestea ei şi e mult prea ridicolă ca să nu fie crezută. Mătuşa Julia se uită în altă parte şi îşi muşcă buza. Şi din moment ce ai recunoscut că ai participat… de bunăvoie…

— E tare nedrept. Bărbaţii pot face tot ce-i taie capul, dar noi nu.

— Nu e corect, aşa cum nu sunt corecte multe alte lucruri în viaţă, după cum bine ştii. Dacă viaţa ar fi dreaptă, nu am avea nevoie de Societatea Andromeda, nu-i aşa? Uite, gândeşte-te la asta. Ca ducesă poţi obţine mult mai multe lucruri decât cu statutul tău actual.

O ducesă. Ducesa lui. Dacă ar mai fi fost adolescentă, ar fi plutit de fericire. Dar era o femeie de aproape douăzeci şi şase de ani care vedea lumea mult mai clar. Îl vedea clar, în mod dureros şi inevitabil. Era frumos, fermecător, amuzant şi captivant. Şi lipsit de speranţă. O mare pierdere. Avea să-i frângă din nou inima. Apoi iar şi iar.

Nu putea face asta. Pur şi simplu nu putea.

*

— Trebuie să existe o soluţie, spuse Cassandra la scurt timp, când Ashmont întoarse trăsura pe King’s Road.

În momentul acela, unchiul său şi mătuşa ei mergeau călare în faţa lor, caii lor destul de apropiaţi în timp ce

stăteau de vorbă.

— Cei doi înţelepţi nu par să poată găsi alt plan, spuse el. Căsătoria rezolvă totul.

— Ei privesc totul dintr-o perspectivă practică.

Ce vedea lordul Frederick la ea? se întrebă Cassandra. Probabil nu pe Medusa. Vedea o persoană bună pentru reproducere. Şi posibil o femeie suficient de tiranică încât să-i facă faţă nepotului său rebel.

Erau aşteptări prea mari de la o femeie.

— Asta nu e suficient pentru tine? o întrebă Ashmont. Avantajele practice. Faptul că ar rezolva mai multe probleme dintr-o lovitură, inclusiv situaţia surorii tale.

Pentru una din puţinele dăţi din viaţa ei, Cassandra se simţi ca o laşă. De teamă ca el să nu-i frângă inima, era pe cale să rişte fericirea surorii ei şi reputaţia familiei sale. De obicei erau de partea ei, dar nu mai avusese niciodată parte de o asemenea problemă, probleme cu bărbaţii pe care le aveau celelalte femei.

Cel mai enervant era că nici măcar nu făcuse ceva atât de grav. Fusese doar un sărut. Unul pasional… dar nu-şi pierduse virtutea. De parcă virtutea unei femei exista doar între picioarele ei.

Nu ştia dacă să plângă sau să râdă. Nu făcu nici una, nici alta. Trebuia să-şi păstreze mintea limpede.

„Dumneavoastră sunteţi responsabilă, domnişoară.”

— Mă voi gândi la ceva, spuse Ashmont. Eu te-am băgat în situaţia asta.

— N-ai fost singur. Ashmont se întoarse şi îi zâmbi. Fii atent la drum, îi zise ea. Nu te felicita pentru abilităţile tale de seducător. Din câte ştii, nu sunt neajutorată.

— Oricum ar fi, eu am început. Şi chiar şi eu ştiu că nu ar fi trebuit să-mi permit asemenea libertăţi cu tine.

— Poftim? Se întoarse să se uite la el, dar asta nu reduse distanţa dintre ei. Era foarte conştientă de corpul lui şi… de profilul nedrept de frumos.

— Sărutul, spuse el. Şi… ăă… mâinile unde nu trebuiau să fie. Cassandra încă le simţea. Spre disperarea ei, îşi dorea să le simtă în continuare.

— Da, păi, a fost greşit din partea mea să nu-ţi trag una peste faţă sau între picioare, dar nu am făcut-o.

— Ori erai prea obosită după ce aproape m-ai omorât în timpul luptei cu umbrelele, ori facem progrese.

— Nu facem niciun progres.

— Nu îţi par complet dezgustător, spuse el.

— Ţi se pare că „nu complet dezgustător” e un motiv suficient ca să te măriţi cu cineva?

— Ne-am înţeles bine pentru câteva ore.

Prea bine. Ca suflete pereche, aşa cum îşi imaginase cândva că o vor face. Dar câteva ore de comportament bun nu îl transformau în eroul pe care şi-l imaginase în tinereţea ei. Ce aveau în comun era simplu. O spusese chiar el: „Am un comportament scandalos. Şi al tău nu este mai prejos”.

În acel moment îi veni în minte un plan. Îl văzu desfăşurându-se în mintea ei: o soluţie şi o farsă asupra societăţii şi a regulilor ei infernale.

— Am o idee, spuse ea.

Ashmont avu o strângere de inimă.

Nu-şi dorea ca ea să aibă o idee. Nu voia alte idei decât aceea de a se căsători cu el. Cassandra nu voia, dar el avea să o facă să se răzgândească. Iar de data aceasta avea să o facă aşa cum trebuie, câte o bilă albă pe rând, dacă trebuia.

— Implică să o omorâm pe contesa de Bartham? întrebă el. Pentru că nu pot să fac asta. Nu pot să atac femei… decât dacă îmi cer asta şi sunt înarmate… măcar cu o umbrelă…

— Ne vom preface că am acceptat să mă mărit cu tine, spuse domnişoara Pomfret. Ne vom preface că suntem logodiţi. Vom amâna nunta spunând că avocaţii nu se pot pune de acord în privinţa anumitor aspecte. Cred că tatăl meu şi unchiul tău ne pot ajuta cu asta. Bineînţeles…

— Stai.

— …le vom spune mătuşii mele, unchiului tău şi părinţilor mei adevărul. Nu are sens să nu facem asta. Mătuşa Julia şi lordul Frederick nu pot fi minţiţi, iar eu nu aş vrea sub nicio formă să o mint pe mătuşa mea. Din acelaşi

motiv, şi pentru că te urăşte, trebuie să-i spunem şi tatălui meu. Dar dacă e doar ceva temporar!

— Stai.

— Câteva săptămâni ar trebui să fie suficiente. Va apărea alt scandal. Şi mai bine, poţi provoca tu unul. Vei face ceva atât de îngrozitor încât nimeni nu va putea să mă învinuiască pentru că am rupt logodna. Una peste alta, ce s-a întâmplat astăzi nu a fost foarte grav. Există o singură martoră, oricât de răzbunătoare ar fi. Nu va fi plăcut, ştiu, dar nu va dura mult. Societatea apreciază un scandal nou.

— Domnişoară Pomfret, nu încerc să spun că e o idee groaznică…

— Ce e în neregulă cu ea?

— Doar că… ştii… Olympia a fugit şi nu a trecut nicio lună. Sincer, nu aş vrea să fiu părăsit din nou la atât de puţin timp.

Urmă o pauză scurtă, tensionată.

— Atunci ce sugerezi? întrebă ea.

— Sugerez să te măriţi cu mine.

— Nu.

— De ce nu? Nu sunt complet dezgustător pentru tine. Sunt tânăr. Sunt bogat. Sunt duce, fir-ar să fie!

Urmă o pauză mai lungă, apoi Cassandra spuse sec:

— Nu am încredere în tine. Gândul de a-mi pune viitorul în mâinile tale mă îngrozeşte.

— La naiba, domnişoară Pomfret, viitorul poate fi aranjat prin avocaţi. Mi-aş dori să fi văzut ce condiţii puseseră pentru Olympia. Teancuri peste teancuri de hârtii. Nenumărate pagini. A trebuit să-mi pun mâna în gheaţă după ce le-am terminat de semnat.

— Cu alte cuvinte, refuzi să cooperezi.

Ups. Simţea cum gheaţa începe să i se crape sub picioare.

— Nu am spus asta.

— Aşa a sunat, replică ea. Mi se pare că vrei să fie ca tine sau deloc, dar şi eu vreau acelaşi lucru, duce. Îmi iubesc familia… majoritatea familiei. Îmi iubesc sora. Nu vreau să fac de ruşine pe nimeni. Dar e o regulă prostească

şi un eveniment banal…

— Banal.

Îi dăduse lumea peste cap. Ceva se întâmplase cu Ashmont, iar el nu-şi dădea seama ce. Ştia doar că era încă zdruncinat şi nu avea timp să înţeleagă ce se întâmpla.

— Puţină indecenţă în spatele unor draperii, spuse ea. Şi nu sunt pregătită să-mi risc viitoarea fericire, ca să nu mai vorbesc despre cea a copiilor mei…

Dumnezeule. Copii. Aveau să aibă copii. Bineînţeles. Ashmont îşi dorea o familie.

— …pentru un domn care în toată viaţa lui adultă nu a făcut nimic pentru a-mi câştiga respectul, ca să nu mai vorbim de stimă. În ceea ce priveşte iubirea…

— Nu, nu, înapoi la copii, pentru că…

— Vreau ca viitorii mei copii să crească într-o familie iubitoare, aşa cum am crescut şi eu. Vreau ca părinţii lor să se respecte. Se stimeze şi să se iubească, pentru a le oferi un exemplu. Nu e un lucru imposibil. Nu e exagerat să-mi doresc asta şi nu văd de ce o mică greşeală ar trebui să distrugă acest plan pentru totdeauna.

— Să distrugă!

— Nu că m-ar întreba şi altcineva, dar acesta nu este un motiv, adică nu sunt chiar atât de disperată.

*

Lady Charles se uită înapoi spre cabrioletă.

— Se ceartă.

Lordul Frederick nu se uită în spate.

— O s-o dea în bară, tăntălăul.

— Măcar stau de vorbă, zise ea. Nu m-am aşteptat ca ea să reacţioneze atât de radical. Poate că nu m-am exprimat aşa cum ar fi trebuit. Dar serios, Lord Frederick. În spatele draperiilor. Şi dintre toate femeile, tocmai acea femeie. E complet ridicol. Nu ai idee cât de greu mi-a fost să-mi păstrez calmul, râse zgomotos.

Şi el chicoti.

— Dar nu e de râs, spuse ea.

— Nicidecum.

— Nu ştiu dacă se poate face ceva. Nepoata mea e hotărâtă. Cât despre fratele meu, mă îndoiesc că i se va părea amuzant.

— Îmi spun că Ashmont are nevoie de asta, replică lordul Frederick. Greutăţi. Dezamăgire. O lovitură pentru îngâmfarea lui... Să fie obligat să-şi pună creierul la treabă. Dar mă tem că a mers prea mult pe drumul greşit ca să mai poată fi adus înapoi. Nu a trebuit niciodată să înfrunte obstacole pentru a obţine ce-şi doreşte. Nu are cum să înveţe aşa.

— Dar pare să fi învăţat ceva în ultimele zile.

Lordul Frederick se uită la ea.

— Chestiunea de la Putney, continuă ea. Ceva s-a schimbat. M-am întrebat dacă are de-a face cu duelul cu Ripley.

— Era neobişnuit de supus când a venit la mine acasă.

Lady Julia încuviinţă din cap.

— Când a avut o problemă cu adevărat importantă pentru ei, a venit la tine şi a făcut ce i-ai sugerat. Nu mă îndoiesc că ar fi stat departe de Londra pentru mai mult timp dacă nu l-ar fi chemat nepoata mea.

— Mi se pare interesant că a făcut-o.

— Ştie. În adâncul inimii, trebuie să ştie.

— Uneori nu ştim ce se ascunde acolo, Lady Charles. Este deseori prea ascuns pentru noi.

Îl privi scurt.

— Voi fi prima care recunoaşte că situaţia actuală nu este favorabilă. Pe de altă parte, mi se pare că lucrurile avansează mult mai repede decât mi-aş fi imaginat în cele mai frumoase visuri ale mele, cu nicio lună în urmă.

Lordul Frederick îşi îndepărtă privirea şi zâmbi foarte puţin.

— Ştii, Lady Charles, mă întreb ce se întâmplă în cele mai frumoase visuri ale tale.

*

Gândeşte, Ashmont, gândeşte.

Creierul domnişoarei Pomfret era mult mai dezvoltat decât al lui. Era evident că îl folosea mai mult decât şi-l folosea el. Avea să fie nevoit să se chinuie al naibii de mult ca să ţină pasul.

Cassandra nu avea încredere în el. Nici măcar după ce îi promisese o armată de avocaţi care să o protejeze de persoana dezgustătoare şi scandaloasă care era Ashmont, nu fusese dispusă să-şi asume riscul.

Iar femeia aceasta era neînfricată! De câte ori nu văzuse asta în săptămânile care trecuseră de când aproape o omorâse la Putney Heath?

Încredere. Încredere. Cum putea câştiga încrederea ei? Mai avea nevoie de cinci mii nouă sute nouăzeci şi opt de bile albe, dar nu mai avea timp. Detesta planul ei. Fusese conceput doar ca să scape de el. Odată ce făcea asta, Ashmont nu avea nicio îndoială că nu avea să se mai întoarcă.

Nu era genul de femeie care să se joace de-a flirtul. Nu era deloc timidă sau delicată. Era mai directă decât mulţi bărbaţi pe care îi cunoştea. Îşi punea toate cărţile pe masă.

„Nu am încredere în tine. Gândul… mă îngrozeşte… Copii.”

Respect. Stimă. Iubire. Sora ei. O iubea pe sora ei. Ce spusese Keeffe despre regula lordului deGriffith?

„O făcuse să sufere.”

Ashmont se gândi şi apoi se gândi iarăşi. La sora ei. La ceea ce descoperise în după-amiaza aceea.

— Prea bine, spuse el.

— Eşti de acord cu planul meu?

— Nu sunt de acord, dar o s-o fac.

Nu vedea nicio alternativă. Pe de altă parte, vedea şi o oportunitate, oportunitatea de a se lupta.

Va face ce voia ea. Însă nu avea să se prefacă.

Capitolul 10

Deşi ducele de Ashmont nu avea nici o legătură cu parlamentul, mulţumită lui Morris, auzise despre reputaţia de temut a lordului deGriffith. Nu că ar fi fost greu să-şi dea seama ce personalitate are. În primul rând, era complet diferit de tatăl lui Lady Olympia. Lordul deGriffith avea talentul de a se uita la cineva şi a-l face să se simtă ca un vierme, deşi încă nu făcuse nimic.

Ca să fie indulgent, nu-l agrea pe Ashmont. Îi arătase asta destul de clar când Ashmont se dusese după domnişoara Pomfret.

Şi, ţinând cont de reputaţia ducelui, nu exista nici o îndoială că lordul deGriffith avea să o aştepte acasă, probabil cu un pistol sau o sabie.

Acum, văzând grupul care intra în casă, nu avea să fie mai prietenos.

Domnişoara Pomfret, în ciuda eforturilor lui Ashmont de a-i aranja rochia, părea că trecuse printr-o furtună. Mai erau şi unchiul Fred şi Lady Charles.

Chiar şi un domn mai puţin inteligent şi-ar fi dat seama că se întâmplase ceva. Ba mai mult, toată lumea ştia că în cazul lui Ashmont, lucrurile care se întâmplau erau de obicei catastrofale.

Prin urmare, după ce se salutară şi Ashmont ceru să vorbească cu lordul deGriffith între patru ochi, nu fu surprins să vadă că temperatura scade, în timp ce norii întunecau cerul.

Lăsând-o pe soţia lui să se ocupe de invitaţi în camera de pictură, lordul deGriffith îl invită pe Ashmont la o plimbare prin grădină.

Nu era foarte mare. Spre deosebire de casa familiei Ashmont din Park Lane, casa familiei deGriffith era îngustă, înghesuită într-un colţ din St James Square. Dar grădina oferea umbră şi un loc în care să te plimbi printre copaci,

tufişuri şi flori. Toate plantele creau şi un fel de peisaj. Dacă Excelenţa Sa îi înfigea lui Ashmont un pumnal în gât, cei de la fereastră nu puteau fi siguri de ceea ce au văzut.

Nu că lordul deGriffith l-ar fi omorât deocamdată. Şi dacă ar fi fost să facă asta, orice alegere ar fi fost mult mai lentă şi dureroasă decât să-l înjunghie.

— Nu ai bătut atâta drum, cu doi curteni experimentaţi, dacă nu ai fi avut veşti importante, spuse lordul deGriffith. Presupun că nu pot să sper că-ţi vei anunţa planurile de a pleca în America. E prea mult să mă aştept să călătoreşti singur până la celălalt capăt al lumii, luptând cu indigenii în drumul tău. Nu, îmi dau seama că o să-mi distrugi această fantezie.

Ashmont îi povesti ce se întâmplase. Adevărul, dar omise câteva detalii sordide.

Lordul deGriffith închise şi deschise ochii. Fu singurul gest care arătă emoţie.

— Lady Bartham.

— Înainte să continui, spuse Ashmont, trebuie să vă spun un lucru cât pot de clar. Intenţionez să mă însor cu fiica dumneavoastră. Vreau să fac asta de când…

Apoi realiză că nu mai putea să continue. Nu putea să vorbească despre Putney pentru că se nu se întâmplase niciodată.

— De când?

— Ştiţi, domnule, în astfel de situaţii e greu de spus. Mi se pare că dintotdeauna.

— Hm.

— Ideea este că sentimentele mele sunt sincere. Dar domnişoara Pomfret nu-şi doreşte să se căsătorească. Ba chiar a spus că gândul acesta o îngrozeşte.

— O fată sensibilă. Până la un punct.

— Aşa că a pus la cale un plan, iar eu am fost de acord.

Ashmont îi povesti planul.

Lordul deGriffith ascultă, dar nu spuse nimic.

— Dar ca să fiu cinstit, spuse Ashmont, trebuie să vă spun că intenţionez să fac tot posibilul să o conving să se

răzgândească.

— Nu te poţi aştepta să-ţi urez noroc, zise lordul deGriffith. În esenţă, planul Cassandrei nu este iraţional. Doar ghimpele din coastele soţiei mele a văzut şi, dacă contesa de Bartham nu ar fi atât de veninoasă, nu aş lua-o în seamă. Dar nu-mi place să-mi văd soţia supărată, iar ea refuză să renunţe la legătura cu ea. Crede că e mai înţelept să-ţi ţii duşmanii aproape, ca să poţi sta cu ochii pe ei. Nu pot să nu fiu de acord cu raţionamentul ei. Din moment ce, aparent, nu o putem ignora pe Lady Bartham, cel mai bine ar fi să-i stricăm planurile.

— Sunt încântat să fiu de ajutor, spuse Ashmont. Cel mai neplăcut lucru pentru mine a fost să o umilesc pe domnişoara Pomfret. Vă asigur că nu a avut nicio vină, domnule. M-am purtat foarte urât. Ar fi trebuit să mă abţin. Nu am făcut-o. Nu am nicio scuză.

— Dar ea a cooperat.

Ai grijă. Situaţia e şi aşa destul de rea. Dacă îl laşi să creadă că i-ai atacat fiica, nu vei ajunge la inima lui. Şi nu e înţelept nici să-l laşi să creadă că fiica lui s-a lăsat ruinată intenţionat.

— Sunt sigur că era obosită după ce a încercat să mă omoare cu umbrela, zise Ashmont.

— Prea obosită ca să te arunce de la fereastră sau să-ţi rupă nasul.

— Exact.

Lordul deGriffith se uită în jurul lui.

— Am făcut bine că te-am invitat afară. Chiar simt nevoia să iau aer. Poate o plimbare de douăzeci de leghe să mă calmez. Dar asta va trebui să mai aştepte. Trebuie să mă liniştesc cât pot, de dragul soţiei mele, ca să nu mai spun pentru liniştea mea mentală.

— Domnule, chiar îmi pare rău că v-am provocat asemenea probleme. Înţeleg că mă urâţi. Şi eu m-aş urî dacă aş fi în locul dumneavoastră.

Excelenţa Sa ignoră acest lucru.

— De-a lungul unei lungi cariere, am învăţat cum să-mi ţin în frâu sentimentele şi să analizez faptele ca să văd

ce pot obţine. Nu sunt încântat de acest plan al Cassandrei, care presupune să trebuiască să suport prezenţa ta. Dar trebuie să recunosc că e un plan bun şi o soluţie destul de simplă. Ai permisiunea mea să-l pui în aplicare. Sub nicio formă nu trebuie să consideri asta o încurajare de a o curta. Deşi nu eşti ultimul om cu care mi-aş dori ca vreuna din fiicele mele să se mărite, eşti cu siguranţă aproape de categoria aceea.

Era o lovitură. Ashmont îşi spusese că trebuie să se aştepte la ce-i mai rău. Cu toate acestea, era o lovitură. Orice ar fi reuşit să obţină, dacă obţinea ceva, trebuia să se întâmple în ciuda opoziţiei parentale radicale.

— Am înţeles, domnule. Şi vorbind de fiice, v-ar deranja să-mi mai acordaţi câteva minute din timpul dumneavoastră?

— Duce, deja mi-ai testat răbdarea până la limită.

— Înţeleg. Dar asta nu poate aştepta.

*

Ducele de Ashmont plecă, palid şi simţindu-se rău. Dar majoritatea domnilor arătau aşa după o discuţie cu tatăl ei, îşi spuse Cassandra. Asta nu-i calmă conştiinţa iraţională.

Adulţii aveau un consiliu, de la care Cassandra şi Hyacinth erau excluse.

După multă vreme, mătuşa Julia şi lordul Frederick plecară, iar tatăl ei o chemă pe Cassandra în biroul său.

— Am vorbit cu mătuşa ta atât la consiliul de familie, cât şi între patru ochi, îi spuse el. Am vorbit cu lordul Frederick între patru ochi. Mă scoate din minţi faptul că a trebuit să petrec timp preţios pentru prostia asta, toate astea pentru că unei femei nemulţumite îi place să facă vieţile altora un coşmar. Voi întârzia la şedinţa de diseară şi cine ştie ce vor pune la cale în absenţa mea.

Tatăl ei lipsea foarte rar de la şedinţele parlamentului, chiar şi de la cele din timpul prânzului, când se discuta despre petiţii.

— Îmi pare rău că ţi-am provocat atâtea probleme, spuse Cassandra. Ar fi trebuit să-i pară rău pentru sărut, dar nu era aşa, şi toată situaţia i se părea nedreaptă. Însă acum nu era momentul să răzbune drepturile femeilor.

Făcu un semn de nerăbdare din mână.

— Da, păi, săruturi furate. Se întâmplă. Fetele nu sunt mereu modelul care ne-am dori să fie şi poate că aşteptările noastre sunt nerealiste. Nu m-ar fi deranjat atât de tare dacă nu ar fi fost vorba de Ashmont.

— Da, tată. Ştiu.

— Ne putem aştepta la articole satirice. Închise ochii şi oftă. Apoi, fiind evident că nu-i plăcea ce vedea în minte, îi deschise şi o privi cu un fel de resemnare. Ashmont este un preferat al publicaţiilor de satiră. Chiar şi regele, care părea să bată recorduri în această categorie deloc de invidiat, şi-a pierdut locul în faţa lui.

Caricaturiştii îl batjocoriseră pe regele George al IV-lea aproape toată viaţa sa de adult. Numerele articolelor de satiră erau probabil de ordinul zecilor, dacă nu chiar al sutelor sau miilor.

Cassandrei îi era uşor să-şi imagineze ce aveau să facă în legătura cu incidentul draperiilor.

— Dar ducele şi-a îndeplinit datoria mai bine decât mă aşteptam, iar planul tău este bun. Am fost de acord cu… prefăcătoria. Ba mai mult, şi el a făcut un plan, la fel de bun.

Cassandra nu leşină. Niciodată nu leşina.

Nu ţipă: „Nu! Nu! Nu una din ideile lui Ashmont!”

Chipul ei rămase inexpresiv şi îşi ţinu limba, în timp ce tatăl ei continuă.

— Va merge cu tine la teatru mâine-seară. Mătuşa ta vă va însoţi. Va fi prima etapă a planului. Cu puţin noroc, va fi suficient, sau măcar pe aproape, încât să terminăm cu prostia asta. Acum te rog să o trimiţi pe sora ta la mine.

— Tată, sper că nu o vei pedepsi mai mult pentru greşeala mea…

— Copilă, sper că nu trebuie să-ţi aduc aminte cine este capul acestei familii.

Cassandra ieşi din birou şi făcu ce i se spuse, deşi îi ceru iertare surorii ei pentru orice calamitate urma să se năpustească asupra ei.

Foarte posibil, un exil la Hertfordshire.

La niciun sfert de oră după aceea, Hyacinth veni fugind în bibliotecă, unde Cassandra încerca să-şi distragă atenţia citind cartea lui Mary Wollstonecraft.

— Ah! Ah! Ah! Ah, Cassandra! Ce lucru minunat! Ţi-am spus eu! Ţi-am spus eu!

Cassandra puse cartea jos.

— Minunat? Mi-ai spus?

Hyacinth se aplecă şi o luă în braţe, şifonând pelerina pe care Ashmont se chinuise să o întindă.

— A făcut-o! strigă sora ei. Ducele l-a convins pe tata să renunţe la regulă. Tata spune că doar pentru o noapte şi că „vom vedea ce va fi apoi”. Dar, vai. Voi merge cu tine la teatru mâine-seară. Şi vom vedea *The Long Finn.* Piraţi!

*

Sâmbătă după-amiază, Lady Bartham o vizită pe buna ei prietenă, Lady deGriffith.

Îşi ceru scuze că ea fusese cea care îi descoperise pe cei doi, dar era mai bine ca descoperirea să fie făcută de o prietenă în care putea avea încredere şi care nu avea să spună nimic nimănui.

De fapt, de ieri, presupusa prietenă spusese ce se întâmplase la jumătate din cunoştinţele ei, iar vestea ajunsese în atenţia celor mai importante ziare din Londra.

Aşteptase mult timp o asemenea oportunitate. Făcuse parte din audienţă când Cassandra Pomfret îl făcuse de râs pe domnul Owsley, actualul protejat al lui Lady Bartham, şi prin asociere şi pe contesă. Faptul că găsise pe neaşteptate oportunitatea de a se răzbuna era cu atât mai încântător.

Afişă cea mai compătimitoare expresie de care era capabilă. Spre dezamăgirea ei, Lady deGriffith nu fu afectată. Ba din contră, îşi îndreptă umerii, zâmbi şi spuse:

— Tinerii pot fi atât de insistenţi, nu-i aşa? Dar, cum

ne-am aşteptat, ducele a vorbit cu lordul deGriffith imediat ce s-au întors.

— Vorbit?

— Evident nu aveai de unde să ştii că lucrurile au mers atât de departe, spuse Lady deGriffith. Se pare că ai avut dreptate în legătură cu flirtul de la târg. Nu aveam nici cea mai vagă idee, iar Cassandra este ultima persoană de pe pământ care să se laude cu cuceririle ei.

„Ar fi şi cazul”, gândi Lady Bartham, fata nu are cu ce să se laude. Spuse:

— Într-adevăr, este doar a doua femeie din înalta societate pe care o curtează din câte ştiu. Din ce am auzit, cu prima a avut nevoie de câteva luni. De cât timp o ştie pe domnişoara Pomfret? De câteva zile? Sau poate se cunosc mai bine decât mi-am dat seama.

— Oh, se cunosc de mult timp, spuse prietena ei. Din copilărie. S-au întâlnit la Camberley Place de câteva ori de-a lungul anilor. Dar se pare că lucrurile au devenit serioase destul de repede. Dădu din cap. Aceşti bărbaţi pripiţi! Cum să le rezişti? Mai ales unui duce. Obişnuit să obţină ce vrea şi să ofere tot ce e nevoie pentru a reuşi. Fără să menţioneze ceva atât de vulgar precum banii, îi aminti lui Lady Bartham cât de mulţi avea ducele şi cum averea anula multe păcate, în cazul lui în sensul literal. E o încercare pentru nervii unei mame, recunosc, continuă ea. Am fost şocată să aflu cât de mult ţine la Cassandra şi cât de nerăbdător este să o facă ducesa lui. Nici măcar lordul deGriffith nu a putut suporta asemenea ardoare. Draga mea, eşti atât de norocoasă că nu ai nişte fiice care să fi întâlnit peţitori atât de hotărâţi.

*

După ce o făcuse să arate prost, după ce fiicele ei fuseseră desconsiderate şi prevăzând conversaţii neplăcute cu prietenii ei, Lady Bartham plecă la scurt timp.

Era furioasă. Toţi minţeau. Mai ales Lady deGriffith. Era atât de manipulatoare. Încă de când erau mici, când şi-

au făcut debutul. Se pricepea atât de bine să obţină ce vrea, inclusiv iubitul altor fete.

Cine se putea mira că fiicele ei erau la fel de monstruoase? Şi când te gândeşti că unul din acei monştri s-ar putea căsători cu un duce. Era scandalos! Era de neconceput.

Teatrul Adelphi
Sâmbătă, 6 iulie

— Îi vom face să vorbească despre altceva. Aşa explicase ducele planul său pentru după-amiaza aceea.

Cassandra spera să fie aşa. Ştia că mama ei o pusese la punct pe Lady Bartham astăzi, dar răul fusese deja făcut. Caricaturile apăruseră în geamurile tipografiilor înainte de lăsarea serii. Conform mătuşii Julia, artiştii o reprezentaseră pe Cassandra într-o rochie clasică, prevestind pierderea virginităţii sale. Îi mai reprezentaseră pe ea şi pe Ashmont aparent dezbrăcaţi, pe jumătate acoperiţi de draperiile în care erau încurcaţi. Umorul obişnuit. Aceleaşi glume proaste. Glume despre activităţile sportive de la stadion.

Cassandra era ţinta glumelor lor de mult timp şi situaţia i s-ar fi părut amuzantă dacă nu ar fi trebuit să se gândească la familia ei.

Săracul tata! Cât de stânjenitor pentru el. Trebuia să-i admire răbdarea.

Dar şi Ashmont merita apreciere. Ideea lui dădea roade.

Teatrul Adelphi de pe Strand Street era de două ori mai mic decât teatrul Covent Garden. Audienţa fusese încântată să vadă noua piesă, *The Long Finn,* a domnului William Bayle Bernard. Comedia sa, *The Mummy,* umpluse sălile în repetate rânduri. Scaunele libere aveau să fie ocupate de-a lungul nopţii de cei care întârziau şi cei care vânau preţuri mai mici.

Era o noapte perfectă pentru a crea senzaţie, iar ducele făcuse totul în acest sens, ca şi cum ar fi pus în

scenă o piesă proprie.

Deasupra uşilor care dădeau spre scenă se aflau două loji, a lui era cea din dreapta. Se aşezase în penumbra draperiilor, în partea stângă, pe scaunul cel mai îndepărtat, cu faţa spre scenă. Cu alte cuvinte, cel mai discret loc.

Cassandra văzu cum spectatorii din partea opusă îşi îndreaptă binoclurile spre loja lui şi descoperă… Dumnezeule!… Trei doamne înăuntru. Şi nu orice doamne, ci unele foarte cunoscute.

Lângă el stătea Medusa, gorgona deGriffith, îmbrăcată într-o rochie strălucitoare de mătase bleu. Lângă ea, îmbrăcată în roz pal, se zărea debutanta sezonului, care revenise în societate. Da, Ashmont reuşise. Mulţumită lui, Hyacinth fusese eliberată din captivitate. Iar pe scaunul din dreapta se afla doamna care lipsea de mult timp din societate, Lady Charles Ancaster, într-o rochie stacojie, cu un decolteu adânc şi plină de diamante.

Mulţumită locaţiei şi draperiilor, spectatorii din apropiere nu aflară cine ocupa loja până când vestea nu se răspândi până la ei.

Vestea circulă prin clădire precum un val: oamenii îşi întorceau capetele, îşi îndreptau binoclurile spre ei, se ridicau de pe scaune şi se aplecau peste balustrade ca să se uite la ei, în timp ce feţele din sală erau pline de uimire. Valul se opri în momentul în care cortina se ridică, distribuţia se adună pe scenă şi toată lumea începu să cânte „God Save the King”.

Era hilar, iar Cassandra trebui să facă tot posibilul ca să-şi menţină chipul impasibil.

Mătuşa Julia se aplecă peste Hyacinth spre el şi spuse:

— Te felicit, duce. Ai reuşit să creezi o scenă şocantă fără să încalci vreo lege şi fără să întrerupi spectacolul.

Ashmont se aplecă mai aproape de Cassandra ca să răspundă.

— E încă devreme, Lady Charles.

Mânecile rochiei de seară a Cassandrei erau umflate, dar scurte. Mănuşile îi ajungeau până la coate. Ashmont reuşise să se aşeze astfel încât mâneca hainei sale să-i

atingă cei câţiva centimetri de piele dezgolită de pe braţ.

Când mătuşa ei se aşeză la loc, Cassandra îi spuse încet:

— Îmi respiri în ceafă.

— Asta le va da subiect de bârfă, răspunse el.

— Nu le-ai dat destule?

— În plus, miroşi foarte bine.

— Adică nu a căldură şi transpiraţie?

— La o femeie, acela este un alt miros foarte bun, zise el. În seara aceasta eşti ca o grădină de plante aromatice. Dacă aş putea, mi-aş cufunda nasul la baza gâtului tău, în locul acela delicios unde se uneşte cu clavicula. Dar nu pot. Se rezemă înapoi. I-am promis tatălui tău că le voi da alt subiect de discuţie decât evenimentul cu draperiile de la Chelsea, dar probabil că nu se gândea la o demonstraţie de pasiune în văzul lumii.

— Pasiune.

Gâtul o furnica în locul în care el respirase şi înăuntrul ei simţi o tresărire. Temperatura teatrului păru să crească.

— Dar nimeni nu o să creadă vreodată că am vrut să mă căsătoresc cu tine sau cu cineva ca tine, spuse el. Va trebui să-ţi arunc priviri lascive din când în când. Şi din când în când mă vei împinge la o parte cu vorbele tale acide sau cu evantaiul. Sau cu amândouă.

Nu avea nicio îndoială că avea să-l împingă. Deşi apropierea de el îi făcea mintea să nu mai funcţioneze normal, încă nu-şi pierduse minţile de tot.

Crescuse la ţară. Îşi petrecuse mult timp pe lângă cai. La maturitate, văzuse mai multe decât alte domnişoare, chiar mai multe decât doamnele căsătorite. Deşi nu avea experienţă, înţelegea ce se petrecea între un bărbat şi o femeie.

Îşi aminti cum se simţise în spatele draperiilor, cum raţiunea fusese înlocuită de dorinţă. Era natura umană. Aşa se perpetua specia. Poate că era un monstru, dar nu era indiferentă faţă de acea parte a umanităţii.

Trăise dorinţa şi pasiunea. O anumită pasiune o chinuise în adolescenţă, dar se maturizase şi reuşise să

scape de ea. Sau crezuse că reuşise, până ieri.

Nu era în totalitate matură. Nu era imună farmecelor lui. Aparent nu exista niciun tratament pentru o astfel de boală. Adolescenta iraţională din interiorul ei voia ca Ashmont să-şi cufunde nasul în gâtul ei.

Era o capcană, o capcană pentru femei care mergea şi vorbea.

— Nu mai vorbi, îi spuse ea şi se concentră la piesă.

*

Lui Ashmont îi luă ceva timp să fie atent la ce se întâmpla pe scenă. Până la urmă, în acest moment nu prea putea să facă altceva.

Dar mai văzuse piesa şi, deşi şi el, la fel ca mulţi alţi spectatori, mergea să vadă aceleaşi piese iar şi iar şi îi plăcea *The Long Finn,* o poveste despre piraţi, îndrăgostiţi nefericiţi, comori şi crime, nu se compara cu Cassandra Pomfret.

În seara aceasta era încântător de dezgolită sau măcar mai puţin acoperită decât de obicei. Rochia de mătase albastră era împodobită cu doar câteva fundiţe. Câte una flutura pe fiecare umăr dezgolit. Cea din mijlocul decolteului se mişca în acelaşi ritm cu respiraţia ei. Deasupra decolteului, pielea mătăsoasă lăsa să se întrevadă ce se ascundea sub straturile de corset, corsaj şi cămăşuţă.

Când se aplecase peste ea, mirosul de rozmarin, lavandă şi Cassandra Pomfret îi inundase nările. Din când în când continua să simtă câte o adiere, provocându-l. Iar când nu-i simţea mirosul, auzea foşnetul subtil al mătăsii cu fiecare mişcare. Respiră.

Îşi aminti, cu toată fiinţa lui, felul în care îl sărutase şi ce simţise când o ţinuse în braţele sale. Căldura. Exaltarea, mai presus de ce-şi imaginase vreodată, pentru care nu fusese pregătit.

Se presupunea că este un bărbat cu experienţă. Descoperise sexul opus de la o vârstă fragedă şi renunţase

la castitate, considerând-o o prostie.

Acum era ca un băieţel la prima dragoste. Dar aceasta era mult mai intensă, sentimentele erau mai puternice şi mai tulburătoare. Voia să fie tulburat. Se simţea bine. În tot acest timp, ani şi ani, nu avusese nici cea mai vagă idee ce pierdea.

Trebuia să se concentreze pe actori şi nu pe ea. Nu avea un temperament care să-i permită să reziste tentaţiei şi nu-şi permitea să facă vreo greşeală. Se descurcase bine până acum, dar ar fi fost mai bine să nu provoace destinul prea tare. Se ştia cât de schimbătoare era Cassandra.

În pauza dintre primele două acte, grupul ieşi în salonul destinat lojilor private, unde găsiră o mulţime impresionantă şi gălăgioasă. Aşa cum era de aşteptat, mare parte din mulţime se învârtea în jurul mătuşii şi al surorii Cassandrei. Deloc surprinzător, printre aceştia se afla şi Humphrey Morris.

Însă Cassandra nu se aşteptase ca grupul de admiratori să fie atât de mare şi începea să înţeleagă de ce tatăl lor fusese atât de strict în privinţa vieţii sociale a lui Hyacinth. Dar atâta timp cât mulţimea de bărbaţi nu părea să o deranjeze pe mătuşa Julia, Cassandra nu avea să-i lase să o deranjeze.

Pentru moment, se simţea extrem de calmă. La începutul pauzei, doamna Roake li se alăturase, dar în urmă cu un minut, Ashmont o trase pe femeie deoparte şi păreau să poarte o discuţie înflăcărată.

Doamna Roake părea la fel de surprinsă de situaţie ca şi Cassandra, dar mulţimea îi acapară, iar Cassandra rămase uimită.

Se distra văzând cum Hyacinth strălucea datorită atenţiei pe care o primea. I se părea amuzant şi să vadă spectatorii jucând: flirturile şi toate jocurile pe care le jucau. Se distra astfel când îl văzu venind pe domnul Owsley.

Cassandra crezu că urma să se alăture grupului de peţitori care încercau să se apropie de Hyacinth. Chiar şi când privirea lui se opri asupra Cassandrei, aceasta presupuse că voia doar să se asigure că păstrează distanţa.

Dar nu se duse spre mulţimea de bărbaţi. Îşi schimbă direcţia şi veni spre Cassandra.

— Domnişoară Pomfret.

— Domnule Owsley.

— Ce plăcere să vă găsesc aici, spuse el.

— Ciudat, răspunse ea. Nu v-a făcut plăcere să mă vedeţi în timpul discursului dumneavoastră acum câteva săptămâni.

— Ah, da. În legătură cu asta, cred că am pornit cu stângul.

Cassandra îl privi impasibilă, aşa cum se uita la majoritatea bărbaţilor.

— Nu aţi luat în seamă ce v-am spus. Da, aş descrie asta ca un început cu stângul.

Bărbatul se înroşi.

— Într-adevăr, nu a fost o ocazie favorabilă. De atunci am realizat că ar fi fost mai bine să vă explic ce încercăm să obţinem.

Câteodată, bărbaţii voiau doar să o facă să urle. Ştia că nu e singura femeie care simţea asta. Calmă, spuse:

— Presupuneţi nu numai că nu v-am înţeles discursul, ci şi că nu am urmărit argumentele pro şi contra ale proiectului dumneavoastră de lege. Sau poate credeţi că am încercat să le urmăresc, dar nu am reuşit din cauză că mintea mea de femeie nu este capabilă.

— Problema este că satiriştii s-au concentrat fără încetare pe un singur aspect al problemei.

— Satiriştii nu sunt singura mea sursă de informare, zise ea. Aşa cum nu sunt nici ferestrele tipografiilor sau bârfele. Eu, împreună cu alte femei, cu diferite viziuni politice, citim rapoartele parlamentare şi articolele despre politică din ziarele londoneze.

Ar fi continuat, dar în acea clipă văzu cum marea de bărbaţi din jurul mătuşii şi al surorii ei se desparte, făcându-i loc ducelui de Ashmont.

Probabil Owsley simţi cum atmosfera se schimbă pentru că se uită în direcţia lui Ashmont şi spuse:

— Voiam doar să profit de această oportunitate. Dar

îmi dau seama că nu este nici locul, nici momentul pentru o discuţie serioasă. Poate discutăm altădată.

În clipa aceea, Ashmont ajunse lângă ea.

— Aici eraţi, domnişoară Pomfret. Se uită la Owsley. Fiţi drăguţă şi prezentaţi-mi-l pe prietenul dumneavoastră.

Ducele zâmbea, un zâmbet mai ameninţător decât cea mai urâtă privire de care ar fi fost capabil vreun bărbat.

Spre surprinderea ei, Owsley nu se gândi brusc că trebuia să ajungă în altă parte. Ba din contră, rămase pe loc, îşi îndreptă spatele şi ridică bărbia.

„Prea bine”, gândi ea. „Ţi-o faci cu mâna ta.”

Făcu prezentările.

— Domnul Owsley? întrebă Ashmont. Cel cu proiectul de lege al sabatului? Trebuie să discutăm cândva.

Cassandra nu rămase cu gura căscată mulţumită experienţei pe care o avea, deşi clipi odată. Doamna Roake, care venise în urma lui, îl privea uimită.

— Dar a început să sune clopoţelul, zise Ashmont, şi ştiu că doamnele care mă însoţesc în seara aceasta îşi doresc să afle dacă fiul Căutătorului de Comori va supravieţui.

Întinse braţul. Cassandra îl acceptă. Simţi cât era de încordat şi realiză cât de aproape fusese de a deveni violent. Dacă era într-adevăr un bărbat înţelegător şi împăciuitor, Owsley trebuia să aibă înţelepciunea să dispară. Iar Ashmont…

Îşi reaminti că se prefăceau a fi un cuplu care se curtează.

Deşi nu avea experienţă cu asta, Cassandra analizase îndeajuns comportamentul masculin încât să înţeleagă că postura şi intimidarea potenţialilor rivali erau deseori parte din acest ritual. Nu că Ashmont ar fi avut nevoie de cea mai mică scuză pentru a isca o luptă.

Realiză cu iritare cât de mult îi plăcuse să fie martora demonstraţiei lui de posesivitate. Nu, asta era doar adolescenta din ea.

Nu mai era acea fată îngâmfată. Ceea ce simţea era doar un răspuns primitiv, nechibzuit, parte din instinctul de

reproducere. Şi câinii făceau acelaşi lucru. Nu avea nimic de-a face cu raţiunea.

Când se aşezară la loc, Ashmont spuse încet:

— Deci el e Owsley. Mi-l imaginam mai bătrân. Nu mă pot hotărî dacă încerca să-mi fure iubita sau să o convingă să-i susţină proiectul de lege.

— Să-ţi fure... Nu mai continuă. Nu avea de gând să meargă pe drumul acela. Îşi pierdea timpul. De unde ştiai despre proiectul lui de lege? Nu se poate să-ţi fi spus doamna Roake. Era la fel de surprinsă ca mine când l-ai menţionat.

— Ai uitat că am fost la întrunirea ta? o întrebă.

— Ai fost atent?

— A fost al naibii de interesant. Nu aveam nici cea mai vagă idee. Poate că ar fi cazul să-mi ocup locul uitat din Camera Lorzilor. Am auzit de la Morris că domnul Stanley a propus azi-noapte târziu, de fapt de dimineaţă, un proiect de lege pentru abolirea sclaviei în colonii. Nici nu ştiam că se mai întâmplă asta. Am fost atât de şocat, încât am uitat că Sommers mă bărbierea. Am început să sar pe scaun, iar el aproape mi-a tăiat gâtul.

— Ce? întrebă ea. Ce?

— Morris, spuse el. Trebuia să-i spun că domnişoara Lily va fi aici în seara aceasta şi...

— E Hyacinth, după cum bine ştii.

Ashmont zâmbi.

— Era corect să-l avertizez. Mi-a fost un prieten destul de bun. Nu e vina lui că o are pe femeia aceea ca mamă. N-a putut să aleagă. L-am întrebat cu ce se mai ocupă tatăl său zilele astea, ştii tu, ca să-l atrag de partea mea, şi aşa am aflat.

— Nu-ţi vei ocupa locul în parlament, îi spuse ea. E doar o păcăleală, parte din farsa pe care o jucăm.

Să pretindă că este un peţitor răbdător. Să pretindă că îl linguşeşte pe tatăl ei.

„Mărită-te cu mine.”

Ar face orice ca lucrurile să iasă cum vrea el.

Îi atinse mănuşa, aproape de încheietură.

— Şt. Începe piesa.

Cassandra voia să-şi pună mâna peste a lui. Să-l ia de mână şi să-şi întrepătrundă degetele. Îşi văzuse părinţii făcând asta. Bunicii. Pe mătuşa Julia şi pe unchiul Charles. Nu în public. Nu îşi arătau afecţiunea de faţă cu ceilalţi. Dar existau momente de intimitate, afecţiune, înţelegere aparte.

Dar ea şi Ashmont nu aveau o înţelegere aparte. Delira dacă îşi imagina aşa ceva. Un delir pe care el îl provocase. Chipul lui frumos. Tonul lui intim. Apropierea lui nu era sănătoasă pentru raţiunea ei.

Îşi îndreptă atenţia spre scenă unde cortina se ridică şi apăru Arnold, fiul Căutătorului de Comori, întins pe un pat. Martha, mama sa, îl privea cum doarme. În faţă se afla tatăl său, Peter, cu mâinile împreunate, uitându-se în gol, ca un om aflat în transă.

Cassandra lăsă în urmă gândurile despre politică şi degete întrepătrunse. Nu mai văzuse o piesă de teatru londoneză de ani întregi. Era fericită să fie aici. Era şi mai fericită că sora ei se bucura alături de ea. Nu avea de gând să piardă niciun minut din această experienţă, indiferent cine stătea lângă ea.

Capitolul 11

Cortina căzu după al doilea şi ultimul act al piesei *The Long Finn,* iar femeile îl aplaudară şi îi zâmbiră lui Ashmont de parcă el fusese cel care scrisese, produsese şi regizase piesa doar pentru ele.

Domnişoara Flower se bucura ca un copil. Nu mima rafinamentul. Nu-şi dădea aere. Nu că ar fi avut nevoie de altceva în afară de frumuseţe.

Începea să înţeleagă de ce domnişoara Pomfret o iubea atât de mult. Fata nu era deloc pe gustului lui, dar părea să fie cu adevărat o fire dulce şi nu putea decât să-i dorească noroc lui Morris. Avea nevoie, luând în

considerare competiţia.

Următorul eveniment de pe lista de divertisment din seara aceea era *The Mummy,* o comedie pe care Ashmont o mai văzuse de două ori. Domnişoara Pomfret avea să râdă, cu poftă, iar el abia aştepta acest lucru.

Dar acum începea pauza, iar el trebuia să se ocupe de Owsley. În mod normal, Ashmont l-ar lua la bătaie.

Indiferent dacă era sau nu vorba şi de politică, şi era evident că bărbatul o privise pe domnişoara Pomfret într-un fel pe care orice alt bărbat l-ar recunoaşte şi care trezi imediat demonul său interior.

Dar violenţa nu avea să-i aducă nicio bilă albă, nici de la tată, nici de la fiică.

Să lupte, lucru pe care îl făcea tot timpul, nu avea să-i aducă respect. Alungă demonul înapoi în întuneric.

Respect. Stimă. Lucrurile care erau importante pentru ea. Pentru astfel de lucruri era nevoie de strategie. Putea face asta. Pentru o farsă de succes era nevoie de strategie, iar el avea ani de experienţă.

Obiectivul lui acum era să-l găsească pe domnul înţepat-Atât-de-Sfânt în marea de bărbaţi care ocupau salonul. Bărbatul trebuia să înveţe câteva lucruri esenţiale despre viaţă. În primul rând: să nu încerce să fure fata altui bărbat. Nu mai era amuzant. În al doilea rând: chiar şi Ashmont înţelegea că dacă proiectul de lege al sabatului era aprobat ar fi subminat proiectele Societăţii Andromeda. Oamenii de rând aveau nevoie de transport şi mâncare şapte zile pe săptămână. Cât de greu era asta de înţeles?

Aşa cum se întâmpla de obicei, câţiva spectatori ajunseră mai târziu, iar mulţimea din salon deveni mai mare. Mulţimea era şi din ce în ce mai ameţită de băutură. Nu şi ducele de Ashmont.

Deşi în loja lui se afla o masă cu mai multe tipuri de băuturi, nu băuse mai mult de un pahar de vin. Nu-şi putea permite să nu mai gândească limpede sau să nu-şi ţină în frâu dorinţele. Nu cu băutură. Trebuia să rămână concentrat.

Luciditatea nu era cea mai bună soluţie pentru a

supravieţui unei seri în care n-o putea atinge pe domnişoara Pomfret cu mâinile, buzele sau limba, oricât ar fi fost de tentat. Fundele acelea, fundele acelea infernale care fluturau pe pielea ei ca nişte degete albastre care îl invitau: „Hai mai aproape. Pune mâna, gustă”. Dar reuşise să reziste pe parcursul celui de-al doilea act, când teatrul, sau cel puţin loja lui, se umpluse de mirosul de rozmarin, lavandă şi femeie.

Trebuia să reziste în continuare. Nu avea de ales. Erau prea multe în joc.

În acel moment, fundiţele fluturau la câţiva metri distanţă, unde domnişoara Pomfret stătea de vorbă cu doamna Roake şi o altă femeie. Vorbeau pe după evantaie şi nu se uitau la el. Cu puţin noroc, nu aveau să observe ce punea la cale.

După câteva minute frustrante în care îl căută cu privirea, Ashmont îşi descoperi prada, aproape de şemineul din fundul camerei. Domnul înţepat-Atât-de-Sfânt ţinea piept unui grup mic de oameni. Probabil scandalizat de piesă. Nu era de acord cu piraţii, nişte depravaţi care furau, prăduiau, jefuiau şi îşi puneau în aplicare faptele oribile chiar şi în zilele de duminică.

Ashmont îşi putea imagina conversaţia. Zâmbind nerăbdător, porni spre el.

Nu făcu nici cinci paşi, când un bărbat apăru în faţa lui. Era gata să-l împingă din drum când realiză că nu era un beţiv împiedicat. O tulburare avea loc în mulţimea care o înconjura pe domnişoara Flower.

Doi bărbaţi se împingeau, părând să se lupte pentru poziţie. Nu erau cu mult mai mari decât fata şi încă necopţi. Asta, împreună cu faptul că băuseră mai mult decât puteau suporta la vârsta lor, însemna că erau pe cale să înceapă o luptă şi să-i lovească şi pe alţii în acest timp.

— Prostovani, bombăni bărbatul care se izbise de el.

Ashmont se duse cu uşurinţă către cei doi rivali. Mulţimea avea tendinţa să se dea din calea lui. Nu realiză cât de aproape de suprafaţă era demonul. Nu realiză că zâmbea diabolic. Dar ceilalţi o făcură şi se dădură la o

parte.

Îl prinse de braţ pe cel mai apropiat scandalagiu şi spuse:

— E suficient. Le speriaţi pe doamne. Continuaţi afară.

— Ia-ţi mâinile de pe mine, spuse băiatul.

— Vezi-ţi de treaba ta, spuse rivalul lui.

În jurul lor se făcu brusc linişte şi mai mulţi dintre spectatori făcură câţiva paşi în spate.

Demonul era pe cale să iasă. Ashmont simţi cum i se încordează mâinile, gata să sară la bătaie şi să pună întrebări după aceea. În orice caz, voia să lovească pe cineva. Nu era obişnuit să se abţină şi nu-i plăcea asta. Trebuia să facă ceva.

Dar erau acolo şi Lady Charles, care se încrunta, domnişoara Flower, care făcuse ochii mari şi o grămadă de oameni care nu ştiau ce urma să se întâmple şi nu voiau să fie loviţi, trântiţi sau călcaţi. Mai erau şi alţi bărbaţi beţi care se alăturaseră luptei după ce începuse şi transformaseră totul într-o învălmăşeală. Într-o cameră mică, îngustă, cu puţine căi de ieşire.

Îi promisese lordului deGriffith că va avea grijă de doamne. Era responsabil pentru preţioasa domnişoară Flower.

Se opri şi mâinile i se relaxară. Erau doar nişte băieţi beţi, doar doi băieţi împotriva lui Ashmont, care era mare şi periculos.

Fără să-i dea drumul primului idiot, îl apucă şi pe celălalt cu mâna liberă.

— Măi să fie, spuse unul, încercând să scape din strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul, spuse celălalt, încercând să-şi tragă mâna.

Ashmont îi ignoră. Era mare. Era puternic. Era duce. Chiar dacă îl recunoşteau sau nu, fiind atât de beţi, recunoscură puterea şi siguranţa. Continuară să protesteze, dar erau doar cuvinte. În timp ce Ashmont îi trase prin mulţime, se opuseră fără tragere de inimă.

Fu uşor să-i ducă până la uşă. Le dădu drumul

împingându-i şi spuse:

— Să nu vă mai întoarceţi.

Îi făcu semn pazniculuide la loji, ca să se asigure că n-o mai fac

Idioţi.

Dădu din cap şi se întoarse.

Linişte mormântală.

Toată lumea se uita la el. Nimeni nu se mişca. Unii clipiră. Mulţi aveau gura căscată.

Oftă.

Acum nu mai avea nicio şansă să se apropie de Owsley neobservat şi, în orice caz, nu avea timp să-i dea ceva la care să se gândească.

Ashmont se duse înapoi să-şi adune compania.

Apoi o văzu. Luminoasă. Cu ochii strălucind. De data aceasta îl privea de parcă el omorâse cu mâinile goale şase sau şapte dragoni, pe Scila şi pe Caribda, doar pentru ea.

Ashmont o făcuse. Ashmont.

Dacă auzise ce-i spunea doamna Roake, în mintea Cassandrei nu rămase alt cuvânt decât Owsley. Nu încercă să afle ce pierduse. Era un noroc că pauza se termina exact când Ashmont traversa salonul care se golea, pentru că nu era în stare să mai poarte vreo conversaţie inteligentă cu cineva.

Văzuse ce se întâmplase. Auzise despre scandalurile de la teatru. Chiar şi ea provocase câteva fără să vrea. Dar nu într-un spaţiu atât de mic ca acesta, unde se afla o mulţime de bărbaţi beţi, majoritatea adunaţi în jurul surorii ei. Mătuşa şi prietenii ei erau aici. Toţi erau în pericol.

Pentru o clipă, rămăsese înţepenită, văzând ce urma să se întâmple şi gândindu-se ce putea să facă pentru a opri acest lucru.

Dar Ashmont intervenise în cearta iniţială precum eroul de aur al imaginaţiei ei. La fel ca băiatul care i se alăturase în luptă, în urmă cu mulţi ani, într-un moment în care lucrurile ar fi putut merge în orice direcţie, în favoarea sau împotriva ei, iar ea se aşteptase la ultima variantă.

Ar fi putut înrăutăţi lucrurile. Ar fi putut accelera un

dezastru. În schimb, fusese stăpân pe sine, atât de sigur de ceea ce trebuia făcut, încât nimeni nu se putea îndoi de el.

Pusese capăt problemei înainte să devină mai gravă. Şi făcuse să pară un lucru atât de simplu. Pentru el, era. Dar era unul dintre puţinii oameni care puteau face asta, şi o făcuse, repede, cu uşurinţă, înainte ca situaţia să escaladeze. Acţiunile sale îi făcuseră pe ceilalţi doritori de scandal să se gândească de două ori.

Fusese o acţiune calmă, una pe care doar ea, sau poate puţini alţii, o putea aprecia cu adevărat.

Nu mai vedea altceva în afară de el.

Ashmont îi oferi braţul, iar ea îl luă şi, ca prin vis, îşi întoarse privirea spre el.

— Lucius, spuse ea şi era de parcă o lumină se pogorâse asupra ei. Te-ai descurcat foarte bine, spuse încet, uimită.

El o privea, cu ochii atât de albaştri pe chipul lui de înger şi diavol.

— Ce? Te referi la copiii aceia?

Ea încuviinţă din cap.

Ashmont zâmbi şi nu era zâmbetul acela violent, plin de veselie. Era un zâmbet cald, aproape inocent, care pentru o clipă îi aduse aminte de băiatul de altădată. Băiatul care îi spusese poveşti despre stele şi care o ajutase să se lupte cu un monstru.

Băiatul pe care îl iubise în urmă cu mult timp. Din tot sufletul. Acum înţelegea că băiatul acela nu mai lăsase loc pentru altcineva.

*

Cassandra îl privi cu adoraţie, iar lumea din jurul lor dispăru. O conduse direct spre lojă, unde servitorul deschise cu promptitudine uşa. Ashmont o închise în urma lor, o duse în cel mai întunecat colţ, îi cuprinse chipul în mâini şi o sărută.

Cassandra tresări şi îl prinse de umeri. Îşi întredeschise buzele, iar el o sărută nebuneşte: o ciocnire,

apoi un dans al limbilor, suficient încât căldura să-i pulseze în vene şi să înceapă să o mângâie pe gât, pe umeri, pe sâni, pe talie, pe fund. Uitase unde erau. Nu-i păsa.

Felul în care se uitase la el. Crezuse că murise şi se născuse din nou în acelaşi timp.

Iar acum, sentimentul de a o avea în braţele lui. Era ca o revenire acasă, ca lupta pe care o aşteptase toată viaţa.

Era… aşa cum trebuia să fie. Sălbatic şi potrivit.

Trebuia să se oprească. Ştia asta. Dar nu încă. Avea nevoie să o simtă, să simtă căldura, dorinţa şi presiunea trupului ei lipit de al lui.

Erau atât de multe lucruri între ei. Haine. Totul. Lumea. Dar acest moment era tot ce putea avea şi se aruncă cu capul înainte, aşa cum făcea întotdeauna, ca să nu piardă nicio secundă.

Opreşte-te.

Da, într-un minut.

Opreşte-te.

Silueta ei. Gustul buzelor ei. Pasiunea şi neînfricarea.

Opreşte-te.

Acum.

Dar o prinse de fund şi încercă să o aducă mai aproape de vintrele lui. Hainele, blestematele haine. Fustele se încurcau între picioarele lui şi când se lipi de ea, atinse piciorul unei mese micuţe de lângă ei, iar paharele zornăiră.

Semnal de alarmă.

Reveni la realitate şi auzi voci în apropiere. Cassandra eliberă un sunet ciudat, sugrumat şi îl împinse.

Ashmont se împletici în spate şi se forţă să gândească. O conduse la scaun, iar ea se aşeză, tremurând, în acelaşi moment în care servitorul de afară deschise uşa pentru Lady Charles şi domnişoara Flower.

— Îmi cer scuze pentru plecarea bruscă, spuse el. Domnişoara Pomfret părea… gata să leşine. Avea nevoie să… se aşeze.

Cassandra înghiţi în sec. Ashmont se uită la ea şi văzu

licărirea argintie din ochii ei. Realiză ce era: demonul din interiorul ei. Cassandra încerca să se abţină să nu râdă.

Dar îşi revenise atât de uşor şi era atât de calmă, încât nimeni nu şi-ar fi dat seama că îl sărutase nebuneşte cu o clipă în urmă. Singurele indicii erau roşeaţa din obraji şi respiraţia accelerată care îi făcea pieptul să se mişte rapid.

Pieptul pe care el pusese mâinile. Mai mult pe mătase, dar şi pe pielea dezgolită, ca de catifea caldă.

Doar pentru o clipă, cea mai frumoasă clipă.

Nu era de ajuns, nu era nici pe departe de ajuns. Dar avea să se mulţumească cu acea clipă atât cât era nevoie. Aroma ameţitoare a pielii ei îi inunda nările.

— Eu nu leşin niciodată, spuse ea. Dar recunosc că am ameţit puţin când l-am văzut pe ducele de Ashmont având o atitudine atât de raţională şi binevoitoare. Sunt surprinsă că salonul nu a fost năpădit de femei care să leşine.

Era uimitoare. În vocea ei, precum susurul unui râu primăvara, nu auzi decât o urmă de instabilitate. Era aceeaşi voce care îl trezise la realitate, care îl adusese la viaţă la Putney Heath.

— Nu s-a întâmplat asta, spuse domnişoara Flower, dar câţiva domni şi-au scăpat binoclurile, alţii au fost călcaţi, iar alţii au rămas cu gura căscată. Zâmbi. Partea aceea a fost chiar amuzantă.

Lady Charles nu părea amuzată. Se uita când la el, când la domnişoara Pomfret. Urmă o linişte lungă.

În cele din urmă se aşeză.

— Ce s-a întâmplat înainte de asta a fost prea palpitant. Jur că nu am ştiut ce efect dăunător are Hyacinth asupra tinerilor.

— Nu toţi se poartă aşa prosteşte, mătuşă, spuse fata. Domnul Morris deja se apropia de cei doi scandalagii, dar până să-şi facă loc prin mulţime, ducele deja pusese mâna pe ei. Asta i-a făcut pe toţi ceilalţi să se liniştească.

— Domnul Morris a fost atât de drăguţ încât să ne escorteze înapoi la loja ta, spuse Lady Charles, după ce ai

dispărut brusc cu nepoata mea.

— E un tip serios, spuse Ashmont.

Nu mai adăugă nimic. Îmbrăţişarea toridă îi amestecase gândurile. Era mai bine să nu spună nimic, decât să rişte să-i facă lui Morris mai mult rău decât bine.

— Aşa se pare, zise Lady Charles. Duce, fii drăguţ şi pune-ne câte un pahar de vin. Hyacinth nu realizează că am scăpat din învălmăşeală ca prin urechile acului. Nu a mai fost niciodată prinsă într-un scandal la teatru. Este o experienţă extrem de neplăcută... şi mi-e foarte greu să realizez că tu eşti cel care ne-a salvat. Umple-mi, te rog, paharul.

*

Cassandra Pomfret, Profetul Apocalipsei, prevedea că asupra ei avea să se abată un mare pericol.

Lăsase garda jos şi cedase în faţa eului ei mai tânăr. Lăsase o clipă, o mică excepţie a unei vieţi pline de un comportament greşit, să-i întunece judecata. Cu toate astea, nu putea să regrete.

Pe dinăuntru plutea, zbura în libertate. Pe dinăuntru, inima îi bătea nebuneşte, iar trupul ei era plin de viaţă, la fel ca după luptă, dar mai mult.

Momentan, îşi permise să se bucure de aceste sentimente. Nu aveau să se mai repete.

Pentru câteva minute, Ashmont fusese bărbatul despre care crezuse, în faţa celor mai mici dovezi, că poate fi. Ani întregi fetiţa din interiorul ei crezuse că va deveni ceea ce ea îşi dorea ca el să devină. Fetiţa era încăpăţânată, insista că se poate întâmpla, că se va întâmpla.

Nu se va întâmpla. Nu avea să se schimbe doar pentru că ea îşi dorea asta.

Dar era mare, puternic şi frumos, iar ea nu era nici pe departe cea mai cuminte femeie. Da, era Medusa, dar nu era făcută din piatră. Cedase unui moment de nebunie.

Da, nebunie. Era ca şi cum se rugaseră să fie prinşi.

Să atragă atenţia întregului teatru. Îşi imagină cum spectatorii îşi îndreptau binoclurile spre ei şi cum candelabrele s-ar fi reflectat în sutele de lentile. Deja îşi imagina cum rămâneau cu gurile căscate şi cum trăgeau aer în piept, şocaţi.

Mult prea amuzant, chiar mai absurd ca reacţia audienţei de la începutul serii. Din fericire, urmăriseră o farsă, iar ea putea să râdă alături de toţi ceilalţi.

Râse de ceea ce-şi imagina, dar urmări şi piesa. Cum să nu o facă? Teatrul era una dintre cele mai mari plăceri ale vieţii din Londra şi Ashmont făcuse posibilă acea seară. Se gândise la Hyacinth şi la cum îl convinsese pe tatăl ei să o elibereze. Numai pentru asta…

Avea nevoie de scuze?

„Nu ştiu dacă a fost vorba de dragoste… depravarea sufletului meu sau şarmul nobilului lord…”

Una dintre acestea. Toate.

Orice ar fi fost, avea să depăşească momentul. Nu avea de ales.

*

În pauza care urmă după piesa *The Mummy,* Lady Charles decise ca fetele să nu mai iasă în salon. Bineînţeles, în faţa lojii se adună o armată de bărbaţi, dar numai Humphrey Morris avu privilegiul să intre.

— Nu pot să cred că face progrese, îi şopti Ashmont domnişoarei Pomfret. Oricât mi-ar plăcea de el, nu-i dădeau prea multe şanse. Al treilea fiu. O mamă oribilă. Fraţii lui sunt la fel de răi ca ea, ba poate mai mult. Se spune că una dintre surori este drăguţă, seamănă mai mult cu el decât cu ceilalţi. Nu aş fi pariat niciodată pe el.

— Nu paria încă, îi răspunse domnişoara Pomfret. Când vine vorba de Hyacinth nu e bine să tragi concluzii pripite. Sub aspectul delicat… este sensibilă, da, dar are coloană vertebrală şi nu este din plastilină.

— Am observat că l-a lăsat fără bani la târgul de lux.

— E competitivă şi mult mai inteligentă decât pare.

Poate că e naivă şi idealistă, dar este foarte perspicace când vine vorba de oameni. Dacă îl încurajează, sigur are un motiv şi nu acela de a-l îngenunchea. Nu e aşa.

Ashmont se prefăcu şocat.

— Domnişoară Pomfret, mă îndemni să-mi încurajez prietenul ciudat?

Cassandra se uită la Humphrey Morris, care o privea pe Hyacinth ca pe a opta minune a lumii.

— Ţi se pare că are nevoie de încurajare?

— Faptul că se află în apropierea lui e suficientă încurajare.

— În orice caz, s-a purtat suficient de bine încât să primească aprobarea mătuşii mele. Şi tu ai făcut asta.

Se întoarse spre el şi îşi acoperi chipul cu evantaiul, lăsându-şi doar ochii la vedere.

— Două bile albe, duce.

Ashmont îşi dădu capul în spate ca să o privească uimit.

— Două.

— Nu ar fi corect să-ţi ofer mai puţine, spuse ea. Te-ai gândit la Hyacinth şi ai avut grijă să fie şi ea aici în seara aceasta. Nu e posibil să fi fost uşor.

De fapt, fusese dureros şi aproape îngrozitor. Responsabilitatea. Dar era ceva ce trebuia făcut. Ducele de Ashmont voia o familie. Trebuia să demonstreze că poate avea grijă de ei.

— Apoi ai protejat-o, ne-ai protejat pe toţi, continuă domnişoara Pomfret. Mătuşa mea a văzut asta. Eu am văzut asta. Două bile albe.

— Dar m-am purtat nepotrivit după, murmură el încet. Mi-am permis să fac anumite lucruri. Mi-ar fi plăcut să fac mai multe.

Ochii ei licăriră.

— Iar eu nu te-am lovit peste faţă sau între picioare. Ca să vezi!

— Domnişoară Pomfret.

— Nu prea ştiu ce să fac cu tine, spuse ea. Sau cu mine? Nu contează. Cred că voi afla răspunsul în curând.

— Căsătoreşte-te cu mine, zise el. Acesta este răspunsul.

Ashmont simţi cum se retrage, deşi Cassandra nu se mişcă.

— Nu sunt atât de confuză, spuse ea. Sau de disperată. Nu mă mai încolţi.

Îl lovi cu evantaiul în acelaşi moment în care sufleorul sună clopoţelul. Evantaiul îi alunecă din mână şi căzu la podea. Ashmont îl ridică şi i-l înmână. Cassandra îl luă, dar îl strânse şi îl puse pe coapsa acoperită de mătase, cea mai apropiată de el.

Ashmont îşi puse mâna peste a ei. Cassandra se uită la ea. Nu o dădu la o parte.

Pentru o clipă, Ashmont nu îndrăzni să respire. Apoi îşi mişcă puţin mâna ca să o prindă pe a ei. Nu şi-o trase.

Asta fu tot. Un mic semn de capitulare, dar suficient pentru moment. Mai mult decât suficient. Ashmont se simţea de parcă escaladase muntele Olimp.

Deşi teatrul era bine iluminat, mâinile lor erau în penumbră, ascunse de spectatori. Un secret încântător, precum îmbrăţişarea şi râsul pe care le ascunsese.

Cortina se ridică şi începu ultimul spectacol al serii.

Ashmont nu văzu aproape nimic din ce se întâmplă pe scenă. Se concentra cu toate puterile asupra tinerei de lângă el şi asupra mâinii pe care o ţinea strâns.

Trecuse doar o zi, nu mai mult. De ieri, de la interviul descurajator pe care îl avusese cu tatăl ei, până acum. Acum totul părea atât de simplu. Şi al naibii de complicat în acelaşi timp.

Nu conta. Mâna ei acoperită de mănuşă, caldă într-a lui, şi îmbrăţişarea pasională aveau să fie suficiente pentru o vreme, până făcea tot ce trebuia să facă, orice ar fi fost asta.

Într-un final, evenimentele cumplite de pe scenă îi atraseră atenţia la piesa *The Evil Eye* şi în curând fu prins de piesă.

Deşi mintea îi era mai puţin înceţoşată de fericire, era improbabil ca ducele de Ashmont să fi văzut, cu atât mai

puţin să-i fi păsat, de privirile urâte pe care domnul Owsley i le arunca din partea cealaltă a teatrului.

*

Cassandra ştia că nu ar fi trebuit să facă asta. Ştia că în cel mai bun caz era un lucru nepotrivit. Dar când Ashmont îşi puse mâna peste a ei, inima îi tresări şi se gândi: „De ce nu? E doar pentru moment. De ce să nu se bucure momentan?”

„Poate fi extrem de hotărât când vrea şi e destul de periculos când se întâmplă asta”, spusese Alice.

Nu exagerase.

Cu toate astea, nu era corect.

Ashmont stătea în linişte lângă ea, frumos şi blond precum un zeu, aparent îmblânzit.

Dar Cassandra ştia că zeii nu pot fi îmblânziţi. Se foloseau de tot felul de deghizări pentru a obţine ce-şi doreau. Apoi, imediat ce obţineau, treceau la următoarea victimă.

Nedrept. O femeie nu putea să cedeze în faţa impulsurilor umane perfect naturale şi să fie respectată.

O femeie nu putea face asta fără să-i facă de râs pe cei pe care îi iubea.

Aşa funcţiona lumea.

Îşi reaminti că o uitase cu uşurinţă cu ani în urmă. Nici măcar nu o văzuse în seara aceea la Almack’s, când stătuse în faţa lui. În timpul altor întâlniri rare şi sporadice, din anii anteriori, care avuseseră loc la câte un eveniment social, pentru el nu fusese decât o debutantă îmbrăcată în muselină albă.

Să se mărite cu el şi apoi să o uite… Nu credea că ar putea suporta aşa ceva.

*

Domnul Owsley văzuse dezastrul desfăşurându-se, dar îşi dăduse seama cu greu ce se întâmpla şi fusese prea

departe pentru a putea acţiona suficient de repede.

Ar fi câştigat admiraţie din partea susţinătorilor săi. Şi mai important, i-ar fi putut schimba domnişoarei Pomfret părerea despre el.

Dar se mişcase prea încet şi fusese prea târziu, iar ea îşi îndreptase privirea plină de admiraţie spre depravatul duce de Ashmont, care nu o merita, nici pe ea, nici o altă domnişoară din înalta societate.

Owsley îşi spuse să renunţe. Cassandra îl umilise public cu câteva săptămâni în urmă şi îl trimisese la plimbare în timpul primei pauze. Nu ar fi trebuit să se apropie de ea. Nu ar fi trebuit să menţioneze proiectul de lege.

Dar era frumoasă, cea mai atrăgătoare femeie pe care o cunoscuse vreodată. În timpul discursului, atât chipul şi silueta, cât şi cuvintele ei îl lăsaseră mut şi îl făcuseră să se înroşească.

El, derutat de o femeie! Majoritatea celor care susţineau efortul său în privinţa sabatului erau femei. Era un bărbat atrăgător, cu o situaţie bună şi multe perspective. Putea alege dintr-un număr mare de tinere.

Dar nu. Dintre toate ocaziile, Cupidon trebuise să-l săgeteze şi să-i trezească o dorinţă absurdă şi autodistrugătoare pentru Cassandra Pomfret.

Cassandra avea tot ceea ce ura la o femeie: avea gura mare, vorbea fără menajamente şi era încăpăţânată. Fusese surprinsă într-o ipostază nepotrivită cu ducele de Ashmont şi păruse vreun pic supărată sau mai ales ruşinată?

Nu. Stătea în loja privată a ducelui de parcă ar fi fost însăşi regina, uitându-se la dominionul ei regal. Deloc umilită de ruşinea ei, domnişoara Pomfret îl ignorase pe Owsley şi tot ce avea de spus.

Jură că avea să lupte cu asta. Nu avea să lase ca o pasiune iraţională să-i vină de hac. Dar tot îşi dorea să-şi pună mâinile în jurul gâtului ducelui de Ashmont şi să-l sugrume.

După seara de divertisment, ducele aranjase ca

grupul său să li se alăture părinţilor Cassandrei pentru cină, la hotelul Clarendon. Humphrey Morris fu invitat în ultima clipă pentru că îl ajutase pe Ashmont să le scoată pe doamne în siguranţă din teatrul Adelphi, prin mulţimea haotică ce se adunase după încheierea pieselor.

După ce reuşiră să se strecoare prin mulţime, trebuiră să treacă de multitudinea de trăsuri. Apoi urmă lunga paradă de vehicule care mergeau cu viteza melcului pe Ştrand Street.

Dar grupul ducelui se mişcă mai repede decât majoritatea. Până la urmă, era bărbatul căruia oamenii care nu-şi doreau să moară îi ofereau locul. Avea şi servitori plasaţi strategic, care să elibereze drumul. Grupul ajunse la hotel într-un timp destul de rezonabil, la scurt timp după mama şi tatăl Cassandrei.

Acolo, mătuşa Julia le povesti pe scurt experienţa de la teatrul Adelphi. Deşi nu spuse decât câteva cuvinte despre reacţia rapidă şi înţeleaptă a lui Ashmont, tatăl ei înţelese, căci se lăsă pe spate şi îl privi gânditor, ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată.

Puţin mai târziu, după câteva pahare de vin, Humphrey Morris reuşi să treacă peste reticenţa lui obişnuită şi spuse câteva poveşti. Cassandra observă că Hyacinth îl asculta cu atenţie, zâmbea şi dădea din cap în timp ce acesta vorbea.

Humphrey Morris? Serios?

*

— Humphrey Morris? întrebă Cassandra. Serios?

Cele două surori stăteau pe patul Cassandrei, vorbind despre seara aceea.

— E interesant, spuse Hyacinth. Pare să ştie totul despre toată lumea..

— La fel ca mama lui.

— E diferit. Cred că tata a observat. Dacă eu am făcut-o, sigur a făcut-o şi el, deşi nu l-aş învinui niciodată, pentru că era captivat de ducele de Ashmont. Dar tata a

învăţat arta de a asculta în acelaşi timp mai multe persoane care îşi doresc atenţie. Nu mă îndoiesc că e obişnuit să asculte mai multe opinii în timpul şedinţelor. Sigur a observat.

— Tot ce am observat eu e că domnul Morris şi-a dat în sfârşit drumul la limbă în prezenţa ta.

— Tata ştie cum să încurajeze bărbaţii să vorbească. Ştie că poate fi intimidant.

— Draga mea, e intimidant intenţionat.

Cassandra realiză că această metodă funcţiona la fel de bine pentru fiii lui ca şi pentru politicieni. Dar nu funcţionase la fel de bine cu fiicele lui.

— Cred că domnul Morris i-ar fi foarte folositor, spuse Hyacinth. Sunt sigură că şi tata s-a gândit la asta.

Cassandra se holbă la sora ei.

Hyacinth începu să râdă.

— Eşti preocupată de duce. Nu ţi se cere să fii atentă la altceva. N-ai cum să fi observat cum vorbea tata cu domnul Morris sau cum îl asculta. Eu, una, am fost plăcut surprinsă de prietenul ducelui. Abia aştept să-l cunosc mai bine.

— Dar, Hyacinth, mama lui!

Sora ei ridică din umeri.

— În ciuda nemulţumirilor ei, mama se descurcă foarte bine cu ea. Cred că e poveste mai veche la mijloc. Mătuşa Julia mi-a dat de înţeles. Nu sunt foarte sigură şi nu o pot întreba direct pe mama… dar bănuiesc că e vorba de o rivalitate mai veche, care are de-a face cu tata.

— Nu aş fi surprinsă, spuse Cassandra după ce-şi reveni din şoc. Nu se gândea la părinţii ei în felul acela. Lady Bartham pare să considere majoritatea femeilor rivale de moarte şi nu mi-e greu să-mi imaginez că a fost mereu aşa. Unele femei sunt. Apar în fiecare an, în fiecare grup de debutante.

— Ar trebui să-mi pară rău pentru ea, spuse Hyacinth. Trebuie să fie îngrozitor să trăieşti cu atâta ură. Dar poate fi obositoare. Nici nu trebuie să-mi imaginez ce va spune despre întâmplarea noastră la teatru.

— Nu va fi încântată. Cina a mers bine. Nicio explozie. Nimeni nu a ţipat. Nimeni nu a chemat poliţia.

Le dăduseră tuturor spectatorilor de la Adelphi subiect de bârfă, întâlnirea de la cină avea să le dea şi mai multe.

Scena draperiilor avea să fie uitată de îndată ce se dovedea a fi preludiul unei logodne aprobate de familie. Totul mergea conform planului, iar când logodna avea să se încheie, majoritatea membrilor societăţii vor fi plecat din Londra.

Tatăl ei spusese că parlamentul avea să-şi suspende activitatea cândva în august. Mai erau câteva săptămâni. Apoi Cassandra avea să plece iarăşi în străinătate, înapoi la bunicii ei. Cel mai recent gest indecent pe care îl făcuse avea să fie uitat, încă unul pe lista lungă de purtări nepotrivite.

Iar Hyacinth avea să se poată bucura de următorul ei sezon fără umbra întunecată a surorii ei care să strice totul.

Între timp, Cassandra avea să se gândească la asta ca la un joc. O farsă. Avea să se distreze atât cât dura. Nu avea nicio îndoială că avea să-i pară rău de îndată ce se termina. Avea să-i fie dor de farmecul lui şi de momentele indecente. Avea să-i fie dor de vocea şi atingerea ducelui. Probabil avea să plângă şi să-şi plângă de milă.

Dar avea să treacă peste asta. Mai supravieţuise şi înainte, când era tânără şi credea că o dezamăgire în iubire era sfârşitul lumii. Avea să supravieţuiască şi acum.

Casa familiei Bartham
Duminică

— Într-adevăr, domnule Owsley, mă doare să o văd pe fată aruncându-se în braţele ducelui de Ashmont, spuse Lady Bartham. Ce o aşteaptă în afară de nefericire?

Contesa îl pândise după ce ieşise de la biserică şi îl invitase la ceai. Auzise despre ce se întâmplase la teatrul Adelphi cu o seară înainte. Ştia că domnul Owsley încercase să vorbească cu domnişoara Pomfret, iar aceasta îl

respinsese. Ştia că al treilea fiu al său fusese acolo, umblând după domnişoara Hyacinth Pomfret. Având în vedere câţi alţi bărbaţi umblau după ea, nu era foarte îngrijorată în această privinţă.

Era mult mai îngrijorată de planurile perfide ale altor persoane: nu avea nicio îndoială că Lady deGriffith era în spatele evenimentelor de seara trecută. Contesa era conştientă că evenimentele de seara trecută îi distrugea deja campania de denigrare a unei anumite persoane.

— Nu cred că e aşa, spuse domnul Owsley. De fapt, sper că nu e aşa.

— Mare păcat. Dar lordul deGriffith nu a fost niciodată capabil să se ocupe de fetele sale. E mare păcat, pentru că domnişoara Pomfret nu are nevoie decât de o mână răbdătoare, dar fermă.

— Chiar credeţi asta? întrebă Owsley, revenindu-şi din tristeţea care îl acaparase.

— N-am nici cea mai mică îndoială. Problema este că a fost lăsată de capul ei prea mult timp. O pierdere teribilă, din punctul meu de vedere. O fată atât de frumoasă şi atât de inteligentă. I-ar putea fi foarte folositoare soţului ei. Dar ce va face Ashmont cu ea? Se va distra puţin, apoi va trece la următoarea sursă de divertisment.

Dădu din cap cu tristeţe.

— Poate o va face fericită, spuse Owsley. Nu ne rămâne decât să sperăm.

Dacă era plin de speranţă, părea foarte trist în această privinţă.

— Un eşec al educaţiei ei, continuă Lady Bartham. Dacă ar fi fost fiica mea, i-aş fi recunoscut potenţialul şi aş fi pregătit-o pentru a fi o gazdă politică extraordinară.

Asta îi atrase atenţia.

— Un diplomat în ascensiune sau un membru al parlamentului ar reuşi lucruri măreţe cu ea alături, continuă Lady Bartham. Dar nu e fiica mea şi nu are cum să devină nora mea. Cei doi fii mai mari ai mei sunt căsătoriţi, iar Humphrey, la fel ca alţi o sută de bărbaţi, este îndrăgostit de sora ei.

— Domnişoara Hyacinth Pomfret pare să fie o tânără drăguţă, zise Owsley.

Lady Bartham schimbă subiectul de la sora mai mică, enervant de frumoasă.

— Fără îndoială. Dar mare păcat de domnişoara Pomfret. Nu putem face altceva decât să ne uităm şi să o compătimim. Mare păcat.

Dădu cu tristeţe din cap.

Cu aceste cuvinte şi altele pe acelaşi ton, reuşi să zdruncine intenţiile raţionale ale domnului Owsley.

Acesta se gândi la frumuseţea incredibilă şi la inteligenţa ei. Se gândi cum această tânără atrăgătoare era aruncată în braţele ducelui de Ashmont. Înnebunea gândindu-se la ea în patul ducelui.

În acelaşi timp, cuvintele „o mână răbdătoare, dar fermă”, îi rămaseră întipărite în cap, alături de „gazdă politică extraordinară” şi „ar reuşi lucruri măreţe”.

Gazda sa îi dădu lovitura de graţie când era pe punctul de a pleca. Îi dădu o poezie intitulată „The Bridal Gift”, care apăruse în ziarul *Court Journal.*

Ocupând prima pagină a ziarului, poezia era despre nefericirea unei căsătorii eşuate. Lui Owsley i se păru că soţul se asemăna foarte mult cu ducele de Ashmont. Deşi fusese publicată cu luni în urmă şi adresată unei anume Lady Charlotte, domnul Owsley se gândi, aşa cum intenţionase Lady Bartham, că părea scrisă special pentru domnişoara Pomfret.

Când părăsi casa familie Bartham, era convins că era datoria sa să o salveze pe fiica lordului deGriffith de ea însăşi.

Capitolul 12

Spectacolul peţirii continuă şi duminică după-amiază, în timpul plimbării călare prin Hyde Park.

Toată lumea se aduna în parc duminica, un motiv

foarte bun de a-l evita, mai ales într-o zi toridă de iulie. Dar ei erau aici pentru mulţime, Ashmont şi cele trei doamne ale sale: domnişoara Flower, într-o rochie albastră de călărie, mătuşa ei, în verde, şi domnişoara Pomfret, purtând o altă nuanţă de verde, călărind o minunată iapă murgă.

Ashmont nu trebuia decât să fie văzut cu ele şi să facă ceea ce făceau şi ceilalţi peţitori. Apoi toată lumea avea să vorbească despre cum sălbaticul şi depravatul duce de Ashmont reuşise să o cucerească şi să intre în graţiile domnişoarei Pomfret… făcând asta aşa cum trebuia, cu aprobarea familiei. Avea să devină următoarea poveste de senzaţie, iar scandalul draperiilor avea să fie uitat, spera.

Între timp el trebuia să o cucerească în adevăratul sens al cuvântului, în timp ce ea se opunea la fiecare pas.

Dormise prost din cauza viselor lascive cu ea, care se terminaseră urât. Acum nici măcar nu o putea ţine de mână sau să o atingă oriunde altundeva. Cea mai importantă sarcină din ziua aceea era să-şi păstreze calmul, deloc uşor, din moment ce călăreţii din jurul lui se purtau prosteşte, iar el nu-i putea omorî.

Îl călărea pe Jupiter, un armăsar negru, imens şi intimidant. La fel ca fratele său vitreg, calul de trăsură Nestor, Jupiter era de fapt un animal blând şi sensibil. Dar părea periculos… poate din cauza bărbatului din şa.

Cu armăsarul aparent satanic şi cu reputaţia sa satanică, Ashmont şi grupul său reuşiră să treacă uşor prin marea de mijloace de transport, călăreţi şi pietoni din Hyde Park Corner, fără să întâmpine dificultăţile cu care se confruntau ceilalţi. El complica aceste dificultăţi, obligându-i pe cei care-i stăteau în drum să se dea la o parte pe cât puteau. Apoi, el şi doamnele se duseră spre Rotten Row.

Pentru a evita aglomeraţia, nici *o* trăsură nu avea voie la Row, în afară de cea a suveranului. Astăzi lucrurile nu păreau să se fi îmbunătăţit prea mult. Grupuri de dandy, militari, membri ai parlamentului, lorzi, domni, oameni de rând şi ceea ce părea a fi o adunare a tuturor funcţionarilor din Londra inundau poteca pentru călărit.

Şi asta era doar partea masculină a mulţimii. Pe lângă ei mai erau şi grupurile de femei, călăreţii care nu aveau ce să caute în apropierea unui cal, caii nepregătiţi care nu ar fi trebuit călăriţi, privitorii de lângă grilaje şi, pentru o doză în plus de imprevizibilitate, copiii şi câinii. Toate acestea se întâmplau într-o după-amiază călduroasă de iulie.

Ashmont îşi spuse că era parte dintr-un spectacol. Cu cât era mai mare audienţa, cu atât era mai bine.

— Asta e îngrozitor, spuse domnişoara Pomfret. Abia te poţi mişca. Mai ales din cauza lui Hyacinth. Nu mă mir că tata nu voia să o lase să iasă din casă.

Obiectul afecţiunii lui Morris şi Lady Charles se aflau în faţa lor, unde Ashmont putea să fie cu ochii în patru după tinerii înnebuniţi de dorinţă.

— Ne face o mare favoare, spuse el. Atrage mulţimea, ceea ce înseamnă mai mulţi oameni pentru curtarea noastră perfectă.

— Lady Bartham va fi furioasă.

— Acesta este un gând fericit.

— Poate apare, spuse Cassandra. Asta ar face să merite tot acest chin.

— Apoi am putea să ne uităm drăgăstos unul în ochii celuilalt ca să o înnebunim, pentru că aşa ar trebui să se privească un cuplu de îndrăgostiţi.

— Nu cred că aş merge atât de departe, zise ea. M-am uitat drăgăstos la tine noaptea trecută şi adu-ţi aminte ce s-a întâmplat.

Cum ar fi putut să uite.

— Am profitat, spuse el. Nu m-am putut abţine. Erai acolo, cu privirea plină de admiraţie.

— Admiraţie!

— Da. N-o face aici. Nu răspund pentru consecinţe.

— Voi face tot posibilul să fiu indezirabilă. Întotdeauna am crezut că sunt expertă la asta. Nu, ştiu că sunt. Doar că tu eşti pervers.

— Şi Owsley? El de ce nu poate sta departe?

Cassandra se gândi.

— Încăpăţânare? Aseară a fost prima dată când l-am

văzut de la discurs. Mă întreb de ce m-a abordat. Acum bănuiesc că vrea să mă atragă de partea sa ca să nu-i mai fac probleme. Mă consideră o ameninţare. Şi chiar sunt. Buzele ei cărnoase se arcuiră puţin. Eu şi Societatea Andromeda. Nu vom fi reduse la tăcere.

Lui Ashmont îi stătea pe limbă să-i spună că dacă ar fi fost ducesă ar fi reprezentat o ameninţare şi mai mare. Dar seara trecută se grăbise, iar ea dăduse înapoi. Îl sărutase cu atâta pasiune. Îl lăsase să o ţină de mână. Dar apoi dispoziţia ei se schimbase.

Avea îndoieli.

„Nu am încredere în tine.”

Îşi spuse să aibă răbdare. Nu avea de ales, dar nu învăţase cum să aibă răbdare şi îi era foarte greu.

— Dacă l-ai convinge să treacă de partea ta, ce ai vrea să facă? întrebă Ashmont.

— Să sprijine în totalitate proiectul de lege pentru reducerea orelor de muncă pentru copiii care lucrează în fabrici.

— Şi proiectul de lege al lui Stanley împotriva sclaviei?

— Conform tatălui meu, ticăloşii de ipocriţi sunt în minoritate, iar legea va trece uşor.

— E sigur de asta?

Proiectul de lege pentru abolirea sclaviei nu era singura chestiune parlamentară cu care Ashmont încerca să se împace. Se întâmplau atât de multe lucruri la Westminster, iar el nu fusese niciodată atent. Citise în grabă acele articole din ziare sau le sărise cu totul. Politică. Plictisitor.

— Au făcut progrese, spuse ea. De-a lungul anilor au trecut mai multe legi. Cred că de aceea… Să-l ia naiba! Unde e un prinzător de şobolani când ai nevoie de el?

Ashmont îi urmă privirea. Călărind spre ei era Atât-de-Sfânt, pe un cal murg plin de viaţă, care nu părea deloc încântat de mulţime.

— Asta e problema cu bărbaţii, zise ea. Una dintre probleme. Nu par să-şi dea seama sau să le pese când nu

sunt doriţi. L-am umilit în public. Am spus clar că mă opun cu vehemenţă proiectului său de lege. Şi uite că vine. Sau poate nu. Poate că vrea să deranjeze pe altcineva.

— Te-ai uitat în oglindă astăzi? o întrebă Ashmont. Ai idee ce efect are o rochie de călărie asupra unui bărbat? Arătă spre el însuşi. Prima dată când te-am văzut am crezut că o să-mi sară inima din piept. Corsajul strâmt îi scotea în evidenţă silueta, având un efect uluitor. Combinaţia între feminitatea absolută şi pălăria masculină ar fi putut omorî un bărbat. Asta şi felul în care călăreşti…

— Nu călăresc. Îmi petrec majoritatea timpului stând pe loc, mă bucur că am ales să ies cu Dora astăzi, O mângâie pe gât. E o fetiţă bună, răbdătoare şi calmă. Spre deosebire de mine. Fir-ar să fie, chiar vine încoace.

— Atunci să profităm de asta, spuse Ashmont. Suntem blocaţi aici. Nu ne putem distra în spatele unei draperii. Să vedem ce-i poate pielea.

Cassandra nu voia să discute cu Owsley.

Adolescenta de optsprezece ani care se ascundea în ea voia să flirteze cu Ashmont. Voia să o privească în felul acela nebunesc care, indiferent dacă era sincer sau nu, îi provoca fluturi în stomac.

În acelaşi timp, având aproape douăzeci şi şase de ani şi fiind conştientă de problemele lumii, voia să discute cu el şi despre chestiuni parlamentare.

Politică. Ashmont. Nu era o combinaţie potrivită. Dar nu adormea în şa. El adusese în discuţie proiectele de lege despre sabat şi abolirea sclaviei şi păruse interesat când ea menţionase cele mai recente proiecte de lege legate de fabrici.

Îi trecu prin cap că un bărbat priceput la planificarea unor farse complicate trebuia să poată înţelege cu uşurinţă lucrurile de bază despre strategia politică. Dacă voia. Dacă i se părea suficient de interesant. Dacă nu era doar un moft de moment.

Dar aici era Owsley. Era ambiţios, nu era prost şi era membru al parlamentului. De dragul Societăţii Andromeda trebuia să gândească la fel ca tatăl ei şi să caute o soluţie

de compromis sau să încerce să-l manipuleze.

Se salutară politicos.

Apoi ducele spuse:

— Domnule Owsley, mă bucur că v-aţi oprit. Am fost încurajat să-mi ocup locul din Camera Lorzilor. Nu ştiu dacă sunt capabil, dar vom vedea. Pentru început, a apărut ceva în Camera Comunelor şi aş dori să aud părerea dumneavoastră.

Asta era. Aparent nu era un moft. Sau încă nu-i trecuse.

— M-aş bucura să fiu de ajutor dacă pot, zise Owsley. Dacă este vorba de proiectul meu de lege aş fi încântat să-l analizăm în detaliu.

— Proiectul dumneavoastră de lege trebuie regândit, spuse Ashmont. Este defectuos. Cred că domnişoara Pomfret a evidenţiat asta. Dumneaei şi alte persoane.

— E adevărat, dar aceste persoane au trecut cu vederea problema esenţială. Dacă legea sabatului ar fi aplicată corespunzător, cei din clasele inferioare nu ar fi nevoiţi să muncească într-o zi menită pentru odihnă şi reflecţie.

— Intenţiile sunt bune, spuse Ashmont. Planul nu e bun. Aş fi bucuros să vorbim despre asta pe larg cu altă ocazie. Să vă ajut să vedeţi greşelile.

Owsley se înroşi.

Ashmont păru să nu observe, schimbând subiectul cu un gest din mână.

— Eram curios să aflu părerea dumneavoastră în legătură cu alte chestiuni. De exemplu, proiectul de lege pentru fabrici.

— Este un cu totul alt subiect, spuse Owsley. Îi oferi ducelui acelaşi zâmbet îngâmfat pe care i-l oferise Cassandrei cu săptămâni în urmă, în timpul discursului. Mult prea complex pentru a putea discuta pe îndelete aici.

— Complex? întrebă Cassandra. Aţi citit rapoartele? Sunteţi la curent cu actualele condiţii de lucru?

— Nu am avut ocazia să le studiez îndeaproape, răspunse el.

— Prea ocupat să stricaţi duminica pentru amărâţii care nu au o bucătărie în care să gătească sau cai pe care să-i călărească în Hyde Park? întrebă Ashmont pe un ton blând.

— Nu cred că lucrurile ar putea fi mai simple de atât, spuse Cassandra. Toată lumea vorbeşte despre rapoarte.

— Nu e surprinzător, zise Owsley. Interviurile luate copiilor sunt menite să trezească partea sentimentală.

Şi aparent el nu avea una. Îşi concentra toată energia ca să-şi facă un renume şi să continue o cruciadă morală care se aplica doar oamenilor de rând.

Owsley continuă să vorbească, dar ea nu-l mai asculta. Era dezamăgită. Spera că poate mai mult de atât, dar era doar un alt ipocrit prefăcut.

Autocontrolul era ceva instinctiv pentru ea, dar astăzi căldura, aglomeraţia şi frustrarea o făceau să-şi piardă cumpătul. Strânse hăţurile cu putere. Dora îşi coborî capul şi se foi neliniştită.

— Stăpâniţi-vă calul, domnule, spuse Ashmont sec. Aveţi grijă de domnişoară.

Tonul lui tăios o făcu pe Cassandra să revină la realitate, la locul în care era şi animalul pe care îl călărea. Răbdătoarea Dora era evident nefericită şi voia să fie în altă parte.

Asta pentru că iapa lui Owsley îi avertiza pe ceilalţi doi, cu urechile pe spate şi scrâşnind din dinţi.

În minte îi răsună vocea lui Keeffe.

„… caii… trebuie să fiţi calmă şi să ştiţi ce aveţi de făcut.”

Cassandra slăbi strânsoarea frâielor şi o îndepărtă pe Dora de iapa iritată.

— Haideţi, domnişoară Pomfret, spuse Ashmont. Nu avem ce câştiga aici. Dar nu, de ce să vă retrageţi? El a fost cel care a venit spre dumneavoastră. Owsley, ai avut o şansă şi ai dat-o în bară. Din nou. Dacă aş fi în locul tău, aş pleca. Şi aş sta departe.

Dar lucrurile se întâmplară la fel ca seara trecută. Owsley nu voia să cedeze. Se uită furios de la unul la altul.

— Măcar eu am încercat să-mi servesc monarhul şi ţara, în timp ce locul dumneavoastră din Camera Lorzilor a fost acoperit de pânze de păianjeni.

— Nu pot să contest asta, spuse Ashmont. Nu schimbă cu nimic faptele. Nu mai am nimic să spun. Făcu un semn din mână. Îţi recomand să pleci.

Owsley se înroşi şi mai tare.

— Dacă aş fi genul de bărbat care e uşor de intimidat, nu aş fi intrat niciodată în parlament, domnule, şi…

— Nu-mi pasă dacă eşti intimidat sau nu. Mă plictiseşti.

În loc să plece, Owsley dădu pinteni iepei pentru a se apropia de duce, provocându-l. Creatura deja iritată se izbi de armăsarul lui Ashmont, care se dădu la o parte cu înţelepciune. Şi Cassandra se îndepărtă, cu o clipă înainte ca iapa lui Owsley să înceapă să necheze, să dea din copite şi să se ridice în două picioare.

Calul murg dădu din copite şi se răsuci, iar şaua începu să se mişte. Cassandra îl văzu pe Owsley dând din mâini cu o clipă înainte ca iapa să-şi coboare picioarele, iar el căzu peste ea, cu putere, la pământ.

Şi rămase acolo, nemişcat, în timp ce iapa furioasă galopă pe Rotten Row.

*

Toată mulţimea de pe Row păru să-şi piardă minţile în acelaşi timp. Erau prea mulţi călăreţi nepricepuţi pe o bucată de drum mult prea aglomerată. Femeile şi bărbaţii ţipau. Caii pufneau şi nechezau.

Două mârţoage se năpustiră prin mulţime după calul care fugise, în timp ce restul dansau nerăbdători pe loc, fără să vadă o cale de scăpare sigură, iar alţii încercau să se retragă unde nu era loc.

Ashmont descălecă, dădu frâiele cuiva din apropiere şi se apropie de bărbatul căzut.

Într-o clipă, domnişoara Pomfret veni lângă el.

— Înapoi, daţi-vă înapoi! strigă ea, vocea îi era calmă

şi sigură în mijlocul vacarmului. Apoi începu să dea ordine, aşa cum o făcuse la Putney Heath. O targă. Un doctor. Cineva care să prindă iapa lui Owsley.

Era generalul dintr-o bătălie în care toată lumea înnebunise. Vocea autoritară avu efect, iar mulţimea începu să cedeze şi să se liniştească.

Între timp, Ashmont auzi cum mătuşa ei împrăştia mulţimea. După ceva timp, lumea din jurul lor se linişti puţin. Când mătuşa şi sora ei li se alăturară, Owsley începuse să-şi revină.

Spunea că se simte perfect. Voia să se urce înapoi pe cal. Nu voia să creadă că fugise. În acel moment câţiva dintre prietenii săi ajunseră la faţa locului şi îl convinseră să accepte să fie văzut de un medic. Nu-şi rupsese gâtul sau vreo altă parte a corpului, dar exista riscul unei contuzii. Şi al fracturilor minore.

La scurt timp, fu urcat pe targă şi dus spre o trăsură. Spectatorii începură să plece.

Ashmont se uită cum pleca bărbatul, în timp ce domnişoara Pomfret stătea alături de el. Îşi amintea de Putney Heath. Câte provocase?

— Acum nu a fost vina ta, spuse ea.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu a fost.

— Ştiu doar că a fost cât pe aci să se dezlănţuie iadul, zise el. Sora ta era în apropiere. Şi mătuşa ta. Oameni nevinovaţi. A fost o minune că iapa nu a rănit pe altcineva. Am fost prea încet.

— Prea încet! Nu aveai loc să te mişti. Se adunase o mulţime de oameni care voiau să vadă spectacolul. Probabil că li s-a părut că doi bărbaţi se ceartă pentru o femeie. Nu aveam unde să ne ducem.

Ashmont dădu din cap.

— Am văzut că nu-şi manevra gloaba cum trebuie. Ar fi trebuit să plecăm mai devreme. Dar zâmbetul ăla îngâmfat. Atât de enervant. Puritan nefericit.

Cassandra îi puse mâna pe braţ.

— Are darul de a-i provoca pe ceilalţi. Dar nimeni

altcineva nu a fost rănit. Am evitat haosul.

— Noi.

Se uită la mâna ei.

Cassandra o trase, dar încet.

— Da, surprinzător, tu şi eu. Deja văd titlurile de mâine. „Ducele de Ashmont previne haosul, cu ajutorul gorgonei deGriffith. Când or zbura porcii.”

„Noi.” Îi transformase într-un cuplu.

„Noi”. Un cuvânt scurt şi frumos.

Dispoziţia lui începea să fie mai bună.

— Oricum, voiam să-i rup nasul.

— Dar nu erau nici locul, nici momentul şi nu ai făcut-o. Poate altă dată. Îi zâmbi. O să te ajut şi eu.

— Nu ar fi corect, spuse Ashmont. Doi la unu.

— Vom da cu banul.

— Aş putea să te sărut.

— Şi eu simt acelaşi lucru. Te-ai descurcat bine.

Cassandra nu se juca. Cu ea, ştiai întotdeauna unde ţi-e locul, iar acum, lui Ashmont i se părea că pluteşte, la câţiva metri deasupra solului.

Se uită în jurul lui. Mulţimea începea să se adune din nou.

— Dar nu aici, bineînţeles. Hai să te ajut să încaleci.

Urmă o pauză scurtă.

— Dacă trebuie.

— Nu-ţi pot spune unde o să-mi pun mâinile, zise el. Am avut o experienţă traumatizantă. Dezechilibru mental temporar. Ca să nu mai spun cât de greu a fost să-mi păstrez controlul. Partea mea mai rea voia să-l calce în picioare, chiar şi când era la pământ.

— Şi eu simt acelaşi lucru. Dar ar fi fost o decizie proastă.

Se întoarseră la caii pe care îi ţineau nişte băieţi. Erau şase băieţi cu doi cai. Ashmont le împărţi câteva monezi înainte să-i trimită la plimbare.

— Pot fi o bătaie de cap, zise Ashmont. Dar e mai bine să fie mulţumiţi. Ştii, mă cunosc şi lucrurile se află. Oriunde mă duc, găsesc un băiat, uneori o fată, în care să am

încredere cu animalele. Sau cu alte lucruri.

Se aplecă şi îşi împreună mâinile, iar ea se urcă în şa, cu graţie şi uşurinţă, în ciuda fustelor lungi, a straturilor de material şi a întregii lenjerii de dedesubt. O făcu atât de repede şi de uşor încât Ashmont abia avu timp să-şi treacă mâinile peste materialul care îi acoperea picioarele.

Picioarele ei lungi. Trupul ei puternic, voluptos şi agil. Sânii ei catifelaţi. Gura şi mâinile ei.

— Nu ştiu cât voi mai putea să rezist, spuse el. Când ne putem căsători?

Cassandra se uită în jos la el.

— Nu mă pot căsători cu tine.

— Dar ai spus că ai putea să mă săruţi.

— Un sărut, răspunse ea. Nu o viaţă. Nu mă presa. Sunt mulţumită de tine. Momentan.

— Noaptea trecută, spuse el. Doar un sărut? Fir-ar să fie, Cassandra…

— Câteva zile, zise ea. Doar atât a trecut. M-ai dezamăgit ani la rând. Nu am încredere în tine. E chiar atât de greu de înţeles?

Cassandra plecă.

*

Ashmont nu înţelegea.

Râmase ţintuit pentru o clipă, înjură cu vehemenţă şi hotărî că durase destul. Nu era făcut pentru asta. Răbdarea nu era pentru el.

Avea să se ducă la diavol, exact asta avea să facă. Să se ducă direct la diavol.

Îl sărutase de parcă ar fi fost sfârşitul lumii şi acela era ultimul sărut care avea să se întâmplă. Aşa i se păruse. Nu ca un joc. Iar în următoarea clipă, îl împinsese.

Da, avea să se îmbete. Apoi să se ducă la proprietatea Carlottei O’Neill şi să se bucure de câteva femei dornice. Apoi la Crockford ca să piardă o mie de lire la jocuri de noroc. Avea să se îmbete foarte, foarte tare, iar cineva avea să-l pună într-o trăsură şi să-l trimită acasă,

unde servitorii aveau să-l bage în pat.

Asta avea să facă.

Ce făcea mereu…

De fiecare dată.

Clipi şi se uită în jurul lui, la călăreţii care stăteau la o distanţă sigură, la spectatorii de lângă grilaj, la poteca pentru călărit pe care plecase domnişoara Pomfret. O văzuse călare, mândră şi dreaptă în şa. Privirea îi urcă dinspre fund, pe spatele drept, pe văl şi pălărie, apoi spre cer. Deasupra coroanei de copaci, printre norii albi pufoşi, se întrezăreau pete mari, albastre.

Văzu toate acestea în timp ce în mintea lui se derula scenă după scenă. Beat în ziua nunţii. Prea beat ca să alerge după mireasa lui. Beat când se dusese după ea. Beat în noaptea în care aflase adevărul despre Ripley şi Olympia. Beat la Putney.

Asta se întâmplase doar în ultimele săptămâni şi astea erau doar beţiile.

Anii de comportament sălbatic. Farsele. Luptele. Scandalurile. Duelurile.

De fiecare dată când lucrurile nu mergeau aşa cum voia. Sau de câte ori era plictisit. Nefericit. Trist. Confuz. Rănit în orgoliu.

Cu alte cuvinte, de fiecare dată când era nefericit.

Şi se mira că nu avea încredere în el. Indignat că nu voia să fie legată de el pentru toată viaţa?

Era norocos că nu-l omorâse când avusese ocazia. Era norocos că îl lăsa să se apropie de ea.

Tatăl ei îl detesta, dar nu îşi luase privilegiul de a-l omorî. Cu siguranţă, tatăl ei fusese cel care îi ţinuse departe pe fraţii ei.

Norocos.

Cinci mii nouă sute nouăzeci şi şase de bile albe rămase. Nu mai puţine.

Ca să fie o fiinţă umană suportabilă. Destul de corect. Chiar generos.

Ashmont se urcă pe cal şi se alătură doamnelor. Le conduse înapoi acasă cu voie bună. Fără să fie nervos. Fără

să fie supărat. Era mult mai norocos decât merita că ajunsese aici. Nu trebuia să uite asta.

La casa deGriffith îi făcu semn din mână lacheului şi o ajută el pe domnişoara Pomfret să descalece. Profită de moment pentru că, până la urmă, nu era un sfânt.

Cassandra nu-l lovi peste cap.

Ashmont realiză că nu o deranja că profita. Partea cu căsătoria o deranja.

Acum înţelegea.

Când coborî, îi spuse încet:

— Înţeleg. Treaba cu încrederea. Îmi dai şansa să ţi-o câştig? Cassandra deschise uşa şi o închise. Se uită la el şi oftă.

— Duce.

— Îmi place mai mult când îmi spui Lucius, zise el.

— Nu întinde coarda, Ashmont. Îi zâmbi puţin.

— Prea bine. Paşi mici.

Sora şi mătuşa ei mergeau spre uşă. Dar partea bună a peţirii, falsă sau nu, era că însoţitorii ofereau puţină intimitate. Nu multă. El şi domnişoara Pomfret puteau schimba câteva cuvinte înainte ca acesteia să i se ceară să intre în casă.

— Se presupune că este o peţire falsă, spuse ea.

— Ştiu şi tu te poţi preface cât vrei. Eu nu trebuie decât să mut un munte sau doi. Să împing o piatră pe un deal şi să sper că nu se va rostogoli peste mine. Ceea ce vreau să spun e că înţeleg că nu-mi poţi promite nimic. În ziua în care vei hotărî că te-ai săturat de mine, voi face ceva teribil, aşa cum am spus că voi face. Apoi te desparţi de mine şi nimeni nu dă vina pe mine. Nimeni nu a dat vina pe Olympia, nu-i aşa?

— Dar. Se uită înapoi spre casă, de unde tatăl ei privea cu siguranţă la fereastră. Întotdeauna există un dar.

— Dar vreau o şansă reală. Ştii tu. Hercules. Ceva de genul acesta. Să mut munţi. Să omor dragoni.

— Ah, da. Nu poţi rezista unei provocări, ştiu. Îl cunoştea prea bine, mult prea bine.

În numele lui Dumnezeu, asta avea să fie greu.

Imposibil.

— Am plănuit să ne prefacem până când parlamentul îşi suspendă activitatea, spuse ea.

Deşi Ashmont nu era deloc atent la ceea ce se întâmpla în parlament, ştia că cei din înalta societate se împuţinează spre sfârşitul verii. Nu avea prea mult timp pentru a muta munţi.

— Da, asta am stabilit, zise el.

— Prea bine. O şansă reală. Fără promisiuni.

— Fără promisiuni.

Cassandra dădu din cap şi intră în casă.

Nu lovi cel mai apropiat felinar şi nu înjură. Nu-şi trânti pălăria şi nu călcă pe ea. O voia, şi o voia acum, şi pentru că nu era obişnuit să nu obţină ce-şi doreşte atunci când vrea, ducele de Ashmont voia să lovească, să calce şi să bată ceva sau pe cineva. N-o făcu.

Se urcă pe cal şi se duse acasă. Apoi îi scrise o scrisoare prietenei domnişoarei Pomfret, doamna Roake. Avuseseră o conversaţie scurtă, dar interesantă noaptea trecută la teatru.

Apoi îşi petrecu două ore în bibliotecă, căutând cartea pe care o menţionase doamna Roake.

Nu se îmbătă. Nu se duse la Carlotta sau la Crockford.

Începu să citească *În apărarea drepturilor femeii.*

Luni, ducele le escortă pe doamne la Vauxhall, la festivalul organizat în numele polonezilor necăjiţi. Dar mulţimea de la Rotunda, unde avea să fie organizat un concert, era atât de mare şi de agitată, încât Ashmont decise să nu încerce să intre.

Aşa cum au aflat mai târziu, prea mulţi oameni fuseseră lăsaţi înăuntru, prea mulţi lăsaţi afară, iar din cauza vacarmului care se iscase lumea nu putuse asculta interpreţii. După spusele celor care avuseseră curaj să ajungă în mulţimea de la Rotunda, Pasta şi Paganini ar fi putut foarte bine să rămână acasă. Asta era cel mai puţin important. Oamenii fuseseră răniţi în învălmăşeală şi hoţii de buzunare avuseseră o zi productivă.

Însă aceasta fusese prima parte a evenimentului. În

timp ce la Rotunda se dezlănţuia iadul, Ashmont le duse pe doamne la o plimbare prin grădinile plăcerii, pe care Cassandra nu le mai vizitase de mult timp. Hyacinth era încântată, mai ales seara, când locul era luminat ca un peisaj de poveste.

Un aranjament imens de lumini, mii, formau blazonul Poloniei. Şi artificiile erau splendide.

Şi apoi mai era dansul.

Când dansase Cassandra ultima dată? Sigur nu în Anglia. Aici, potenţialii parteneri stăteau departe de gorgona deGriffith. Chiar şi în primul ei sezon avusese parte de puţini parteneri. Pe măsură ce reputaţia ei creştea, din puţini nu mai avusese niciunul. Zilele acestea dansa cu profesorii de dans sau cu membrii familiei la întruniri familiale, deseori cu surorile ei mai mici.

Ducele de Darmstadt începu să cânte „Waterloo Waltz”. Se aştepta să o privească în continuare pe Hyacinth, să se bucure de fericirea ei, dar Ashmont, care stătea lângă ea, spuse:

— Ştii, trebuie să dansăm.

Cassandra se uită la chipul lui frumos, în ochii albaştri care străluceau ca marea luminată de soare în lumina felinarelor.

Îşi aminti de seara de la Almack’s, atunci când inima ei tresărise la gândul că ar putea dansa cu el. Acum inima o durea.

— Trebuie?

Ashmont se uită la mulţimea din jurul lor.

— Ah, da, de faţadă, spuse ea.

— Ai putea crede asta, zise el.

Când se duseră pe ringul de dans, locul păru să devină surprinzător de luminos. Ashmont făcu o plecăciune. Cassandra făcu o reverenţă.

Ashmont îi luă mâna dreaptă în mâna lui stângă şi, deşi purtau mănuşi, Cassandra deveni foarte conştientă. De tot. Mâna lui era caldă şi fermă. În clipa în care o cuprinse pe a ei, toate sentimentele, vechi şi noi, se treziră la viaţă şi părură să danseze în interiorul ei.

Ashmont îi puse mâna dreaptă pe spate, iar ea îi puse mâna stângă pe umăr... şi începură să se învârtă şi să se învârtă, iar Cassandra se simţi ameţită, deşi abia începuseră.

Lumea din jurul lor păru să dispară într-o ceaţă care acoperea feţe, voci, totul în afară de muzică. Păreau să danseze într-un spaţiu mic, neaşteptat de liber, de parcă erau singuri şi restul făcea parte dintr-un peisaj îndepărtat. În acelaşi timp, o parte a ei era extrem de conştientă de toate lucrurile din jurul ei: vârtejul de culori, scânteierea şi strălucirea bijuteriilor, celelalte cupluri care se învârteau iar şi iar, în cercuri şi alte cercuri.

Pentru că Keeffe o învăţase să fie atentă la ce se întâmpla în jurul ei, ştia şi că ceilalţi se uitau la ei.

Dansul lor era pentru spectatori, de faţadă.

Nu i se părea aşa.

În timpul unui vals nu se schimbau partenerii, nu ţineai de mână pe altcineva, pe oricine, nici măcar puţin. Nu te despărţeai. Rămâneai în braţele partenerului în timp ce te învârteai iar şi iar în cerc, în jurul celorlalţi dansatori.

Cassandra era în braţele lui. Aerul din jurul lui era cald, pulsa de masculinitate şi de un amestec de arome, şi ceva ce nu puteau identifica, dar care semăna a putere, o învăluia, astfel încât îi simţea mirosul la fiecare pas.

Era doar de faţadă, dar simţea că erau meniţi să facă asta de multă vreme. Simţea că întotdeauna locul ei fusese în braţele lui.

Simţea fericire.

Dansară de mai multe ori şi o văzu pe mătuşa Julia dansând cu lordul Frederick, pe Hyacinth dansând cu Humphrey Morris. Şi părinţii ei, care veniseră separat, dansau, uitându-se unul în ochii celuilalt într-un fel care nu lăsa nicio urmă de îndoială despre afecţiunea pe care şi-o purtau. Fusese o noapte magică, iar Cassandra realiză asta abia când ajunse acasă şi se pregăti de culcare.

Prin aleile umbrite, cotloanele ascunse şi alte locuri în care un cuplu putea să dispară pentru un timp, Vauxhall oferea nenumărate oportunităţi pentru un comportament

indecent.

Ashmont nu o dusese în niciunul din acele locuri. Nu profitase deloc. Nici măcar nu încercase.

„Asta o să mă omoare”, gândi ducele de Ashmont.

După ce le conduse acasă pe doamne, nu se relaxă ieşind în oraş şi îmbătându-se. Nu se duse la Carlotta sau la Crockford.

Se duse acasă.

Continuă să citească *În apărarea drepturilor femeii.*

Stimă. Încredere. Respect.

Avea să-l omoare, dar trebuia să o facă.

Se spune că la orizont se întrevede o nuntă între ducele de Ashmont şi fiica cea mare a lordului şi a lui Lady deGriffith. Având în vedere circumstanţele, nu am vrea să comentăm zvonurile din ultima vreme despre comportamentul nepotrivit al acestei perechi. Menţionăm doar că ducele şi logodnica sa s-au bucurat de câteva ieşiri sub patronajul lui Lady Charles, pe care membrii societăţii au fost încântaţi să o primească înapoi în Londra cu braţele deschise. Domnişoara Hyacinth Pomfret, renumită pentru frumuseţea ei, a fost prezentă la aceste evenimente.

Duminică, domnul Titus Owsley, iniţiatorul controversatului proiect de lege al sabatului, a fost aruncat de pe cal în Hyde Park, din cauza unei chingi rupte de la şa. Deşi a suferit câteva vânătăi şi o posibilă contuzie, ne bucurăm să vă informăm că speranţele sunt mari în ceea ce priveşte recuperarea sa. Din cauza accidentului, pe poteca de călărit s-a creat un tumult periculos. Acesta a fost domolit cu promptitudine, iar orice posibile dezastre au fost evitate, după spusele surselor noastre, datorită acţiunilor oportune ale ducelui de Ashmont, domnişoarei Pomfret şi a lui Lady Charles Ancaster.

Foxe’s Morning Spectacle*, Marţi, 9 iulie 1833*

Marţi dimineaţă

Domnul Owsley o dăduse în bară. Acesta era adevărul supărător. Din motive pe care nu şi le putea explica, în prezenţa domnişoarei Pomfret mintea lui nu mai funcţiona. Dar, în ultima vreme, de fiecare dată când era în prezenţa ei, era şi ducele de Ashmont acolo, purtându-se cu superioritate ducală şi făcându-i semn să dispară de parcă era o muscă.

Era a doua oară când încerca să-i atragă atenţia şi se făcea de râs. De data aceasta fusese un dezastru.

Stătea pe un fotoliu din salonul camerelor sale de la Albany.

Pe măsuţa de lângă el se aflau mai multe rapoarte de investigaţii, cartea oficială de imnuri bisericeşti şi oglinda cu care se tortura de duminică. Aruncă deoparte ediţia din *Foxe's Morning Spectacle* şi ridică oglinda.

Îl dureau toate oasele şi toţii muşchii, dar măcar nu se vedea. Faţa lui arăta de parcă fusese călcată. Avea mandibula umflată lângă urechea dreaptă. Trăsăturile sale fine erau desfigurate de pete verzi, albastre, galbene şi negre. Julituri şi coji.

Măcar nu-şi rupsese nasul, dar nu datorită iepei nărăvaşe. Nu că ar fi putut da vina pe ea pentru că se opusese ducelui de Ashmont. Cu toate acestea, iapa temperamentală aproape îi rupsese gâtul stăpânului său. Dacă nu reuşea să o vândă în următoarea săptămână, avea să ajungă la un măcelar.

Owsley puse jos oglinda şi se întinse după grămada de rapoarte. Citi şase pagini dintr-unul, apoi îl trânti jos.

Aşa cum spusese, chestiunea fabricilor era complicată. Doctorii nu se puneau de acord în privinţa sănătăţii copiilor. Faptul că erau murdari, amărâţi şi ignoranţi nu-i făcea pe cei mici virtuoşi. Copiii minţeau. Dacă ajungeau în faţa unei comisii de anchetă se umflau în pene şi se prezentau mai demni de milă decât erau de fapt. Asta însemna că trebuie să fie leneşi? Să fie lăsaţi să se joace toată ziua? Ce câştigau din asta familiile lor? Ce avea de învăţat din asta? Să dea naştere altor copii leneşi, altor săraci pe care parohia să-i întreţină? Asta ar fi trebuit să

spună.

Dar nu ar fi schimbat cu nimic lucrurile. Nimic din ce ar fi spus nu ar fi contat atât timp cât ducele de Ashmont era în apropiere. Domnul Owsley ridică poezia pe care i-o dăduse Lady Bartham.

Ţi-aş dărui răbdare, să înduri zilele mohorâte şi amare
Atât de întunecate pentru tine, atât de luminoase în viitorul îndepărtat
Răbdare, ca să treci peste orele lungi, întunecate şi triste de absenţă
Să-ţi ştergi în cele din urmă lacrimile şi să-l primeşti c-un zâmbet

Pentru el era clar că asta o aştepta pe domnişoara Pomfret. O femeie inteligentă, care trăise în străinătate… ea de ce nu vedea asta? Cum putea să vadă asta cu ducele acela mare şi trupeş în calea ei? Dar cum îl putea da Owsley la o parte?

Capitolul 13

Marţi, Ashmont le escortă pe doamne la Cosmorama pe Regent Street. Deloc surprinzător pentru nimeni, apăru şi Morris Tertius.

Cosmorama, deşi considerat de mulţi un cinescop sub acoperire, era de fapt un loc obişnuit de întâlnire pentru clasele sociale privilegiate ale Londrei. În camera de vizionare, se putea vedea o galerie a Europei pe o parte şi una a Asiei şi Africii pe cealaltă parte, fiecare galerie cuprinzând şapte scene. Scenele se schimbau aproximativ în fiecare lună.

Celelalte atracţii erau o cameră cu răcoritoare unde se puteau servi prăjituri, îngheţată şi unde aveau loc flirturi şi un spaţiu pentru concerte şi alte reprezentaţii artistice.

Însă principala atracţie rămânea priveliştea. Oamenii

se mutau de la o fereastră la alta pentru a privi picturile cu ajutorul lupelor. Erau inteligent luminate şi aranjate în aşa fel încât să pară tridimensionale, iar unele chiar în mişcare. Multe dintre imagini puteau fi privite de către două persoane în acelaşi timp, dacă cei doi stăteau foarte aproape.

Cu Lady Charles alături, asta putea fi o manevră destul de delicată. Adevărul este că nu mai fusese acolo de ani întregi, aşa că toate imaginile erau noi pentru ea. Pe când Lady Charles era captivată de imagini ca, să zicem, *The Exterior of St Peter's at Rome,* Ashmont putea să se învârtă pe lângă domnişoara Pomfret şi să îi inhaleze mirosul apetisant de ierburi şi aroma pielii. Pentru că în camera de vizionare nu exista niciun curent de aer, mirosul i se păru atât de îmbătător, încât îl ameţi.

De câteva ori, îşi putu da seama că faţa îi era la câţiva centimetri de gâtul ei.

Şi că ea nu îl pocnise peste cap cu catalogul, aşa cum probabil că ar fi trebuit.

Însă nu era genul de femeie pe care să o deranjeze puţină obrăznicie. Nu era tocmai o doamnă aşa cum se cuvenea. Pentru că începuse să citească, Ashmont simţea că începe să înţeleagă ceva mai bine de ce şi cum – cu toate că erau pasaje întregi pe care trebuia să le citească de două sau trei ori. Ideile prezentate în cărţile pe care le citea pentru ea nu erau uşor de digerat. Uneori avea impresia că citeşte ceva într-o limbă străină. Însă perseverase şi începea să vadă luminiţa de la capătul tunelului.

Datorită noilor lui studii şi a faptului că nu era complet tâmpit, ştia că nu e deloc o idee bună să îşi lase buzele să îi atingă pielea

Aşa că decisese să se comporte politicos cu ea, chiar dacă asta l-ar fi îngropat. Ceea ce probabil urma să se întâmple. Dar nu conta. Avea o provocare de îndeplinit. Îşi lăsă frustrarea deoparte şi se forţă să se îndepărteze de ea.

Oamenii intrau şi ieşeau. Nu în număr foarte mare. Căldura după-amiezii scosese mare parte din înalta

societate a Londrei în staţiunile de relaxare sau la plimbări în parc sau cu iahtul. Cei care veneau la Cosmorama tindeau să se îndrepte foarte repede către zona cu răcoritoare.

— Plictisit? întrebă domnişoara Pomfret.

— Dimpotrivă. E prea captivantă combinaţia. Arătă cu capul către ferestruică. Erupţia Vezuviului şi tu.

— Muntele Vezuviu, se auzi vocea domnişoarei Flower, folosind un accent ciudat. „În timpul ultimei erupţii; puteţi vedea totul în plina mişcare în Foc şi Fum.” Îşi rostogoli „r”-urile şi adaugă o serie de vocale extra la sfârşitul cuvintelor. „Errrupţii. Mişcarrre.”

Domnişoara Pomfret zâmbi.

— Acum foloseşte accentul său extrem de italian.

— Acum poţi să te uiţi şi tu, zise domnişoară Flower.

Domnişoara Pomfret se uită la catalogul pe care îl avea în mână.

Începu să citească cu un accent grecesc exagerat: „Oraşul Atena în care se poate vedea Templul lui Tezeu, Adrian, Acropolele, frumuseţea naturală a Peloponezului şi aşa mai departe”.

Lady Charles chicoti din partea cealaltă a camerei.

— Iar e rândul meu, zise domnişoară Flower.

Se uită la Morris, care începu să se împleticească sub puterea zâmbetului ei.

— *Marea de sticlă* sau *Gheţarii din Savoy,* anunţă fata cu un accent franţuzesc mult prea exagerat, pronunţând „r”-urile de parcă ar fi fost foarte răcită. „Masele imense de gheaţă parrr să se rrrostogolească de pe Munţii Stâncoşi.”

Făcu câţiva paşi afectaţi în lateral, pretinzând că alunecă pe lângă ferestruică.

Bărbaţii care priveau tăcuţi de o vreme, izbucniră în urale.

După care, bineînţeles, simţiră nevoia să participe şi ei. Făcură tumbe, adăugând mişcări teatrale şi reuşiră să salveze victime ale gheţarilor şi lavei. Cei patru începură să citească descrierile pe rând, imitându-i pe ducele de Gloucester, pe rege, pe lordul Brougham, pe Lady Jersey,

pe prinţesa Lieven şi pe alţii. Surorile Pomfret erau mimi de primă clasă.

Spectacolul lor atrase spectatori şi vizitatorii se plimbau dintr-o parte în alta a clădirii, încercând să afle pe cine imită şi încercând să facă figuraţie.

— Cred că acesta e momentul potrivit să plecăm, zise Lady Charles. Înainte să ne dea cineva afară.

— Să mergem la Colosseum acum? întrebă Ashmont când ajunseră afară. Să vedem dacă doamnele pot să facă cumva să ne dea cineva afară şi de acolo?

— Nu cred, zise domnişoara Pomfret. Se apropie de el şi îi şopti: Nu îmi vine să cred că mătuşa ne-a lăsat să ne facem atâta vreme de cap. Tinerele domnişoare nu ar trebui să se dea în spectacol. Nu se cade să ne vadă cineva că ne distrăm în public.

El nu se gândise niciodată la asta, cel puţin nu până de curând, întotdeauna crezuse că femeile respectabile sunt plictisitoare. Abia de curând începuse să îşi dea seama că nu prea aveau de ales.

— A fost încântător, zise. Sora ta… e mult mai interesantă decât pare la prima vedere.

— Aşa cred că simte şi domnul Morris.

— Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine. Felul în care ai imitat-o pe prinţesa Lieven a fost perfect.

— Încă nu m-ai auzit când o imit pe ducesa de Kent.

Nu reuşise să o audă în ziua aceea. La Colosseum se întâlniseră cu un grup de Fitzclarences (copiii ilegitimi ai regelui) şi cu câţiva membri de importanţă minoră ai familiei regale, care s-au adunat cu toţii să se agite pe lângă Lady Charles şi domnişoara Flower.

— Cred că de aici nu vă mai scoate nimeni afară, îi zise Ashmont domnişoarei Pomfret pe un ton scăzut. De acum va trebui să te porţi impecabil. Fără bufonerii.

— Nu văd de ce ai fi intimidat de membrii familiei regale. Din câte îmi aduc aminte, nu au fost scutiţi de farsele tale.

— Asta a fost înainte, zise Ashmont. Sunt în relaţii proaste cu regele. Cred că îşi doreşte să mă spânzure de

stâlpul de la poartă. Cred că ar trebui să repar relaţiile.

Ducesa de Ashmont trebuia să se simtă binevenită la curte.

Aşa că ducele decise să farmece şi să dezarmeze. Trebuia să o facă şi din fericire ştia cum.

Fermecarea şi dezarmarea continuară timp de o săptămână, timp în care doamnele îl ţinură pe Ashmont foarte ocupat.

Au vizitat Grădina Zoologică din Regent Park. Au participat la concerte şi la opere de binefacere. La Operă. Şi la mai multe evenimente de caritate.

Sâmbătă, doamna Roake, prietena domnişoarei Pomfret, o luă la întâlnirea lunară, de data asta fără participarea agitatorilor.

Duminică ieşiră iarăşi să călărească în Hyde Park şi, din nou, cineva descălecă neintenţionat. În parc era mereu câte cineva care cădea de pe cal sau care nu putea stăpâni bine calul, însă accidentul din ziua aceea chiar nu avea nimic de-a face cu Ashmont.

Luni participară la un alt târg de lux, de data aceasta la Vauxhall, unde, din fericire, surorile nu trebuiră să rezerve o lojă şi, încă mai bine de atât, dansul se desfăşură seara. Domnişoara Pomfret purta o rochie de un portocaliu-deschis, ca o caisă, cu un decolteu destul de ispititor mărginit de dantelă. O rochie menită să tortureze un bărbat, practic.

Ochii ei străluceau în lumina felinarelor. Fusta ei de mătase se freca de picioarele lui când dansau. Îi încăpea în braţe de parcă s-ar fi născut ca să stea acolo.

Era făcută pentru el. Ştia asta. Provocarea era să o convingă şi pe ea.

Una dintre provocări. O alta era să îşi reclădească reputaţia. Ducesa de Ashmont trebuia să fie bine primită peste tot pe unde mergea. Soţul ei nu putea să fie un paria. Trebuia să îşi găsească un loc. Şi trebuia să fie genul de loc unde un duce dificil şi zbuciumat să se potrivească.

Avea o mulţime de poduri de reconstruit şi câteva noi de ridicat de la zero.

Faptul că o ştia nemulţumită de viaţa pe care o ducea nu făcea lucrurile deloc mai uşoare.

Ar fi preferat să fie lângă ea, tot timpul, să încerce să îi facă viaţa puţin mai plăcută, dar nu putea.

Nu putea, de exemplu, să o însoţească în timpul vizitelor de dimineaţa. Mătuşa mamei ei era cea care lua fetele în vizite interminabile pe care doamnele erau obligate să le facă şi despre care domnişoara Pomfret îi spusese că le dispreţuieşte.

— Stăm şi vorbim despre nimic, i se plânsese marţi seară. Prea multe femei plictisite, care nu au nimic de făcut decât să bârfească sau să dezbată chestiuni lipsite de importanţă. Până şi lui Hyacinth i se par obositoare. Spune că lasă toate bârfele să îi treacă pe lângă urechi, asemenea zgomotelor de fundal. Mi-aş dori să pot face acelaşi lucru, însă tot ce îmi trece mie prin cap este o dorinţă foarte puternică de a crea dezordine.

În noaptea aceea ocupară o loja la teatrul Haymarket. Purta o rochie de culoarea ametistului, o alta cu un decolteu diabolic de adânc, cu dantela prinsă în zona gâtului, precum glazura de pe un tort. Se mulţumi doar să o ţină de mână şi să-i atingă piciorul din când în când.

Miercuri seară, în schimb, nu se putea aştepta la aşa tortură delicioasă. Familia participa la o cină la care Ashmont nu fusese invitat.

Nu îşi amintea când fusese ultima oară invitat la o întâlnire intimă a înaltei societăţi. Ştia de ce fusese şters de pe listele de invitaţi. Nimeni nu avea încredere în el. Gazdele nu ştiau niciodată la ce se pot aştepta. Explozii. Urlete. Invazii ale animalelor domestice. Acrobaţi de la circ.

Aşa că ziua de miercuri îl găsi pe Ashmont singur şi gata să se tortureze imaginându-şi bărbaţii invitaţi la cină aruncând priviri în decolteul Cassandrei Pomfret şi având acelaşi tip de fantezii pe care le avea şi el.

Când sosi bileţelul, era în dormitor, studiind nişte acte pe care i le lăsase avocatul.

Casa deGriffith

17 iulie

Dragă Ashmont,

Doamna Roake mi-a adus la cunoştinţă o situaţie care are nevoie de atenţia mea şi care mă obligă să vizitez o parte a Londrei pe care părinţii mei nu mi-ar permite să o vizitez. De obicei Keeffe este cel care mă însoţeşte în aceste misiuni. Cartierul respectiv este mai degrabă sărac, nu neapărat periculos. Adică nu e mai periculos decât alte părţi ale Londrei. Însă, pentru că o femeie nu poate să călătorească singură fără să fie victima atenţiilor masculine pe care nu şi le doreşte şi pentru că e nevoie de prea mult timp şi efort pentru a refuza avansurile, aş vrea să îi iei tu locul lui Keeffe. De la casa doamnei Roake, unde mă voi schimba într-o ţinută potrivită, voi lua o trăsură până la hanul Furnival, în Holborn. Acolo te vei întâlni cu mine, la zece dimineaţa. Îmbracă-te cât de simplu poţi. Rezidenţii zonei au motive întemeiate să le fie frică atunci când au aristocraţi printre ei.

Misiunea noastră nu este una periculoasă. Este genul de comision pe care îl fac adesea în numele Societăţii Andromeda şi este urgent, pentru că altfel nu aş risca să merg acolo tocmai acum, când viaţa lui Hyacinth este în sfârşit ceea ce trebuie să fie.

Cassandra Pomfret

— Bleeding Heart Yard, repetă Ashmont când domnişoara Pomfret îi spuse care le va fi destinaţia. De ce vrei să mergi tu acolo? Puteai să mă trimiţi pe mine.

— Toţi cei un metru nouăzeci ai tăi, în toată gloria lor de duce, năvălind în locul acela, zise ea. Pentru că încercam să ne facem treaba fără să atragem prea multă atenţie asupra noastră.

Mergeau pe lângă Holborn, o stradă aglomerată şi gălăgioasă, unde trecătorii abia îi băgau în seamă. Domnişoara Pomfret purta o rochie maro cu un model simplu, cu mâneci mult mai puţin umflate decât cele la modă şi care avea ca unică decoraţiune o bucată de

dantelă deasupra liniei gâtului. Pălăria era şi ea austeră: fără dantele, fără flori, fără fundiţe, cu un elastic prins sub bărbie. Fără umbrelă astăzi. Întârziase înainte să plece şi, în graba de a se schimba, o uitase acasă la doamna Roake.

— Dar m-am îmbrăcat aşa cum mi-ai cerut, spuse el.

Purta un costum la care apela atunci când trebuia să călătorească incognito.

Îl privi cruciş.

— Zeii vremii au fost blânzi. Sub cerul înnorat, aşa cum eşti îmbrăcat, arăţi mai puţin ca un zeu grec. Însă tot nu ai postura potrivită. Încă arăţi ca un lord, stăpân a tot ceea ce ai.

— Am înţeles. Uitasem de asta. Îşi lăsă umerii să atârne şi bărbia să cadă şi îşi ajustă poziţia. E mai bine aşa?

Îl măsură iar cu rapiditate.

— Nu e rău pentru un duce. O fi de la timpul pe care îl petreci la teatru, fraternizând cu actorii… şi actriţele. Asta şi faptul că frecventezi tot felul de locuri cu renume prost. Dar să nu vorbeşti.

— Pot să îmi schimb şi accentul, să ştii.

Ea scutură din cap.

— Aşa ai impresia. Însă îşi dau întotdeauna seama. Eu a trebuit să lucrez cu un profesor foarte strict.

— Keeffe.

— Cine altcineva? Totuşi, femeile au un avantaj. Suntem antrenate să ne adaptăm dorinţelor altora, ceea ce face să ne fie mai uşor să ne schimbăm postura sau mersul. Şi asta îmi oferă libertatea de a mă concentra asupra vorbirii. Ţie îţi recomand să te concentrezi la a nu merge de parcă eşti stăpân peste tot locul, ceea ce, din câte ştiu eu, s-ar putea să şi fii de fapt.

— Bleeding Heart Yard nu îmi aparţine, cel puţin nu cred. Cotiră pe Ely Place. Încă nu mi-ai zis de ce am venit aici, zise el.

— Ca să împiedic o evacuare forţată, îi răspunse. M-am oferit voluntară pentru Holborn, aşa cum fac de obicei când sunt acasă. De obicei, oamenii care locuiesc aici nu sunt problema. Problema sunt de obicei proprietarii,

consilierii şi colectorii de chirii. Unii dintre ei sunt prea zeloşi. Unii dintre ei îi înşală pe chiriaşi, care nu îşi permit un avocat sau nici măcar nu ştiu că au nevoie de unul.

— Înţeleg.

Din păcate, chiar înţelegea cât se putea de clar. Citise mult în ultima vreme, iar asta îl făcuse să descopere lucruri tulburătoare.

Acum, să mai afle şi despre oameni care nu îşi cunoşteau drepturile legale sau nu aveau mijloacele de a le obţine.

— Te simţi rău, Ashmont? Ai chefuit prea tare aseară?

Nu îşi dăduse seamă că se oprise şi îşi pusese mâinile în cap. Îşi luă mâna de pe tâmplă şi începu să râdă, însă nu putea să scape de sentimentul pe care îl avea, de parcă o greutate îi apăsa pe cap.

— Îmi provoci dureri de cap. Şi de inimă. Mă simt…

Copleşit. Se uită în jur la clădirile vechi şi întunecate care se ridicau în jurul lor.

— Astea nu sunt lucruri la care să mă fi gândit până acum.

— Nici eu nu mă gândisem la ele, până când nu am cunoscut-o pe doamna Roake şi clubul şi toate felurile simple în care mă puteam face utilă.

„Trebuie să te aduni şi să încerci, măcar odată în viaţa ta mizerabilă, să te faci util.”

Îi spusese asta şi cu trei săptămâni înainte, iar vocea ei rece şi clară penetrase aburul mizerabil al beţiei.

Supravieţuise acelei zile în Putney, cel mai rău moment al vieţii lui şi reuşise să facă ceva oarecum util. Îşi dorea să fie util, pentru prima dată în viaţă.

Pur şi simplu nu era obişnuit cu asta, nimic altceva.

— O mică parte a Londrei, zise, mai mult pentru el. Atâtea vieţi înăuntru. Şi asemenea locuri sunt peste tot. Unii mult prea zeloşi. Unii înşelând oameni ca să se protejeze pe ei înşişi.

Un lucru la care nici măcar nu se gândise. Era o lume căreia nu îi dăduse atenţie. Nu se simţea confortabil şi ar fi vrut să stea într-un loc liniştit, cu un pahar de vin în mână

şi să desluşească toată situaţia. Dar nu putea. Nu acum. Trebuia să meargă înainte. Pentru că asta făcea şi ea.

— E mai bine să încerci să faci ceva decât să nu faci nimic. Ea merse înainte, iar el o prinse din urmă într-o clipă.

*

Întârziaseră.

Doamna Pooley stătea în faţa casei, cu puţinele lucruri pe care le avea împrăştiate pe lângă ea. Ţinea un copilaş de mână şi legăna unul pe şold, în vreme ce se uita lipsită de apărare la un bărbat care se îndrepta spre celălalt capăt al curţii.

— Oh, nu, domnule Crummock, strigă Cassandra după el. Nu fugi după ce ai lăsat în drum o femeie cu copii.

Nu ar fi făcut asta dacă domnul Pooley era acasă, însă nu era. Cel mai probabil era undeva în oraş, căutând de lucru.

Crummock se opri şi se întoarse. Era un bărbat mare ca un taur, îmbrăcat nu neapărat elegant, dar mai bine ca restul locuitorilor din curte. Aproape toţi în preajmă, privind la ce se întâmplă.

— Vă rog să nu încercaţi să îmi faceţi probleme, domnişoară. Am avut răbdare cu ei cât am putut. Dar sunt în urmă cu chiria de mai bine de patru luni. Iar cei care îmi plătesc salariul nu sunt interesaţi să facă muncă de binefacere.

Ashmont se holbă la bărbat.

— Asta e opera ta? Tu le-ai aruncat bunurile în mizeria din curte? întrebă cu o voce moale şi un zâmbet discret.

Arătă către hainele purtate, vasele ciobite, ustensilele şi alte mărunţişuri amărâte.

Cassandra se trezi că e pe punctul de a-l prinde de braţ. Îl rugase să îşi ţină gura. Era aici numai pentru suport moral, nimic mai mult. Faptul că avea un bărbat alături schimba foarte mult echilibrul de puteri.

Însă era conştientă că erau priviţi de o mulţime de oameni. Bărbaţi care ieşeau din ateliere. Femei care

stăteau în pragul uşii sau care priveau pe ferestre.

Nici nu se uitau la ea. Se uitau cu toţii la Ashmont aşteptând să vadă ce urmează să facă.

Îşi încrucişă braţele şi aşteptă şi ea. Dacă lucrurile urmau să o ia razna, Cassandra avea să fie nevoită să se descurce.

— Nu voiau să plece, răspunse Crummock, care păru să se micşoreze, pe măsură ce Ashmont se apropia.

— Le-ai aruncat lucrurile, continuă ducele. Pe piatră şi în gunoi. Unei femei cu doi copii.

— Nu au plătit, domnule. Şi sunt datori de la Bunavestire. Slujba mea este să colectez chiriile. Am trecut de mai multe ori pe aici şi m-au tot refuzat. Nu am mai putut să aştept.

— Aşteptăm salariile domnului Pooley, zise doamna Pooley. I se datorează salariile pe câteva luni. Şi acum nu e aici. E în oraş, căutându-şi ceva de muncă. Nu a fost plătit nici pentru ultima slujbă pe care a făcut-o. Eu mi-am găsit de lucru la spălat şi cârpit. Nu am cere niciodată de pomană. Cerem doar puţin timp, ca să ne punem pe picioare. Tot ce putem face acum e să încercăm să hrănim copiii.

Privirea lui Ashmont trecu peste ea, peste copii şi peste puţinele lor lucruri împrăştiate pe jos.

Crummock se dădu un pas în spate.

Ashmont clipi. Îşi descleştă pumnii.

— Domnule Crummock, zise moale.

Până şi doamna Pooley se retrase la auzul vocii lui, care părea calmul dinaintea furtunii.

Colectorul de chirii privi prin curte. Nu se aşteptă să primească simpatie sau să găsească aliaţi. Cassandra se gândi că ar fi putut să o ia la fugă, însă probabil că realizase că nu ar fi ajuns departe dacă Ashmont o lua la fugă după el.

Omul îşi strânse carneţelul de chirii la piept.

— Domnule… domnul meu… am şi eu o slujbă de făcut.

— Adevărat. Aşa că o să-ţi spun ce o să faci acum. O

să începi să aduni lucrurile familiei ăsteia, pe care le-ai aruncat ca pe gunoi, şi le vei căra înapoi în cameră. O să o ajuţi să îşi pună casa la punct din nou. O să îi ceri scuze pentru necazul pe care i l-ai provocat. Cere-ţi scuze! Îţi vei cere scuze, domnule Crummock. Apoi te întorci la mine şi discutăm despre afaceri.

Crummock se înroşi la faţă. Deşi curtea era ascunsă în umbra clădirilor din jur şi soarele nu strălucea în curte, faţa lui Crummock începea să se scalde în sudoare. Se uită o vreme la Ashmont. Ducele zâmbea în continuare. Părea foarte calm. Dar asta era pentru că era duce. Şi pentru că era Ashmont.

Aici nimeni nu părea să aibă idee cine era, însă toată lumea simţea, inclusiv Cassandra, că aerul era încărcat de pericol. Întreaga curte era înţepenită. Până şi în ateliere se aşternu tăcerea.

Crummock se întoarse şi începu să adune bunurile familiei.

*

Fiecare lucru la vremea lui, îşi spuse Ashmont. În primul rând, trebuia să îşi păstreze cumpătul.

În al doilea rând, trebuia să se gândească.

Pe când Crummock îi cărase lucrurile doamnei Pooley înapoi în cameră şi o ajuta să se întoarcă la locul ei de drept, Ashmont pusese la punct un fel de plan. Împrumutase caietul de colectări şi scrise pe el numele şi adresa avocatului său.

— Vizitează-l mâine, îi zise. O să aranjeze totul cu angajatorul tău.

Când colectorul de chirii plecă, Ashmont se duse să discute cu familia. Nu avea de ales. Domnişoara Pomfret nu scosese un cuvânt de când îl provocase pe Crummock. Nu zicea nimic. Stătea şi aştepta, ca o statuie de piatra.

Doamna Pooley părea înfricoşată. Copiii se holbau la el cu ochii cât cepele, urmărindu-i fiecare mişcare.

Deşi camerele erau vechi şi ponosite, tavanul înalt

purta urme ale unor vremuri mai bune din trecutul îndepărtat. Cândva, camerele astea făcuseră parte dintr-o casă grandioasă. Nu mai era grandioasă, dar măcar partea aceasta a ei era curată. Doamna Pooley era amărâtă, însă nu era îngălată. În afară de pagubele făcute de Crummock, pagube pentru care urma să plătească, locul era extrem de curat. Până şi Sommers ar fi fost de acord.

— Ştiu că nu căutaţi pomană, zise Ashmont. Însă sper că nu aţi refuza un împrumut. Ca să vă ajute în perioada aceasta. Până putem rezolva ceva în legătură cu salariile şi viitoarea angajare a domnului Pooley.

Domnişoara Pomfret se apropie de ei. Îşi scoase poşeta şi numără banii pe care îi avea la ea. Ashmont contribui şi el cu o sumă ceva mai consistentă, despre care o asigură că e doar un împrumut. Doamna Pooley îşi şterse ochii cu colţul sorţului. Ashmont se uită în altă parte.

Spre uşurarea lui, femeile se mutară într-un colţ ca să vorbească.

Spre groaza lui, fetiţa cea mică, care fusese aşezată pe o bucată de pătură, veni târâş către Ashmont şi se echilibră trăgându-l de pantaloni. O ridică şi după un prim moment de panică în care se gândi ce să facă cu ea, o aşeză pe şold, la fel cum făcuse mama ei. Cântărea cât un fulg.

Nu aveau de nici unele.

Îi venea să plângă.

„Face bărbaţii să plângă”, îl avertizase Morris.

Poate că trebuiau să o facă.

*

Ashmont şi domnişoara Pomfret se îndepărtară de Bleeding Heart Yard printr-o conglomeraţie de curţi şi grădini. Nu ştia exact unde se afla, sau de ce se întorseseră pe aici, însă ea părea să ştie, aşa că o urmă. Momentan nu putea face altceva decât să încerce să absoarbă ceea ce văzuse şi să se lupte cu tristeţea şi furia care îl măcinau.

Era vag conştient că ploua, pe măsură ce stropii rari

se transformau într-o perdea udă. Cărările laterale întunecate deveneau tot mai neguroase, aşa că în cele din urmă o întrebă:

— Te-ai rătăcit?

Îl prinse de mână şi îl trase în cadrul unei uşi.

— Da, îi zise. Da, m-am rătăcit. Mă subestimezi la fiecare pas.

Simţi o apăsare în piept.

— Ce am făcut? De ce nu mi-ai spus?

Se uită în sus la el, dar era prea întuneric la intrarea uşii ca să îi citească expresia, nu că faţa ei frumoasă era uşor de citit în cele mai bune circumstanţe.

— Îţi aminteşti de ziua aceea la Camberley Place? Petrecerea pentru copii când te-ai certat cu Godfrey Wills?

— Bineînţeles. Cum aş putea să uit?

— Ah, dar ai uitat de mine.

— Nu, nu cu totul. Ce vr…?

— Te-am iubit. Aveam unsprezece ani şi te-am iubit pentru ce ai făcut. Te-am iubit în continuare, chiar şi când nu mai aveam niciun motiv.

— Nu ştiu…

— Credeam că vei creşte şi vei deveni un erou, cineva bun şi nobil şi sincer. Am aşteptat, am sperat, am aşteptat şi am sperat. Şi tu m-ai dezamăgit de fiecare dată. Şi în cele din urmă am renunţat să aştept şi să sper.

Simţi că îl trec fiorii.

— Nu am ştiut.

— Cum ai fi putut să ştii? După ziua aceea, nu m-ai mai văzut niciodată. Nici măcar când eram acolo. La Almack’s. Am stat în faţa ta şi puteam la fel de bine să fiu parte din mobilier.

Nu, nu. Dar trebuia să fie adevărat. Nu îşi amintea şi ea nu ar fi minţit, expunându-se în felul acesta.

— Şi după o vreme, am renunţat, continuă. Aveam alte lucruri de făcut şi alte lucruri în care să cred. Însă acum vii şi faci asta.

— Nu voiam să îţi încurc planurile.

— Ai fost minunat astăzi, înţelegi asta?

Nu mai înţelegea nimic. Întreaga lume îl zăpăcea. O femeie şi copiii ei şi tot ce deţineau pe lume zăcând pe pământ în mizerie. Sute, dacă nu mii de femei în aceeaşi situaţie. Îşi dorea să pocnească pe cineva.

Şi acum asta. Îl iubise, iar el nu avusese nici cea mai vagă idee şi nu îi pasase. O rănise, în mod repetat, pe tânăra elfă care fusese şi pe femeia care devenise. Fusese ignorant, prea ocupat cu viaţa lui inutilă. Îl prinse de umeri şi îl scuturǎ.

— Astăzi ai fost exact ce mi-am dorit întotdeauna să fii. Oh, Lucius, ce o să mă fac cu tine?

— Stai aşa. Starea lui de spirit se îmbunătăţise, se întunecase şi răsărise din nou într-un ritm ameţitor. Înflori încă odată. Nu eşti dezamăgită. Am fost… minunat.

Îşi aruncă mâinile pe după gâtul lui şi îl sărută. Nu ezitant. Dar când vreodată fusese ea ezitantă? Îl sărută puternic pe buze. Îi sărută obrajii, din nou şi din nou. Îi sărută bărbia. Îi trecu degetele prin păr.

Ziua se întunecase, şi aleea îngustă pe care intraseră era şi mai întunecată din cauza clădirilor care se închideau în jurul lor. Ploaia bătea la ferestre şi curgea pe caldarâm.

El habar n-avea unde se afla. Şi nici nu conta. Îşi puse mâinile în jurul feţei ei. Nu îi putea citi faţa, însă nu ar fi înţeles mai nimic oricum.

— Tot ce se întâmplă între noi e confuz.

— Sunt atât de mândră de tine, îi zise. Şi acum sunt iar îndrăgostită de tine, iar asta nu îmi convine deloc.

Simţi că explodează de fericire, de parcă în el avea loc o furtună de răsărituri de soare.

— Ba o să îţi convină.

O sărută de mai multe ori pe faţa acoperită de ploaie, pe obraji, pe pleoape, pe sprâncene şi îi împinse boneta ca să îi poată săruta fruntea. Îi acoperi buzele cu ale lui şi le savură moliciunea şi bucuria cu care îl aşteptau. Atât de puţin şi cu toate astea atât de mult.

Aşteptase un timp ce i se păruse o veşnicie şi se aşteptă să dureze încă o veşnicie. Însă, deocamdată, îşi permise beţia dată de gustul gurii ei sub a lui. Gura ei, atât

de moale şi de plină şi de lipsită de cuvinte spuse direct. Îl sărută în acelaşi fel direct. Scoase un oftat rapid şi nerăbdător şi limba ei se plimbă peste buzele lui.

Inima îi tresări şi îşi uită toate intenţiile bune. O lăsă să intre şi întreaga lume dispăru. Gura ei era răcoroasă şi dulce, ca râul de la Camberley Place primăvara. La fel ca locul acela, o simţea ca pe un refugiu, ca acasă, ca locul de care aparţinea şi exact după asta tânjise. În interiorul lui nu era niciodată linişte şi acum, simţind în sinea lui revolta unei armate, tânjea după sanctuarul pe care ea părea să i-l ofere. Ea era furtuna şi refugiul din faţa furtunii, o minunată femeie pasională.

Îşi trecu mâna peste gâtul ei, unde gulerul dantelat îi gâdila degetele, apoi îi atinse umerii, apoi braţele. Nu erau pierdute în straturi peste straturi de material azi. Fără poale enorme sau mormane de dantelă care să îi ascundă formele feminine. Îşi trecu mâinile peste sânii ei, ferm încastraţi de lenjerie. Ce zăcea dedesubt era catifelat şi cald, ştia deja. Ştia deja cum îi miroase pielea: a lavandă, a rozmarin şi a Cassandra.

Ea scotea mici sunete ciudate şi se lipi mai tare de el. Îşi trecu mâinile peste umerii şi braţele lui, îi mângâie spatele şi coborî mai jos, trăgându-l către ea. Ashmont o trase atât de aproape pe cât putu, mădularul lui umflat apăsând inutil pe straturi de fuste şi jupoane. Mâna îi alunecă pe sub fustele ei, urmărindu-i linia coapselor. Se mută pe picioarele ei. Picioarele ei lungi. Îşi lăsase mâinile să alunece peste fusta ei de călărie atunci în trecut şi acum simţea mâncărimea de a atinge mai mult; voia jartiere desfăcute şi ciorapi lungi de mătase pe pământ şi piele caldă şi moale sub atingerea lui.

Îi prinse fusta şi începu să o tragă în sus. Ploaia îi biciuia spatele pulpei şi, cu toată pofta care îl consuma, se întoarse la realitate. Îşi aminti unde erau. Undeva în Holborn. Într-o ramă de uşă dintr-un labirint de străduţe şi curţi şi grădini. Un spaţiu public.

Ploua. Îşi aminti de ploaia din Putney, căzând în curte. Îşi aminti aşteptarea. O aşteptă de… oare de cât timp? Încă

mai avea de aşteptat. Însă spera că nu pentru multă vreme. Îşi ridică mâna înapoi spre talia ei. Întrerupse sărutul şi îşi lipi fruntea de a ei.

— Aşteaptă, zise el, şi trase aer în piept.

— Da.

Rămaseră aşa, cu frunţile lipite, în timp ce ploaia cădea în cascade în jurul lor.

— Nu putem, îi zise el.

— Ştiu. Dar în momentul ăsta, te iubesc la nebunie.

— Ştiu. E greu să nu mă iubeşti. Sunt irezistibil.

Se trase de lângă el şi îl privi.

— Ai ştiut ce ai de făcut.

— Într-o intrare în curte? Cu o fată frumoasă? Ce retardat nu ar fi ştiut ce să facă?

— Nu aici. În Bleeding Heart Yard.

— Evident.

Ceea ce îşi dorea în momentul acesta era să nu trebuiască să se gândească la ce văzuse şi la ceea ce trăise. Simţea că lumea lui se clatină.

— Nu era aşa uşor. Nu să rezolvi problema la perfecţie, aşa cum ai făcut tu. Oh, fir-ar, aş putea să te plesnesc de acum până la a doua venire. Toţi anii ăştia. Ştiam că tu trebuie să fii alesul. Însă eşti cel mai enervant bărbat.

— Asta înseamnă că nu mă mai iubeşti? Nu te-a ţinut prea mult.

— Ashmont, pentru numele lui Dumnezeu!

— Am primit măcar o bilă albă?

— Sunt extrem de tentată să te strâng de gât.

Se îndepărtă de el şi îşi aranjă boneta. Nu foarte bine. El încercă să îi dea mâinile la o parte, ca să o poată aranja aşa cum trebuia, însă ea îi înlătură mâinile.

— Nu contează, îi zise. Plouă. Nu va observa nimeni. Trebuie să mă întorc. Trăsura mamei va ajunge la doamna Roake ca să mă ducă acasă şi trebuie să mă schimb înainte să ajungă. Şi să mă întorc la familia mea. La viaţa aceea. După escapada aceasta scurtă. Ce avem azi de făcut? Porcăria de petrecere cu temă acvatică de pe Tamisa. Când

o să terminăm cu jocurile astea prosteşti? Nu ni se potrivesc, Ashmont, nici ţie, nici mie şi asta nu face decât să complice lucrurile.

— Am putea să terminăm cu prefăcătoria. Am putea să ne căsătorim.

— Nu. Nu acum. Trebuie să mă gândesc. Să... mă adun.

Îi întoarse spatele şi plecă de lângă arcadă. Mergea repede, însă el reuşi să o prindă din urmă în câţiva paşi.

Inima îi bătea să îi sară din piept, cuprinsă de un sentiment revoltător, format din anxietate, poftă înăbuşită şi dispreţ de sine.

— Cassandra.

— Când faci lucrul corect, face ca restul... restul vieţii tale irosite... să fie mult mai iritant. Aş vrea să te fi lăsat să zaci în Putney Heath şi să fi venit să rezolv totul de una singură şi să îmi asum consecinţele. Dar te-am chemat, aşa că, acum, trebuie să mă plimb între bucurie şi disperare la nesfârşit. Mă scoate din minţi. Am devenit genul de femeie pe care o dispreţuiesc, una iraţională şi în care nu se poate avea încredere.

Îl sărutase cu atâta pasiune. Şi el îi răspunsese la fel. Îi spusese că îl iubeşte la nebunie. Oare asta e ceea ce i se întâmplase? Nebunie? Cu siguranţă momentele furate, să se agaţe de orice pai pe care ea i-l arunca, puteau să o scoată din minţi.

Îi intrase în lume ca o furtună şi acum lumea lui era la pământ. De parcă s-ar fi uitat la posesiunile familiei Pooley. Era prea mult: imaginea copilului, prea mic, practic lipsit de greutate, care presupusese pur şi simplu că era în siguranţă cu el. Cei doi copii ai acelor părinţi care fuseseră înşelaţi şi de care lumea profitase când tot ce doreau era să ducă o viaţă decentă.

Era mai mult decât putea să suporte în acest moment. Nu se simţea în stare să lege o propoziţie. Cuvinte şi imagini i se împleteau în minte. Tot ce se întâmplase începând cu acea zi din Putney. Însă mergea mult mai departe în trecut şi el nu avusese nici cea mai vagă idee.

În toţi anii aceştia, ea fusese acolo, undeva pe fundalul vieţii lui inutile. Nu o observase niciodată şi ea îl iubise, iar tot ce făcuse el era să o dezamăgească de fiecare dată.

Trecu o clipă, sau poate luni întregi. Pentru el, se simţea la fel. După care stătură din nou la intrarea hanului Furnival. Ploaia continuă constant, neafectată de faptele a doi oameni nefericiţi. Erau leoarcă, însă era o zi caldă de vară şi nici ei nu erau chiar două fiinţe delicate. Şi-o aminti, udă până la piele în Putney, pentru că fugise să găsească un medic.

Ieşise în mijlocul unei furtuni pentru Keeffe, care era atât de important pentru ea. Îşi iubea sora din toată inima, însă Keeffe era Blackwood şi Ripley al ei, omul căruia şi-ar fi încredinţat viaţa, cel care dăduse vieţii ei sens şi o măsură a libertăţii. El era cel care, cu alte cuvinte, îi făcuse viaţa suportabilă.

Nu avusese nevoie de Ashmont azi. Orice bărbat i-ar fi fost de folos, ca să o apere de oricare din bărbaţii care îndrăzneau să creadă că este perfect acceptabil să acosteze femei care aveau neruşinarea de a se plimba pe străzile Londrei neînsoţite.

Ar fi putut să se descurce foarte bine şi singură cu situaţia zilei. Dacă ar fi stat în fundal, aşa cum îi ceruse ea, poate că toate astea ar fi fost mai uşor de îndurat. Pentru ea. Pentru el.

Făcuse cu ea acelaşi lucru pe care îl făcuse cu Olympia: o fermecase şi o dezarmase, distrugându-i rezistenţa fără să se gândească nicio clipă la cine era ea şi la ce îşi dorea. Nu înţelesese nimic din caracterul Olympiei, nimic despre dorinţele sau visurile ei. Cine era ea nu contase. Îşi dorise o nevastă, ea îndeplinea condiţiile şi el îşi propusese pur şi simplu să distrugă toate barierele.

Făcea acelaşi lucru din nou, însă de data asta o făcea cu o femeie care ajunsese să însemne totul pentru el.

Nu trecuseră nici cinci săptămâni de la întâmplările din Putney Heath. Prea puţin timp pentru a şterge perioada de mai mult de un deceniu în care o rănise şi o dezamăgise

la infinit. Nici pe departe suficient timp ca să îi dovedească faptul că era mai bun.

Era un bărbat răsfăţat, superficial, încăpăţânat, care până acum refuzase să crească şi să devină responsabil.

Nici nu era de mirare că îi provocase atâta confuzie şi anxietate.

O conduse la staţia de trăsuri şi o aşează în trăsură.

— Ai dreptate, îi spuse el. Situaţia asta mă scoate din minţi.

Închise uşor uşa şi se îndepărtă.

Avea treabă.

Capitolul 14

În ciuda ploii şi a întârzierilor constante în încercarea de a traversa Londra, Cassandra reuşi să fie pregătită de plecare când trăsura mamei ei ajunse acasă la doamna Roake ca să o ia şi să o ducă acasă.

Nu avusese timp să îi împărtăşească aventurile sale lui Hyacinth. Cassandra nici nu avusese timp să se gândească la tot ce se întâmplase. Trebuiau să se îmbrace pentru a merge la petrecerea acvatică şi asta durase mai mult decât se aşteptaseră. Problema e că nu reuşiseră să găsească un înlocuitor pentru Gosney, aşa că Colson, camerista pe care o împărţea cu sora ei, avea dublul volumului obişnuit de muncă în aceeaşi perioadă de timp.

Ca rezultat, nimic nu mergea aşa cum ar fi trebuit, aşa că surorile nu avură ocazia să vorbească una cu cealaltă până seara târziu, la întoarcerea acasă. În momentul respectiv, Cassandra era deja prea ameţită şi cu gândurile împrăştiate ca să poată face altceva în afară de a se cocoţa în vârful patului. Cel puţin Hyacinth se distrase. Deşi nu reuşiseră să urce în ambarcaţiunea lordului Primar, navigaseră destul de aproape de acesta, pe iahtul lordului Eddingham, ca să se alăture procesiunii acvatice până la Richmond.

Fusese o petrecere cu muzică, însă zgomotul îi provocase Cassandrei o mare durere de cap, plus că nu avea deloc poftă de mâncare şi conacele cu grădini luminate pe lângă care treceau.

Aparent erau o mulţime de petreceri pe toată durata rutei. Seara era foarte frumoasă, însă simţea că nu se poate bucura. Mintea îi era plină de imagini de la Bleeding Heart Yard: Ashmont atacându-l pe Crummock, felul în care doamna Pooley se uitase la el, de parcă ar fi fost un înger păzitor, Ashmont luând panicat copila în braţe.

Încredere.

Cassandra ar fi vrut să stea acasă, în linişte ca să se gândească la toate. Ar fi vrut să poată face mai multe pentru familia Pooley. Ar fi vrut să vorbească cu Ashmont. În loc de toate astea, împărţea o barcă luxoasă cu oameni cu care nu avea nimic de discutat.

Ziua următoare nu îi îmbunătăţise cu nimic dispoziţia. Primi o vizită de la Lady Bartham, care apăru însoţită de domnul Owsley.

După ce sfâşiase reputaţia mai multor persoane prezente la întâlnirile la care asistase în ultimele zile, contesa zise:

— Am înţeles că ducele de Ashmont nu v-a însoţit la petrecerea de ieri. Am crezut că vă va duce cu una din bărcile lui. Dar, stai, că uitasem. Are multe de făcut în legătură cu plecarea din Londra.

Cassandra avu grijă să nu se dea de gol în timpul vizitelor de dimineaţă. Singurul mod în care putea trece fără să comită o crimă socială era să îşi ţină gura şi să nu lase să se citească nimic pe chipul ei. Aceste aspecte erau cruciale mai ales cu Lady Bartham. Ca mai toate persoanele veşnic nemulţumite, ura să îi vadă pe cei de lângă ea fericiţi.

— Bineînţeles că ducele are multe de pus la punct, zise mama.

Se ferea de privirea Cassandrei. Nu era degeaba soţie de politician.

— Am înţeles că are de gând să meargă la

Southampton pentru regată, spuse Lady Bartham. Fiul meu, Humphrey, mi-a pomenit asta din întâmplare aseară, când a trecut pe la balul de la Lady Thurlow. Am înţeles că urmează să îl însoţească pe duce.

Ceea ce, în traducere, însemna: „Peţitorii fiicelor tale urmează să le abandoneze în favoarea curselor de bărci”.

Contesa fu dezamăgită dacă se aştepta să vadă semne de mâhnire.

Cassandra, Hyacinth şi mama lor abia dacă o priveau cu un strop de interes.

— Cât de plăcut pentru ei! zise mama. Cursele de ambarcaţiuni pot să fie foarte interesante. Trebuie să le urăm succes.

— Sunt sigură că e un hobby nevinovat, zise domnul Owsley. Exerciţii sănătoase în aerul mării. Competiţia în sine cred că nu înseamnă mare lucru. Din câte am înţeles, pariurile de la cursele de ambarcaţiuni nu sunt nici pe de parte la fel de generoase precum cele de la cursele de cai. Acestea din urmă sunt, din păcate, supuse unei influenţe criminale dintre cele mai mari.

Lady Bartham îi aruncă o privire ameninţătoare.

— Am impresia că ducele şi Humphrey au de gând să continue drumul de la Southampton la Goodwood.

Cursele de la Goodwood, organizate pe domeniul ducelui de Richmond din Sussex, urmau să înceapă la sfârşitul lunii şi să dureze patru zile.

Owsley înţelese mesajul.

— Presupun că ducele de Richmond va avea grijă ca totul să fie corect şi să ţină la distanţă elementele de nedorit.

Şi atunci de ce i-ar permite accesul lui Ashmont, îi trecu prin cap Cassandrei? Schimbă o privire cu Hyacinth, care cel mai probabil îi citise gândurile, pentru că în ochii ei albaştri se citea doar amuzament. Cassandra o privi şi îşi dădu seama că se distra. Pentru Hyacinth, un asemenea schimb de replici era un joc. Era mare mirare că reuşea să se integreze atât de bine în lumea bună. După spusele ei, lăsa toată mojicia, gelozia şi reaua-voinţă să îi treacă pe

lângă urechi. Era un har pe care Cassandra nu îl stăpânea.

— Domnul Morris trebuie să fie un fiu extrem de devotat, dacă ne gândim cum îi prezintă mamei lui toate detaliile vieţii sale, zise Hyacinth.

— Humphrey îmi spune mereu totul, spuse Lady Bartham. Deşi este, într-adevăr, destul de dificil să mă păstrez la curent cu atât de multe activităţi şi planuri pe care le are. Se schimbă atât de des.

Traducere: „Nu eşti decât o pasiune trecătoare”.

— Cât noroc are, în cazul acesta, că are prieteni cu mijloacele financiare care să le permită să joace la cursele de iahturi şi să călătorească oricând îşi doresc, zise mama.

Traducere: „Humphrey al tău nu e altceva decât un al treilea fiu, fără avere şi fără perspective cu care să se poată lăuda”.

— Domnul Morris reuşeşte să se facă foarte plăcut, zise Hyacinth. Nu l-am auzit niciodată rostind vreo remarcă neplăcută la adresa oricărui prieten al său. Nu mă miră că toţi îi caută compania.

Aici era diferenţa: în cazurile în care Cassandra ataca, Hyacinth dezarma.

Însă asta era situaţia. Cassandra nu era sora ei şi nu avea să fie niciodată, iar ei vizita i se păruse a dura săptămâni întregi. Cu siguranţă că se prelungi mai mult decât sfertul obişnuit de oră la o vizită de dimineaţă. Însă niciuna dintre femeile familiei deGriffith nu le-ar fi permis altora să le vadă iritate, aşa că Lady Bartham se văzu nevoită să îşi ia la revedere fără să fi reuşit, cel puţin în mod vizibil, să întărâte spiritele, fără să fie nici măcar sigură despre cine câştigase meciul remarcilor.

Când se pregăti de plecare, Lady Bartham le trase însă pe mama şi pe Hyacinth la o parte ca să le şoptească ceva, în timp ce domnul Owsley se apropie de Cassandra. Blocând cu spatele priveliştea celorlalţi, puse o foaie împăturită de hârtie pe masa de lângă.

— Sper că o să fiţi drăguţă să citiţi bileţelul acesta în privat, spuse pe un ton jos. Vă dau cuvântul meu de onoare că nu conţine nimic din ce ar putea ruşina o domnişoară.

Se îndepărtă prea repede, aşa că nu putu să îi răspundă, chiar dacă ar fi dorit. Însă se mulţumi să stea nemişcată, cu faţa împietrită, refuzând să aibă vreo reacţie. Privi bileţelul de lângă ea. Nu dorea să îl atingă. Apoi îşi aminti că nu era nimic mai mult decât un bărbăţel enervant într-o mare de alţi bărbăţei enervanţi. Ascunse bileţelul în buzunarul fustei.

— Ştiu ceva ce mie îmi scapă, îi spuse Lady Bartham domnului Owsley în timp ce urca în caleaşca ei către St. James Square. Nu ar fi primit veştile cu atât de mult calm dacă nu ar fi ştiut ceva. Nu au manifestat nici măcar o urmă de surpriză. Lady deGriffith a părut chiar amuzată. Cât despre domnişoara Pomfret, ei bine, cine poate să citească pe faţa unei statui de marmură?

— Dar domnul Morris v-a spus că…

— Da, da, însă trebuie să fie mai mult din povestea asta decât se vede cu ochiul liber.

— Credeţi că… e o farsă sau ceva de genul? Dar cu ce scop?

„Ca să îşi bată joc de mine”, se gândi Lady Bartham. „Iar.”

În schimb zise:

— Când vreodată are ducele de Ashmont nevoie de un scop pentru farsele lui? Ceva e în neregulă. Tare aş vrea să fiu sigură că pleacă în seara asta! Până când nu e plecat din Londra, domnişoara Pomfret nu e în siguranţă.

Cassandra aşteptă până când se găsi singură cu sora ei în salonul pe care îl împărţeau, înainte să îi povestească ce făcuse domnul Owsley.

— Ce ciudat! zise Hyacinth. Crezi că prezintă un nou proiect de lege şi îţi cere aprobarea? întrebă ea, râzând.

— Mă îndoiesc foarte tare de asta.

Cassandra scoase şi despături bileţelul.

O pagină din Court Journal datată din 27 aprilie a anului curent era împăturită într-o coală albă. Un poem adresat lui Lady Charlotte umplea prima pagină. Cineva, fără îndoială Owsley, înlocuise Lady Charlotte şi scrisese Domnişoara P, lângă.

— Un poem, întrebă Hyacinth?

Cassandra îşi aruncă privirea peste el şi se opri la:

Ţi-aş dărui răbdare, să înduri zilele mohorâte şi amare
Atât de întunecate pentru tine, atât de luminoase în viitorul îndepărtat.

Se întoarse la început şi îl citi din nou, cu sora ei privind peste umăr.

Când terminară, se uitară una la cealaltă.

— Doamne sfinte, zise Hyacinth. Aşa crede domnul Owsley că ar trebui să arate o scrisoare de dragoste?

— Mai degrabă o profeţie a dezastrului.

Cassandra începu să citească cu voce tare:

Ţi-aş dărui răbdare – pentru a susţine noaptea şi mai obosită,
Când te învârţi, umfli notele de harpă şi lămpile sunt aprinse,
Şi cuvintele în şoaptă ale rivalului tău se îndoaie cu urechea răpită,
Nici urme în mijlocul duşului ei de zâmbete singura ta lacrimă tăcută!

— Îmi amintesc partea asta, zise Hyacinth. A apărut pe vremea când gripa făcea ravagii. Toată lumea se întreba la care Lady Charlotte se referea, iar unii oameni au argumentat că e un pseudonim. Cât despre soţul rătăcitor, erau o mulţime de candidaţi.

— De asta nu mă îndoiesc, însă Owsley nu poate să se refere decât la Ashmont.

Sora ei citi cu voce tare:

Ţi-aş dărui răbdare – să vorbeşti în continuare, cu calm şi cu blândeţe,
Deşi răspunzi doar cu dispreţ tăcut, sperând să ai parte de linişte,
Răbdare, să-ţi înăbuşi emoţiile, planşetele şi suspinele

sufocante

Răbdare, să îţi duci viaţa fără cârtire, deşi ar fi o binecuvântare să mori

Ţi-aş dărui răbdare, să primeşti la uşa ta sfântă,

Pe cineva pe care să-l iubeşti, aşa cum te iubeşti tu însăţi dintotdeauna,

Cineva care să te facă să zâmbeşti şi pe care să îl primeşti cu braţele deschise

Şi care îţi răspunde purtând acelaşi zâmbet!

Şi aşa continua, strofă după strofă, în aceeaşi notă: amanta tristă, copiii acasă înşelaţi, răbdarea nevestei întâmpinată cu plângeri şi nerecunoştinţă. Era, cu siguranţă, chinul prin care treceau mult prea multe femei, chiar şi printre cele care nu erau căsătorite cu libertini cunoscuţi. Avea în faţa ochilor cele mai mari temeri ale sale, scrise negru pe alb: inima frântă, abandon şi copii neglijaţi.

Nu erau doar temerile sale, ci cele ale unei mulţimi de femei, pentru că bărbaţilor li se permiteau o mulţime de lucruri, în timp ce femeile erau învăţate să stea şi să sufere în linişte.

Se uită fix la articolul din ziar.

— Eu nu am fost învăţată să trăiesc aşa. Sau dacă au încercat să mă înveţe, a fost o lecţie care nu a prins.

— Cassandra?

Îşi ridică ochii de la versurile problematice şi se uită la sora ei.

— Asta nu sunt eu.

Se duse la fereastră şi se uită afară fără să vadă, de fapt, ceva. Văzu în schimb imaginile din minte: Ashmont cu un copil, ea şi Ashmont râzând în grădină, ea în cabrioletă, ea conducând cabrioleta, pentru că putea. Era în stare şi o făcuse. Ashmont certându-se cu ea şi ea răspunzându-i, neînfricată, cu gândul numai la a câştiga.

Scutură din cap.

— Cine credeam că sunt?

— Nu ştiu, zise Hyacinth. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Despre asta. Cassandra îi scutură în faţă foaia de hârtie. Asta nu sunt eu. Pesemne că domnul Owsley este puţin dus pe arătură şi e posibil ca şi eu să fiu la fel. Răbdare? Eu? Să îndur… Cum era? Se uită în jos. „Ziua întunecată şi amară”? Eu, amăgită de „orele lungi şi întunecate” ale absenţei lui Ashmont sau a oricărui alt bărbat?

Hyacinth zâmbi.

— Tu să îi permiţi unei rivale să păşească sub acoperişul tău şi mai mult decât atât să îi zâmbeşti şi să o faci să se simtă binevenită? Dacă ai face asta, probabil că i-ai citi din opera lui Mary Wollstonecraft şi ai face-o să gândească la fel ca tine, iar el s-ar trezi în stradă.

— Şi partea asta: „Să îţi duci viaţa fără cârtire” – în supunere tăcută în faţa capriciului şi a cruzimii, cu alte cuvinte, eu, mută şi supusă? Ar trebui să îl sufoc cu perna în timp ce doarme şi să spun că a murit de stop cardiac. Nu o să accept niciodată să fiu tratată aşa. Nicio femeie nu ar trebui să îndure o aşa viaţă.

— Dar au oare de ales? întrebă Hyacinth.

Bărbaţii aveau toată puterea. Deţineau totul. Femeile nu îşi deţineau nici măcar propriii copii. Nu puteau să lupte. Legea era de partea bărbaţilor. Cassandra se uită spre grădină, către locul unde tatăl ei îl scosese pe Ashmont la plimbare în ziua aceea. Lordul deGriffith putea să fie foarte misterios uneori. Putea să fie foarte încăpăţânat şi enervant. Însă se îndoia sincer că ar fi fost de acord cu planul lor de curtare falsă dacă ar fi crezut cu adevărat că fiica lui, Cassandra, era în pericol de a fi rănită. Din punctul lui de vedere, Ashmont era cel care se afla în pericol. În circumstanţele potrivite, Cassandra l-ar fi putut pune la pământ, după cum îi spusese tatăl sau. Nu se înşela. Se uită la pagina de ziar pe care o ţinea în mână.

— Ce proastă am fost, o proastă şi o laşă. Mulţumesc, domnule Owsley, pentru că m-ai făcut să văd asta. Mi-ai făcut o mare favoare. Acum ştiu ce am de făcut.

— Şi ce anume ai de făcut?

— O să scriu o scrisoare.

Îi luă Cassandrei o vreme să îşi organizeze ideile, însă în linii mari puse pe hârtie ce trebuia pus. Fără să îşi îngăduie timpul necesar pentru a se răzgândi, merse la camerele lui Keeffe ca să aranjeze o livrare discretă la casa Ashmont. Când ajunse acolo, găsi un bileţel adresat ei.

Casa Ashmont
Ora 18:00

Draga mea domnişoară Pomfret,

Ai nevoie să fii eliberată de prezenţa mea. Îmi dau în sfârşit seama de asta. Îmi pare rău că am fost aşa încet, dar ştii cum funcţionează creierul meu, din lipsă de exerciţiu. Trebuie să fac ceva, nu sunt încă sigur ce, însă cred că o să îmi dau seama. O să plec din Londra sub acoperământul nopţii. Un strop de dramă nu a făcut rău nimănui niciodată. Lumea va spune că am dispărut din peisaj ca să mă închin depravării mele obişnuite. Dacă te-ai săturat de mine, asta îţi va oferi scuza de care ai nevoie ca să poţi să pui capăt logodnei noastre mincinoase. Viaţa surorii tale s-a întors pe făgaşul normal şi la fel se va întâmpla în curând şi cu viaţa ta, acum că Keeffe e atât de aproape de o recuperare spectaculoasă.

Cu alte cuvinte, nu am nici o scuză ca să îţi stau în continuare pe cap, sau dacă am, este o scuză foarte slabă, aşa că e vremea să privesc adevărul în faţă. Ai spus „fără promisiuni", aşa că nu îţi cer o promisiune. Trebuie să îmi găsesc propria cale, fără să fac lucrurile şi mai grele pentru tine. Nu te-am lăsat să respiri din dimineaţa aceea din Putney. Cred că e vremea să o fac.

A.

Casa Ashmont
19 iulie, seara

Cu câţiva ani în urmă, după unul dintre jocurile de

cărţi ale ducilor, câteva sertare din camera de probă căzuseră sau fuseseră trase afară, iar conţinutul lor întreg căzuse pe podea şi fusese călcat în picioare. Sommers lăcrimase timp de două săptămâni, apoi declară că nu îi mai rezistau nervii.

Pentru că schimbările arhitecturale erau mult mai uşoare decât să îl înlocuiască pe Sommers, Ashmont reconstruise parte din primul etaj şi crease un dulap mic între dormitorul lui şi camera de probă. Acolo îi erau acum păstrate hainele şi nimeni, în afară de Sommers, nu avea voie să se atingă de ele.

Azi trebuise să le atingă el însuşi timp de câteva ore, pe când se pregătea de călătoria lui lungă.

Ieşise din dulap cu o secundă în urmă pentru a vedea ce doreşte pajul care făcea cărări în faţa uşii.

Ashmont era doar parţial îmbrăcat şi nu se grăbea să termine procesul. Se aşeză la masa micuţă din faţa şemineului, unde îl aştepta o gustare. Era pe punctul de a-şi turna un pahar de vin, când reveni Sommers.

— V-a căutat un domn, Alteţa Voastră.

— Ţi-am spus că nu vreau să fiu deranjat şi că sunt disponibil numai pentru avocat.

Le spusese servitorilor că nu era acasă pentru nimeni, în afară de Morris, şi că nu primea mesaje decât din partea avocatului lui. Problemele familiei Pooley erau aparent foarte simple. Ashmont pusese la cale farse mai complexe în trecut. Se părea totuşi că elucidarea situaţiei dură mai mult decât se aşteptase.

Cu o zi înainte se întorsese ca să afle numele fostului angajator al domnului Pooley. Apoi trebuise să îi dea de urmă actualului angajator, care aparent lucra şi el pentru cineva. Îşi dădu seama rapid că va avea nevoie de avocaţi şi de agenţi ca să poată rezolva problema într-o manieră satisfăcătoare. Oricât şi-ar fi dorit, nu putea să meargă pur şi simplu la oamenii ăştia, să îi prindă de guler şi să îi scuture bine. De fapt, putea face asta şi chiar asta făcuse, însă aparent, asemenea comportament nu ajuta în clarificarea chestiunilor.

Toate astea îi luaseră mintea de la Cassandra Pomfret, măcar pentru o vreme. Îi distrăseseră atenţia de la îngrijorarea pe care i-o auzise în voce.

„Mi-aş dori să te fi lăsat să zaci în Putney Heath. Oscilez la infinit între bucurie şi disperare… am devenit o femeie pe care o dispreţuiesc.”

— Alteţa Voastră?

— Fără excepţie. În afară de Morris. Dar nu era Morris, nu? Sau unul dintre prietenii mei?

Nu că ar fi existat mari şanse să se trezească cu Blackwood la uşă. Din câte ştia, era încă la Camberley Place. Iar Ripley şi tânăra lui mireasă erau ocupaţi cu transformarea unui case de burlac într-o locuinţă pentru o familie.

— Nu, Alteţa Voastră. Însă domnul a spus că vă caută într-o chestiune urgentă.

— Asta spun mereu. Spune-i portarului să îl trimită în drumul său. Aş dori să cinez în pace.

Sommers ieşi, iar Ashmont se întoarse la cina lui, încercând să îşi găsească apetitul.

Până la urmă, poate că nu fusese cel mai bun plan, se gândi Cassandra după ce portarul lui Ashmont îi interzise să intre pentru a treia oară. Însă era unicul ei plan. Mai mult decât atât, când vreodată nu intrase Ashmont acolo unde îşi dorea să intre?

Îşi aranjă jobenul, îşi aşeză mai bine mănuşile şi se pregăti să se regrupeze. Ashmont deţinea o mare parte din zona aceasta a Londrei, iar casa şi grădina lui ocupau o porţiune destul de generoasă. În cele din urmă găsi un set de porţi undeva între grajduri şi zidul grădinii. Înaintând în umbră, reuşi să se apropie de poartă fără să atragă atenţia asupra ei. Odată ajunsă acolo trebuia să aleagă între descuierea ilegală a porţii sau escaladarea fără să îşi rupă gâtul. Şanse cu siguranţă în defavoarea ei.

Se furişă într-un colţ întunecat, aşteptând momentul prielnic, când un bărbat ieşi dintr-una dintre anexe, se îndreptă spre poartă şi o descuie. Poarta era grea şi se deschidea încet. Ţinându-şi respiraţia, se strecură în

spatele lui şi se ascunse repede în tufişuri

Bărbatul privi în spate, însă peretele de lângă ei dădea către est, aşa că nu era luminat de soarele care apunea şi era înconjurat de plante mature.

Aşa că plecă să îşi facă rondul de patrulare a proprietăţii, deşi nu atât de atent pe cât ar fi trebuit.

Dacă în locul lui ar fi fost Keeffe, ar fi prins-o înainte să treacă de poartă.

Măsurile de securitate de la casa lui Ashmont trebuiau îmbunătăţite.

Vreun soţ furios sau vreo amantă abandonată ar fi putut intra oricând în casă să îi taie gâtul, apoi să fugă, fără ca nimeni să audă vreun zgomot.

Dar să facă lucrurile în ordine. Paznicul ducelui îşi făcea rondul şi ea trebuia să se concentreze la cum să intre în casă. Câteva din ferestrele de la primul etaj erau iluminate şi deschise pentru a lăsa aerul cald de iulie în casă. Se trase mai aproape de ele.

Grajdurile şi casele care înconjurau proprietatea creau un tampon între casă şi străzile aglomerate care mărgineau casa Ashmont pe partea asta. Deşi nu reduceau cu totul la tăcere zgomotele începutului de seară de pe Park Street şi Park Lane, ajutau la crearea unei oaze de confort. Putea să audă voci din direcţia uneia dintre ferestrele deschise. Deşi nu înţelegea cuvintele, recunoscu vocea lui Ashmont şi simţi că inima i-o ia la goană.

Deci era încă aici.

Foarte bine, deci. Acum nu putea să dea înapoi.

Biroul lui era în aripa de vest a casei. Judecând după sunetele pe care le auzea, Cassandra înţelese că servitorii luau cina. Deşi asta nu elimina cu totul riscul de a fi prinsă pe când fugea pe scările din spate, le reducea considerabil. Dacă ar fi încercat totuşi să o oprească, urma să obiecteze cu voce tare şi Ashmont ar fi auzit-o.

În tot cazul, ăsta era planul.

Se îndreptă cu mare atenţie către camerele de la primul etaj unde auzise vocile şi intră în prima dintre ele.

Un dormitor. Al lui, dacă era să judece după

dimensiuni şi după mobilă. Gol. Vocile pe care le auzise sunau tot mai clar, din camera alăturată. Suna ca o ceartă despre vestoane, iar una dintre voci părea înlăcrimată. Probabil că era Sommers, valetul.

— Dar acolo unde merg, hainele nu au importanţă, zicea Ashmont. Du-te şi ia cina. Plecăm abia peste câteva ore şi aş vrea să fiu singur între timp.

— Dar vesta roşie a Alteţei Voastre…

— Nu pot să îmi dau seama la ce mi-ar folosi. Du-te la cină. Sau citeşte o carte. Fă ce vrei, numai pleacă. M-am săturat de vestoane. O să mă faci să călătoresc în halat.

Valetul îngână ceva. Paşii se îndreptau înspre Cassandra, care se lipi de peretele de după uşă. Paşii îşi schimbară direcţia şi Cassandra auzi cum se închide o uşă din apropiere.

Venise timpul.

Ashmont îşi aruncă halatul şi scoase o haină la adresa căreia Sommers obiectase.

— Alteţa Voastră nu poate ieşi îmbrăcat cu aşa ceva, îşi imită, cu voce joasă, valetul. Pentru că dacă fac aşa ceva, continuă cu propria voce, e ştiut că va veni sfârşitul lumii. Va ploua cu broaşte din cer. Se vor ridica morţii din cimitire.

Auzi un hohot şi îşi îndreptă privirea către direcţia din care venise sunetul. În pragul uşii stătea un bărbat. Camera era destul de bine luminată, aşa că îşi dădu imediat seama că nu era Sommers sau unul dintre servitori.

Ashmont nu se opri ca să se gândească mai bine sau ca să pună întrebări. Se lansă în direcţia necunoscutului, când în faţă îi apăru un baston şi o voce inconfundabilă spuse:

— Dacă mă omori, o să te fac să regreţi.

Se dădu un pas în spate şi posesoarea vocii ieşi din cadrul uşii şi păşi în camera de probă. O privi cu inima bătându-i nebuneşte în piept cum îşi aranjează pălăria şi lavaliera, scuturându-şi mâneca hainei.

— Dacă te-ai fi îndurat să îmi pui la dispoziţie un minut din timpul tău preţios, nu m-aş fi văzut nevoită să

intru în casa ta prin efracţie.

Ashmont stătea nemişcat, privind-o cu uimire şi aşteptând ca bătăile inimii să i se liniştească. Îşi plimbă privirea peste ea, de la joben la haina maronie, la lavaliera colorată, la vesta şi la pantalonii de călărie din mătase cu model dungat. Îi complimentau silueta, la fel ca straturile de cămăşi, vesta şi haina de costum. Dacă nu o priveai cu atenţie, puteai să crezi că e un tânăr. Aşa crezuse şi el prima oară şi acum se întrebă cum putuse să creadă aşa ceva, chiar şi în lumina asta schimbătoare.

— A trebuit să mă deghizez ca să pot veni aici, zise ea.

Lui Ashmont îi reveni vocea.

— Nu trebuia să vii deloc.

— Nu mi-ai dat de ales. Dacă lăsam după tine, erau şanse foarte mari să poţi să fugi înainte să te găsesc. Ashmont, dacă e neapărată nevoie să mergi la Southampton, atunci du-te la Southampton, dar…

— Southampton? Nu, nu am de gând să merg acolo.

— Ah, înseamnă că mergi direct la Goodwood.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Îi povesti ceea ce le spusese mama lui Morris cu o zi înainte.

— Morris a inventat toată povestea, îi răspunse. I-am spus că nu vreau să afle nimeni unde mă duc – respectiv la Camberley Place. Nu ai priceput nimic din biletul pe care ţi l-am lăsat? E adevărat că nu sunt cel mai coerent în scris, cel puţin conform lui Blackwood, dar…

— Deci fugi, îi răspunse. Ai renunţat la mine.

— Nu, nu asta fac.

— Nu că te-aş putea învinovăţi. Însă sincronizarea ta e execrabilă. Numai azi mi-am dat seama că, de fapt, nu am de gând să îţi explic la ce mă gândeam. Probabil că vei adormi pe la mijlocul relatării.

— Nu cred că sunt şanse mari să adorm în vreme ce eşti la mine în casă îmbrăcată în pantaloni. Practic îţi pot vedea picioarele.

— Nu fi prostuţ. Pantalonii ăştia sunt căptuşiţi cu

bumbac. Nu sunt deloc transparenţi.

— Îţi pot vedea mai bine picioarele acum decât când porţi o fustă şi două sute de jupoane dedesubt.

— Nu contează ce port. Am venit să…

— Nu contează? Nu contează? Porţi pantaloni de mătase şi pot să văd… practic pot să văd tot.

Îşi îndreptă privirea spre el, de sus în jos şi rămase cu ochii aţintiţi pe eşarfa lui de la gât. Şi atunci îşi dădu seama că era în cămaşă, practic în lenjerie. Un domn mai delicat ar fi roşit. Dacă se înroşise şi el, procesul începuse nu în zona feţei, ci undeva sub centură, iar pantalonii îi acopereau entuziasmul. Oarecum.

— Ashmont, devii isteric. Şi asta nu ajută la nimic, când eu încerc din răsputeri să rămân calmă.

— Nu sunt isteric. Sunt bărbat şi tu ai venit aici îmbrăcată în…

— Ţi-am scris o scrisoare, zise ea, cu bărbia tremurând. Ar fi trebuit să o trimit pe canalele obişnuite, însă nu aveam timp să mă gândesc la obligaţiile politeţii. Aşa că am venit să o livrez în persoană, în caz că nu era totul clar şi aveai dubii despre conţinut, dar în primul rând să mă asigur că ai primit-o. Scoase o scrisoare din vestă. Am scris-o înainte să o primesc pe a ta, însă asta nu schimbă lucrurile cu nimic. Îşi ridică bărbia. Nu o să retrag niciun cuvânt.

I-o înmână.

El luă scrisoarea şi încercă să înţeleagă exact ce se întâmplă. Ea era aici. În casa lui. La câţiva paşi distanţă. Se holbă la scrisoare. Inima îi bătea furioasă în piept. Ţinuse scrisoarea la piept, despărţită de piele doar de un strat subţire de pânză, aşa că era caldă încă. Caldă şi îmbibată în mirosul ei. De fapt, simţea că întreg aerul din jurul lui era îmbibat cu prezenţa şi parfumul ei. Prezenţa ei îmbrăcată în pantaloni. Pantaloni de mătase care se frecau de picioarele lungi şi dezgolite de sub ei.

Nu acum, îşi spuse.

Se plictisise de atâta „nu acum”. Iar scrisoarea… nu putea să aducă veşti bune. Ar fi vrut să o facă fărâme.

Laşule.

Ea îşi riscase viaţa, integritatea fizică şi reputaţia ca să o livreze personal.

Se mută mai aproape de o lampă şi despături scrisoarea.

Ora 19:00

Dragul meu Ashmont,

Ziua aceasta a adus o mare lovitură amorului meu propriu, cu referire specifică la inteligenţa mea.

Aş putea spune, la fel ca eroina minunatei cărţi a domnişoarei Austen, Mândrie şi prejudecată, *că până în acest moment, nu m-am cunoscut niciodată. Acum că mă cunosc cu adevărat, trebuie să îi mulţumim domnului Owsley, care a fost amabil şi mi-a servit un poem.*

Ashmont privi înfiorat în sus. Owsley.

— Trebuie să dăm credit acolo unde este cazul. Mulţumiri sau infamie, asta te las pe tine să decizi.

Avea expresia ei obişnuită de calm maiestuos. Deşi Ashmont învăţase să citească schimbările subtile ale feţei ei regale, cele de acum erau imposibil de interpretat, aşa cum stătea ea, în umbră.

Se întoarse la lecturarea scrisorii.

Poemul m-a făcut să mă gândesc la tot ce mi s-a întâmplat de când mi te-ai amestecat în viaţă, acum câteva săptămâni. Am scris o listă a tuturor întâmplărilor, ca să pot pune un fel de ordine în sentimentele mele tumultuoase.

Şi cel mai bine mi s-au aşezat în minte pe modelul lui Shakespeare, probabil pentru că mi s-a părut mai uşor să privesc întâmplările vieţii mele ca un spectator lângă scenă. Hai să numim piesa Ce fel de bărbat e acesta? *sau mai bine, c*e fel de femeie sunt eu?

1. *Mi-ai lovit rândaşul.*
2. *Mi-ai stricat caleaşca.*
3. *Mi-ai făcut camerista să fugă.*

4. Te-ai jucat nedrept cu sentimentele mele şi ale lui Keeffe când ne-ai dăruit pictura cea preţioasă.

5. Ai creat un scandal monstru la Hanover Square Room, când ai adus în sediul lor sacru un delincvent juvenil pe numele de Jonesy, făcându-mă astfel de ruşine.

6. Ai profitat de plăcerea pe care mi-o provoacă felul tău de a lupta.

7. Ai adus-o pe sora mea mult iubită în manevrele şi intrigile tale, reuşind să îi aduci un peţitor de care nu are nevoie, dar care o amuză.

8. Ai agitat toată înalta societate cu faptele tale răutăcioase şi m-ai dezarmat făcându-mă să râd.

9. M-ai sărutat într-o manieră foarte păcătoasă şi ţi-ai luat o serie de libertăţi despre care nu o să vorbesc aici. În repetate rânduri.

10. M-ai făcut să te iubesc, în ciuda logicii şi a bunului-simţ.

Aşa că am zece motive de bun-simţ pentru care să te urăsc.

Şi totuşi... şi totuşi... avem numărul zece şi rezumatul întregii probleme. Am început să te iubesc acum multă vreme, fără vreun motiv de înţeles şi se pare că nu mă pot opri şi nu îmi pasă dacă e de bun-simţ sau nu.

Cu sinceritate,

A ta, Cassandra Pomfret

Cassandra stătu la fereastră, uitându-se în grădină în timp ce el citea scrisoarea. Îşi drese vocea. Îşi întoarse privirea către el, cu inima aproape ieşindu-i din piept.

— Ai întrebări? Nu? Atunci ar cam fi cazul să plec.

Îşi aranjă puţin jobenul şi îşi trase mai bine mănuşile.

— Am de sărit peste porţi. Şi de chemat trăsuri. Şi de prefăcut că zac în cap cu o mare durere de cap şi că Hyacinth are grijă de mine, fără să permită nimănui să mă deranjeze. Din fericire, părinţii mei sunt invitaţi la o recepţie. În mare parte politicieni şi intrigi, ceea ce înseamnă că vor întârzia destul de mult. Se întoarse

pregătindu-se să plece.

— Aşteaptă, zise el.

Ea se opri.

— Ce înseamnă asta pentru noi, mai exact? o întrebă.

— Ce înseamnă? Ce înseamnă?

Se uita cu neîncredere la el, apoi îşi dădu seama că poate nu era cea mai bună idee să se holbeze la el prea multă vreme, deoarece era mai mult dezbrăcat şi s-ar fi putut să roşească, ceea ce o enerva.

Nu era ruşinată. Îşi mai văzuse fraţii dezbrăcaţi. Însă el nu îi era frate şi totul era complet diferit. Prin pânza cămăşii lui deschise putea vedea smocuri de păr auriu care îi împodobeau pieptul şi zona de mai jos.

— Da. Ce înseamnă exact? repetă el.

Se împletici către el. Îi luă scrisoarea din mână şi atrase atenţia asupra rândurilor scrise înainte de semnătură.

— Uite aici, îi arătă. Cât de explicită să mai fiu?

— Iubire.

— Da. Cred că am mai menţionat-o acum ceva vreme.

— Da, dar mă şi urăşti.

— Nu atât de mult pe cât ar trebui. Pentru numele lui Dumnezeu, Lucius! Chiar trebuie să îţi desenez? Cât de îngust la minte poate să fie un bărbat? Lasă, nu îmi răspunde. Ştiu deja răspunsul la întrebare.

— Voiam să ştiu dacă ar trebui să plec sau dacă ai prefera să rămân. Pentru că nu ştiu cum să îţi spun, dar ai darul să nedumereşti câteodată. Mai ales un bărbat simplu. M-am decis să nu îţi mai dau motive de a fi nefericită. Sau de a te dispreţui. Voiam să plec ca să ai nişte timp fără mine să te urmăresc tot timpul, încercând să te cuceresc. Şi ca să îmi ofer şi mie nişte timp pentru a mă gândi la… nu ştiu… la viaţa mea. Plus că speram că dacă nu sunt aici, îţi va fi mai dor de mine. Nu mie, pentru că dacă mie mi-ar fi puţin mai dor, cred că mi-ar exploda inima şi s-ar dezintegra în mii de bucăţi.

Ea simţi că i se topesc toate. Creierul, inima, genunchii, tot.

— Oh, Lucius!

— Ah. Nu mai sunt „duce”, „Ashmont”. Poate că, în cazul acesta, nu ar trebui să plec, dacă stau mai bine să mă gândesc.

Stătea destul de aproape de el încât să îi simtă întreaga căldură a trupului. Nu avea unde să se dea mai aproape. Eşarfa lui îi mângâia obrazul. Se întoarse ca să fie şi mai aproape de puterea şi căldura lui. Braţele lui îi cuprinseră talia.

— Nu, poate că nu ar trebui să pleci.

— E foarte chinuitor, îi spuse el. Pot să simt părţi ale corpului tău pe care nu ar trebui să le simt. Nu porţi corset.

— M-am temut că ar atrage prea mult atenţia asupra pieptului şi că hainele nu ar mai fi stat ca lumea.

— Da, probabil că e o idee bună să nu atragi atenţia asupra pieptului. Îşi lăsă mâna să alunece mai jos. Nu porţi jupoane. Mâna lui alunecă şi mai jos. Şi ce avem aici? Ahhh, cel mai frumos fund din lume.

Era roşcată, da, însă în general nu se îmbujora. Acum, însă, faţa părea să îi fie făcută din cărbuni încinşi.

— Da, trebuie să ştii ceva despre asta. În fond, ai făcut cercetări îndelungate.

— Asta ar testa stăpânirea oricărui bărbat. Mâna îi alunecă pe şoldul ei. Ah, nu ai lenjerie. Oh, Cassandra. Trebuie să te duc acasă.

— Da. Nu. Am uitat de lenjerie. Nu ar fi fost uşor de purtat şi mă grăbeam.

Chiar ar fi trebuit să îi mute mâna de pe şold. Însă nu voia să facă asta. Mâna lui puternică îi alunecă pe fund şi ajunse… acolo, acolo între coapse. Era cutremurată de tot felul de senzaţii, de parcă întreg corpul i-ar fi fost plin de comete.

— Trebuie să mă opresc, îi spuse el.

Înainte ca ea să apuce să îşi tragă sufletul, darămite să priceapă ceva din ce simţea, el îşi retrase mâna şi i-o aşeză ferm pe spate, trăgând-o către el.

Ea îşi dădu capul pe spate.

— Poţi să mă săruţi. Putem face asta. Am mai făcut-o.

— Da, când aveai haine pe tine.

— Am şi acum haine pe mine.

— Nu destule. Şi chiar şi când erai îmbrăcată în straturi, lucrurile au degenerat foarte repede.

Ea i se uită în ochi. În lumina din cameră, avea culoarea Adriaticii. Ar fi vrut să navigheze întregul acelei mări. Ar fi vrut să se piardă în el. Iar el ştia asta. Şi nu voia să o lase.

— Cândva am crezut că vei creşte şi vei deveni un erou, bun şi nobil şi sincer, îi zise ea.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Nu m-am înşelat, replică ea. Numai că a durat mai mult decât mă aşteptam. Te comporţi eroic acum. Aşa că şi eu ar trebui să fac acelaşi lucru.

— Nu sunt mare erou. Nu vreau să pleci.

— Nici eu nu mă vreau plecată.

Se lăsă o tăcere lungă în timp ce simţurile ei se cufundau în el: mirosul pielii lui şi aroma discretă de săpun sau apă de colonie îmbinate cu aroma de amoniac a eşarfei, cămaşa subţire de pânză care era mai mult un văl subţire aruncat peste umeri, braţe şi piept. Îşi ridică mâna şi o lăsă să se plimbe pe muşchii braţului lui şi îl simţi cum îşi ţine respiraţia.

— La naiba, Cassandra!

Îi prinse borul pălăriei cu două degete şi îi dădu un bobârnac care o trimise pe covor.

— Nu aşa te porţi cu o pălărie cumsecade din piele de castor.

— O să îţi cumpăr alta. După ce ne căsătorim. O să o poţi purta din când în când. O să fie distractiv.

— După ce ne căsătorim? Dar încă nu m-ai cerut.

— Numai de o sută de ori.

— Alea nu au fost cereri. Au fost…

O sărută.

Capitolul 15

Podeaua păru să se dizolve sub picioarele Cassandrei, care se simţea că într-un vârtej, învârtindu-se şi scufundându-se ca-n apele unui izvor. Îi strânse umerii, prinzându-se de el, aşa cum i se părea că dorise să facă întreaga ei viaţă. Întotdeauna i se păruse cam departe de ea, asta pentru că era inabordabil, dincolo de ajutor sau speranţă, ori cel puţin aşa se convinsese să creadă.

Însă nu era aşa, cel puţin nu în felul la care se gândise ea. Acum avea speranţe pentru el, iar în aceeaşi măsură el îi dăduse motive să aibă încredere în el, însă ce era cel mai important, acum se simţea încrezătoare în ea însăşi.

Având încredere în ea, primise momentul exact aşa cum venise.

Se afla în braţele lui, acolo unde i se părea că îi fusese întotdeauna locul şi odată aflată în braţele lui nu ştia cum să se abţină. Nici nu încercă. Îi răspunse sărutului în felul pe care îl învăţase de la el, cu o atingere moale şi insistentă, mărind presiunea asupra buzelor.

Mai încolo, se va întreba cum era posibil. Cum puteau două guri care se atingeau să creeze explozii solare de senzaţii, de fericire, de dor, o mie de alte sentimente, o galaxie întreagă de trăiri? Însă asta avea să fie mai încolo. În momentul acesta, pur şi simplu simţea şi acţiona, lăsându-se pradă simţurilor.

Cedă gustului lui, proaspăt şi dulce ca un izvor de primăvară, pregătindu-se să devină cald şi neînfricat, ca un cognac. Îl bău, adâncind sărutul până când lumea începu să strălucească.

Magie.

Exact asta se întâmplă. Exact asta văzuse întotdeauna în el. La fel de frumos, nerezonabil şi neîmblânzit ca orice zeitate mitologică, o ameţea pur şi simplu.

Întrerupse sărutul şi îi prinse capul în palme.

— Căsătoreşte-te cu mine.

— Eşti incapabil să întrebi?

Îi mângâie obrazul cu degetul, făcând-o să se

topească, îl prinse de umeri pentru a putea să se ţină pe picioare.

— Nu joci corect. Unde îmi sunt genunchii. Parcă îi simţeam acum un minut.

Râse scurt, atingându-i ceafa şi părul cu degetele.

— Ce e asta?

Îşi prinsese părul către frunte, într-un fel pe care îl văzuse la francezii la modă şi la câte un dandy englez. Pălăria o ajuta să stăpânească volumul părului. Ar fi părut coafura unui bărbat, la prima vedere.

— E pentru cazul în care ar fi trebuit să îmi dau pălăria jos. Nu îmi permiteam să îmi aranjez o coafură feminină. Nu o strica. O mulţime de ace şi o tonă de pomadă ca să o ţină la loc.

— Oare de ce găsesc imaginea asta atât de excitantă? Tu în pantaloni şi cu lavalieră?

— Pentru că eşti pervers?

Îi atinse tâmplele cu ale sale, mângâindu-i ceafa cu o mână.

— Pentru că e vorba de tine.

I se păru că inima i se va spulbera în mii de bucăţi de diamant.

— Da.

— Da, spuse. Da.

Îi sărută urechea trasându-i conturul feţei în sărutări. Îi desfăcu lavaliera şi simţea că ar fi trebuit să protesteze. A lega blestemăţia i se păruse un exerciţiu de fizică şi matematică superioară. Însă îi simţea gura pe piele, zgâriindu-i gâtul, iar din ea venea o senzaţie extraordinară de căldură, din apropierea inimii care îi bătea foarte tare. Simţea căldura mergând undeva în jos, coborând în adâncurile ei, făcând-o să tremure.

Îi desfăcu paltonul şi haina, prinzându-i sânii în mână. Nu purta cămăşuţă. Pe post de cămăşuţă avea o fustă care putea la fel de bine să fie făcută din ceaţă. Tremura, cu pielea încreţindu-i-se sub atingerea lui, cu sânii întăriţi. Uitase cum să respire.

Îi trecu mâna peste spate, către talia subţire şi apoi

ceva mai jos. Îl auzi scoţând un sunet înfundat.

— Ar trebui să ne oprim, îi spuse.

— Ştiu. Dar, Doamne, Lucius!

Nu se sătura să îl atingă, să se minuneze privindu-l. Muşchi calzi întăriţi sub atingerea ei. Mirosul pielii lui, mirosul acela de amidon, cu o uşoară aromă picantă masculină îi umpleau mintea şi o făceau să îşi dorească tot mai mult. Se trase mai aproape.

Îi dădu capul pe spate şi o sărută din nou apăsat pe buze, iar sărutul acesta o făcu să simtă că aluneca tot mai şi tot mai departe, până când ajunse într-un loc în care nu exista decât el. Îşi freca trupul de al lui, de parcă ar fi putut să fuzioneze cu el.

Îl auzi scoţând un sunet adânc, moment în care o luă în braţe şi o purtă către canapea. Îi dădu jos paltonul şi haina. Trase de lavaliera încâlcită şi le aruncă pe toate neglijent pe covor. Respiraţia i se îngreună şi simţi căldura dansându-i pe piele, în timp ce se simţea copleşită de ceva nou, o senzaţie de atingere profundă pe fiecare centimetru al corpului, ceva ce nu era durere.

O sărută, iar ea se lăsă să cadă pe pernele canapelei, sorbindu-l de parcă în sărutul lui era răspunsul la nevoia ei apăsătoare de mai mult. Şi mai mult. Devenea conştientă de numai două lucruri: bărbatul care o strângea în braţe şi o săruta şi curentul care o trăgea tot mai departe către ceva îndepărtat, însă nedescris de atrăgător.

Îl prinse de umeri, cu degetele urcând pe bretele până când ajunse la lavaliera pe care o trase în jos cu aceeaşi nepăsare cu care el i-o distrusese pe a ei.

Îşi plimbă mâna în jos pe cămaşa lui, trecând peste pieptul mare, puternic, tare şi cald. Degetul îi zgârie sfârcul şi el gemu, însă nu o îndepărtă, iar ea îşi lăsă mâna să coboare şi mai mult, peste muşchii încordaţi şi peste abdomenul tare, mergând tot mai jos. Îşi puse mâna peste a ei.

— Nu cred… nu… da.

Apoi îi trase mâna spre zona inghinală. Pe sub stofa pantalonilor, îi putea simţi organul umflat şi pulsând.

Îşi ţinu respiraţia. Ştia ce se întâmplă. Nu era nici ignorantă, nici oarbă. Văzuse cai, câini şi alte fiinţe în timpul actului de cuplare. Văzuse imagini desfrânate. Şi totuşi, se minuna.

— E prima oară când faci asta, îi spuse răguşit. Sper să nu fie şi ultima. Dar hai să savurăm momentul, zise cu un râset scurt şi răguşit.

— Oh, Lucius.

— Chiar trebuie să ne căsătorim. Şi curând.

— Da.

Îi îndepărtă mâna şi o sărută din nou. Un sărut adânc, profund, care o trimise înapoi în mrejele vârtejului.

— Hai să păstrăm ceva şi pentru noaptea nunţii, îi spuse când în sfârşit îşi amintiră amândoi cum să respire. Însă, între timp, îmi face deosebită plăcere să te duc în ispită. Pentru că, aşa cum ştii, sunt un desfrânat fără scăpare.

— Da.

Se zvârcolea, cu corpul plin de dorinţă. Voia să îi fie mai aproape. Avea nevoie să îi fie mai aproape. Încercă să îl tragă peste ea, însă el se propti în coate.

— Aş dori să cad pradă desfrânării. Sincer, asta aş dori.

— Nici nu îţi poţi închipui cu câtă nerăbdare aştept momentul.

— Acum?

Inspiră şi lăsă aerul să iasă cu putere.

— Să luăm lucrurile pe rând, ce zici? Să începem la fel cum încep toate poveştile bune. Cu prologul. Să presupunem că tu nu ştii nimic.

— E destul de adevărat.

Înţelegea principiile. Le pricepea, în teorie. Îi lipsea experienţa. Nu sărutase niciodată un bărbat în felul acela. Nu îşi dorise niciodată să o facă.

— Neinstruită fiind, zaci aici, în întreaga ta nevinovăţie, în timp ce profit de tine.

Simţi cum îi creşte pulsul şi cum respiraţia i-o ia la goană.

— Da.

— Aş vrea să nu mă mai duci cu zăhărelul, fata mea. O să mă pui în situaţia să îmi folosesc toate trucurile asupra ta.

— Da, trase ea aer în piept. Pentru numele lui Dumnezeu, Lucius! Fă ceva înainte să trebuiască să fac eu ceva – şi ştii că va fi jenant, în cel mai fericit caz. Nu am niciun fel de experienţă în aşa ceva.

Alt râset gâtuit.

— Nu ţi-am spus oare să zaci acolo?

— Nu îmi place în mod deosebit comportamentul ăsta al tău de dictator. O, dulce mamă a lui Hercule!

Îi sărută sânul, iar limba lui îi întări sfârcul pe sub ţesătura absolut inutilă. Apoi începu să îi sugă sânul şi o făcu să simtă că se prăbuşeşte cu totul în braţele pasiunii, de la stomac, până la degetele încordate de la picioare.

Îi trecu degetele prin păr, distrugând orice urmă a aranjamentului artistic făcut de către valet. O mângâia cu mâinile şi cu gura, plimbându-se liber pe corpul ei, făcând-o să îi aparţină, de parcă ar fi putut aparţine vreodată altcuiva. Înainta tot mai jos, cu mâna mângâind-o pe burtă şi apoi pe picioare.

— Picioarele tale, îi şopti. Picioarele tale puternice şi frumoase. Îi desfăcu nasturii pantalonilor, trăgându-i de pe ea şi îi înjură încet pantofii. Reuşi să scape totuşi destul de repede de ei. Într-o clipită, pantalonii erau pe podea, alături de restul hainelor. Îi desfăcu jartierele, făcându-i ciorapii să alunece din picioare.

Zăcea acolo, goală de la brâu în jos şi aproape goală de la brâu în sus. Era clar că era destul de neruşinată, pentru că nu părea să simtă vreo urmă de ruşine. Îl iubea şi îl dorea. Şi avea încredere în el.

Mâna lui mare şi experimentată îi mângâie burta şi picioarele şi îl auzi oftând.

Alunecă de pe canapea şi începu să îi mângâie piciorul drept cu sărutări, urcând de la degetele de la picioare către gleznă şi tot mai sus, înainte să se oprească şi să insiste asupra genunchilor. Urcă apoi, sărutându-i

coapsa şi pe interior şi pe exterior şi dintr-odată îi simţi mângâierea în locul ei cel mai ascuns. O făcu să tremure de dorinţă. Căldura pe care o simţise înainte nici nu se putea compara cu ce simţea acum, când întreaga piele, nu, întregul corp îi era aprins de flăcări care o trăgeau spre locul acela îndepărtat.

Îi simţi gura acolo şi mintea i se întunecă. Nu mai exista nimic în afară de vârtejul de senzaţii, care o trăgea cu tot mai multă putere, până când i se păru că zboară către paradis, către stele. Icni. Îl simţi sărutând-o iar, de pe abdomen către sâni şi în cele din urmă către gură. Îl mângâie pe cap, cu ochii plini de lacrimi.

Un sărut lung, lung de tot, care să o ajute să îşi regăsească drumul către realitate.

Cu voce adâncă şi răguşită, spuse până la urmă:

— Oh. Ce ai făcut?

Trecu un moment lung în care îi ascultă respiraţia precipitată revenind la normal; îi strecură mâna peste piept pentru a-i simţi ritmul inimii în palme. În timp ce aşteptă că lumea să revină la normal îl auzi:

— Eh, nu ţi-ai dori acum să te fi măritat cu mine de prima oară când te-am cerut?

*

Nu ar fi trebuit să o facă, însă Ashmont nu era destul de priceput în a face pe nobilul care se sacrifică. Era un bărbat îndrăgostit până peste cap, fără scăpare şi lumea întreagă ar fi trebuit să facă o excepţie în ceea ce-l privea. Nu că i-ar fi păsat prea mult de ce crede lumea.

Îl iubea – îi dăduse asta în scris – aşa că nu avea nevoie de aprobarea altcuiva.

Îi spusese „da”, aşa că nimic altceva nu mai conta.

Pe moment nu avea de ales. Trebuia să fie nobil şi să se sacrifice; voia sau nu, trebuia să o ducă acasă înainte să îi simtă cineva lipsa. Riscase într-un mod scandalos. Nici măcar căsătoria nu ar fi putut îndrepta cu totul un comportament atât de scandalos: să vină acasă la el, dintre

toţi bărbaţii, şi nu oricum, ci îmbrăcată în pantaloni!

Caricaturiştii ar fi avut o sărbătoare adevărată. S-ar fi distrat pe seama lui ani la rând, iar pe seama ei, ocazional. Însă toate prostiile pe care le făcuse până acum ar fi pălit în comparaţie cu ce făcuseră. Familia ei ar fi fost umilită iremediabil. Tatăl ei ar fi devenit bătaia de joc a colegilor. Sora ei… Nici măcar nu voia să se gândească.

Şi Ashmont nu putea să mituiască toată Londra pentru ca adevărul să nu iasă la iveală.

Îşi plimbă ochii peste pielea ei, peste sânii perfect sculptaţi, peste curba dulce a abdomenului care se ivea de sub cămaşa bărbătească. Materialul ridicat îi lăsase la vedere picioarele şi triunghiul arămiu dintre ele.

Picioarele ei. Puternice şi perfecte, la fel cum era ea cu totul. Călărea, conducea, se lupta şi ştia cum să escaladeze un zid. Probabil că lumea o numea o ştrengăriţă când era copil. Foarte posibil să o numească aşa şi acum. Ce adjectiv enervant, menit să facă o femeie să îi fie ruşine pentru că îşi dorea să facă mişcare şi să guste libertatea. Atât de nedrept.

Nu şi-ar fi dat nici el seama de asta cu câteva săptămâni înainte. Însă o carte îi deschisese ochii. Acum, o parte din el se revoltă gândindu-se la ea şi la tot ce trebuie să fi îndurat încercând să îşi păstreze eul adevărat în timp ce creştea într-o lume care nu îi aproba comportamentul.

Nici nu era de mirare că Keeffe era atât de important pentru ea. O înţelegea şi o încuraja. Cel mai probabil ajutase la clădirea caracterului ei puternic.

— Nu regret absolut nimic, spuse. Cu atât mai puţin faptul că am refuzat oferta ta ridicolă. Nu erai nici pe departe pregătit să te însori.

Îi atinse uşor, uşor buclele arămii ce ar fi trebuit să rămână neatinse, dorindu-şi parcă să trezească diavolul din el. Însă nici el nu regreta nimic. Era la fel de deschisă şi de cinstită atunci când făcea dragoste, ca în toate celelalte lucruri şi ce putea să ceară mai mult el sau orice bărbat? Se împăună, pentru că ştia, fără dubiu, că îi oferise plăcere. Propria lui eliberare fizică mai putea să aştepte.

— Nici măcar asta? întrebă.

— Bineînţeles că nu. Eşti nebun? Cum aş putea să regret ce tocmai am trăit? Regret numai că nu am experimentat aşa ceva mai repede şi mai des.

— Cu mine.

Ridică din umeri şi schiţă umbra unui zâmbet.

— Cu mine, repetă.

Ridică o sprânceană.

— Pentru că, vreau să ştii, alţi bărbaţi nu ar face-o, îi spuse. Nu sunt destul de depravaţi. Deci ai de ales. Eu sau nimic.

Se ridică râzând şi îi cuprinse umerii.

— Mă faci să râd, domnule.

— Da, ei bine, sunt un tip amuzant. Aşa spune toată lumea. Dar s-a cam terminat distracţia pe seara asta şi oricât de rău mi-ar părea, e vremea să te îmbraci şi să te duc acasă.

Ochii ei gri se deschiseră larg.

— Acasă.

Se uită la ceasul de pe şemineu cu o expresie sălbatică. Lăsă să îi scape un oftat lung.

— Nu e totuşi aşa de târziu. M-am simţit de parcă aş fi păşit într-un vis lung şi frumos. Iar ferestrele sunt complet întunecate. Dar acum e vremea să mă trezesc.

Dădu să se ridice de pe canapea, însă el îi făcu semn să rămână pe loc. Îi trase cămăşuţa în jos pentru a o acoperi cât de cât. Îi adună hainele de pe jos şi făcu pe valetul, ajutând-o să se îmbrace.

— E captivant, spuse, în timp ce îi împinse un picior în pantofi. Nu am mai îmbrăcat niciodată un bărbat. În general, nu mă îmbrac singur.

— Nu sunt bărbat. Credeam că ai remarcat asta.

— Tocmai d-asta e captivant, îi răspunse. Dacă erai bărbat şi eram valetul tău – oh, nu. Nici nu vreau să mă gândesc. Viaţa lui Sommers nu e una uşoară. Stai, că trebuie să ne chinuim cu lavaliera. Aşa. Acum poţi să te ridici.

Când o văzu ridicându-se de pe canapea, toate

măruntaiele începură să tresară de parcă ar fi fost conduse de o echipă de jongleri, în vreme ce mădularul lui nesatisfăcut se ridică, plin de speranţă.

Arăta din nou ca un tânăr, dar era departe de a fi un bărbat. Era, fără doar şi poate, Cassandra Pomfret, cea care dăduse toate cărţile pe faţă, cea care riscase şocant de mult pentru a veni să îi spună că îl iubeşte. Şi de ce.

Gândul îl făcu să vrea să plângă şi să râdă în acelaşi timp. Şi să o ia şi să o trântească pe canapea ca să sărbătorească noapte nunţii mai devreme. Se mulţumi să zâmbească.

— Nu e de glumit când vine vorba despre lavalieră, spuse ea. Îl aveam doar pe acesta şi nu ştii cât m-am speriat la gândul că o să îl stric, mai ales că nici nu aveam instrucţiuni şi a trebuit să mă bazez în excursia noastră în Terra Incognita numai pe ajutorul lui Hyacinth şi pe vagile amintiri cu felul în care le purtau fraţii noştri.

— I-aş încredinţa viaţa lui Sommers, însă dacă ar vedea cum arată lavaliera ta, cred că ar muri.

Ţinând lavaliera la mijloc, Ashmont uni cele două părţi la capete.

— În primul rând, nu e destul de scrobită. Însă până acum ar h fost şifonată oricum, ceea ce ne lasă o singură opţiune: nodul vizitiului.

Era cea mai simplă metodă de a înnoda o lavalieră.

— Din ce mi-ai povestit despre valetul tău şi din ce am auzit în seara asta, pare un tip destul de încăpăţânat. A fost mereu aşa sau e meritul tău?

— Din câte mi-am dat seama, valeţii vin în două feluri: încăpăţânaţi sau de neclintit.

Răsuci din nou lavaliera.

— Al meu face clar parte din ultima categorie. Dar când vine vorba despre ce ar trebui sau nu să port, mă terorizează. Nu mă lasă să ies din casă dacă nu sunt la patru ace.

Îşi ridică bărbia.

— Şi, cu toate astea, te-a lăsat ieri să ieşi îmbrăcat cu nişte bulendre, după standardele tale.

— I-am explicat unde am de mers şi că e o situaţie delicată, aşa că a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să mă ajute.

Ashmont încercă să ducă la bun sfârşit presupusul nod simplu, îl rată, pentru că nu ajuta un alt bărbat, ci o femeie magnifică pe care mâinile lui o atinseseră deja şi tot ce îşi dorea era să o atingă din nou.

Vocea ei liniştită pătrunse în mintea lui înceţoşată.

— Pare a fi un om de nădejde.

— Un om foarte de nădejde. În general, nu îi ies din cuvânt, dar în seara asta, am fost ispitit. Uite, pe perete. Cruikshank. Cât de bine reuşeşte să redea aceste emoţii.

O serie de lucrări ale cunoscutului desenator atârnă pe perete: *Diavolii albaştri, Durerea de cap, Indigestie* şi *Gelozie.*

Întotdeauna i se păruseră o companie foarte bună în momentele în care îl loveau respectivele stări de spirit, deşi gelozia îi fusese străină până în ziua în care pusese ochii pe ea.

În *Diavolii albaştri,* un tip neconsolat, îmbrăcat în haine de casă, stătea cu picioarele pe o apărătoare de foc în timp ce o oaste de creaturi micuţe îl torturau. Unul îl ispitea cu un ştreang. Altul îi oferea o lamă. Pe podea se vedea marşul unei procesiuni funebre. În spatele lui, pe un raft, zăcea o carte de medicină casnică sub o copie a *Suferinţelor vieţii umane.* Deasupra cărţii era un artist care picta o scenă de război. Pe o parte a focului se vedea o epavă. Era amuzant cât de precisă era opera.

Privirea ei trecu peste setul de opere ale lui Cruikshank.

— Observ că ai o colecţie interesantă de pânze erotice. Înainte să desfac pictura de la Keeffe şi Amphion, am bănuit că face parte din aceeaşi categorie.

— Mi-a trecut şi mie gândul prin minte. În timp ce vorbeau, reuşise şi el să aranjeze mai mult sau mai puţin corect nodul presupus simplu al lavalierei.

— Merge, zise. Cu puţin noroc, nimeni nu te va privi îndeaproape. Tot ce trebuie să facem acum e să te ducem

acasă şi nimeni nu va afla nimic.

Ea merse să îşi studieze imaginea în oglindă.

— La început am crezut că o să îţi livrez mesajul ca un tânăr mesager şi că o să mă întorc cu birja, la fel cum venisem. Însă lucrurile s-au complicat şi de la un moment dat m-am gândit numai la cum puteam să pătrund în casă, nu şi la ce ar fi trebuit să fac ca să ies. Îşi scutură o scamă de pe mânecă.

Urmau să fie căsătoriţi. Curând. Altminteri, ar fi avut cu siguranţă necazuri serioase. Era la fel de îndrăzneaţă ca şi el, deşi, în trecut, îşi folosise calităţile în scopuri mai nobile decât o făcuse el.

— Avem nevoie de un tovarăş, zise el. Blackwood e încă la Camberley place. Ripley e ocupat cu reorganizarea propriei vieţi. Va trebui să ne încredem în Sommers. O fi încăpăţânat, însă e loial şi discret.

Între timp

Domnul Owsley înţelesese apropoul oferit de Lady Bartham. Nici el nu putea să stea liniştit până nu era sigur că ducele de Ashmont era plecat din Londra.

Era un om în care nu puteai să ai încredere. Farsele făcute de el şi de restul grupului său de duci ruşinoşi erau notorii: o cină în cadrul căreia bărbaţilor cu dificultăţi de vorbire li se ceruse să recite poezii, o alta în cadrul căreia ducele înlocuise oglinzile normale cu unele care distorsionau imaginile.

Una dintre victime primise căruţe întregi de peşte în descompunere. Alte victime se treziseră la uşă cu hoarde de oameni care veniseră să aplice la anunţuri plasate de duce. Anunţuri pentru posturi de: mireasă, cântăreţi la fluier, maimuţe dresate, câini dansatori, măgari cu ureche muzicală şi un şir de alte orătănii domestice bine dresate. Coborâseră o capră cu ajutorul sforilor la o întâlnire nocturnă de la Almack’s. Intraseră cu un taur într-un magazin de porţelanuri, pentru ca la urmă să spună că

doreau numai să testeze vechea zicală.

Şi asta era doar o mică parte din prostiile la care se dedaseră.

Din câte auzise Owsley, cele mai puerile dintre aşa-zisele glume erau opera lui Ashmont. După cum zisese şi Lady Bartham, presupusa lor plecare din Londra putea la fel de bine să fie una dintre farse.

Acestea erau gândurile care îl aduseseră pe domnul Owsley în preajma casei Ashmont în seara aceea. Era hotărât să afle cu ce se mai îndeletnicea prolificul duce.

Nu îi era absolut deloc ruşine în postura de spion. Dimpotrivă, se vedea un mare apărător al domnişoarei Pomfret şi a spiona pentru a fi informat i se părea de datoria lui.

Se furişă cât putu se aproape de casă, cârmind uşor către Park Street, nimerind în grajdurile aflate vizavi de grădinile casei Ashmont. Din când în când, sub acoperirea nopţii, scotea un binoclu prin care putea să vadă mai bine ce se întâmplă în casă. Unele dintre ferestre erau luminate şi odată sau de două ori, văzu o siluetă trecând prin dreptul celor care dădeau în grădină.

Pe când se întorcea în zona grajdurilor, primi un soi de confirmare. Câţiva dintre băieţii de la grajduri vorbeau despre Surrey, în timp ce pregăteau caleaşca pentru călătorii. Foarte bine. Atâta vreme cât ducele nu se îndrepta către Southampton sau Goodwood, însemna că într-adevăr dispărea din peisaj. Veşti foarte bune. Cale bătută!

Domnul Owsley se pregătea să renunţe la pândă şi tare bine ar fi fost dacă ar fi făcut-o. Însă, înainte să plece, se întoarse pentru a se mai uita odată la ferestrele luminate de la casa Ashmont. Acolo văzu două siluete.

Neputând să îşi creadă ochilor, ridică binoclul şi privi uimit, până când perechea dispăru de la fereastră.

*

Prima problemă era cum să se strecoare afară din

casa Ashmont. Nu era deloc o idee bună ca vreunul dintre servitori să îl vadă mai bine pe tânărul gentilom care fusese întors de la poartă, sau să se întrebe cum reuşise tânărul să intre totuşi în casă.

Când urma să se întoarcă aici în calitate de ducesă a casei, trebuia să fie privită cu un respect fără echivoc. Ashmont nu avea de gând să permită servitorilor să speculeze sau să şoptească pe la spatele lor. Şi când unii din ei vor fi fost concediaţi, ceea ce era probabil inevitabil pentru casa unui bărbat însurat, nu trebuiau înarmaţi cu poveşti despre ea pe care să le răspândească prin oraş.

Nu era puţin lucru.

Din motive similare, el sau Cassandra nu putea să folosească niciunul dintre vehiculele lui. În primul rând, era ştiut că grăjdarii erau destul de bârfitori, iar în al doilea rând, toate caleştile lui Ashmont erau uşor de recunoscut.

Însă îi ceruse ajutorul lui Sommers, iar după câteva momente de turbulenţe şi de nervi, valetul decise să îi ajute să evadeze.

Promisese să creeze o diversiune şi probabil crease una de-a dreptul spectaculoasă, deoarece Ashmont şi Cassandra putură coborî foarte uşor pe scara principală către salonul de la parter. De acolo ieşiră pe Grosvenor Street, unde găsiră imediat o birjă.

Odată aflaţi în birjă, pe măsură ce îşi recăpătau respiraţia, Ashmont spuse:

— Tot ce mai trebuie să facem acum este să ne asigurăm că ajungi acasă neobservată.

— Este o intrare prin Duke Street, zise ea. Problema sunt servitorii. Sunt peste tot şi sunt foarte greu de evitat. Era să fiu prinsă de trei ori pe când încercam să ies.

Se aşezase pe bancheta din faţa ei, în principiu ca să se asigure că îşi ţine mâinile departe de ea. Aveau amândoi tendinţa să uite unde se aflau şi ultimul lucru pe care îl dorea era să îi târască familia printr-un scandal. Cu toate astea, nu se putu abţine să nu se aplece către ea şi să îi ia mâna.

— Ai riscat foarte mult.

Mai mult decât riscaseră în casa lui, asta era clar. Casa lui nu era casa unei familii. Nu avea servitori care să mărşăluiască în continuu pe coridoare. Casa Ashmont era, de fapt, mult prea mare pentru a fi locuinţa unui singur om, oricât de des şi oricât de extravagant întreţinea invitaţi. Din exact acest motiv proprietarul casei trăia mai mult în colţul format din dormitorul său şi din cabina de probă. Apartamentele unui burlac.

— Ei bine, îmi place să trăiesc pe muchie de cuţit, o auzi. Îi strânse mâna.

— Chiar te iubesc.

— Cum ai putea să te abţii? Sunt atât de irezistibilă, râse.

— Încerc din răsputeri să nu te sărut.

— Ar fi mai bine să îţi scoţi asta din minte. Nu credeam că un sărut poate să provoace aşa pagube cerebrale.

— Cazul nostru e unul special, îi spuse. Te sărut cu tot ceea ce am în mine. Nu pot face altfel.

Ea expiră precipitat, îşi trase mâna dintr-a lui şi se aşează pe locul ei.

— Hai să ne punem minţile la contribuţie şi să vedem cum putem să facem ca să mă strecor înapoi în casa părinţilor mei fără să scandalizez servitorii, zise.

El se cufundă în banchetă şi se uită afară pe geamul nu tocmai curat. La ora asta era destulă aglomeraţie, caleştile ducând invitaţi pe la petreceri sau întârziaţi la teatru.

Teatrul. Puneri în scenă.

Planul i se ivi în minte la fel de clar ca o piesă pe scenă. Îi spuse.

— Da, cred că ar merge, zise ea.

Se puseră de acord asupra câtorva semnale.

— Atunci, mâine trec să îl văd pe tatăl tău, spuse el.

— Da. O pauză. Nu.

— Cum nu? Am crezut…

— Toată lumea crede că nu ne-am văzut de joi. Tu trebuia să pleci din Londra. Când anume aş fi putut să mă

răzgândesc în privinţa curtării? Tatăl meu o să aibă întrebări. Trebuie să fim pregătiţi.

Avea dreptate. Şi era bine că măcar unul dintre ei mai era în stare să gândească. Tot ce îşi dorea el era să o ia de nevastă cât mai devreme posibil.

— Mă bucur foarte tare că măcar unul din noi are un creier mare, spuse el.

— Şi al tău e perfect funcţional. Singura problemă e că nu îl prea exersezi.

— Fă linişte. Exersez.

Îşi spuse că trebuiau să pună la cale un plan. Între casele lor era o distanţă de aproximativ un kilometru şi jumătate. La ora aceasta brişcă, la fel ca orice alt vehicul, va fi încetinită din cauza aglomeraţiei la viteza pasului uman.

În cele din urmă, pe când brişca vira către Piccadilly, ea zise:

— Am o idee.

— Sper că ideea asta nu implică să te îmbraci iar ca un bărbat. Chiar aşa, de unde ai făcut rost de haine?

— De la fratele meu Anselm. Le folosise la un moment artistic în familie. Cred că pantalonii de călărie au fost o achiziţie pe care a regretat-o. Nu s-a supărat că mi se potriveau şi nici nu i-a vrut înapoi.

— Sommers nu vrea să mă lase să îmi cumpăr o pereche, zise Ashmont.

— De fapt, mi se pare că arată mai bine pe femei.

— Aşa mi se pare şi mie. Te rog să îi păstrezi. Pentru când o să fim căsătoriţi. Pentru momente artistice… intime.

— Intime, da, că dacă mă recunoaşte cineva în ei şi nu într-o piesă de teatru de amatori, ci plimbându-mă prin Londra…

— Hai să nu ne gândim la asta, îi spuse. Nu o să permitem să se întâmple aşa ceva. Spune-mi ce idee ai.

Între timp

Se putea spune că domnul Titus Owsley era şocat peste măsură de ceea ce văzuse. Dintre toate acuzaţiile care i se puteau aduce ducelui de Ashmont, ultimul lucru la care s-ar fi gândit Owsley era exact ceea ce văzuse. În fond şi la urma urmelor, ducele îşi etala amantele, uneori chiar în loja pe care numai cu câteva săptămâni înainte se afişaseră domnişoara Pomfret şi două doamne din familia ei. Ducele era client fidel al localurilor rău famate precum cel al Carlottei O'Neill.

Deşi cele două siluete se îndepărtaseră de la fereastră, Owsley ramase să se holbeze mirat la locul unde stătuseră. Deşi îl credea pe ducele de Ashmont în stare de orice, ce văzuse era peste puterea lui de înţelegere. Să fi fost o glumă? Un joc? Să fi ştiut că Owsley pândeşte? L-ar fi dus mintea pe duce să facă o asemenea farsă. Ar fi fost mult mai plauzibil decât... nu, aşa ceva era imposibil.

Dacă ducele aparţinea acelei categorii de... bărbaţi, ar fi existat bârfe, şoapte. Ar fi existat mici indicii colo şi colo. Owsley fusese la pândă, cu toate simţurile alerte de o vreme, căutând indicii. Când un bărbat trăia atât de deschis şi atât de lipsit de ruşine ca Ashmont, nu era imposibil să descoperi secrete întunecate.

— E un truc, mormăi Owsley. Sau era un joc al casei. Cum pot oare să aflu cine mai e acolo?

Aşa că aşteptă, storcându-şi creierii şi învârtind problema pe toate părţile. Trebuie să fi existat o legătură între ceea ce tocmai văzuse şi volumele de istorie nu-tocmai-secretă a ducelui.

Însă se lăsase întunericul pe străzile aglomerate. Îşi scotea ceasul la intervale regulate, ca pentru a se preface că aşteaptă pe cineva, deşi la cât de bine ştia să citească ora, ceasul putea să fie la fel de bine o scoică.

Se holbă la ceas pentru ceea ce i se păru a suta oară, întrebându-se dacă nu începea să dea de bănuit, când văzu, dintr-odată, două siluete bărbăteşti ieşind din grădinile ducelui şi îndreptându-se cu paşi repezi către Grosvenor Street. Al doilea bărbat nu era la fel de înalt şi era ceva familiar în felul în care păşea.

Ashmont se uită în spate odată, însă Owsley îşi ţinu capul în pământ şi traversă. Cu inima bubuindu-i în piept, îi urmări la intrarea pe Grosvenor Street şi îi văzu îndreptându-se către un loc de staţionare a birjelor. Ducele luă cuvântul, celălalt tip îi răspunse, iar Owsley se opri atât de brusc că se împiedică.

Nu putea înţelege cuvintele, dar vocea… Cunoştea vocea. Cum ar fi putut să o uite?

„Domnule Owsley, în ultimele săptămâni au apărut câteva articole în ziarele londoneze.

Nu văd cum lucrurile ar putea să fie mai limpezi”.

Ar fi recunoscut acea voce din sute. Vocea ei avea aceeaşi capacitate de a convinge fără efort pe care tatăl său o folosea atât de bine în Camera Comunelor. Moştenise şi mintea de la tatăl său.

Remarcile lui Lady Bartham îi sunară în minte clar: „Ar fi trebuit să o instruiască să fie o gazdă politică de excepţie”… „Ar fi putut înfăptui lucruri extraordinare cu ea lângă el”.

Îşi împreună mâinile. Aşa sperase şi el. Până acum.

A doua siluetă pe care o văzuse la fereastră era a Cassandrei Pomfret. Ea era cea pe care Ashmont o săruta cu atâta pasiune.

Ea, de acum ruinată. Ce fusese în mintea ei ca să o facă să dea cu piciorul reputaţiei, întregului ei viitor?

Nu, nu putea să creadă aşa ceva. Nu era posibil să se vândă aşa uşor. Dar ce căuta acolo? Cum de fusese atrasă într-o situaţie atât de periculoasă? Era îndrăzneaţă. Toată lumea ştia asta.

— Nu, îşi spuse. E imposibil. Nu ar face niciodată… Nu pot crede aşa ceva. Trebuie să existe o altă explicaţie.

Deşi femeile inteligente făceau genul ăsta de erori fatale mereu. Erau pline străzile de femei care îşi permiseseră să cadă în ispită.

Dar nu, nu ea. Imposibil. Numai la gândul la femeia aceea frumoasă în braţele ducelui simţea că i se face rău.

Nu, nu se va gândi la asta.

Oare cât timp trecuse de când îi văzuse la fereastră?

Mai puţin de o oră. Din câte îşi putea da seama, putea să fi trecut o jumătate de oră. Sau mai puţin? Oare numai păruse mai mult? Oare de ce nu se uitase cu mai multă atenţie la ceas? Nici acum nu ştia exact cât era ceasul.

Îl privi pe duce cum îi face semn unuia dintre vizitii. Îi văzu pe cei doi urcând. Îşi notă numărul birjei şi o văzu îndepărtându-se.

De îndată ce se puse în mişcare, se grăbi către stand, ceru altă trăsură şi îi spuse vizitiului să urmărească celălalt vehicul.

Apoi îşi scoase ceasul şi în cele din urmă îşi notă ora.

Capitolul 16

Aproape imediat, după o oprire scurtă la un local din St. James Street, birja staţionă la colţul dintre Great Ryder şi Duke Street pentru a lăsa să coboare pasagerul îmbrăcat în pantaloni de călărie. Apoi, vehiculul viră la stânga pe King Street, unde se descotorosi de celălalt pasager.

Cu sticla în mână, ducele de Ashmont se împletici de la trăsură către St James Square, clătinându-se către centrul pieţei. Acolo, într-o incintă îngrădită, în mijlocul unei fântâni, stătea regele William al III-lea pe cal.

Casa deGriffith se ridică în colţul de nord-vest al pieţei. Ashmont se sprijini pe gardul din dreptul King Street. Îşi aşezase pălăria într-o rână, aşa că lămpile pe gaz de pe stradă îi păstrau trăsăturile în umbră. Luă o duşcă din sticlă şi începu să cânte în gura mare:

„Regentul din Alger, când îi ajunse la urechi,
A trimis, domnule, un mesager la Curte,
Cum ştia că în ţara noastră femeile au greutate,
Îşi alese una bine legată, domnule.
A căutat în Divan până când a găsit un bărbat,
Cu boaşe grele şi păroase,
Şi tocmai a venit de pe ţărmul barbar

Ca mare plenipotenţiar.
Când ajunse în Anglia cu mădularul în flăcări,
I l-a arătat gazdei la debarcare.
Ea l-a vorbit peste tot în oraş
Pentru că vârtoşia-i era de neegalat.
Atâta s-a vorbit despre bol şi despre capu-i
Încât l-au poreclit Marele Ienicer.
Nicio doamnă nu mai putea dormi fără să arunce un ochi
Marelui plenipotenţiar.”

Într-o aşa noapte călduroasă de iulie, ferestrele care dădeau către piaţă erau deschise. În faţa ferestrelor, strada se umpluse de siluete care îl priveau. Continuă să cânte vulgar.

Între timp, Cassandra reuşise să intre în casă. Putuse să se strecoare înăuntru din grădină, graţie surorii ei care lăsase descuiată una dintre ferestrele înalte. Odată depăşită piedica, Cassandra se grăbi în sus pe scări, inventând în minte o scuză pentru cazul în care ar fi fost prinsă. Era o scuză incoerentă, pentru că, adevărul fie spus, nu avea niciun motiv acceptabil pentru a se strecura afară din casă, seara, îmbrăcată în hainele fratelui său. Însă se bazase pe Ashmont, şi ştia că nu o va dezamăgi, întregul personal al casei era probabil îngrămădit în faţa ferestrelor care dădeau la stradă, sau cât mai aproape de ele.

Fugi în camera sa, unde sora ei, speriată, ţâşni din fotoliu şi scăpă cartea pe care o citea.

— Slavă cerului, zice Hyacinth. Am fost terorizată la ideea că ţi s-a întâmplat ceva.

— Poţi să fii sigură că mi s-a şi întâmplat ceva, zise Cassandra. Ajută-mă să dau astea jos de pe mine şi să mă schimb cât de repede într-o cămaşă de noapte.

În timp ce se zbătea să scape din haină, auziră undeva la distanţă sunetul unei voci familiare care cânta. Cât de splendid i se auzea vocea.

— Chiar a făcut-o, zise Cassandra.

— Ce să facă? Cine?

— Ashmont. Creează o diversiune. Oh, fir-ar, doar nu cântă ce mi se pare mie…

Se eliberă repede de haine. Hainele bărbăteşti erau mult mai simple. Vieţile bărbăteşti, la fel. Până la urmă, erau creaturi simple, în general. Aruncă vesta, pantalonii şi cămaşa şi puse repede pe ea o cămaşă de noapte.

— Trebuie să mergem şi noi să vedem, zise. Toată lumea din piaţă e acolo, fac pariu pe orice.

Mă rog, era destul de sigură că majoritatea erau servitori. Stăpânii şi stăpânele lor erau probabil în oraş la ora aceasta.

Intră cu Hyacinth în camera de pictură, care dădea în St. James Square.

Undeva sub ei, cu pălăria înclinată, ducele de Ashmont se ţinea de un stâlp de iluminat şi cânta în gura mare:

„Următoarea la rând să fie sărutată pe lista lui Plenipo,
Era o domnişoară delicată de onoare,
Care a ţipat înfricoşată când i-a văzut mădularul,
De parcă ar fi cărat în spate întreg palatul.
Oh, Doamne, zise! Ce mădular pentru o domnişoară!
Cary, vino repede şi uită-te la el!
Dar o să îl iau la o probă, sper să scap neruptă-n două
De marele plenipotenţiar.”

— Nu sunt sigură că înţeleg, zice Hyacinth.

— Probabil că e cel mai bine aşa, zise Cassandra. Cred că ar trebui să îl anunţ cumva că sunt în siguranţă.

Deschise fereastra şi păşi în balconul îngust.

— Încetează cu zgomotul ăsta, sau voi chema un poliţist, strigă.

El se uită în sus către ea şi închină sticla.

— Da, da, ne-ai încântat destul, zise ea. Mergi şi cântă serenade şi altcuiva.

El râse şi dădu drumul stâlpului de iluminat. Dispărând în umbre, făcu o plecăciune elaborată, după care

se împletici către King Street, în afara razei lor vizuale.

*

După o plimbare de aproape o oră prin cartier, chinuit de nehotărâre, domnul Owsley se întoarse în cele din urmă acasă. După care îi adresă un bileţel lui Lady Bartham, cerându-i să se întâlnească cu el pentru a discuta o chestiune de maximă confidenţialitate.

Astfel, sâmbătă dimineaţă, perechea se afla în cimitirul bisericii St. James, unde singurele persoane care puteau trage cu urechea erau sub pământ.

Domnul Owsley plângea.

— Credeam că mi-am găsit partenera pe calea vieţii, însă s-a aruncat în braţele…

— Eşti absolut sigur că era domnişoara Pomfret? întrebă Lady Bartham. O altă femeie ar fi putut plânge, frustrată, în solitudine, însă ea era făcută dintr-un material mai dur. Erai la distanţă, într-o noapte întunecată. Ar fi fost foarte uşor să te încurci.

— Ea era. I-aş fi recunoscut vocea oriunde. Şi odată ce i-am auzit vocea, am înţeles de ce, de ce mi se părea cunoscută. Era ea, fără dubiu, chiar dacă încerca să se deghizeze în bărbat.

— Ai suferit un şoc.

— Nu atât de mare încât să îmi orbească simţurile. Am încercat din greu să mă fac să cred că nu era ea. Însă mi-a devenit imposibil. Totul la ea e inconfundabil, mai ales vocea. O variantă feminină a vocii tatălui ei.

— Tatăl ei. Ah, da.

Domnia sa descoperise numai cu o seară înainte că Humphrey nu urma să călătorească până la urmă cu ducele de Ashmont, fiindcă primise un bilet din partea lordului deGriffith, care îi solicitase o întâlnire în acea zi.

— S-ar putea să aibă un loc liber pentru mine, anunţă Humphrey, spre marea uimire a tatălui său.

Deşi lordul şi Lady Bartham îşi iubeau copiii, nu îl văzuseră pe Humphrey ca fiind destinat să se ridice în

lume, cu atât mai puţin să fie luat sub aripa lordului deGriffith.

— Mai că nu-mi vine să cred, le spuse. Dar se pare că i-am făcut o impresie bună, deşi nu îmi dau exact seama cum. Deşi încă nu îmi vine să cred, am impresia că, de fapt, domnişoara Hyacinth a avut ceva de-a face cu asta. Eu, dintre toţi. Însă a fost atât de bună cu mine.

În acel moment se lansă într-un discurs dezlânat despre multele ei calităţi.

Pentru Lady Bartham nu avea niciun sens. Sute de bărbaţi oftau după ea, iar Hyacinth Pomfret îl alesese tocmai pe Humphrey? Un fiu care nu îi făcuse probleme, mai ales cu cei doi fraţi ai săi care fuseseră o bătaie mult mai mare de cap – şi deloc neatrăgător. Dar până şi Lady Bartham nu ar fi mers atât de departe încât să îl numească extraordinar de arătos. Sau excepţional în vreun fel. Al treilea fiu! Fiul ei.

Bartham fusese, bineînţeles, încântat. Asta îl scutea de încercările de a-l împinge pe Humphrey în lume. Era mai mult decât ocupat cu cei doi fii mai mari.

Lady Bartham nu era încântată. Nu îi luă mult să îşi dea seama cine îşi băgase nasul. După ce vizitase familia deGriffith cu o zi înainte, Lady deGriffith trebuie să se fi dus glonţ la soţul ei şi, folosindu-şi farmecele, îl convinsese să îl ţină pe Humphrey în şah după Hyacinth. De parcă fata avea nevoie de mai mulţi peţitori! Asta era! Nu fata, ci mama ei manipulatoare.

Deşi pe dinăuntru contesa fierbea de nervi, la suprafaţă părea plină de grijă şi de bucurie. Mai aruncă câte o privire către monumentele funerare prăbuşite şi se gândi cât de uşoară i-ar fi viaţa dacă anumite persoane ar ajunge în curând să zacă sub ele.

— Te-ai supărat fără rost, îi spuse lui Owsley.

— Cum fără rost? E ruinată! Fără îndoială.

— Mă îndoiesc foarte tare de treaba asta. Domnişoara Pomfret are tendinţe băieţeşti, după cum ştii foarte bine. S-a dus la el acasă ca să îl împiedice să plece din Londra. E genul de lucru nesăbuit pe care îl face de obicei. Odată

ajunsă acolo, l-a convins să nu plece. E mult mai simplu decât crezi. Nu a trebuit decât să îi ofere o idee despre toate lucrurile la care se poate aştepta dacă rămâne la Londra şi o ia de nevastă. Favoruri minore, nimic altceva. Dar dacă eşti prea slab de pe înger ca să ai de a face cu ea…

— Un porumbel pângărit!

Lady Bartham oftă în minte. Bărbaţii puteau să fie atât de obositori. Ei puteau să facă ce doreau, însă miresele trebuiau să fie virgine. De parcă o problemă de genul nu putea să fie rezolvată în noaptea nunţii. Putea să numească fără probleme o suită de femei care îşi pierduseră fecioria înaintea nunţii.

— Nu mi-o închipui pe domnişoară ca fiind cineva care să renunţe foarte uşor la premiu, zise. Aşa cum am spus, cel mai probabil i-a permis câteva mici libertăţi în aşteptarea răsplăţii matrimoniale, în cel mai rău caz posibil, e doar o altă Magdalena. Un bărbat cu conştiinţa curată ar vrea să o salveze şi să o întoarcă la decenţă.

Îl privi luptându-se cu sine. Dorinţa se duela cu orgoliul masculin. Nu se împăcă deloc cu ideea ca Ashmont să fie primul… însă o dorea. Oh, Owsley o dorea cu ardoare. Era îndrăgostit până peste cap, la fel ca Humphrey, băiat prostuţ.

Nu conta. Orice altceva urma să se întâmple, fata aceea curajoasă şi independentă nu urma să devină ducesă.

— Nu contează, zise contesa. O să aflu eu adevărul. Ce număr avea trăsura? Şi cu ce era, exact, îmbrăcată?

Mai devreme în acea după-amiază

Ashmont se încruntă la reflexia lui în oglindă.

Sommers îi alesese un frac de lână neagră la un singur rând, pe care să îl poarte cu o haină albă de mătase la un singur rând, pantaloni albi şi botine negre. Lavaliera era albă.

— Aş fi zis că una dintre hainele albastre sau fracul verde s-ar fi potrivit mai bine. Ţinuta asta e cam… alb cu negru.

— Umil, Alteţa Voastră, zise Sommers.

— Corect. Vrei să îl impresionez cu seriozitatea mea. De parcă m-ar şi crede.

Se referea la lordul deGriffith, cu care Ashmont intenţiona să se întâlnească pe parcursul zilei.

Însă, înainte de toate, întâlnirea. Ashmont aruncă o privire către ceasul de pe şemineu. Încă mai avea destul timp la dispoziţie să ajungă la St James. Acolo trebuia să se întâlnească cu Cassandra şi anturajul pe care reuşise să îl adune în dimineaţa aceasta, îşi mută privirea către fereastra în spatele căreia se ivea o zi gri.

— Nu-mi place deloc cum arată. Dacă plouă, va trebui să amânăm. Nu poţi lăsa doamnele să se plimbe prin ploaie. Nu ne-am pregătit foarte bine. Aseară nu am avut timp să ne gândim la toate.

Oh, zei, seara trecută. Seara trecută.

Lui Ashmont încă i se părea pe alocuri că fusese un vis. Nu îi venea să creadă că riscase atât de mult numai ca să vină să îi spună că îl iubeşte. Disponibilitatea şi deschiderea ei… încrederea ei. I se strânse gâtul.

— Nu sunt sigur că mă pot ridica la înălţimea aşteptărilor ei, zise.

— Nu cred că lordul deGriffith va crede acelaşi lucru. Dar, din câte înţeleg, taţii de fete tind în general să privească peţitorii fiicelor lor cu suspiciune, dacă nu chiar cu scârbă.

— Ai fost eroic aseară, Sommers. Va trebui să îţi cresc iar salariul. Mai mare păcatul că nu pot să înmânez şi un titlu.

Sommers îşi drese vocea.

— Servitorii au mai văzut lucruri de genul, Alteţa Voastră. O manevră disperată. Ameninţarea să plec fără preaviz, sau mai bine chiar, să îmi tai gâtul.

— Audienţa în lacrimi.

— Se auzeau plânsete. Am simţit cu adevărat un simţ

al datoriei. Patru paji se agitau pe lângă mine plini de anxietate. Aşa cum ştii, sunt un fel de mentor pentru angajaţii casei, oferindu-le sfaturi vestimentare pentru după-amiezile libere. Tuturor ne place o ţinută care cade bine pe corp, iar în privinţa asta sunt considerat un fel de oracol din Delphi.

— Eşti un oracol din Delphi, în materie de sfaturi vestimentare şi nu numai.

Sommers nu era Keeffe, asta era clar. Nu era un mentor sau un bodyguard. Însă era cel mai bun confident pe care îl avusese Ashmont şi de multe ori fusese singurul lucru care stătuse între Ashmont şi haos. Să porţi lavaliera potrivită, legată corect sau un costum potrivit pentru o anumită ocazie tindea să aducă linişte minţii. Sommers era balastul care aducea echilibru în vârtejul care era viaţa lui Ashmont.

Însă un bărbat avea nevoie de o soţie, soţia potrivită, care să îi fie soarele şi să îl păstreze în orbita potrivită. Nu se îndoia că urmau să existe explozii, meteoriţi şi furtuni solare. Atât el, cât şi Cassandra erau oameni cu voinţă de fier. Dar, atâta vreme cât rămânea centrul universului lui, putea să treacă peste orice neplăcere.

După ce au fost puse la cale ultimele detalii, Ashmont era gata cu o oră înainte de ora stabilită.

Dură cinci minute înainte să fie copleşit de anxietate.

— S-ar putea să ajungă mai devreme. Are de-a face cu mai mulţi oameni.

Nu putea prezice când vor pleca spre locul întâlnirii şi drumul de la casa deGriffith până la parcul St James dura mai puţin de zece minute.

— S-ar putea să ajungă acolo şi să şi plece înainte să ajungă el. Ar fi mai bine să plec acum.

Îşi luă în grabă pălăria şi bastonul şi ieşi.

*

În ciuda vremii mohorâte, Cassandrei nu îi fu greu să-şi o convingă pe mama să le însoţească pe ea şi pe

Hyacinth la o plimbare prin parcul St James. În fond, dacă ar fi plouat, erau la câteva străzi de casă.

Nu începu ploaia, şi după-amiaza devreme, Cassandra, sora ei şi mama ei, însoţite de o pereche de paji înalţi, ajunseră în parc în jurul orei la care plănuiseră să se întâlnească. Ashmont, care promisese să stea la pândă, îşi coordonă sosirea perfect.

Doamnele se plimbau pe una dintre aleile către lac. Apăru pe o alee care se unea cu cea pe care se plimbau ele, aflată lângă apă.

La vederea lui, îmbrăcat impecabil, plin de graţie şi fără îndoială arătos, inima Cassandrei începu să facă nişte acrobaţii aproape dureroase. Ştia că va fi acolo. Spusese că va veni şi avea încredere îl el, la fel cum avusese încredere în el şi în seara precedentă, în atât de multe feluri. Cu toate astea, fericirea pe care o simţea clocotind în sine includea şi o bucăţică de uşurare.

— Cât de neaşteptat! spuse mama, aruncându-i o privire Cassandrei. Domnul Morris i-a spus mamei sale că urmează să pleci din Londra.

— Un impuls de moment, răspunse el. Dar mi-am revenit în simţiri. Am treburi mult mai importante şi mai agreabile de făcut în oraş. Ce noroc să vă găsesc aici!

Ochii lui albaştri poposiră asupra Cassandrei, iar mintea ei fugi imediat către evenimentele serii trecute. Trupul ei fugi către aceeaşi amintire, cu muşchii încordaţi şi tensionaţi făcând ziua gri să se încălzească cu câteva grade.

— Miraculos de-a dreptul, zise mama sec. Nu mi-ar fi trecut prin minte să ies la plimbare azi, însă Cassandra a insistat că ea şi Hyacinth au nevoie de mişcare şi de aer curat.

— Eu şi sora am fost deranjate azi-noapte de un beţiv care cânta cântece indecente în piaţă, zise Cassandra. A fost greu să adormim după asta.

— Mai mare ruşinea, zise Ashmont. Ar trebui să existe o lege în acest sens.

— De ce lege să mai avem nevoie, atunci când fiica

mea cea mare e în zonă? întrebă mama. Nu a putut să lase unul dintre vecini sau unul dintre servitori să se descurce cu ticălosul. Nu, a trebuit să iasă ea pe balcon, mai mult dezbrăcată, în vederea tuturor, şi să se ocupe de el.

— Toată lumea bună era plecată la distracţie, zise Cassandra.

— Audienţa era formată din servitori, iar ei s-au adunat ca să se bucure de spectacol. Mai mult decât atât, aş vrea să ştiu ce logică are să te ridici de pe patul de boală ca să petreci o ora îmbrăcându-te, numai ca să îi spui unui vagabond să meargă să cânte în altă parte?

— Nu are nicio logică, bănuiesc, zise Ashmont. Pe când ai fi terminat de îmbrăcat, deja ar fi vremea pentru micul dejun. Toaleta doamnelor este, într-adevăr, complicată.

— Ar trebui să ştii, zise Cassandra.

— Zău aşa, copilă, replică mama sa.

— Ar trebui să pretind că ducele este un model de comportament? Îşi dădu ochii peste cap. Atât de multe reguli. Duce, ştiai că, pe vremuri, dar nu mă refer la Antichitate, doamnele îi primeau pe domni îmbrăcate aşa cum eram eu îmbrăcată aseară şi nimănui nu îi păsa?

— Asta era pe vremea bunicii tale, zice mama. Nicio femeie căreia să îi pese de reputaţia ei nu ar face aşa ceva astăzi. Te rog să schimbi subiectul şi să nu îmi atragi atenţia că eu l-am deschis. Am crezut că urmează să ne plimbăm, dar uită-te la noi cum stăm pe loc. Aruncă o privire către norii grei care se adunau asupra lor. Ar trebui să ne facem mişcarea cât mai putem.

— Aţi dori să îmi faceţi onoarea de a-mi permite să vă însoţesc? spuse Ashmont.

Mama privi lung când către el, când către Cassandra.

— Din moment ce e foarte clar că ăsta este scopul pentru care eşti aici, cine sunt eu să vă stric stratagemele? Sunt mult prea discretă ca să întreb cum ai reuşit să apari exact la locul potrivit la momentul potrivit. Presupun că lucrurile astea se pot rezolva cu destulă determinare.

— Lady deGriffith, nu aş putea să fiu mai hotărât.

— Un bărbat adevărat ar trebui să fie hotărât. Nu o să îţi reproşez nehotărârea de la apelul procesului curselor de cai şi de bărci. Toţi avem momente de indecizie.

O prinse pe Hyacinth de braţ, lăsându-i pe Cassandra şi pe Ashmont să meargă în faţă.

Odată ce erau destul de departe încât să nu poată fi auziţi, Ashmont spuse:

— Cred că bănuieşte că am complotat pentru întâlnirea asta.

— Bănuiesc că ea şi tata au avut propria metodă de a se descurca pe vremea curtării lor, zise. Atâta timp cât nu află unde am fost azi-noapte, nu sunt anxioasă, nu mă roade grija. Singura problemă este că, dacă află ce am făcut, îşi vor da seama că Hyacinth mi-a fost complice.

— Nu, nu. O să găsim o metodă pentru a mă face pe mine complice. Sau provocator. Şi nu vor afla nimic despre aseară. Cum ar putea? Să nu uităm că, oricât de repede vrei, vei fi ducesă şi vei putea să aranjezi viaţă socială a surorii tale. Chiar aşa, cam cât de repede crezi că putem să înfăptuim chestiunea?

— De îndată ce tata îşi va da acordul.

Nu se putea căsători fără permisiunea tatălui ei. Nu voia să o facă. Nu era atât de iraţională încât să îşi înceapă viaţa de femeie căsătorită în relaţii rele cu părinţii ei. Cu toată relaţia lor dificilă, îi era dragă familia. Mai mult decât atât, cele mai solide căsnicii treceau prin perioade dificile, iar femeile, având atât de puţine drepturi, aveau nevoie de tot ajutorul pe care îl puteau primi.

— Dar înainte de asta, am nevoie de acordul tău, îi spuse.

— L-ai primit aseară.

— Vreau să îl primesc aici, la lumina zilei, sub supraveghere, când niciunul dintre noi nu se află într-o stare de emoţie majoră. Vreau să îl primesc într-un moment în care mintea îţi e liniştită şi nu ai riscat totul, putând să fii descoperită în orice moment şi să îţi strici reputaţia pentru cel mai lipsit de merite bărbat.

Îl privi cu subînţeles. Adică plănuise să îl privească cu

subînţeles, însă el îi prinse privirea şi pentru un moment fu aproape orbită de privirea lui albastră, de felul în care se uita la ea, de frumuseţea lui aproape nepământeană, de frumuseţea şi graţia fizicului său impunător. Îşi aminti cum se uitase la el cu multă vreme înainte, minunându-se în timp ce îl asculta povestindu-i despre stele. Era acelaşi bărbat, era cu adevărat al ei?

Da. Acelaşi, dar devenit bărbat, cu totul uman, cu întregul lui de defecte umane.

— Nu meriţi, asta e clar, dar se pare că nu o să găsesc altul mai bun, îi zise.

Se opri.

— În acest caz, domnişoară Pomfret, aţi vrea să îmi faceţi enorma onoare de a-mi fi soţie?

Se opri alături de el. Îl privi în ochii albaştri de culoarea cerului şi ceva în sinea ei păru să zboare către un anume Olimp.

— Da, îi răspunse. Cred că aş vrea.

*

Cassandra şi Ashmont plănuiseră totul, cu excepţia vremii, într-un mod pe care îl credeau drăguţ. Prima oară întâlnirea accidentală în parc, când Cassandra şi Ashmont puteau să stabilească lucrurile între ei. Apoi urma să le însoţească pe doamne acasă şi să ceară o întâlnire cu lordul deGriffith.

Nici nu îi trecuse prin cap că tatăl ei ar putea să nu fie acasă.

Chiar în momentul în care îi expuneau mamei Cassandrei speranţele lor, primii stropi de ploaie începură să cadă.

— Oh, ce păcat! zise Lady deGriffith. De ce nu mi s-a dat niciun indiciu? Lordul deGriffith e plecat azi toată ziua. Are o şedinţă.

Îi aruncă o privire lui Hyacinth. Însă o să fim acasă diseară. O să organizez cu totul. Dar ţine cont, te rog, de faptul că nu pot spune nimic până nu vorbeşti cu lordul

deGriffith.

— Oh, mama, zise Hyacinth. Trebuie să spui ceva. Măcar să îl încurajezi pe tata să îl privească cu indulgenţă pe duce.

Lordul deGriffith era capul familiei. Însă, în acel moment, Ashmont îşi dădu seama care dintre cei doi era Soarele şi care era planeta care orbita în jurul Soarelui.

— Foarte bine, spuse Lady deGriffith. Cred că pot spune că nu sunt nemulţumită. E suficient?

— Mama, se smiorcăi Hyacinth. Chiar nu poţi să spui ceva în plus? Serios?

Ploaia începu să cadă cu mai multă putere, iar Lady deGriffith îşi desfăcu umbrela.

— Va trebui să vă mulţumiţi cu atât deocamdată. Chestiunile de genul acesta trebuie lăsate pe seama capului familiei. Haideţi, fetelor, duce.

Acoperiţi de umbrele, se grăbiră către St James Square. Cum Ashmont nu putea să stea toată ziua să se învârtă pe lângă casă, nu avea de ales decât să le lase acasă şi să plece.

Îşi dorise să încheie situaţia. Ştia că întâlnirea urma să fie una dificilă. Lordul deGriffith îl dispreţuia. Dar până la urmă, poate că era mai bine aşa. Ashmont avea mai mult timp la dispoziţie să îşi pregătească discursul şi răspunsurile pentru întrebările dificile pe care urma, fără îndoială, să le primească, asta dacă gentilomul era dispus să îl primească în casă şi nu îl izgonea direct.

Pe măsură ce se îndreptă către casă prin ploaia torenţială, prin mintea lui Ashmont se adunau o mulţime de motive pentru care ar fi trebuit să fie izgonit. În alte vremuri, probabil că s-ar fi oprit la casa Blackwood sau la casa Ripley să îşi lase prietenii să îl tachineze lângă unul sau zece pahare de vin.

Nu azi. Zilele alea erau în trecutul său.

— În trecutul meu, murmură. Ploaia îi curgea de pe borurile pălăriei. Nu era încă ud, însă urma să fie. Cu toate acestea, acea zi putea să fie…

Se opri o secundă să se gândească. Cu numai două

zile în urmă, Cassandra Pomfret îi spusese că era splendid. Seara trecută luase măsuri de-a dreptul şocante ca să îi arate ce sentimente are… după care îi permisese lui nişte libertăţi şocante. Astăzi, în deplinătatea facultăţilor mintale, fără a fi influenţată de săruturile şi mângâierile lui, în prezenţa sobră a mamei şi a surorii ei, îi spusese „da”.

Lady deGriffith urma să pună o vorbă bună în faţa soţului ei, iar asta urma să îi facă lui Ashmont misiunea puţin mai uşoară. Nu uşoară, să fie clar. Nu îşi făcea iluzii. Din partea lordului deGriffith se aştepta la un drum lung, întunecat şi plin de capcane.

Aşa cum ar fi şi trebuit să fie. Mare parte a vieţii trecute a lui Ashmont îi era deja în spate, iar cea nouă era un proces, un drum plin de obstacole şi incertitudini. Era pregătit pentru tot ce urma să vină. În realitate, având inima unui luptător, abia aştepta provocarea.

La ora prânzului

La fel ca în fiecare sâmbătă după-amiază când se afla în Londra, mama lua ceaiul cu surorile sale. Astăzi doamnele urmau să se întâlnească în casa mătuşii Elizabeth.

Între timp, Cassandra şi Hyacinth vorbeau în salon despre perspectivele legate de iubiţii lor, deşi Hyacinth nu îl considera pe Humphrey Morris iubit.

— Îmi face plăcere compania lui, zise, şi ştiu că îi poate fi de folos tatei. Dar, după cum ţi-am zis acum ceva vreme, nu mă grăbesc să mă căsătoresc. Sinceră să fiu, nu mă simt pregătită să mă gândesc la niciun domn în termeni de genul acela. Sigur că aş vrea să ştiu ce crede tata despre el, în cazul în care decide să îl angajeze pe domnul Morris. După aceea, va trece o vreme până să aflăm verdictul.

— Dacă supravieţuieşte lucrând pentru tata, înseamnă că dă dovadă cel puţin de vigoare şi de rezistenţă. Şi dacă părinţii noştri pot să îl tolereze o vreme,

asta ne va spune câte ceva despre calităţile personale şi despre caracterul domnului.

Cassandra îi zâmbi surorii ei.

— Eşti precaută. Spre deosebire de mine.

— Am optsprezece ani, spuse Hyacinth. Şi spre deosebire de tine, nu am urmărit evoluţia unui singur domn pentru mare parte a vieţii mele.

Deşi făcuse asta de la distanţă, Cassandra îi urmărise cariera nebunească lui Ashmont de mai mult sau mai puţin şaisprezece ani. Nu că asta ar fi însemnat că îşi devotase timpul şi energia aşteptării şi speranţei. Chiar şi în tinereţea ei idealistă, îşi dorise să îşi găsească propriul drum şi să îşi construiască propria viaţă. Chiar şi în mijlocul infatuării sale, nu îl făcuse niciodată centrul universului său.

Asta era problema cu poemul oribil pe care i-l dăduse Owsley. Doamna din poem trăise viaţa îngustă pe care Mary Wollstonecraft o deplora. Nu semăna deloc cu viaţa pe care Cassandra o crease pentru ea însăşi, cu ajutorul bunicilor şi al lui Keeffe.

— Cel puţin ştiu toate relele pe care trebuie să le ştiu despre el, zise. E mult mai mult decât pot spune majoritatea mireselor.

— Suntem atât de atent păzite, încât este aproape imposibil să ne dăm seama cum e un domn cu adevărat. Câte ore petrece, în total, o tânără în compania unui gentilom înainte să fie căsătoriţi? De obicei nu are nici cea mai vagă idee despre cum preferă ceaiul sau cafeaua, ca să nu vorbim despre cum e când e nervos sau când suferă din cauza unei răceli sau a unei dureri de stomac. Intrăm în căsnicii fără să ştim practic nimic – câte ceva despre talentul de dansator, despre manierele în public, despre cum se îmbracă, despre apariţia fizică. Toate lucruri superficiale. Tot ce ştim despre personalitatea lui este ce arată atunci când încearcă să cucerească, când se prezintă lumii încercând să facă cea mai bună impresie.

— Ăsta nu va fi cazul meu. Nu tocmai, zise Cassandra. Asta, bineînţeles, dacă tata e de acord.

Hyacinth era destul de lucidă încât să îşi dea seama

că era foarte posibil ca tatăl lor să respingă propunerea lui Ashmont de la bun început. Ştia ce părere avea tatăl lor despre duce. Deşi sentimentele lui păreau să se mai fi înmuiat puţin faţă de dispreţul absolut pe care îl simţise la început, lordul deGriffith încă îl privea pe duce aşa cum orice paznic de găini ar fi privit un uliu sau un şoim. Întrebă:

— Şi dacă nu acceptă?

Colson apăru în cadrul uşii.

— Dacă nu vă e cu supărare, domnişoară Pomfret, am venit să vă anunţ că Lady Bartham este aici şi doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

*

Lady Bartham ştia că lordul deGriffith urma să lipsească de acasă în acea după-amiază, iscodindu-şi fiul cel cu capul în nori pentru a afla toate detaliile. Ştia de asemenea că Lady deGriffith urma să îşi petreacă după-amiaza servind ceaiul săptămânal cu surorile ei.

Nici că ar fi putut dori circumstanţe mai prielnice, care să îi ofere destul timp să se pregătească. După întâlnirea cu Owsley, fusese la o tură de cumpărături la Hatchards, Fortnum & Mason şi alte câteva localuri din Piccadilly. După care, se urcase în caleaşcă, se întorsese acasă pentru a-şi schimba rochia cu una purpurie, mai potrivită ocaziei, asortată cu un şal de caşmir alb cu negru.

În prima fază a planului, luase în considerare câteva abordări, înainte să decidă asupra a trei dintre ele, fiecare depinzând de felul în care urma să fie întâmpinată.

Domnişoara Pomfret coborî prompt. Nu părea îngrijorată. Avea întipărită expresia ei obişnuită, sau mai bine zis, lipsa ei de expresie obişnuită. Era mai uşor să ghiceşti gândurile unei păpuşi de porţelan. Însă, de data asta, Lady Bartham nu avea nevoie să caute indicii. Toate cărţile erau în mâna ei.

Schimbară câteva politeţuri.

— Probabil că vă întrebaţi de ce am cerut să vă văd pe dumneavoastră, în mod special, începu Lady Bartham.

— Am presupus că aveţi ceva să îmi transmiteţi numai mie, dat fiind faptul că amândoi părinţii mei sunt plecaţi de acasă, lucru pe care, negreşit, îl ştiţi deja, răspunse domnişoara Pomfret. Un secret, nu-i aşa?

Deşi Lady Bartham era destul de obişnuită cu felul franc de a vorbi al fetei, începuse să se obişnuiască cu domnişoara Pomfret cea văzută – dar – neauzită pe care o întâlnise în ultima vreme. Tonul direct o derută o secundă, dar nu lăsă asta să se vadă.

— Ce minte ascuţită aveţi, zise. Da, se poate spune că e un secret. Cel puţin pentru moment.

Scoase din mânecă un bileţel împăturit.

— Mă gândeam să vă invit la o plimbare în grădină, dar am bănuit că veţi ezita, atâta timp cât nu ştiţi despre ce e vorba.

Îi întinse bileţelul. Domnişoara Pomfret se uită stăruitor o secundă la hârtia împăturită, după care o primi. Deschise şi citi. Expresia nu i se schimbă în tot timpul acesta.

— Înţeleg, zise. Nu cred că mi-aţi fi dat bileţelul pentru simpla mea informare. Doriţi ceva de la mine. S-a potolit ploaia. Haideţi să ne plimbăm în grădină.

*

Bileţelul era scurt şi la obiect:

Aventurile dumneavoastră de aseară au avut martori. Purtaţi un joben şi o pereche de pantaloni de călărie. Aţi fost văzută la una dintre ferestrele casei Ashmont, în braţele ducelui de Ashmont. Aţi fost văzută şi auzită ceva mai târziu, în Street Park, în timp ce urcaţi în trăsura cu numărul 317. Adresa dată vizitiului a fost intersecţia străzilor Duke şi Great Ryder, în apropiere de casa dumneavoastră.

Capitolul 17

Dură o secundă până când cuvintele de pe hârtie deveniră reale. Cassandra se holbă la ele având senzaţia că e într-un vis. Nu avea sens. Nu era posibil. Deşi clar că era posibil, pentru că se afla acolo, citind bileţelul întruna şi cuvintele nu dispăreau. În grădină ciripeau câteva păsări care trecuseră peste entuziasmul împerecherii de primăvară, fără să devină încă taciturne.

Era într-adevăr interesant când spaimele tale cele mai mari deveneau, dintr-odată, realitate. Cum aflase Lady Bartham? Nu credea că o văzuse ea însăşi, deşi nu era imposibil. Dar nu credea, pentru că asta ar fi însemnat să stea la pândă pe lângă casa Ashmont cel puţin o jumătate de oră, dacă nu chiar o oră sau mai mult, într-o vineri seara, când în mod normal era prezentă la jumătate de duzină de petreceri unde distrugea reputaţii. Şi de ce ar fi stat la pândă să aştepte ca Ashmont să facă ceva demn de bârfă? Nu avea niciun sens. Cel mai probabil fusese un spion. Dar oare, în afară de spion, mai ştia cineva?

Întrebările se înghesuiau în mintea Cassandrei, deşi răspunsurile la ele nu mai prea contau acum. Femeia care păşea umăr la umăr cu ea pe pietrişul grădinii ştia. Era suficient. Nu avea nicio reţinere în a informa întreaga lume, cât ai bate din palme.

Ploaia se oprise cu puţin înainte, lăsând aerul mai răcoros, dar încărcat de umiditate.

Se simţea apăsată de un sentiment nimicitor de responsabilitate şi viaţa, în acel moment, i se păru grea. Cu câteva ore înainte, starea de spirit a Cassandrei era cât se poate de bună, simţea că va atinge Olimpul şi adevărata fericire. Acum se simţea ca Icar, cu aripile topite, gata să cadă în mare.

— E clar că sora ta te-a ajutat, spunea Lady Bartham. Nu ai fi putut să o scoţi la capăt fără ajutorul ei. Numai

luând în considerare acest aspect, gândeşte-te cât de nemulţumit va fi tatăl vostru. Zâmbi. O subevaluare crasă a situaţiei, cum îţi poţi da seama, asta dacă nu cumva ţi-ai pierdut de tot orice sensibilitate filială.

„Comportamentul tău se răsfrânge asupra ei. Asupra noastră, a tuturor."

Dar situaţia asta mergea mult dincolo de aparenţe. Tata avea să fie furios şi, mai rău decât atât, urma să se simtă rănit. În ochii lui, ceea ce făcuse Cassandra ar fi însemnat, pe bună dreptate, trădarea încrederii.

— Sunt perfect conştientă de consecinţe, zise. Poate aţi dori să îmi spuneţi ce vreţi de la mine. Nu cred că are rost să vă întreb de ce aţi făcut asta sau cum aţi aflat. Aş vrea totuşi să ştiu ce speraţi să rezolvaţi.

Lady Bartham se mulţumi să zâmbească.

— În cazul acesta, daţi-mi voie să fiu la fel de francă. Aş fi foarte încântată să arăt lumii întregi duplicitatea şi neruşinarea de care aţi dat dovadă. Totuşi, am motive care mă obligă să vă ofer o alternativă. O să dau întreaga tărăşenie uitării cu două condiţii. În primul rând, nu o să vă mai întâlniţi cu ducele de Ashmont niciodată. O să rupeţi relaţia cu el de formă imediată şi irevocabilă. Vă recomand cu tărie o schimbare de mediu; eventual să vă întoarceţi în casa bunicilor dumneavoastră pentru câţiva ani. Cred că aşa ar fi mai bine pentru toată lumea.

Făcu o pauză, aşteptând răspuns.

Cassandra o privi drept în faţă.

— Aţi spus că aveţi două condiţii.

Privirea femeii urcă spre ferestrele de la etaj. Hyacinth le privea de pe fereastra camerei de zi. Privirea lui Lady Bartham poposi asupra ei o secundă, înainte să se întoarcă spre Cassandra.

— În al doilea rând, domnişoara Hyacinth se va despărţi de Humphrey.

— Din câte ştiu eu, nu au o relaţie, aşa că nu ar avea cum să se despartă.

— Nu încercaţi să vă jucaţi cu mine, domnişoară Pomfret. O să descoperiţi că sunteţi depăşită de situaţie.

Cât timp credeţi că o să vă mai permit să mă transformaţi în păcălici?

— Aşa vedeţi dumneavoastră lucrurile?

— Ştiu exact ce am întrerupt la casa Cremorne. Însă dumneavoastră şi ducele aţi conspirat să răstălmăciţi fapte foarte clare în minciuni şi să mă faceţi să par ridicolă. Să ne înţelegem, nu cred că sunteţi singura vinovată. Cred că v-a corupt. Dacă aveţi impresia că vă va face fericită, vă înşelaţi amarnic. Avea planul făcut să plece din Londra.

— Luându-vă fiul cu el.

— Humphrey e bărbat în toată firea, însă, da, aş prefera să văd cum îşi cheltuieşte banii la curse, decât să îl văd încurcat cu familia dumneavoastră. Dacă sora dumneavoastră îl refuză cu fermitate, nu va mai avea nicio dorinţă să lucreze pentru tatăl dumneavoastră.

— Înţeleg.

Cassandra nu înţelegea. Nu foarte bine, în tot cazul. Se lupta cu prea multe emoţii în acelaşi timp. Era cuprinsă de şoc, mirare, durere şi altele pe care nu le putea nici număra, nici numi.

„Ai controlul”, îşi spuse.

Nu îl avea. Se îneca în mare. Credea că grija ei cea mai mare era ca tatăl său să nu îi respingă propunerea lui Ashmont. Se gândea la cea mai bună metodă prin care îl putea face pe tatăl ei să se răzgândească. Se asigurase că teama legată de seara trecută era nefondată şi Ashmont o asigurase de acelaşi lucru.

„… nu vor afla despre aseară. Cum ar putea să afle?”

Cumva, cineva aflase şi decisese să îi ofere femeii ăsteia duşmănoase detalii ce puteau să fie obţinute într-un singur mod. Informatorul îi pândise, iar ea şi Ashmont nu îşi dăduseră seama.

— Şi cine anume v-a spus toate astea? întrebă. Persoana respectivă va păstra tăcerea?

— Nu trebuie să vă preocupaţi, răspunse Lady Bartham. Dacă spun că informaţia va fi îngropată, va fi îngropată. Nu sunteţi singura cu secrete ruşinoase. Însă, dacă spun că va fi trâmbiţată, aşa se va întâmpla, iar de

data asta nu veţi putea manipula informaţiile în propriul folos.

— Toate astea, pentru că nu v-a plăcut cum s-au întâmplat lucrurile. Niciun strop de consideraţie pentru durerea pe care le-o provocaţi altora.

Părinţii ei… Tot ceea ce îşi închipuise Cassandra despre Putney descoperit în spatele draperiei urma să devină realitate, numai că la o scară mult mai mare, infinit mai rea. Ceea ce făcuse de data aceasta depăşea cu mult micile abateri. Putea la fel de bine să fi fost prinsă în flagrant.

Vizitase casa unui bărbat. Purtase haine bărbăteşti. Fusese văzută sărutându-se cu un bărbat faimos pentru libertinaj. Era suficient să o transforme în marfă stricată.

Nu îi păsa ce avea lumea de spus despre ea. Însă numai ea ar fi trebuit să plătească preţul. Povara nemeritată ar fi fost purtată în primul rând de părinţii ei şi de sora sa.

Nu era vina nimănui în afară de Cassandra. Un gest impulsiv. De atât fusese nevoie ca totul să fie distrus.

— Să nu vă faceţi iluzii că puteţi şterge totul dacă vă căsătoriţi cu Ashmont, continuă contesa. Asta dacă ar fi dispus să vă ia de nevastă, odată ce v-a avut. El va continua să trăiască la fel ca până acum, în timp ce dumneavoastră aţi fi o proscrisă, fără acces la Curte, fără acces nicăieri. Ar fi ca şi când s-ar fi căsătorit cu o curtezană sau cu o femeie divorţată. Aţi avea chiar mai puţină influenţă decât aveţi acum.

Cassandra cunoştea câteva cazuri similare. Lord Holland şi soţia sa divorţată fuseseră nevoiţi să îşi creeze propriul anturaj social, iar cei care îi vizitau la casa Holland erau aproape în exclusivitate bărbaţi cu aceleaşi viziuni politice.

— O să fiţi alungată şi dispreţuită, continuă Lady Bartham. Nici măcar micul dumneavoastră club de „radicali” nu o să vă vrea. Ruşinea pe care o veţi aduce le va păta numele.

Pentru femei care voiau să îşi desfăşoare activitatea

caritabilă cu discreţie, cu asemenea notorietate, Cassandra ar fi devenit o povară.

— Şi ce credeţi că s-ar întâmpla cu eventualii copii? râse Lady Bartham. Oare chiar să nu aveţi idee despre răul pe care l-aţi făcut familiei dumneavoastră an după an din cauza comportamentului nesăbuit pe care l-aţi afişat? Credeţi că sunteţi nevinovată? Cu plimbări în caleaşcă alături de vizitiul ăla hidos. Afişând filosofia dezgustătoare a unei prostituate. Căzând pradă unui ticălos fără scrupule. Şi acum îţi arunci şi sora nevinovată în mijlocul problemelor, asta dacă într-adevăr a rămas nevinovată. Uite, asta ar fi o întrebare interesantă.

— Vă rog să nu îmi insultaţi sora. Nu a făcut niciun rău.

— Oare? Dar asta contează prea puţin. Dorinţele mele sunt destul de uşor de îndeplinit. Treci cu nesăbuinţă prin viaţă, călcând peste orice regulă care nu îţi convine şi peste capul oricărei persoane care îţi stă în cale. Nu vă voi permite să mă calcaţi în picioare sau să îmi târâţi vreun membru al familiei sub roţi.

Contesa îşi scoase ceasul de buzunar.

— Nu va dura mult să îi trimiteţi un mesaj ducelui de Ashmont. Nu am nicio îndoială că ştiţi unde să daţi de el. Însă mesajul surorii dumneavoastră pentru Humphrey nu va ajunge probabil până mâine, în funcţie de cât de târziu îl va ţine tatăl dumneavoastră la birou. Aveţi timp până mâine la ora trei să îmi îndepliniţi dorinţele.

Ora trei după-amiază. Mai puţin de douăzeci şi patru de ore până când această femeie urma să ucidă fericirea părinţilor ei şi să distrugă viitorul surorii ei.

— Dacă până la ora respectivă nu o să primesc dovezi solide cum că aţi făcut ceea ce am cerut, o să ofer conţinutul bileţelului, cu mai multe detalii, celor de la *Foxe's Morning Spectacle,* continuă femeia. O să împărtăşesc, de asemenea, toate detaliile picante tuturor cunoştinţelor mele intime.

— Şi asta o să vă facă plăcere, nu?

— O îndeletnicire destul de plăcută, dacă tot v-aţi

ocupat să duceţi greul misiunii.

Era destul de adevărat. Cassandra împletise funia cu care urma să se spânzure.

— Să nu credeţi nicio clipă că voi ezita să mă ţin de cuvânt. Tatăl dumneavoastră nu o să îmi aibă fiul, iar mama dumneavoastră nu va triumfa în faţa mea. Nu veţi fi niciodată ducesă, domnişoară Pomfret. Nu veţi fi niciodată soţia cuiva. Ce păcat că nu aţi putut rezista ispitei, ce păcat că nu l-aţi luat pe domnul Owsley de bărbat când aţi avut ocazia.

— Mi-aş fi dorit să fiu cu cineva cu gusturi mai bune într-ale poeziei.

— Eh, acum nu o să fiţi cu nimeni. Vă puteţi aştepta ca orice domn decent să vă privească cu repulsie, iar toţi cei indecenţi… mai bine să lăsăm unele lucruri nespuse.

— De ce? Aţi spus atâtea. De ce să vă opriţi acum?

Lady Bartham zâmbi.

— Ora trei, domnişoară Pomfret. Nu e nevoie să mă conduceţi. Cunosc drumul.

Casa Ashmont
O oră mai târziu

Cu braţele încrucişate şi ochii îngustaţi, Keeffe îşi aruncă privirea peste dormitorul ducelui Ashmont.

— Frumoasă locuinţă, Alteţa Voastră!

— E mică, dar ne place. Pentru că eşti aici, deduc că domnişoara Pomfret e într-o încurcătură.

După ce îşi hărţuise avocatul, când ajunse acasă, Ashmont dădu peste un mare balamuc la uşă. Balamucul stătea în faţa lui: Keeffe, cu mâinile goale şi cu provocarea în ochi.

— Ah, nu, am plecat să iau o gură de aer în cartier. Da, Alteţa Voastră, aşa cum aţi ghicit, e vorba de ea. Nu că nu ar fi plăcută vizita aici şi trebuie să recunosc că servitorii s-au prins destul de repede despre ce este vorba… odată ce unul dintre ei s-a prins cine era ologul, au devenit foarte

repede extrem de amabili.

Dădu din cap în direcţia lui Sommers, care îi privea, vizibil sfâşiat de îndoieli. În camera de schimb a ducelui, unde nu aveau acces nici măcar mare parte din servitori, se afla un om obişnuit cu un aspect destul de ieşit din comun. Pe de altă parte, omul ăsta comun cu aspect neobişnuit era nimeni altul decât Tom Keeffe, pe care îl venerau şi cei mai tineri dintre angajaţii lui Ashmont.

Servitorii nu erau imuni la farmecul zonei şi acum în faţa lor stătea una dintre legendele locului. Spre deosebire de membrii comunităţii de curse, nu aveau niciun dinte împotriva lui. Era pur şi simplu o celebritate.

După ce ezită o clipă, Sommers îi răspunse la salut.

— Să înţeleg că pot să vorbesc liber în faţa lui, întrebă Keeffe.

— Da, bineînţeles, că altfel l-aş fi rugat să plece din clipa în care te-am văzut, răspunse Ashmont cu calm, în vreme ce demonii interiori începuseră să dea târcoale intrării în peşteră. Ce s-a întâmplat şi pe cine vrea să ucid?

Keeffe îi povesti totul despre vizita lui Lady Bartham.

Ashmont înjură.

— Domnişoara a intrat la mine în casă şi mi-a zis că nu putea să scrie nicio scrisoare, nervoasă rău. Însă are mâinile legate şi nu ştia cum să îi vină de hac doamnei de una singură. Aşa că m-a trimis aici să vă întreb dacă o să veniţi.

— Nu sunt sigur că pot să ucid o doamnă, zise Ashmont. Deşi mi-aş dori, asta da. Cu disperare chiar.

— Nu în hainele pe care le purtaţi, Alteţa Voastră, zise Sommers.

— Aşa e de pornită stăpâna mea, zise Keeffe. Niciodată nu am văzut-o aşa pornită împotriva cuiva.

— Da. Din vina mea. Trebuia să fie mai atentă. Cum naiba a putut cineva... dădu din cap. Nu contează. Sommers.

Valetul deja activa în domeniul lui sacru. Ieşi de acolo cu o haină roşie şi o lavalieră neagră.

— Ah, bun, zise Ashmont. Aşa nu se va vedea

sângele.

— Alteţei Sale îi plac glumiţele, observ, zise Sommers.

— Eh bine, nu o fi genul care să ofteze, să se vaite şi să se tăvălească pe jos, nu? zise Keeffe. E destul de rău, dar o să o ajuţi să treacă peste. Sau o să te ajute ea pe tine.

— Ambele, zise Ashmont. De acum suntem un cuplu. Aşa a zis doamna.

— Destul de potriviţi, zise Keeffe. Amândoi încăpăţânaţi, nesăbuiţi şi pregătiţi de luptă, aşa cum am învăţat-o. Nu că ar depinde de mine.

— Nu va depinde nici de mama enervantă a lui Morris, îţi promit. Sommers, anunţă că doresc cabrioleta.

Cu Keeffe lângă el, Ashmont conduse până la apartamentele jocheilor, unde o găsiră pe Cassandra încă fierbând în suc propriu. Când îl văzu, se opri şi inspiră puternic. Apoi veni către el şi îşi odihni capul pe pieptul său.

— Nu pot gândi clar, îi spuse.

— Eu, unul, nu sunt la fel de înzestrat la capitolul gândirii, îi răspunse el.

— Am privit întreaga chestiune din toate unghiurile posibile.

— Te-ai gândit inclusiv la varianta de a mă da dracului?

Îşi dădu capul pe spate şi îl privi:

— Am aşteptat şi am sperat ani întregi. Mi-am construit o viaţă fără tine, dar cred că viaţa mea ar fi mult mai interesantă cu tine alături. Nu mai ai nicio şansă să scapi acum.

— Sunt uşurat să te aud spunând asta.

Ar fi făcut orice sacrificiu pentru ea. Ştia că şi-ar fi dat şi viaţa pentru ea. De fapt, i-ar fi fost mai uşor să îşi dea viaţa decât să trăiască fără ea.

— S-ar putea să trebuiască să ne exilăm în Siberia, zise ea, dar tot nu o să îi permit femeii ăleia să îmi poruncească ce să fac. O mâna setea de răzbunare, pur şi simplu. I-a căzut o armă în mână şi nu are scrupule în a o folosi. Mă urăşte. Însă am avut timp să mă gândesc la tot

ce mi-a spus. Cel mai probabil a exagerat mult gravitatea situaţiei. În tot cazul, nu cred că e vorba numai de mine. Are un dinte împotriva părinţilor mei.

Îi relată lui Ashmont tot ce îşi amintea din ce îi spusese Lady Bartham.

— Am încercat să mă calmez, dar nu am prea reuşit.

— A făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să te dezechilibreze, îi spuse Ashmont. Oricum, ai enervat-o cu gândirea ta limpede.

— Cred că e sentimentul de vină. Ştiam că nu ar fi trebuit să merg cu tine. Ştiam că e periculos. Dar a fost necesar şi la naiba cu toate regulile.

— Nu te contrazic cu nimic, zise Ashmont. Cât despre greşit şi periculos... a fost practic o invitaţie deschisă. Greu să îi rezişti. Ca să nu mai vorbim de mine. Mie cum ai fi putut să îmi rezişti?

— Cred că e cazul să îmi văd de ale mele. Se îngroaşă treaba prea mult aici. Am nevoie de nişte aer, zise Keeffe.

Îl priviră amândoi.

— Scuze, zise Ashmont. Am uitat că eşti aici.

— Asta e periculos, zise ea. Când uiţi de oamenii din jur, se pot întâmpla lucruri foarte periculoase.

— Da, dar are şi un talent aparte, nu? Ashmont îi zâmbi jocheului. Eu nu am reuşit niciodată să stăpânesc talentul ăsta de a mă face invizibil.

Keeffe se uită în sus la el şi începu să râdă.

— Dumneavoastră, invizibil?

Râsul îl gâdilă iar.

Râsul lui molipsitor reuşi cumva să facă întreaga poveste ceva mai puţin întunecată. În faţa lor stătea un om al cărui corp fusese abandonat, rupt în bucăţi. Şi supravieţuise. Stătea în faţa lor şi râdea.

Ashmont se întoarse către Cassandra:

— Noi am intrat în încurcătura asta. Tot noi o să şi ieşim din ea. Dar am impresia că nu va ieşi ceva frumos.

— Nu, nu va ieşi, aprobă ea din cap. În primul rând, va trebui să le spunem părinţilor mei adevărul.

Cassandra făcuse cărare în salonul compact al lui

Keeffe, plimbându-se de la şemineul împodobit cu poza calului iubit şi al călăreţului până la uşă. Făcuse cărare şi în cealaltă direcţie, plimbându-se de la perete la fereastră.

Orice intrigă ar fi conceput, orice plan i-ar fi trecut prin minte, se bloca la gândul care o înspăimânta cel mai tare, asemenea unui taur furios pus de-a curmezişul drumului ei. Trebuia să le mărturisească părinţilor ei ce făcuse. Dacă lucrurile o luau razna, dacă Lady Bartham nu se ţinea de cuvânt – prea mulţi dacă – nu putea să îi lase să fie luaţi prin surprindere la aflarea poveştii de la altcineva.

— Nu pot să îi las nepregătiţi, se întoarse şi îi spuse lui Ashmont. Gândul acesta ar fi de nesuportat. Nu îmi e ruşine de ce am făcut. Nu regret. Îmi pare rău doar de ei şi de Hyacinth. Niciunul dintre ei nu a făcut nimic ca să merite asta. Nu e vina lor, însă vor fi învinovăţiţi şi vor avea de suferit. Minimul pe care îl pot face e să îi pregătesc pentru ce urmează.

— Sora ta ştie?

Îşi închise ochii pentru o clipă, amintindu-şi expresia de pe faţa surorii ei când îi spusese. O suită de expresii. Neîncredere. Îngrijorare. Indignare.

— Ştia ce înseamnă pentru ea, zise Cassandra. Însă ştii ce a făcut fata asta extraordinară? M-a văzut atât de supărată că abia puteam vorbi, m-a luat în braţe şi mi-a zis: „Femeia aceea îngrozitoare! Se înşală, să ştii. A făcut lucrurile să sune mai rău decât sunt în realitate. Ar trebui să încerci să faci un pas în spate şi să îţi închipui că e un cal problematic care pufneşte şi muşcă din motive pe care nu le înţelegi. Dar le vei înţelege, iar când asta se va întâmpla, o să găseşti şi soluţia”.

— Domnişoara Hyacinth are dreptate, spuse Keeffe.

Cassandra se uită la el.

— Ştii asta la fel de bine ca mine. Există cai care au suferit atâtea şi sunt atât de rău trataţi încât nu te mai poţi înţelege cu ei. Unii dintre ei nu mai pot să fie ajutaţi, dar majoritatea au motivele lor şi dacă le poţi înţelege motivele, poţi lucra cu ei.

— Ştii motivaţia femeii ăleia, spuse Ashmont. Ţi-a

spus ce vrea. Nu vrea ca tatăl tău să aibă vreun fel de putere asupra lui Morris Tertius. Nu îşi vrea fiul pe lângă sora ta. Nu îl vrea pe lângă niciunul dintre voi. Ranchiună, aşa cum ai zis.

Cassandra îşi aduse aminte că o auzise pe Hyacinth pomenind de o rivalitate veche între mama şi Lady Bartham. O rivalitate veche, care avea de-a face cu tata.

— Un motiv în plus ca să le spui, zise Ashmont. Dacă manevra asta nu funcţionează, va încerca o alta.

— Da, trebuie să afle. Ce mă îngrijorează e faptul că tata ar putea încerca să te omoare.

— Cine ar putea să-l învinovăţească?

— Eu, de exemplu. Ducii aproape tineri, cu toţi dinţii şi relativ arătoşi sunt în număr destul de limitat.

*

Părinţii Cassandrei ajunseră la casa deGriffith unul după celălalt, la distanţă de câteva minute.

Cu siguranţă Tilbrook îi informase de către cine erau aşteptaţi.

În momentul în care părinţii intrară în camera de pictură, cu Humphrey Morris după ei, sprâncenele lordului deGriffith erau deja întunecate a furtună.

— Cum suntem întâmpinaţi de o delegaţie, mă văd obligat să deduc că a avut loc un incident, zise tatăl ei. Pentru că faci parte din delegaţie, duce, un om rezonabil poate să deducă simplu că incidentul este unul de proporţii.

— Poate că ar trebui să plec, zise Humphrey Morris. Consiliu de familie şi aşa mai departe.

— Nici vorbă! zise Hyacinth. Nu văd niciun motiv să fii exclus.

Lordul deGriffith se uită la ea.

— Nu tu, copilă. Cu siguranţă, ce se întâmplă aici nu are legătură cu tine.

O spusese în maniera lui Iulius Caesar al lui Shakespeare, citându-i ultimele cuvinte: *„Et tu, Brute?”*

— Din păcate, are legătură, zise Cassandra. Însă

cauza sunt eu. Mama, te rog să stai jos.

— Da, draga mea, ia loc, zise tatăl ei. Ar fi mai bine să continuăm conversaţia la mine în birou. Cassandra. Duce.

L-au urmat ascultători în birou. Însă, înainte să poată să închidă uşa, s-au trezit că Lady deGriffith, Hyacinth şi nesigurul Humphrey Morris îi urmau.

Norii de furtună se înteţiră.

— Oare nu am spus Cassandra şi ducele?

— Nu te poţi aştepta să stăm în camera de pictură să aşteptăm ca pe ace, zise mama.

— De ce nu? Nu e prima oară când mă retrag aici ca să am o conversaţie cu unul dintre copii sau cu vreun invitat.

— Dragul meu, mă uit la ducele de Ashmont şi mă uit la Cassandra şi niciunul din ei nu radiază de fericire, aşa cum m-aş fi aşteptat, după semnalele pe care le-am primit azi. O avem pe Hyacinth care i-a cerut domnului Morris să rămână. E clar că s-a întâmplat ceva neplăcut. Cred că se cere o şedinţă. O şedinţă de familie. Eu sunt mâna ta dreaptă. Aşa că te voi ajuta.

Acestea fiind spuse, mama se aşează pe scaunul cel mai apropiat de birou.

Toţi ceilalţi rămaseră în picioare, asemenea unor infractori în faţa unei curţi a magistraţilor.

Judecătorul nu se aşează, ci rămase în picioare, sprijinit de fortăreaţa care era biroul său, de parcă s-ar fi pregătit să facă faţă unui atac. Lucru care s-ar fi putut la fel de bine întâmpla. În fond şi la urma urmelor, îi avea în faţă pe Cassandra şi pe Ashmont. Pentru că nu străluceau de fericire, aşa cum spusese mama, însemna că se întâmplase ceva extraordinar de scandalos.

Cassandra se apropie de birou şi îi înmână bileţelul primit de la Lady Bartham.

— Lady Bartham mi l-a dat acum ceva vreme.

Cel de-al treilea fiu al doamnei se holbă la bileţel, leoarcă de transpiraţie şi fără să spună nimic. Privirea pe care i-o aruncă lui Hyacinth putea să însemne orice dintr-o mie de lucruri. Cassandra nu era în stare să îşi dea seama.

Privi faţa tatălui său care se întunecă pe măsură ce citea. Începu să mototolească bileţelul, după care se răzgândi şi i-l întinse mamei.

— Oh, Doamne. Zău aşa, Cassandra.

Tatăl său îşi duse mâna la tâmplă.

Văzând asta, Cassandra, care nu arăta slăbiciune în faţa hărţuitorilor ei, simţi un nod în gât şi începu să plângă în hohote în faţa tuturor.

Ashmont dădu să se apropie de ea.

— Nu, spuse tatăl ei. Dacă îndrăzneşti să îmi atingi fiica, nu răspund pentru faptele mele.

Ashmont o cuprinse în braţe şi murmură:

— O să fie bine, o să facem să fie bine.

Înainte că tatăl ei să poată să explodeze sau să ia ceva şi să arunce după Ashmont, mama Cassandrei spuse:

— Domnule Morris, un păhărel de brandy pentru fiica mea, vă rog. Potenţialul iubit al lui Hyacinth se grăbi să îndeplinească sarcina.

Ashmont îi puse Cassandrei paharul în mână. Luă o gură şi începu să îşi şteargă lacrimile umilitoare. Ashmont îi întinse batista, îşi şterse ochii şi începu să se adune.

— Îmi cer scuze, tată. Exces de emoţii. Nu o încercare de a stârni mila, te asigur. Ce scrie pe bileţel e adevărat. Am făcut ceea ce scrie acolo şi nu îmi regret acţiunile.

— Doamne sfinte, Cassandra!

— Aş minţi dacă aş spune altceva. Însă îmi pare cu adevărat rău că nu am luat în considerare efectul acţiunilor mele asupra familiei. Aşa cum mi-ai spus acum câteva săptămâni, acţiunile mele se reflectă asupra întregii familii.

— Ţi-ai adus aminte, dar nu m-ai ascultat.

— Nu, nu te-am ascultat. Cu toate astea, ne-am luat toate precauţiile ca să nu fim prinşi şi pur şi simplu am avut ghinionul ca în apropiere să fie un spion. De ce anume era persoana respectivă acolo, asta nu ştiu. Nu are niciun sens pentru mine. Şi nu cred că e o coincidenţă. Ca tocmai în noaptea aceea să fie cineva acolo la pândă, chiar dacă vorbim despre cineva de la ziar, e destul de ciudat. E adevărat că au destul de câştigat urmărindu-l pe Ashmont.

Dar atunci de ce ar oferi informaţia altcuiva în loc să o folosească la propriul ziar?

— În momentul acesta, nu îmi pasă foarte tare de ce s-a întâmplat, spuse tatăl. În afară de lucrurile care au de-a face cu tine, Ashmont.

— Nu trebuie să îţi închipui că m-a păcălit în a merge acolo, zise Cassandra. De fapt, încerca să scape de mine. Dar nu puteam să îl las să plece înainte să îi spun ce simt pentru el.

— Pentru Dumnezeu, Cassandra, nu puteai să aştepţi? Eşti mult prea impulsivă.

— Da, sunt impulsivă. Dar să aştept? Cât ar fi trebuit să mai aştept? Intrasem într-un impas şi el se pregătea să plece şi ar fi putut să fie plecat luni întregi. Poate că tu ai fi putut să aştepţi luni întregi ţinându-ţi sentimentele ascunse şi analizându-le, însă eu nu am putut.

Tatăl ei clătină din cap şi se întoarse către sora ei:

— Şi tu, copilă? Pentru că ştiu sigur că sora ta nu s-ar fi descurcat singură cu planul acesta alambicat fără ajutorul tău.

— Da, am ajutat-o, tată, zise Hyacinth. Ar fi trebuit să fac chiar mai multe decât am făcut. Nu am vrut să o las singură, însă ştiam că dacă mergeam cu ea, nu făceam decât să îi stau în drum.

Pentru o secundă, tatăl lor arătă de parcă urma să îşi piardă minţile.

— Şi nu ţi-a trecut nicio clipă prin cap că ceea ce făceaţi era greşit?

Hyacinth negă din cap.

— Ce mi s-a părut greşit era să îi ştiu despărţiţi din cauza unei neînţelegeri. Dacă aş fi crezut vreo secundă că e ceva greşit, nu aş fi ajutat-o. Dar cred că am făcut lucrul corect.

Tatăl lor se aşeză. Închise ochi, apoi îi deschise şi îi privi. Se părea că privelişte a nu se îmbunătăţise între timp. Încercă să îşi păstreze cumpătul, însă felul în care i se încleştau degetele şi lumina dură din ochii săi o făcură pe Cassandra să îşi dea seama cât de greu îi era.

Hyacinth îşi mută atenţia către Humphrey Morris, care se vedea dar că încearcă cu disperare să înţeleagă exact ce i se întâmplă.

— Am ajutat-o pe sora mea să se deghizeze în băiat şi să plece de acasă pentru a-l vizita pe ducele de Ashmont, îi explică.

Domnul Morris îşi deschise gura a mirare.

— Era îmbrăcată în hainele fratelui nostru Anselm, continuă Hyacinth. Au fost văzuţi de cineva. Martorul respectiv a informat-o pe mama ta, care i-a ameninţat că îi va expune.

— Ceee? Mama? Domnul Morris clipi de câteva ori. Domnişoară Hyacinth, vă prezint scuzele mele umile. O să vorbesc cu ea imediat. Ce încearcă să facă e…

— Nu îţi recomand să faci asta, zise Ashmont. S-ar putea ca, din greşeală, să înrăutăţeşti lucrurile. S-ar putea îmbolnăvi, să ştii.

— Să se îmbolnăvească?! Să se îmbolnăvească?! Cred că mai repede mă voi îmbolnăvi eu. Lord deGriffith, vă asigur că…

— Te rog să nu mă asiguri de nimic. Dacă crezi că am impresia că ai avut ceva de-a face cu asta, chiar şi pentru o clipă, îmi subestimezi inteligenţa.

Aparent, domnul Morris trecuse prin prima probă a loialităţii cu tatăl lor. În momentul acesta, probabil că trecea a doua.

— De fapt, are ceva de-a face. E legat de una dintre condiţii, sublinie Ashmont.

— Legat de ce, întrebă domnul Morris?

Ashmont îi explică pe scurt condiţiile puse de mama lui Morris pentru a păstra tăcerea.

— Asta e deja prea mult, zise domnul Morris. M-aş aştepta la aşa ceva de la unul dintre fraţii mei, care mi-au făcut probleme toată viaţa. Dar ea. Doamne sfinte, nici nu ştiu ce să mai cred. Niciodată nu şi-a arătat nemulţumirea legată de…

Privirea îi fugi către Hyacinth.

— Oh, nu cred că mă antipatizează sincer, zise

Hyacinth. Am o bănuială că e vorba despre cu totul altceva.

— Ei bine, e destul de sigur că nu are nimic de-a face cu tata, zise Morris, întorcându-şi atenţia către judecător. A fost extrem de încântat când i-am spus că urmează să mă întâlnesc azi cu dumneavoastră. Dar e totul destul de ciudat, nu vi se pare? De ce îi pasă mamei ce face sau nu face domnişoara Pomfret? Mă întreb dacă e ceva în neregulă cu ea. Dacă a suferit vreun fel de şoc. Dacă are probleme cu nervii. Dacă a început să vorbească ciudat, ca atunci când bătrânul Birdwell a început să îşi imagineze că spălătoreasă îi otrăveşte mâncarea. Dar oare e destul de bătrână încât să devină senilă?

— Domnule Morris, poate doriţi să vă turnaţi un pahar de brandy, zise mama.

— Ashmont, unul şi pentru tine?

— Nu acum, mulţumesc, Lady deGriffith, spuse.

Încă o ţinea pe Cassandra de după umeri, în ciuda privirilor întunecate pe care i le arunca tatăl ei.

— În cazul acesta, ceai, zise mama. Eu aş bea o ceaşcă. Liniştitor şi totuşi bun stimulent pentru simţuri. Hyacinth, draga mea, fii drăguţă şi sună pentru ceai.

*

Cât se pregătea ceaiul, Ashmont se trezi studiind-o pe Lady deGriffith. Nu îşi dădea seama de ce, dar în acel moment îi capta atenţia. Era destul de calmă… sau cel puţin mai calmă decât restul… observa şi asculta.

Majoritatea celorlalte mame, într-un asemenea moment, ar fi fost în mijlocul unei crize de plâns şi de leşinuri.

Îşi închipuia că Lady Bartham ar fi fost tare fericită să vadă aşa ceva. Pe de altă parte, oare s-ar fi aşteptat din partea Cassandrei să aibă curajul să le spună părinţilor ei adevărul?

Nu avea nici cea mai vagă idee. Femeile erau complicate. Şi-l aminti pe unchiul său spunând ceva despre cât de util era să asculţi femeile.

Până de curând, Ashmont nu ascultase, cu adevărat, niciodată. Atât de multe cuvinte erau destul de năucitoare.

Cassandra schimbase toate astea. Acum asculta cu cea mai mare atenţie, notând cele mai mici schimbări de expresie. Dacă s-ar fi gândit la asta, şi-ar fi dat seama că ascultarea începuse cu ea, dar se răspândise în relaţia cu celelalte femei.

Cartea pe care i-o sugerase doamna Roake avea ceva de-a face cu această schimbare. Îl făcuse să fie atent la o mulţime de detalii.

Aşa că îşi dădu seama că Lady deGriffith, care ar fi trebuit să fie cea mai stresată persoană dintre cele din cameră, era de fapt cea mai calmă. Momentan îi şoptea ceva lordului deGriffith, care îşi trăsese scaunul mai aproape de ea şi o asculta cu capul plecat.

El îi şoptea un răspuns. Ea vorbi iar. Mai multe şoapte. Ea spuse altceva.

„... femeia care îşi întăreşte trupul şi îşi exersează mintea, prin administrarea familiei şi prin practicarea virtuţilor, devine prietena, nu dependenta umilă a soţului său.”

Citise pasajul de mai multe ori. Trebuise să citească mai multe pasaje în felul acela, ca să poată înţelege, digera şi să îşi poată aminti informaţia, mai ales că nu avusese obiceiul de a studia în şcoală. Femeia din faţa lui era prietena soţului său.

Prietenă. Ochii îi alunecară către Cassandra, care îşi trăsese sora într-un colţ, pentru a schimba păreri, asigurări sau poate scuze.

Indiferent despre ce vorbeau, imaginea celor două capete unite, cel roşcat şi cel blond, îl înduioşă.

Aceasta era o familie. O familie iubitoare.

Îşi dorise întotdeauna o familie, fără să ştie exact ce înseamnă asta.

Era ceea ce avea acum în faţa ochilor.

Normal că ea îşi dorea să îi protejeze. Până şi el îşi dorea sa îi protejeze acum.

Momentan nu ştia exact cum va putea face asta. Însă

nu se îndoia că îi va veni o idee. Întotdeauna îi venea. În cele din urmă.

Sosi ceaiul şi chiar înainte să înceapă să îl bea, pe când Lady deGriffith încă îl turna în ceşti, Ashmont putu să simtă o schimbare în atmosferă.

Privi în sus şi întâlni din nou ochii lordului deGriffith. Numai că, de data aceasta, ochii lui aveau o expresie mai puţin criminală; era o expresie mai degrabă resemnată, gânditoare, sau? Nu putea să îşi dea seama decât de faptul că în acel moment semăna mai mult cu politicianul care era decât cu un tată răzbunător.

— Ah, aşa, e mai bine, rupse Lady deGriffith tăcerea. Neplăcerile par să revină la proporţiile lor normale, ca prin magie, la o ceaşcă de ceai.

— În momentul acesta, e cuvântul ei împotriva cuvântului nostru, zise Cassandra.

Dacă dai la o parte ameninţările, reale sau imaginare, singura întrebare este ce se poate întâmpla în realitate. Poate să ne facă să nu mai putem să scoatem capul în lume? Poate să o pună pe Hyacinth în aceeaşi lumină ca şi pe mine?

— Tată, ai putea să fii judecat de societate pentru că fiica ta e promiscuă?

— Da, răspunse lordul deGriffith. Se poate întâmpla. O campanie de defăimare bine pusă la punct poate distruge o carieră.

— Ar putea să îţi distrugă ţie cariera?

— Puţin probabil.

— Dar va fi neplăcut, zise ea.

Tatăl ei se încruntă.

— Neplăcut? zise Morris. Domnişoară Pomfret, nu doresc să vă îngrijorez, însă i-ar îngreuna foarte mult viaţa profesională lordului deGriffith. În momentul în care asemenea informaţii ies la lumină, ziarele de scandal trăiesc un adevărat festival. După care oamenii râd pe la spatele tău, cum ar face-o băieţii la şcoală, când fac referiri murdare la sora ta. Şi ce poate să facă un domn? Să îi provoace pe toţi la duel? Ar trebui să se trezească să se

lupte în fiecare zi, timp de luni întregi.

— Asta dacă ar putea supravieţui tuturor duelurilor şi furiei soţiei sale.

— Ar fi foarte greu să mai faci treabă, zise Morris, atunci când eşti subiectul bătăilor de joc. Este un lucru foarte josnic şi chiar nu o pot înţelege pe mama. Cred în continuare că ar trebui să vorbesc cu ea, ca să văd ce i-a luat minţile.

Domnişoara Flower îi zâmbi, iar faţa lui deveni stacojie.

Fata aia putea face orice dorea cu el, se gândi Ashmont. Pe de altă parte. Ashmont îşi dădu seama că era în aceeaşi situaţie cu sora ei.

— Sunteţi foarte drăguţ, domnule Morris, zise Lady deGriffith. Dar nu cred că va fi necesar. Îşi puse ceaşca pe masă şi se ridică. O să vorbesc chiar eu cu Lady Bartham.

Lord deGriffith ţâşni din scaun.

— Jane.

— De data asta a mers prea departe, îi răspunse.

Şi ieşi din cameră.

Capitolul 18

Tatăl Cassandrei o urmă pe mama ei afară din bibliotecă. Cassandra le auzi vocile şi paşii stingându-se în depărtare. La întoarcere se auzi un singur set de paşi. Nu erau ai mamei ei.

Tatăl ei se propti în uşa biroului.

— Aş dori să vorbesc cu Cassandra. Duce, poţi să aştepţi. Domnule Morris, speram să ne putem continua conversaţia, dar după cum poţi vedea, au intervenit chestiuni de familie. Eşti binevenit să aştepţi, însă nu îţi pot spune cât va dura aşteptarea. Hyacinth, poţi, te rog, să îi conduci pe domni în sala de biliard şi să te asiguri că primesc băuturi răcoritoare? Orice ar spune mama ta, cred că o ceaşcă de ceai nu e suficientă în circumstanţele date.

— Domnule, aş dori să fiu eu primul care vorbeşte cu dumneavoastră, zise Ashmont.

— O să vorbeşti cu mine după. Fiica mea vine înainte. Vă rog să faceţi aşa cum zic. Răbdarea mea e oricum distrusă.

Ashmont o privi pe Cassandra căutând aprobare. Ea dădu din cap, aşa că el ieşi în spatele celorlalţi.

Tatăl ei îşi reluă locul în spatele biroului.

Cassandra se aşeză în faţa lui cu mâinile aşezate în poală.

— Probabil că ar fi înţelept să mă dezmoşteneşti. Nu ştiu de ce nu mi-a venit ideea înainte. Ar rezolva mare parte din probleme şi ar lăsa-o pe Lady Bartham fără muniţie în luptă.

— Nu am de gând să te dezmoştenesc. Printre altele, mama nu m-ar ierta niciodată. Mi-ar spune că sunt puritan şi ipocrit şi astea ar fi cele mai blânde adjective. Însă nu ar trebui să o fac, cu sau fără părerea mamei. Eşti fiica mea şi ar trebui să faci lucruri mult mai rele ca să mă faci să îmi întorc spatele de la tine. Dar să nu crezi că asta e o provocare.

Ar fi vrut să fugă după birou şi să îl ia în braţe, la fel cum făcea când era copilă. Îşi înghiţi nodul din gât.

— Nu sunt de acord cu ce ai făcut, zise el. Nu îmi place. În mod deosebit nu îmi place bărbatul pentru care ai intrat în această încurcătură. Dar mi se pare că, cel puţin, acţionezi conform principiilor tale. Iar mama ta mi-a explicat în diverse ocazii că societatea noastră nu tratează femeile într-un mod corect. Aşteptăm prea mult sau prea puţin de la ele şi în acelaşi timp le judecăm mult mai aspru decât pe bărbaţi. E adevărat. Însă aşa merge lumea, copilă, şi nu putem face nimic ca să o schimbăm.

Aprobă din cap. O durea gâtul. Plânsese odată în faţa lor şi nu voia să o facă a doua oară. Nu dorea milă sau simpatie. Îi oferise înţelegere şi asta era mai mult decât suficient.

— Deci. Îşi aplecă ochii şi studie o vreme podeaua. Ea aşteptă. Chiar îl iubeşti pe diavolul ăsta?

— Da. Şi acesta e motivul pentru care am mers la el acasă. Ca să îi spun asta.

— Şi îndrăznesc să spun că tu crezi că s-a schimbat.

— Hm, se gândi ea. Până la un punct. E în procesul de schimbare.

— Dar s-a schimbat suficient încât să fie acceptabil.

— Da.

Ar fi vrut să îi spună despre Bleeding Heart Yard, însă tatăl său primise destule şocuri pentru o zi. Îi va spune cu altă ocazie. Poate peste un an sau doi.

— Draga mea, tot ce îmi doresc e să fii fericită. Îmi e teamă că vei avea de suferit.

— Tată, oftă ea uşor. Serios. Gândeşte-te puţin. Care dintre noi ar avea de suferit dacă într-adevăr Ashmont s-ar purta rău?

— Promite-mi, zise el. Promite-mi că nu îl vei lăsa niciodată să te trateze mai rău decât o tratez eu pe mama ta. Promite-mi.

— Îţi promit, tată.

— Foarte bine. Trimite-l înăuntru. Aşa pot să încerc să rezolv şi eu ceva în timp ce e plecată mama ta să facă ceea ce consideră ea că e de făcut.

— Nu ştii unde a plecat, tată?

El ridică din umeri.

— Ştii la fel de multe ca şi mine. Însă am impresia că nu mi-aş dori sub nicio formă să mă aflu în pielea lui Lady Bartham azi.

*

Lui Lady Bartham nici nu îi trecuse prin minte că domnişoara Cassandra Pomfret va face o alegere înţeleaptă şi le va spune membrilor familiei adevărul. Nefiind o persoană sinceră, contesa nu îşi închipuia că există şi alte căi în afara celei a secretelor mincinoase.

Se bucură de imaginea ştrengăriţei rebele care suferea în tăcere, împovărată de ruşine şi mizerie, pe care şi-o desenase în minte, când un servitor intră să o anunţe

că urma să primească o vizită de la Lady deGriffith.

În minte îi sună o alarmă de moment care îi spuse că doamna s-ar putea afla acolo din dorinţa de a rezolva problema fiicei sale. Dar era aşa de improbabil, încât era amuzant. Însă perspectiva de a purta o conversaţie cu prietena ei dragă în timp ce se bucura în sinea ei de tot ceea ce ştia, de ceea ce făcuse şi de puterea pe care o avea asupra familiei ei era mult prea delicioasă pentru a-i putea rezista.

Îşi găsi prietena aşteptând în hol, pentru că refuzase să fie condusă în camera de pictură.

După obişnuitul schimb de politeţuri, Lady deGriffith o invită „la o talpă”.

— „O talpă”? întrebă Lady Bartham.

— O tură prin parc. Ştiu că trebuie să te pregăteşti pentru cina din seara asta de la Lady Jersey, însă e încă devreme şi nu o să te reţin foarte mult. Lady deGriffith îşi coborî vocea: Aş vrea să te consult într-o chestiune mai delicată.

Chestiunile delicate erau specialitatea lui Lady Bartham şi situaţia era irezistibilă: şi mai multe secrete legate de familia lordului deGriffith. Un pahar prea plin. Ceru să i se aducă pălăria şi şalul şi în scurtă vreme era aşezată în trăsurica prietenei ei, în drum către Hyde Park. Petrecură primele minute ale plimbării adâncite într-o conversaţie lipsită de importanţă, aşa cum cerea eticheta. Lady deGriffith vorbi despre ceaiul săptămânal cu surorile ei. Spunea că îi vor lipsi aceste întâlniri în familie când familia urma să se întoarcă în Hertfordshire după reunirea parlamentului.

Însă se putea aştepta şi la alte întâlniri cu familia în timpul toamnei şi al iernii. Lady Bartham nu o grăbi. Se distra prea bine gândindu-se la ce ştia ea şi Lady deGriffith nu. Viitorul în care avea planuri cu prietenii urma să îi explodeze sub nas, iar fiicele urmau să se întoarcă în Hertfordshire necăsătorite. Iar acesta era doar începutul fanteziilor fericite ale contesei.

— Să trecem, dar, la ceea ce m-a adus aici, zise Lady

deGriffith. O chestiune dureroasă, îmi pare rău să spun.

— Te rog să îmi spui fără să te sfieşti. Pentru ce sunt prietenii?

— Chiar aşa, pentru ce? Ne cunoaştem de mult, nu e aşa, draga mea?

— Da, de mult. Am fost domnişoare împreună la Şcoala pentru tinere domnişoare a domnişoarei Biddleton.

— Aşa e. De dragul prieteniei noastre vechi te-am căutat azi. E vorba de fiica mea.

Lady Bartham simţi un moment de incertitudine, o sclipire de îngrijorare, însă numai pentru o secundă. Până la urmă erau multe chestiuni confidenţiale pe care le puteai discuta despre fiice. Helen, cea mai tânără, era plecată la şcoală şi copiii puteau să aibă tot felul de probleme la şcoală. Celelalte două – poate una dintre ele se trezise cu burta la gură. Oh, asta ar fi fost mai delicios decât putea spune în cuvinte.

— Ah, da. Una din fiicele tale fermecătoare.

— Îmi amintesc că îmi povesteai că Humphrey Morris nu are secrete faţă de tine.

— Trebuie să îmi încurajez copiii să vorbească liber în faţa mea, spuse Lady Bartham.

Nu că cei doi mai mari i-ar fi adresat mai mult de două cuvinte în ultima lună. Mai ales că nu erau tocmai renumiţi pentru talentul în conversaţie.

— Da, cred că e mereu o idee mai bună. Copiii mei sunt de asemenea sinceri. Uite, Cassandra, de exemplu.

Lady Bartham îşi întinse antenele.

— O fată frumoasă. Atât de independentă. O femeie care îşi urmează propria cale. Inevitabil o cale greşită.

— Foarte adevărat. Nu e deloc uşor să prezici ce va face. Dacă ar intra într-o încurcătură, de exemplu, oare ar avea încredere în părinţii ei?

— Nu ştiu ce să îţi spun. Poate că depinde de tipul de probleme.

— Dacă de exemplu s-ar trezi în situaţia de a fi şantajată. Plafonul trăsurii era ridicat, ceea ce însemna că nu îi puteau vedea pe cei doi paji aşezaţi în spate. Vizitiul

aflat în faţă era destul de vizibil. Însă doamnele ar fi trebuit să vorbească pe un ton destul de ridicat pentru a fi putut fi auzite, iar doamnele nu ridicară vocile.

Lady Bartham nu ridică vocea şi nici nu încercă să sară din trăsură. Îşi spuse că era egala oricărei femei, în special a celei din faţa ei, care nu putea să îşi stăpânească fiicele.

În orice caz, cărţile erau în mâna ei. Cel mai probabil Lady deGriffith venise ca să pledeze pentru fiicele ei. Ar fi fost destul de amuzant.

— Şantaj e un cuvânt foarte urât.

— Un nume urât pentru o faptă urâtă, zise Lady deGriffith. O curiozitate. Când nu există posibilitatea unui câştig monetar, trebuie să te întrebi ce se poate câştiga? Dă-mi voie să îţi ofer un exemplu. Să presupunem că persoana X îi cere unei domnişoare, care nu e înrudită cu persoana X (domnişoara nu e fiica ei), să rupă relaţiile cu domnul A. Ce ar putea spera şantajistul să câştige din asta?

Lady Bartham auzi cuvintele „şantaj” şi „şantajist” sunându-i în cap. În minte îi apăru o imagine cu ea stând în boxa acuzaţilor.

O blocă.

— Nu sunt avocat. Nu aş putea spune exact.

— Foloseşte-ţi imaginaţia, draga mea, zise Lady deGriffith. Eu îmi pot imagina câteva motive. Oftă. Din păcate, niciunul dintre ele nu stârneşte prea multă simpatie. Unele sunt de-a dreptul patetice. Penibil cred că nu e un cuvânt destul de puternic. Poate copilăresc. Uite, eu m-aş gândi că şantajistul pur şi simplu nu ar fi suportat ca o domnişoară cu un comportament pe care nu îl aprobă să devină ducesă. Sau poate întreaga tărăşenie nu are nimic de-a face cu fiica. Poate cheia misterului este legată de părinţi? Poate un resentiment vechi de patruzeci de ani. Sau poate îmi las imaginaţia să o ia razna.

— Tot ce se poate.

— E posibil să ai dreptate. Cine ar putea să creadă că o femeie din înalta societate, fericită în căsnicie, ar putea încă nutri, după patruzeci de ani, un resentiment legat de

faptul că domnul de care s-a îndrăgostit în primul ei sezon s-a îndrăgostit în schimb de prietena ei?

Lady Bartham trecu de la rece la cald. Nu îl plăcuse doar pe lordul deGriffith. Se îndrăgostise nebuneşte de el. Fusese atât de îndrăzneaţă încât îşi permisese o scrisoare de dragoste, pe care el i-o trimisese înapoi însoţită de un bileţel plin de tact şi blândeţe, în care pretindea că nu e vrednic de ea şi în care îi dorea toată fericirea.

Tot tactul şi toată bunăvoinţa din lume nu ar fi putut să îi vindece mândria rănită.

Datorită părinţilor ei foarte indulgenţi, fusese obişnuită toată viaţa ei să primească orice îşi dorea. Pentru că de data aceasta nu primise ceea ce îşi dorea, pusese întreaga răspundere a înfrângerii ei pe seama cruzimii, înşelăciunii şi maşinaţiunilor prietenei sale. Din fericire, trecuseră ani întregi de când nu mai roşea aşa uşor.

— Este absurd. De-a dreptul absurd, zise.

— Cu toate astea, este exact genul de povestioară sordidă care încântă înalta societate. În special pe aceia care poartă duşmănii vechi purtătorului de ranchiună. Ar fi păcat dacă o mamă, ca răspuns la o poveste sordidă despre fiica ei, s-ar simţi tentată să lase o aşa povestioară să ajungă la urechile publicului.

— Patruzeci de ani, dădu contesa din mână. Apă de ploaie. Cui i-ar păsa?

Tuturor. Tuturor duşmanilor pe care şi-i făcuse Lady Bartham şi tuturor oamenilor cărora duşmănia le face plăcere. S-ar fi desfătat cu orice poveste jenantă despre ea, oricât de trivială, chiar dacă era una veche de patruzeci de ani. În special una veche de patruzeci de ani, care nu putea decât să o facă să pară copilăroasă, dar înveninată.

Lady deGriffith ridică din umeri.

— Era pur şi simplu un gând. Există mai multe feluri de a răspunde şantajului. Unul e să răspunzi focului cu foc. Caz în care ar fi interesant de văzut ale cui flăcări ard mai tare, nu?

Lady Bartham începu să vadă drumul care i se aşternea în faţă, iar imaginea nu era una plăcută.

— Ar fi un test fascinant al influenţei, nu ţi se pare? Cine e mai plăcut? Cine ar putea să genereze mai multă simpatie? Cine are rude care ar putea să creeze sau să distrugă reputaţia cuiva la Curte cu numai câteva cuvinte?

— O întrebare interesantă.

Lady deGriffith îşi întoarse privirea către decor.

— Cât de plăcut este să o avem pe Lady Charles Ancaster înapoi, comentă absent. Stă la Windsor până luni, cred. Majestăţile Lor par a nu se sătura de compania ei. A venit în compania lordului Frederick Beckingham. Mă întreb la ce va duce asta. Ah, că vorbeam de lup.

Lady Bartham se uită prin parc şi nu văzu nimic altceva decât pe Lady Charles şi pe lordul Frederick şoptind lucruri despre ea în urechile regelui şi ale reginei şi şoaptele plimbându-se pe la Curte.

Dacă Lady Charles ar fi scos o singură vorbă, toate invitaţiile de la Curte şi de la toate evenimentele la care era invitată familia regală s-ar fi oprit. Apoi, pe măsură ce s-ar fi împrăştiat zvonurile în cercul aristocraţilor, s-ar fi oprit şi celelalte invitaţii.

— Aproape că am făcut o tură completă, zise Lady deGriffith. Sau poate doreşti să mai facem o tură? Pe mine nu mă aşteaptă nimeni pentru încă o perioadă. Soţul meu are nişte afaceri de pus la punct cu domnul Humphrey Morris, care afaceri se pare că vor dura până după-amiază târziu. Dar sunt afaceri importante. După cum probabil ştii, lordul deGriffith se gândeşte să îl angajeze pe fiul tău pe postul de secretar. Înţeleg că lordul Bartham s-a arătat destul de mulţumit de perspectivă. Să sperăm că nu se întâmplă nimic care să oprească acest aranjament. Nu mi-ar plăcea deloc să îl văd pe Lord Bartham dezamăgit.

Fiecare săgeată lovi exact la ţintă. În cea mai mare parte a timpului, lordul Bartham îi permitea soţiei sale să facă ce poftea. Însă detesta ideea de a o lăsa să îşi bage nasul în ceea ce el considera ar fi treabă de bărbat. Nu ar fi ridicat niciodată mâna asupra ei, nu ar fi ridicat nici măcar vocea, dar dacă ar fi aflat vreodată că încercase să împiedice ca Humphrey să fie angajat de lordul deGriffith,

ar fi reacţionat destul de violent. I-ar fi redus substanţial alocaţia, aşa încât nu ar mai fi putut face cumpărături şi nu ar mai fi putut organiza petreceri. Odată sau de două ori, în câteva cazuri extrem de neplăcute, o trimisese înapoi în Yorkshire.

— Mulţumesc, zise Lady Bartham. O singură tură e destul.

— Eşti sigură, draga mea? Cum îţi ziceam, sunt la dispoziţia ta.

— Foarte drăguţ din partea ta. Altă dată, poate. Acum mă chinuie o durere de cap.

— Ah, în cazul acesta probabil că vrei să te întorci acasă şi să stai în linişte.

Lady Bartham îi întâlni privirea.

— Da, cred că ar fi cea mai bună idee.

— Da, zise Lady deGriffith. Cred că aşa e.

*

Ducele de Ashmont ieşi din biroul lordului deGriffith arătând, după descrierea lui Humphrey Morris, de parcă fusese în ring 10 ture cu Gentelman Jackson şi încă 10 cu Tom Cribb.

Era puţin exagerat. La intrarea în sala de biliard, ducele intră trecându-şi mâna prin păr, cu faţa unui om care fusese ţinut zile întregi într-o groapă sub pământ şi lumina, oricât de slabă, îl orbea.

— Asta se întâmplă când gândeşti prea mult, zise Ashmont. Mi s-au încrucişat ochii?

— Te stimulează, zise Morris.

— Ce anume?

— Lordul deGriffith. M-a făcut să sar prin toate cercurile, pot să îţi spun.

— Ai de gând să mergi să munceşti pentru el? Sincer? Nu puteai să găseşti ceva mai uşor de făcut? Ca, nu ştiu, îmblânzirea de lei. Lupta cu pitoni.

— Ea crede că sunt în stare să o fac, zise Morris. Mi-a spus că îmi irosesc talentul. Am vrut să ştiu despre ce

talent vorbeşte. Mi-a zâmbit şi mi-a spus că sunt prea modest. În ceea ce o priveşte pe domnişoara Hyacinth…

— Ce e cu ea?

— Ai cea mai vagă idee de ce a vrut să rămân alături de întreaga familie în mijlocul unei chestiuni atât de personale? Nu ştiam nici măcar unde să mă uit, atât eram de ruşinat. Adică să fiu acolo când se discută chestiunile tale private. Şi ale domnişoarei Pomfret.

Ashmont se gândi puţin la asta. Nu era uşor. Se simţea de parcă socrul său îi amestecase creierul cu o furcă.

Femeilor li se spune… că… ar trebui să fie frumoase, scrisese doamna Wollstonecraft, toate celelalte lucruri nu sunt necesare pentru cel puţin douăzeci de ani din viaţa lor.

— Poate că domnişoara Hyacinth a vrut să vezi exact cine este, zise în cele din urmă. Nu numai cea mai frumoasă fată pe care ai văzut-o vreodată.

— Ashmont? Tu eşti? Sau o altă creatură ţi-a pus stăpânire pe creier?

Se întoarse şi o văzu pe Cassandra stând în pragul uşii.

— Care creier, zise?

— E în ordine, să ştii. Tata le face asta tuturor. Domnilor, în mod special.

— Provocator, zise Morris.

— Aşa s-ar părea, zise Cassandra. Ducele şi-a amintit numele surorii mele.

— Cât e ceasul, întrebă Ashmont? Ce zi a săptămânii este?

— E încă azi. Însă s-a întors mama. Am auzit când a intrat. Am fugit în întâmpinarea ei ca să văd cum i-a mers întâlnirea.

Privi în direcţia lui Morris, care se bâlbâia roşu la faţă.

— Aparent a mers bine, zise Cassandra. Mi-a spus să nu mă îngrijorez. Că totul e aranjat. Nu a vrut să îmi spună mai mult. A mers să vorbească cu tata. S-ar putea ca el să afle mai multe.

— Totul aranjat, zise Ashmont. Adică? A fost plecată

cât? O oră? Că am pierdut simţul timpului.

— Puţin mai mult de atât, zise Morris.

Cassandra se duse la Ashmont şi îi netezi părul. Un gest atât de simplu. Nu îl mai făcuse niciodată, iar acum îl făcea în faţa altor oameni. Bine, în faţa lui Morris, dar totuşi.

— Ştiu că eşti dezamăgit, zise. Ai fi preferat să creezi o explozie sau să rupi nişte nasuri. Şi eu sunt dezamăgită. Aveam imagini cu mine intrând prin efracţie în casă.

— Îmbrăcată în pantalonii de călărie ai lui Anselm…

— Să îi scotocesc prin lucruri, căutând ceva incriminator.

— Poate cu altă ocazie, zise Ashmont.

— Însă asta mi s-ar părea corect. Mamă versus mamă. Totul făcut în linişte. În felul în care preferă să facă lucrurile Societatea Andromeda. Femeie versus femeie.

— Femeie versus femeie, repetă Ashmont.

Lumea devenise mult mai complicată decât era înainte. Şi mult mai interesantă. Se gândi că, cel mai probabil, nu se va mai plictisi niciodată.

— Un singur lucru, zise Morris. Mi se pare corectă ideea de femeie versus femeie şi, deşi nu mi-aş dori să o confrunt pe mama, aş face-o dacă nu aş avea încotro, oricât mi-ar fi de greu. Însă dacă au reuşit să rezolve chestiunea între ele, înseamnă că avea mai mult de-a face cu ele decât cu noi. Ce aş vrea eu să aflu e cine a fost spionul care i-a spus?

— Ar fi putut să fie oricine, zise Cassandra. Ashmont, chiar voiam să îţi spun, înainte să înceapă tot balamucul, că în mod normal nu ar fi trebuit să pot intra la tine în grădină aseară. Bărbatul care patrulează în jurul casei tale chiar nu e atât de vigilent pe cât ar trebui să fie. Dacă l-ai fi avut pe Keeffe, nu aş fi reuşit niciodată să pătrund în casă.

— În cazul acesta, mă bucur că nu l-am avut pe Keeffe.

— Şi eu, dar realitatea rămâne aceeaşi. Cineva a putut să se apropie suficient pentru suficient de mult timp încât să ne spioneze. Dacă persoana respectivă ar fi vrut să

îţi facă rău, ce l-ar fi putut opri?

— Sommers. Ar trebui să-i vezi fiarele de călcat. Sau să îl vezi înarmat cu o lamă. Sau ar fi putut gâtui intrusul cu o lavalieră. Nu m-aş mira.

— Nici eu. Dar ar trebui totuşi să vorbeşti cu Keeffe.

— Mai târziu. Acum vreau să vorbesc cu tine. Nu eşti curioasă să afli ce mi-a spus tatăl tău?

Conversaţia fu întreruptă de tatăl Cassandrei. După ce soţia sa îl reasigură că nu mai aveau niciun motiv de îngrijorare legat de Lady Bartham, decisese că se stresase suficient pentru o zi. Mai exact, se săturase de Ashmont.

Îi plăcea sau nu, Alteţa Sa urma să îi fie ginere, odată ce avocaţii terminau de mâzgălit contractele. Pentru că nu dorea ca partea lui să ia prizonieri, lupta avea să fie crâncenă. Însă trebuia să fie şi scurtă. Ţinând cont de evenimentele serii trecute, nu vedea o alternativă. Dacă ar fi încercat să îşi ţină fiica sub cheie, s-ar fi furişat cumva. Dacă încerca să o trimită la mănăstire, ar fi evadat. Dacă o trimitea înapoi la părinţii lui, Ashmont s-ar fi dus după ea.

Deşi dispreţul lui iniţial faţă de Ashmont se transformase încet în neplăcere puternică, era totuşi un bărbat capabil să înţeleagă când e cazul să înceteze să se opună şi să înceapă să negocieze pentru cea mai bună poziţie. Pe scurt, pentru că fapta trebuia înfăptuită, putea la fel de bine să fie înfăptuită repede, cum ar fi spus Macbeth.

Aşa că nu trecu mult înainte ca Ashmont să meargă la grajduri să vorbească cu Keeffe. Amintindu-şi ceea ce spusese Cassandra despre intruşi şi asasini, încă nesigur ce ar fi trebuit să facă, decise să meargă să încerce să rezolve chestiunea aceasta neterminată, chiar dacă Lady deGriffith reuşise să încheie toată afacerea fără violenţă sau intrare prin efracţie.

— Să ştiţi că mă gândeam la acelaşi lucru, îi spuse Keeffe când îi expuse problema.

Într-adevăr părea foarte gânditor la intrarea lui Ashmont. Îl găsi stând în picioare, cu braţele încrucişate, privind pictura ce atârna deasupra şemineului. Continuă:

— Mă gândeam că domnişoara mea a reuşit să intre

mult prea uşor. Apoi m-am gândit la cel care te pândea. Să fie o slujbă obişnuită? Să fi fost o întâmplare? Sau se va gândi că, pentru că a reuşit să afle ceva de data asta, ar fi cazul să se întoarcă?

— Ea se teme că aş putea să fiu asasinat.

— Am impresia că vrea să păstreze bucuria misiunii ăsteia pentru ea, zise Keeffe, ridicându-şi trupul mutilat de pe scaun. Ce-ar fi să mă duc să arunc o privire?

— Acum?

— Nu, după ce se întunecă. Până atunci, mă poţi invita la cârciuma de la colţ ca să mă tratezi cu o halbă sau două până punem la punct un plan.

*

Domnul Owsley nu intenţionase la început să se întoarcă la casa Ashmont. Se dusese prima oară la casa Bartham, ca să afle ce făcuse Lady Bartham cu informaţia pe care i-o oferise. I se comunicase că domnia sa nu era acasă. Lucru de care se îndoia foarte tare. Era mult prea devreme ca să fi plecat la Lady Jersey. Însă acest „nu era acasă” nu trebuia interpretat prea literal. Ar fi putut să se simtă rău. Ar fi putut să nu aibă chef de oaspeţi, nici măcar de el. Deoarece nu putuse vorbi cu ea, ca să afle exact ce rezolvase, începu să se simtă îngrijorat şi nesigur. Nu mai era sigur că făcuse lucrul corect. Poate ar fi trebuit să încerce să rezolve chestiunea de unul singur, fără ajutor.

Sau poate că nu ar fi trebuit să facă nimic. Ar fi putut pur şi simplu să uite de domnişoara Pomfret şi de orice viitor alături de ea. Poate că nu făcuse cel mai cavaleresc lucru când îi povestise ruşinea altei femei. Însă fusese atât de nervos!

Era încă nervos.

Dacă n-ar fi fost ducele de Ashmont, nu ar fi făcut atâtea greşeli. Dacă nu l-ar fi provocat atât, ca un bărbat arogant ce era, Owsley nu ar fi spus lucrul greşit odată şi încă odată. Şi atunci domnişoara Pomfret nu ar fi trebuit să vină aici ca să se ruineze.

Dar dacă se înşelase? Dacă lucrurile se întâmplaseră exact cum spusese Lady Bartham?

Toate aceste gânduri incoerente îl împinseră să se întoarcă la casa Ashmont odată cu căderea nopţii. Rămase la pândă, exact ca în seara precedentă, fără să ştie exact ce se aştepta să vadă, dar simţind că mai urmează ceva.

Se postă în acelaşi loc de unde privise siluetele de la fereastră. Câteva dintre ferestrele ce dădeau către grădină erau luminate, la fel ca seara trecută. Un contur uman trecu odată, apoi se întoarse. Apoi apărură două contururi.

Cu inima bătându-i să îi sară din piept, scoase binoclul şi privi prin el. Se duse un pas mai aproape. Şi se împiedică de un baston. Se clătină o secundă, înainte de a-şi îndrepta corpul. Şi îşi dădu seama că nu mai e singur. Un grup se apropie de el. Partea aceasta din curtea grajdurilor nu era foarte bine luminată. Lumina din Park Street o făcea să intre într-un con de umbra. Totuşi, era destulă lumină încât să îşi identifice siluetele, toate ale unor bărbaţi.

O voce cu accent cockney spuse:

— Ia uite ce avem noi aici, Alteţa Voastră. Un voyeur.

— Ticălos împuţit!

Binoclul îi fu împins din mână. Îl auzi rostogolindu-se pe pământ când primul pumn îi ateriză în abdomen.

Ashmont îşi dorea să lovească pe cineva încă de când Keeffe apăruse în camera lui de probă aducând veşti despre Cassandra. Nu putea să lovească o femeie, nici măcar pe Lady Bartham. Nu putea să îi spargă casa. Lady deGriffith avusese grijă de asta.

Problema era că nu găsi prea multă satisfacţie în a-l lovi pe Owsley. Acesta nu ripostă, ci se mulţumi să se încovoaie, să cadă în genunchi şi să leşine cu un geamăt zgomotos.

Grăjdarii lui, care fuseseră informaţi despre investigaţie, se adunară ca să ia parte la distracţie.

— Dă-l dracului de bărbat, zise Ashmont. A căzut la pământ după o singură lovitură.

— O idee destul de bună, de fapt. Dacă mă întreba, aşa îi recomandam să procedeze, zise Keeffe.

— Să-mi aducă cineva o lampă. Vreau să văd cu cine avem de-a face, zise Ashmont.

Cineva apropie o lampă.

Ashmont îl privi o vreme pe bărbat, apoi dădu din cap.

— Îl cunoaşteţi, Alteţa Voastră, întrebă Keeffe?

— Da.

— Mica nobilime.

— Da.

— Ce aţi dori să facem cu el?

— Aruncaţi-l în râu.

— Da, adevărul e că eşti duce. Greu de spânzurat. Plus că râul nu spune poveşti.

— Aş vrea să îl arunc în râu. Dar sunt un om schimbat, aşa că... Owsley gemu. Aşa că trebuie să rezolv problema cu el într-o afurisită de manieră civilizată.

Ashmont porunci ca Owsley să fie dus în casă şi lăsat în anticamera de la parter. Nu părea să se simtă foarte bine, dar asta putea să aibă de-a face cu faptul că fusese prins în timp ce se comporta ca un porc.

Ashmont ceru brandy şi apă minerală şi porunci tuturor servitorilor să plece.

Asta îi făcu pe el şi pe Keeffe să rămână în gardă, dar Owsley nu părea genul de bărbat care ar fi îndrăznit prea multe.

— Poate ai putea să îmi explici de ce nu ar trebui să te arunc în râu cu pietre în buzunar şi un căluş în gură, zise Ashmont moale. Şi să nu îmi spui că ar fi ceva greşit, că nu eşti în postura să comentezi. Ai cea mai vagă idee câte probleme ai provocat cu binoclul tău?

Owsley rămase tăcut, aşa că Ashmont îi povesti. Pe măsură ce asculta povestea, îmbufnarea lui Owsley se transformă în şoc.

— Nu, nu se poate. Lady Bartham nu ar face niciodată aşa ceva.

— Ba exact asta a făcut şi tu i-ai oferit muniţie.

Ashmont se uită către Keeffe.

— Oare ce fel de escroc nu crede poveşti care pătează numele unei doamne?

— Nu ştiu, Alteţa Voastră. Genul de escroc care ar trebui să zacă pe fundul râului?

— A fost cavaleresc din partea ta, îşi întrebă Ashmont prizonierul?

— Tu! Să vii tu să vorbeşti despre comportament cavaleresc? Am şi râs.

Ashmont se gândi o secundă.

— Destul de corect. Atunci să te întreb altfel. A fost fairplay?

Owsley răspunse după un moment de gândire:

— Nu, nu a fost. La fel cum nu a fost nici cavaleresc. Nu a fost în regulă. Însă nici eu nu sunt în regulă. Nu sunt aşa de obicei.

Îşi atinse capul, deşi cel mai probabil simţea mai multă durere în abdomen.

— Oh, dar eşti exact aşa. S-a văzut foarte clar când ai votat pentru proiectul de lege al sabatului, în loc să susţii o lege care ar fi putut să fie de ajutor oamenilor. Ai multe idei greşite.

— Eu? Dar tu? Nu ar fi trebuit niciodată să laşi pe domnişoară la tine în casă. Dacă te-ai fi comportat ca un gentilom, nu aş fi avut nimic de povestit nimănui. Dacă ai fi plecat, pur şi simplu…

— Nu te-ar fi ajutat cu nimic. Nu te vrea. Nu îţi vrea poeziile.

Capul lui Owsley zbură violent în spate, de parcă cineva l-ar fi pocnit.

— Ţi-a povestit despre asta?

— Mi-a spus că i-ai oferit o poezie. Şi că aşa şi-a dat seama că îi place de mine. Tu ai început, ipocrit cu aere de sfânt. Tu ai ajutat-o să îşi dea seama pe cine vrea. Ăsta e motivul pentru care a venit aici.

Owsley închise ochii şi rămase tăcut o lungă vreme.

Ashmont se uită la Keeffe, care negă din cap. Într-un final, Owsley lăsă să îi scape un oftat prelung.

— Înţeleg. M-am pus în situaţia de a fi păcălit ca…

— Ursul de vulpe? Sau poate ca ţestoasa de şarpe? întrebă Keeffe.

— Da.

Ashley se îndreptă către fereastră şi se uită în grădină, unde tot ce se vedea era întunericul.

Nu ştia ce să facă cu bărbatul din faţa lui. I-ar fi fost mult mai uşor să decidă cu o lună înainte. S-ar fi luptat cu el. La răsăritul soarelui, la o distanţă de treizeci de paşi. Sau poate nu ar fi făcut ceva atât de civilizat. Poate că l-ar fi bătut cu pumnii, aşa cum încercase să se bată cu Ripley. În acelaşi fel în care se luptase cu cete de bărbaţi, la cel mai mic semn de provocare.

Nu era puţin lucru. Dar nu credea că metoda sa va funcţiona în situaţia dată. Owsley ar fi rămas un mişel cu un creier chiar mai mic decât al lui Ashmont. Drept să spună, în comparaţie cu el, Ashmont se simţea ca un geniu, aproape de nivelul lui Newton sau al altor deştepţi cu creierul mare.

Se întoarse către Owsley.

— Ar trebui să încercăm să rezolvăm chestiunea ca gentilomii, zise Ashmont.

Owsley se albi la faţă.

— Nu la asta mă referream. Bea-ţi coniacul, la naiba! zise Ashmont.

Cu mâinile tremurând, Owsley duse paharul la buze şi bău.

— O să îmi dai cuvântul tău de onoare, ca gentilom, că nu vei sufla o vorbă nimănui despre situaţia aceasta, zise Ashmont. Nu îi vei mai adresa niciodată cuvântul femeii ăleia veninoase. Oricum mă îndoiesc că va mai dori să deschidă vreodată subiectul, însă în cazul în care îi dă fierea pe dinafară şi aduce subiectul în discuţie, tu nu vei avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte. Vei sta şi te vei holba la ea de parcă i-ar fi ieşit coarnele, ceea ce, pe drept cuvânt nici nu m-ar mira să se întâmple. E clar?

Owsley aprobă din cap.

— O să îmi facă plăcere să nu mai vorbesc cu ea niciodată.

— Bună idee. Atunci îmi dai cuvântul?

— Îţi dau cuvântul meu.

— Atunci am terminat discuţia. Deşi ţi-aş recomanda să ai dintr-odată o mare dorinţă de a călători, eventual pe meleaguri străine. Şi asta cât de curând. Şi pentru un timp cât mai lung, îi răspunse Ashmont.

— Dar cum rămâne cu votanţii mei?

— Se vor descurca. Scaunul tău în parlament va fi ocupat de altcineva. Eşti destul de tânăr. Îţi poţi construi o altă carieră. Îţi poţi găsi o soţie bogată. Nu îmi pasă ce faci, atâta vreme cât stai departe de mine şi de ducesa mea. Ai auzit, da? Ducesa mea. Stai departe de pe familia mea sau data viitoare nu o să mai fiu la fel de cuprins de blândeţe iubitoare.

Capitolul 19

„Ni s-a comunicat că alianţa matrimonială dintre ducele de Ashmont şi domnişoara Pomfret, fiica cea mai mare a lordului deGriffith, va avea loc în câteva zile.”

Foxe’s Morning spectacle, 7 august 1833

Nunta avu loc sâmbăta următoare, la biserica St George, în Hanover Square. Asta se întâmplă cu exact opt săptămâni, aproape pe ceas, din momentul în care ducele de Ashmont dăduse buzna în viaţa Cassandrei. Ceremonia fu urmată de un bufet nupţial la care participaseră, în primul rând, membri ai familiei, dar şi câteva personaje ilustre, printre care ducele de Sussex. Alteţa Sa Regală fusese delegat să îi raporteze fratelui său, regele, starea de spirit a ducelui de Ashmont şi eventualele incidente provocate de potenţiale explozii, femei urlând, vizite ale unor animale domestice sau orice alte bazaconii.

Nunta se desfăşură normal şi singurul lucru ieşit din comun fusese dispariţia cam rapidă a proaspeţilor căsătoriţi, care aveau de făcut un drum de trei sau patru ore.

Ashmont dorea să îşi petreacă noaptea nunţii la

Camberley Place, nu la el acasă.

— Acolo unde ne-am cunoscut, îi spuse Cassandrei.

Avusese grijă de cele mai mici detalii şi pentru că Lady Charles lăsase doar o mică parte din personal, îşi trimisese servitorii înainte să pună la punct o parte a casei.

Proaspeţii căsătoriţi cinară în casă, însă la căderea nopţii, ducele nu îşi conduse mireasa la dormitorul de la etaj, ci afară, la cabana pescărească de lângă râu.

— Exact unde te-am cunoscut prima oară, îi spuse pe când se apropiau de clădirea străveche.

O auzi cum îşi trage sufletul.

— Ţi-ai adus aminte.

— Da. O fetiţă ca un elf, ce se învârtea cu faţa scăldată în soare în timp ce privea către ceruri.

— Oh, Lucius, îi spuse moale.

O strânse de mână, apoi se uită către cerul nopţii.

— Nu sunt sigur însă că pot să refac chiar toate amănuntele. Chiar şi un duce are limite. Îmi aduc aminte foarte clar că am comandat Calea Lactee şi ar fi trebuit să ajungă până acum.

Cerul fusese destul de înnourat. În timpul zilei, iar stelele străluceau foarte slab. Însă erau destule stele şi lumină a lunii încât să o poată vedea.

— Ne putem preface, zise ea.

O trase către el şi o sărută lung, cercetător. Nu avuseseră aproape deloc intimitate în săptămâna ce urmase nopţii în care ea i se strecurase în casă.

Trei săptămâni de dorinţă încătuşată cu un interludiu scurt în trăsură pe drumul către aici. Cât despre interludii, fusese unul destul de cast. Nu voise să se grăbească. Voia că totul să fie perfect. Era noaptea nunţii lor. Nu vor mai avea parte de alta. Aveau tot timpul la dispoziţie.

După un moment lung de aşteptare dulce, întrerupse sărutul şi se îndepărtă de ea. O luă de mână şi o conduse câţiva paşi pe lângă parterul cabanei pescăreşti.

Aici o văzuse prima oară învârtindu-se cu faţa către ceruri. Aici îi spusese pentru prima oară fetiţei-elf mici poveşti despre stele. Pe locul acela stătea acum un coş

mare şi o găleată plină cu gheaţă, în care trona o sticlă de şampanie.

— Oh, Lucius. Ai pus totul la cale, îi zise.

— Pentru ducesa mea.

Se aşează în genunchi şi deschise coşul. Scoase din el o pătură mare pe care o întinse pe pământ. Bătu cu palma pe pătură, iar ea se aşează. Îşi aşează mâinile pe genunchi şi îl privi.

Scoase paharele şi le aşează pe pătură. Scoase sticla de şampanie, o desfăcu şi dopul sună ca un tunet în mijlocul tăcerii care îi înconjura. Lumea de pe lângă ei nu era totuşi complet nemişcată. Apa bolborosea peste pietrele din râu. Frunzele fluturau în adierea serii de sfârşit de vară.

Umplu paharele.

— Aici te-am cunoscut, zise el.

— Şi ai uitat de mine imediat după.

— Mai bine pentru tine, aş spune.

— Acum ştiu asta. Îşi ridică paharul. O să beau cu plăcere pentru asta.

Bău şi gustul acidulat păru să îi danseze în gură.

— Şi aici m-ai lăsat fără cuvinte când mi-ai luat apărarea în faţa altui băiat, îi spuse ea.

— Nici un alt băiat nu ţi-a mai luat vreodată apărarea? Nu există aşa ceva, încerci doar să fii dulce.

— Eu? Dulce?

— Nu era corect, pur şi simplu. Toţi băieţii ăia împotriva unei fete.

— Dacă era şi Alice acolo, ar fi fost toţi acei băieţi împotriva a două fete. Însă era pedepsită atunci. Nu-mi mai amintesc pentru ce păcat.

— Şi celelalte fete?

— Au crezut că e mai bine să rămână neutre. Nu ne comportam ca nişte fete educate, aşa că celelalte fete nu voiau să fie că noi.

— Atenţie scrupuloasă la adresa unui tip pueril de proprietate, murmură el.

— Pardon?

— Nimic. Mă gândeam. La cum să te seduc.

— Da, adevărul este că va fi tare dificil. Bău. Vrei să mă ameţesc şi să te ajut? S-ar putea să mă dezbrac şi să încep să dansez la lumina lunii.

— Să ştii că nu mă îndoiesc că eşti în stare să o faci. Dar cred că ar trebui să mai aştepţi puţin pentru mai multă lumină a lunii. Privi cerul. La naiba, cred că mai multă de atât nu o să primeşti.

Înghiţi ultima gură de şampanie. Ea făcu la fel.

— Ce băutură minunată, zise ea. Am crezut mereu că ambrozia, nectarul zeilor, este de fapt şampanie.

Era ambrozia creată special pentru el. Gustă şampania şi pe Cassandra şi foc şi gheaţă şi furtună şi linişte. Simţea pace când o avea, furtunoasă, lângă el. Boadicea. Curajoasă şi iubitoare. Atât de iubitoare. Cine ar fi ghicit adâncul pasiunii şi afecţiunii uitându-se în ochii ei gri? Îşi ridică privirea şi îi mângâie maxilarul.

— Te iubesc, îi spuse.

— Ştiu.

— Şi iubesc felul în care mă urăşti.

Ea zâmbi şi îi trecu degetele prin păr.

— Zece feluri. Te urăsc în zece feluri.

— Atunci va trebui să te iubesc în zece feluri. Şi în zece feluri de zece ori.

— Da, îi spuse oftând uşor.

Îşi trecu mâna peste conturul feţei ei, peste arcada fină a sprâncenelor, peste curba obrajilor, peste linia maxilarului. Îi urmări linia gâtului, apoi a umerilor. La fel ca personajul ei, avea trăsături puternice, însă fine. Îşi schimbă poziţia, pentru a putea să îi atingă sânii, abdomenul şi apoi tot ce avea mai jos. Îşi plimbă mâna peste felul în care o încadrau hainele. Silueta asta era Cassandra. Şi dedesubt era tot Cassandra.

Începu să îi scoată hainele, strat după strat. Cureaua şi pintenii rochiei, apoi mânecile care trebuiau detaşate de bureţeii care le umpleau. În sfârşit, putu să îi tragă rochia peste cap, în timp ce râdea.

— Atât de multă muncă, însă văd că te pricepi foarte

bine. Există ceva avantaje în a te mărita cu un bărbat cu experienţă, zise ea.

— Nu, nu. Asta e prima oară.

— Prima oară cu mine.

— Prima oară aşa. Prima oară când contează cu adevărat. Prima oară când este un moment cu adevărat preţios.

Următorul fu corsetul, apoi mânecile pufoase, la urmă combinezonul. Apoi se opri şi o mângâie iar, urmărindu-i forma corpului pe sub lenjeria fină, către abdomen şi spre picioarele învelite în ciorapi delicaţi.

— Sunt mai aproape acum. Mai aproape de tine cea adevărată.

— Atât îmi doresc şi eu. Să fiu apropiată de tine cel adevărat, zise ea.

Preocupat de corpul ei, uitase de sine.

— Corect, aşa ar fi şi normal.

Cu ajutorul ei, se eliberă din strânsoarea hainei.

Ea îi dezlegă lavaliera, fără ajutor. Apoi urmă vesta.

— Oh, Lucius, zise în timp ce îşi plimba mâinile pe corpul lui în acelaşi fel în care o făcuse şi el.

Mâinile i se plimbară pe faţă, coborând către gât, piept, abdomen şi fără să ezite în jos, acolo unde mădularul îi umplea pantalonii.

— Pari a fi pregătit, zise ea.

— Sunt pregătit de când m-am trezit. Sunt pregătit de săptămâni întregi. Însă vreau să fie perfect.

— Ei bine, în cazul acesta, faceţi ce doriţi cu mine, Alteţa Voastră, zise ea, lăsându-se pe spate cu mâinile deasupra capului.

Când o văzu aşa, simţi că tot planul lui bine pus la punct se va duce naibii.

Trebui să îşi reamintească faptul că asta era singura noapte a nunţii pe care o vor avea vreodată.

Alunecă din braţele ei şi începu să îi sărute laba piciorului, apoi glezna, trasându-i piciorul cu sărutări către genunchi şi mai sus către locul unde i se deschideau pantalonaşii, la joncţiunea dulce dintre picioare.

Pe când ajunse acolo, amândoi tremurau.

— Lucius, asta e tortură. O tortură dulce, dar tot tortură, îi zise.

Dispăru şi cămăşuţa şi tot ce mai avea pe ea şi putu în sfârşit să o privească pe Cassandra, aşa cum era. El îşi aruncă în grabă restul hainelor şi o trase în braţe pentru a o săruta fierbinte şi adânc. Primi un răspuns pe măsură. Un sărut lung, sălbatic în mijlocul nopţii, în timp ce mâinile se plimbau pe corpuri fierbinţi pentru a descoperi, învăţa, memora.

— Cât de frumoasă eşti! Oh, Cassandra!

— Şi tu eşti la fel. Haide, fă-mă cu adevărat soţia ta.

Îi simţi cuvintele în tot corpul şi se supuse. O mângâia febril, simţind umflătura perfectă a sânilor, curba elegantă a taliei şi oh, bucuria moale şi udă a locului ei celui mai feminin.

O mângâie până când o auzi spunând printre gemete şi râsete:

— Oh, haide, Lucius. Fă-mă a ta cu adevărat. Pot rezista.

Îşi schimbă poziţia şi o sărută în timp ce o penetra cât de tandru putea. Dar nu, mădularul lui nu avea niciun strop de răbdare. Era în ea acum şi era strâmtă şi caldă şi nu se mai putea gândi la altceva. Abia putu să îngaime câteva cuvinte:

— Iartă-mă. Te-a durut?

Ea râse, însă lui i se păru puţin tristă.

— Oh, Lucius… am crezut… Oh, durează mai mult?

Râse şi el, puţin cam ca un nebun. Însă corpul i se mişcă deja, pradă dorinţei şi instinctelor. La început se mişcă cu atenţie, însă pe măsură ce o simţea intrându-şi în ritm, deveni mai îndrăzneţ.

Foarte repede nu mai rămase nimic decât mişcarea la unison a doi iubiţi. Erau numai ei doi, uniţi, călătorind împreună, călăreţi ai unui furtuni minunate.

Muşchii ei se încordară, prinzându-l şi dându-i drumul şi prinzându-l iar până când o simţi tremurând în jurul lui în gemete de plăcere. Apoi o auzi spunându-i numele ca o

şoaptă, ca un susur, ca un secret. Lucius.

Simţi că i se va frânge inima în mijlocul acestui moment de fericire pură şi întreaga lume căzu în beznă. O secundă mai târziu explodă în mii de săgeţi luminoase ca diamantul. Ca o baie de stele. Se plimbă puţin printre ele, apoi reveni pe pământ.

Zăcură unul lângă celălalt o vreme îndelungată, cu inimile bătând să le iasă din piept şi cu pielea acoperită de sudoare. Cassandra îl cuprinse strâns în braţe. Nu visase niciodată la atât de multă apropiere. Nu era doar apropierea corpurilor lor, ci ceva mult mai adânc, îl ţinea în braţe în vreme ce respiraţia li se liniştea şi lumea se aşeză încet, încet, la locul ei. Avea ochii închişi, ca pentru a putea savura momentul şi savoarea lui, muşchii lui puternici, moliciunea surprinzătoare a pielii şi mirosul lui. Îşi apăsă faţa în golul umărului lui şi mirosul lui îi umplu mintea şi o ameţi. Simţea deja că i se învârte capul. Datorită fericirii, plăcerii şi unui sentiment foarte straniu de pace.

El se mişcă şi se îndepărtă uşor de ea.

Îi părea rău. Fusese atât de grozav să îl aibă în ea, chiar şi atunci când duruse. Însă nu duruse mult. Era puternică şi agilă. Călărea. Iar el făcuse tot ce îi stătea în putinţă ca să uşureze lucrurile pentru ea şi fusese lent, ceea ce sigur nu fusese uşor pentru el. După prima oară, lucrurile aveau să meargă mult mai uşor. Cel puţin aşa o asigurase mama sa când venise să îi vorbească despre relaţiile conjugale.

— Devine din ce în ce mai bine. Dacă e atent cu tine, aşa cum cred că este, îi zisese mama sa.

— Mama spune că devine din ce în ce mai bine, îi murmură. Mă întreb ce poate să fie mai bine.

El rânji şi o sărută.

— Să vedem ce putem face.

Se ridică de pe ea, iar ea simţi dintr-odată că i se face frig, în ciuda nopţii calde. O luă în braţe şi o acoperi cu pătura, de parcă ar fi ştiut.

Deschise ochii ca să îl întrebe de unde ştia, însă nu îl mai văzu lângă ea.

— Lucius, şopti, deşi nu exista niciun motiv ca să şoptească.

— Uită-te în sus.

Ea îşi dădu capul pe spate, se uită la cer şi începu să râdă. Norii se risipiseră, iar cerul la care se uita era plin de stele.

— Era timpul, la naiba.

— Da, aşa e, era timpul, zise ea uitându-se când la stele, când la el.

*

Câteva ore mai târziu se întoarseră în casă, unde Cassandra făcu baie şi se schimbă într-o cămaşă potrivită de noapte.

Avea o servitoare nouă care să aibă grijă de ea. Deşi domnişoara Fougère nu stăpânea extraordinar de bine limba engleza, talentele ei în ceea ce privea îmbrăcarea şi coafarea stăpânei erau impresionante. La fel de important era că era foarte calmă. Supravieţuise ultimei revoluţii din Paris şi celei mai recente epidemii de holeră. Sommers o găsise imediat ce plecase de la ultima sa angajatoare, o doamnă englezoaică în pragul pensionării. Fougère îi explicase lui Sommers că îşi dăduse demisia deoarece munca nu era foarte stimulantă şi casa în care lucra era plictisitoare.

— Nu cred să ai aceeaşi părere şi despre casa Alteţei Sale, îi spusese Sommers.

Camerista nu strâmbă din nas când stăpâna ei se întoarse acasă îmbrăcată într-o pătură pătată de iarbă şi cu hainele în dezordine totală pe dedesubt. Asta nu făcea decât să îi crească respectul faţă de noua ei stăpână. Nu se comportau ca burghezii. Pe lângă faptul că era suficient de arătos pentru frumoasa lui soţie, ducele părea să fie un amant inventiv şi amuzant. Vorbea o franceză decentă, pe când cea a soţiei lui era impecabilă. Ducesa cunoştea şi Parisul şi nu numai locurile evidente, cunoscute de toată aristocraţia britanică. Per total, i se părea că noua ei poziţie

era mai mult decât acceptabilă. Îşi arătă aprobarea făcându-şi stăpâna cât mai atrăgătoare posibil – nu că ar fi fost foarte dificil, şi cu maximă discreţie se retrase pentru ca stăpâna să îşi poată aştepta noul mire.

În timp ce aştepta, Cassandra se minuna de cât de multe făcuse deja Ashmont, aducând-o aici şi punând la cale o noapte magică a nunţii într-un loc care era încărcat de amintiri fericite.

Ea şi Alice se ascunseseră de multe ori în cabana pescărească după ce băieţii plecaseră înapoi la şcoală. Ştia că Alice mai venea aici din când în când, în special în ultimii trei ani, când toată familia fusese îngrijorată din cauza mătuşii Julie. Alice stătuse în cabana pescărească chiar de curând, de fapt, chiar după ce Ripley se căsătorise cu Olympia.

Şi Blackwood fusese acolo de curând, însă trebuise să se întoarcă la Londra pentru nunta unui prieten.

Problemele dintre el şi Alice nu păreau să se fi rezolvat deloc.

— Îhî, încruntată în noaptea nunţii?

Se uită în sus. Ashmont stătea în pragul uşii. Purta un halat verde-închis de catifea cu trese roşii. Părea să nu mai poarte nimic în afară de papucii roşii de casă. Decolteul halatului scotea la iveală o linie fină de păr auriu. Avea o carte în mână.

— Îmi adunam puţin gândurile. Ai o carte în mână.

El îşi privi mâinile.

— Oh, da. Uitasem pentru o clipă. Arăţi mai zdrobitor chiar decât în rochia de mireasă. Şi fără rochia de mireasă. Şi decât în rochia de călătorie. Şi fără rochia de călătorie. Încep să cred că arăţi minunat tot timpul.

Se apropie de pat.

— Mă gândeam să îţi citesc.

Ea se holbă la el.

— Asta e noaptea nunţii noastre.

— Da, dar am trăit deja ceremonia deflorării. Şi pot să îţi spun că în viaţa mea nu mi-a fost atât de frică. Nu mai făcusem asta niciodată.

— Da, mi-ai mai spus asta. Te-ai descurcat foarte bine pentru un începător.

— Mulţumesc.

Ăsta era motivul pentru care o tratase cu atâta atenţie şi blândeţe. Ca să facă experienţa cât mai plăcută posibil pentru ea. Un bărbat atent.

Cine ar fi ghicit?

Cassandra Pomfret, de exemplu. Ştia sigur că poate fi mult, mult mai mult şi se bucura să vadă că avusese dreptate.

El veni în pat. Îşi aşeză cartea pe noptieră, îşi desfăcu halatul şi îl aruncă pe cel mai apropiat scaun.

— Ce seară caldă, zise.

Ea îşi plimbă privirea peste trupul lui lung şi musculos care strălucea la lumina lumânării. Un Apollo aurit. Pe măsură ce îl studia, văzu cum o parte a anatomiei lui începu să crească.

— Nu, nu, asta nu se poate, zise el.

— Ba eu aş zice că se poate, replică ea.

— Nu, plănuisem tot ce trebuia să se întâmple. Am de gând să îţi citesc.

— Dragul meu, nu aveam nicio îndoială că ştii să citeşti. Nu trebuie să mi-o demonstrezi.

— Nu, nu. Vreau să îţi citesc. Am aşteptat să fac asta. Am plănuit.

— Ai avut o idee, zise ea.

— Da. Se aşeză lângă ea în pat. Fă-i loc ducelui, te rog.

Ea se dădu mai încolo, ca să îi facă loc.

El se aşeză pe pat, aranjând pernele din spatele lor. Luă cartea în mână. Nu îşi dădea seama despre ce carte era vorba. Era îmbrăcată în piele scumpă, dar nu avea scris autorul sau numele.

— Aşază-te şi ascultă. Cred că îţi va plăcea, îi zise el.

Îi plăcea să stea lângă trupul lui gol. Îi plăcea felul în care încerca să o distreze. Se aşeză comod pe perne.

— Sunt gata.

El începu să citească.

— „După ce am luat în considerare contextul istoric şi după ce am privit lumea cu anxietate indulgentă, spiritul mi-a fost pus la pământ de sentimentele cele mai melancolice de tristeţe şi indignare şi am oftat profund când a trebuit să mărturisesc că ori natura a făcut bărbaţii foarte diferiţi de femei, ori civilizaţia construită în lume a fost foarte nedreaptă.”

— Aşa este.

Continuă să citească pagini pe care şi le marcase. Citise cartea. Şi găsise paragrafe pe care voia să i le împărtăşească. Îi venea să plângă.

— Ashmont.

El continua să citească.

— Lucius.

Se întoarse şi o privi.

— Nu am înţeles de la început despre ce vorbeşti. Am întrebat-o pe doamna Roake, pentru că cineva a menţionat titlul cărţii la o întâlnire a clubului şi părea a fi foarte importantă pentru doamne. Mi-a spus că cel mai probabil o am deja în bibliotecă, pentru că e o carte destul de veche şi nu foarte citită în zilele noastre.

— A fost destul de bine primită în timpul vieţii autoarei, zise Cassandra. Dar după ce a murit, soţul ei a scris o carte de memorii despre viaţa ei, din care reieşea că nu a dus viaţa cea mai decentă, aşa că lumea s-a întors împotriva ei.

— Deci i s-a întâmplat exact genul de lucru despre care scrie.

— Da, exact. Îl privi. Ai citit cartea ca să mă înţelegi mai bine?

— Da. Pe tine şi pe alte doamne. Erai foarte sinceră şi hotărâtă. Vizavi de ceea ce făceaţi. Eu eram absolut pierdut.

— Nu suntem de acord cu ea întru totul, îi explică. Însă cine a capturat mai bine imaginea poziţiei şi educaţiei noastre în lumea în care trăim?

— Nu ştiu. E singura ei carte pe care am citit-o. De câteva ori, chiar, ca să pot înţelege cu adevărat, pentru că

nu e genul meu obişnuit de carte. De exemplu, nu are crime. Nu are tâlhari, oameni ai legii, amanţi visători sau servitori care pretind să fie o mumie.

Ea îşi presă obrazul de braţul lui.

— Nu credeam că e posibil să te iubesc mai mult. E destul de uşor să împărţi pumni în stânga şi în dreapta şi să aperi onoarea femeii şi alte asemenea lucruri. Însă să citeşti *În apărarea drepturilor femeii* pentru mine… mai că îmi vine să leşin. Şi eu nu leşin niciodată.

Îi aruncă zâmbetul lui care putea să topească gheţarii. De acum o văzuse. O văzuse cu adevărat, într-un fel în care niciun bărbat nu o mai văzuse până atunci şi cel mai probabil nu o va mai vedea niciodată. Făcuse eforturi ca să ajungă să o cunoască cu adevărat.

— Nu ar trebui să mă faci să plâng, zise. Am plâns deja, acum câteva săptămâni, şi a fost destul pentru câteva decenii.

— Nu vreau să te fac să leşini sau să plângi. Sperasem că odată ce terminăm cu asta, te vei arunca pe mine şi a doua rundă se va desfăşura ceva mai sălbatic decât prima.

— Înţeleg.

Şi într-adevăr înţelegea. Luna, stelele şi Calea Lactee. Tot ceea ce visase şi sperase şi ceva în plus.

— Citeşte în continuare.

— „Femeilor li se spune încă din copilărie şi sunt învăţate prin exemplul mamelor lor că puţina cunoaştere a slăbiciunii umane, numită viclenie, blândeţe a temperamentului, ascultare aparentă, şi o atenţie scrupuloasă la un fel de proprietate puerilă, va obţine pentru ele protecţia unui bărbat; şi dacă sunt frumoase, orice altceva le este inutil, pentru, cel puţin, douăzeci de ani de vieţile lor.”

*

— Acesta e paragraful care m-a dat cu adevărat pe spate, îi zise. M-am întrebat cum e posibil aşa ceva. Cum?

Nu. Ce?

Ea simţi că nu mai poate să aştepte. Întinse mâinile către el.

— Vino, îi zise. Lasă cartea deoparte. O să mă urc pe tine.

— Dar mai am de citit.

— Ştiu. Însă ai făcut un sacrificiu extraordinar pentru mine şi simt nevoia să îmi exprim recunoştinţa.

— Asta înseamnă că primesc o bilă albă?

— Da. Le primeşti pe toate.

— Serios? Deja? Dar faci totul să fie prea uşor.

Ea îi studie faţa. Părea foarte serios.

— Foarte bine. O bilă albă.

— Aşa mai merge. Putem vorbi mai încolo despre bilele albe pe care mi le datorezi. Pentru cât de bine am jucat rolul unui beţiv ca să creez o diversiune, de exemplu. Pentru că am interogat un ticălos, deşi nu era vreun mare răufăcător. Trebuie să recunosc că acolo mama ta a cărat greul. Poate acolo merit doar o jumătate de bilă albă.

Ea îşi aruncă hainele şi i se urcă în braţe. Organul lui deveni atent. Ea zâmbi.

— Putem să le numărăm mai târziu?

El dădu cartea la o parte şi o luă în braţe.

— Bună idee.

Îl iubea în momentul acela şi urma pentru totdeauna. Urma să îl iubească toată viaţa. Şi era sigură că şi el o va iubi la fel.

Sfârşit